

Truyện được đăng tại: mojowood.art.blog

Editor
Vanh
Le

**TỔNG
GIÁM ĐỐC**
Lấy Hôn
**KỊCH
BẢN** Thời
Tam
Thập

Mục lục

[Chương 1: "Anh Bị Thiếu Năng Trí Tuệ Sao"](#)

[Chương 2: "Tiểu Khá Ái"](#)

[Chương 3: Tổng Giám Đốc Bá Đạo Yêu Tôi](#)

[Chương 4: Sở Thích](#)

[Chương 5: Cứu Vớt Thế Giới Quan](#)

###

[Chương 6: Tiểu Yêu Tinh Hoắc Tiên Sinh](#)

[Chương 7: Chẳng Lê Do Minh Không Đem Hoa Hồng?](#)

[Chương 8: Cô Ấy Ước Gì Có Thể Được Bạch Thanh Thanh Tốt Bụng Đó Cầu Dẫn.](#)

[Chương 9: "Đừng Đi..."](#)

[Chương 10: Ướt Dầm Dề, Rất Đáng Yêu](#)

[Chương 11: Ai Cho Cô Dũng Khí Này?!](#)

[Chương 12: Trời À! Bạch Thanh Thanh Lưu Manh Với Anh!](#)

[Chương 13: Nghe Nói Anh Sợ Sét Đánh?](#)

[Chương 14: Cây Bút Trong Tay Hoắc Tiên Sinh Rơi Xuống](#)

[Chương 15: Vách Tường, Dồn Vào Tường, Kabe Don?!](#)

[Chương 16: Mọi Quan Hệ Bất Thường](#)

[Chương 17: Đừng Trở Thành Tiểu Bạch Kiểm Ăn Cơm Mềm Chứ Hoắc Tổng!](#)

[Chương 18: Nợ Hoa Đào Của Hoắc Tiên Sinh](#)

[Chương 19: Không Phải Tôi](#)

[Chương 20: Không Nghi Rằng Sẽ Có Người Lấy Tôi Làm Hình Mẫu Để Viết Tiểu Thuyết](#)

[Chương 21: Muốn Làm Chút Chuyện Dư Thừa](#)

[Chương 22: Bạn Trai Cũ](#)

[Chương 23: Tôi Biết, Bạn Trai Cũ](#)

[Chương 24: Thi Đấu](#)

[Chương 25: Đè Anh](#)

[Chương 26: Yêu Tinh](#)

[Chương 27: Nuôi Anh](#)

[Chương 28: Tặng Quà](#)

[Chương 29: Cao Thủ Vô Lâm](#)

[Chương 30: Biến Mất](#)

[Chương 31: Xử Nam](#)

[Chương 32: Chia Tay?](#)

[Chương 33: Kỹ Thuật Không Tốt](#)

[Chương 34: Công](#)

[Chương 35: Chi Đi Ngang Qua](#)

[Chương 36: Xuyên?](#)

[Chương 37: Chuyển Nhà](#)

[Chương 38: Lại Một Tiểu Yêu Tinh?](#)

[Chương 39: Kết Hôn](#)

[Chương 40: Cô Gái Lạ Mặt](#)

[Chương 41: Thật Giả](#)

[Chương 42: Kế Hoạch Mới](#)

[Chương 43: Ghen](#)

[Chương 44: Nam Phụ Xuất Hiện?](#)

[Chương 45: Trung Tâm Thương Mại](#)

[Chương 46: "...Gói Lại Hết Cho Tôi."](#)

[Chương 47: Âm Hôn Không Tan](#)

[Chương 48: Nấu Ăn](#)

[Chương 49: Thắng Lợi Ấp Đảo](#)

[Chương 50: Sinh Con](#)

[Chương 51: Cô Vợ Xinh Đẹp Mang Thai Bỏ Trốn Của Tổng Giám Đốc](#)

[Chương 52: Quên](#)

[Chương 53: Đào Hôn](#)

[Chương 54: Nhấn](#)

[Chương 55: Nam Phụ](#)

[Chương 56: "Đương Nhiên Là Con Của Ngài Và Bạch Thanh Thanh."](#)

[Chương 57: "Cuối Cùng Anh Cũng Tìm Thấy Em Rồi."](#)

[Chương 58: Ai Mang Thai?](#)

[Chương 59: Ba Mẹ](#)

[Chương 60: Hôn Lễ](#)

[Ngoại Truyện 1: Báo Bối](#)

[Ngoại Truyện 2: Tiểu Mít Uớt](#)

[Ngoại Truyện 3: Nữ Chính?](#)

[Ngoại Truyện 4: Cùng Xuyên](#)

[Ngoại Truyện 5: Về Tất Cả](#)

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 1: "Anh Bị Thiếu Năng Trí Tuệ Sao"

Chương 1: Anh bị thiếu năng trí tuệ sao?

Hoắc tiên sinh bị tai nạn xe cộ.

Hôm nay trợ lý luôn theo anh hiểm khi xin nghỉ, đúng lúc cần phải ra ngoài bàn chuyện với đối tác, trợ lý Trương đã tìm cho anh vài tài xế, nhưng Hoắc tiên sinh đều nhìn không vừa mắt, đành phải hạ mình tự lái xe đến khách sạn đàm phán.

Ai ngờ đâu đã đậu xe xong hết, cửa sổ xe lại bị người ta đập nát bét.

Đầu số gây tội cũng không thêm chạy đi.

Hoắc tiên sinh lạnh nhạt quay đầu nhìn, ánh mắt lạnh băng, khuôn mặt tuấn tú như bao phủ một tầng sương.

Một cặp nam nữ có vẻ là người yêu đang cãi nhau đằng kia.

"Quách Tử Minh, anh muốn tôi phải chỉ thẳng ra đúng không?" Bạch Thanh Thanh không kiên nhẫn nói: "Lúc trước chúng ta đã nói rõ ràng, một khi anh phản bội, tôi và anh sẽ ngay lập tức cắt đứt, anh muốn nhắc lại bao nhiêu lần?"

"Nhưng, nhưng em không về suốt một tháng....." Quách Tử Minh ghen đỏ mặt, nói lớn: "Anh là đàn ông bình thường, cũng có nhu cầu sinh lý, hơn nữa chúng ta đã quen nhau lâu như vậy, vẫn... Vẫn chưa..."

Bạch Thanh Thanh chầm chọc nói: "Anh không quản được thân dưới của mình, chọn ai cũng được, đâu cần phải đi tìm bạn gái cũ?"

"Không phải, là do cô ấy tự..." Giọng nói Quách Tử Minh nhỏ dần đến khi không thể nghe được, đến nỗi anh ta cũng không thể biết mình đang nói gì.

Bạch Thanh Thanh không nghe rõ, cũng không có hứng nghe, kéo va li định xoay người rời đi, bị Quách Tử Minh kéo lại rất nhanh.

"Thanh Thanh, anh cầu xin em, tha thứ cho anh đi, anh bảo đảm sẽ không có lần sau." Không biết anh ta nghĩ đến gì đó, lập tức buông tay Bạch Thanh Thanh ra, luống cuống rút ví tiền, lấy hết tiền, thề, cuối cùng lại đơn giản nhét hết cả ví lẫn tiền vào lòng Bạch Thanh Thanh: "Số tiền còn lại đều cho em hết, anh không cần gì hết, sau này cũng bỏ hết, đến lượt anh đi công tác, đổi lại, đến lượt anh nuôi em..."

Một tiếng "bộp" vang lên, Bạch Thanh Thanh quăng lại hết những thứ đó, ví da đập thẳng lên mặt Quách Tử Minh làm anh ta lùi lại một bước, tiền ví gì đó đều rơi hết xuống đất. Cô liếc Quách Tử Minh một cái, kéo va li bước đi.

Hoặc tiên sinh đang nghiêm túc tự hỏi, anh nên gọi trợ lý nào đến đây để xử lý chiếc xe cho mình mới thích hợp. Nghe được một âm thanh giòn giã, tạp âm quanh quẩn bên tai cuối cùng cũng không còn, không nhìn được nhìn qua hướng đó.

Người phụ nữ đang đi về phía anh rất phổ thông, quần áo bình thường, chỉ có tướng mạo có vẻ không tồi, nhưng Hoặc tiên sinh mỗi ngày đều được đủ loại mỹ nữ bày tỏ tình cảm, không để ý điểm này, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua người cô, dừng trên một đồng tiền giấy đang bay bên kia.

Hoặc tiên sinh cũng không nghe đôi nam nữ kia nói chuyện, mỗi khi anh tự hỏi gì đó đều sẽ tự động xem nhẹ tiếng động xung quanh. Nếu anh đoán

không sai, số tiền này được thảy cho người phụ nữ lúc này, ví tiền rơi trên mặt đất cũng là của nam, người đàn ông đứng bên kia ăn mặc hàng hiệu, chắc là phú nhị đại.

*(phú nhị đại: thế hệ thứ hai của gia đình siêu siêu giàu có, là "cậu ấm cô chiêu").

À, theo đuổi thất bại.

Hoặc tiên sinh lạnh nhạt thu mắt.

Không nghĩ rằng người phụ nữ kia đang đứng trước mặt anh.

"Tiên sinh, xe của ngài là do tôi làm hư." Bạch Thanh Thanh đưa một tấm danh thiếp cho anh: "Nếu ngài muốn truy cứu trách nhiệm thì hãy gọi vào dãy số này."

Hoặc tiên sinh "Ồ" một tiếng, không nhận lấy: "Xe của tôi rất đắt." Phụ nữ bình thường như cô không cần nổi.

"Tôi sẽ bồi thường theo giá."

Bạch Thanh Thanh đặt phương thức liên hệ vào xe anh, hơi gạt đầu với anh, xách va li rời khỏi bãi đỗ xe ngầm.

Thú vị.

Hoặc tiên sinh nhìn bóng dáng của cô, khoe miệng cong lên tà tứ.

Một người bình dân không ham mê tiền bạc, còn muốn bồi thường xe, không giống với những người đàn bà anh đã từng thấy.

Hoặc tiên sinh có chút hứng thú, khó có được một lần vươn tay cầm tấm danh thiếp bỏ vào túi.

Lần gặp mặt thứ hai còn nhanh hơn Hoắc tiên sinh nghĩ, thậm chí còn vượt ngoài dự đoán của anh.

Buổi tối, Hoắc tiên sinh đứng trước cửa sổ sát đất trong nhà mình, tay cầm một ly rượu vang đỏ, yên lặng đứng đó, quan sát cảnh đêm của thành thị phồn hoa này.

Cửa kính trong suốt phản chiếu lại ảnh của anh, áo tắm dài màu trắng lỏng lẻo trên người, che đi tám khối cơ bụng như ẩn như hiện, Hoắc tiên sinh quan sát một chút, vừa lòng kéo chặt cổ áo lại.

Hôm nay Hoắc tiên sinh vẫn tràn đầy lực hấp dẫn như trước, là một tổng giám đốc bá đạo đủ tư cách.

Anh thoáng ngửa đầu nhấp một ngụm rượu, mí mắt hơi rũ, lông mi hẹp dài hơi run rẩy, khuôn mặt góc cạnh có bóng đêm làm nền dường như trở nên nhu hòa hơn, dưới ánh đèn rọi xuống, đôi môi bị rượu vang nhuộm đỏ tản ra ánh sáng mê người...

"Rầm!" Một tiếng vang lớn.

Hoắc tiên sinh hoảng sợ, cả người nhanh nhẹn như báo nhảy lên, khi phục hồi tinh thần lại, hành động thật nhanh ngồi lên sofa gần đó, dùng gối che kín lại lỗ tai.

"..." Trời ạ, hù chết bốn tổng giám đốc!

Đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng động trong dự đoán, Hoắc tiên sinh ngẩn ngơ, thật cẩn thận ôm đầu chui ra khỏi cái gối, nhìn trái nhìn phải, thấy không có động tĩnh gì khác mới thở phào nhẹ nhõm, nghiêm túc ngồi thẳng dậy, thuận tiện sửa lại áo tắm dài đã bị hỗn loạn do động tác vừa nãy.

Không phải động đất hay sấm sét trong tưởng tượng, âm thanh lúc này là gì?

Tổng giám đốc lãnh khốc không cần nghĩ những thứ này, Hoắc tiên sinh phản ứng trong một giây, nhanh chóng dẹp đi vấn đề lúc này. Khóe mắt nhìn thấy tấm danh thiếp trên bàn, duỗi tay cầm lên.

"Bạch Thanh Thanh" "1xxxxxxxxxxx"

Ngoại trừ tên và phương thức liên hệ thì không còn gì khác.

Dân thất nghiệp lang thang.

Hoắc tiên sinh phán đoán rất nhanh.

Cho dù cuộc sống khốn khổ vẫn không dao động trước khoản tài sản kết xù, thậm chí còn nhất định phải bồi thường phí sửa xe cho anh.

Hoắc tiên sinh nghĩ nghĩ, sắp sửa bị tình cảm vẽ ra trong đầu làm cảm động phát khóc.

Mặt anh không biểu cảm siết chặt danh thiếp, làm bộ mình không có bộ dáng đỏ mắt. Tổng giám đốc Hoắc mỗi ngày đều làm việc tốt hạ quyết định, mình sẽ không bắt con người đáng thương kia phải chịu trách nhiệm.

Hôm nay, Hoắc tiên sinh vẫn là tổng giám đốc bá đạo làm theo ý mình.

"Rầm", lại một tiếng vang lớn.

Mí mắt Hoắc tiên sinh run lên, thật nguy hiểm mới nhận xuống xúc động muốn ôm gối, lúc này mới nhận ra tiếng động làm mình hoảng sợ được truyền ra từ bên kia, Hoắc tiên sinh nhẫn nhẹn, nhận xuống cảm xúc muốn gọi điện cho trợ lý vào nửa đêm, dùng cơ thể tôn quý của mình đi ra ngoài nhìn thoáng qua.

Chung cơ đối diện anh không biết đã bị bán đi từ lúc nào, người mua lại canh ngay nửa đêm chuyển nhà, âm thanh thỉnh thoảng vọng ra là do bên kia tạo nên.

Hoặc tiên sinh: "..."

Hoặc tiên sinh lãnh khốc xoay người trở về, tìm điện thoại, gọi điện cho thư ký, anh muốn mua hết cả tầng này!

Điện thoại "Bíp" "Bíp" hai tiếng, Dương Xảo Mạn bắt máy rất nhanh: "Dạ? Hoặc tổng?"

"Đối diện nhà tôi có người dọn vào." Hoặc tiên sinh lãnh khốc nói: "Mua nó cho tôi, ngày mai đừng để tôi thấy có người xuất hiện bên đó."

"Vâng, Hoặc tổng."

Hoặc tiên sinh lãnh khốc cúp máy.

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI WATTPAD @wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI KHÁC LÀ ĂN CẤP ĂN CẤP ĂN CẤP.

Nghe thấy tiếng động vẫn truyền đến không ngừng, vì giấc ngủ đêm nay, Hoặc tiên sinh miễn cưỡng nhắc chân, muốn qua bên kia tìm chủ nhà lí luận.

Anh chưa kịp đi qua đã thấy có người xuất hiện. Đến khi Hoặc tiên sinh thấy rõ mặt của người đó, hai mắt trừng lớn.

Người bước ra từ bên trong, không phải Bạch Thanh Thanh thì là ai?! Cô bây giờ hoàn toàn khác hẳn với lúc sáng, mái tóc vốn rất khô khốc đã trở nên mượt mà, còn trang điểm, quần áo bình dân trên người đã được đổi sang trang phục thường ngày, chất liệu mềm mại vừa nhìn đã biết là hàng xa xỉ, Hoắc tiên sinh liếc mắt một cái đã biết, người này chính là người vừa đưa danh thiếp, Bạch Thanh Thanh!

Bạch Thanh Thanh lúc này không giống với bộ dáng bần hàn trong ấn tượng của anh.

Hoắc tiên sinh cảm thấy tôn nghiêm tổng giám đốc của mình đã bị khiêu khích.

Anh vừa quyết định từ bi không bắt Bạch Thanh Thanh phải đền bù tổn thất, còn thuận tiện không dấu vết khen thái độ không dao động trước tiền tài của cô, đã hơi thương thức cô, kết quả mới quay đầu lại đã bị vả mặt?!

Chung cư cao cấp Hoắc tiên sinh ở tuyệt đối có giá trị xa xỉ, quần áo trên người giá trị xa xỉ, đồ đạc dọn vào cũng có giá trị xa xỉ, ngay cả những thứ trên người đều lộ ra giá trị xa xỉ!

Thì ra không phải là không dao động trước tiền tài, mà là dao động trước nhiều tiền tài!

Hoắc tiên sinh cảm thấy mình bị lừa gạt!

Hoắc tiên sinh cảm thấy mình bị Bạch Thanh Thanh hung hăng cho ăn một bạt tay!

Anh phẫn nộ đi qua, đẩy Bạch Thanh Thanh lên tường, tức giận chất vấn nói: "Người phụ nữ này, sao cô dám đối xử với tôi như vậy?"

Bạch Thanh Thanh:...

Bạch Thanh Thanh: "Thực xin lỗi, tiên sinh, anh nói gì vậy?"

Con người đen nhánh như hắc diệp thạch* đang tràn đầy tức giận, Hoắc tiên sinh đang muốn nói tiếp, bất ngờ phát hiện trong tay còn cầm tấm danh thiếp kia, tức khắc cảm thấy mình đang bị nhục nhã, anh dùng sức quăng tấm danh thiếp lên người Bạch Thanh Thanh, lãnh khốc nói: "Cô làm cái gì, chẳng lẽ còn muốn tôi nói ra sao?"

Bạch Thanh Thanh:...

Đương nhiên cô nhận ra được danh thiếp của mình, danh thiếp của cô chỉ đưa ra mấy tấm, Bạch Thanh Thanh suy nghĩ một chút, cuối cùng mới nhớ đến: "À, anh đến tìm tôi đòi bồi thường sao? Bao nhiêu tiền?"

Hoắc tiên sinh: "..."

Vậy mà có người dám dùng tiền vũ nhục anh! Chưa từng có người dám làm vậy!

Hoắc tiên sinh nguy hiểm nheo mắt lại: "Nếu cô muốn chọc giận tôi, vậy thì tôi nói cho cô biết, cô đã thành công."

Bạch Thanh Thanh:...

Bạch Thanh Thanh vẻ mặt chân thành nhìn anh: "Anh bị thiếu năng trí tuệ sao?"

Người phụ nữ này này! Không thể nói lý!

Hoắc tiên sinh lãnh khốc buông lỏng tay, liếc mắt miệt thị một cái, giống như nhìn cô thêm một lần là dày vò bản thân, Hoắc tiên sinh đặt chuyện này qua một bên, trong giọng nói dường như mang theo vụn băng: "Cô muốn tiền mặt hay chi phiếu?"

"... Cái gì?"

"Loại phụ nữ như cô, không phải chỉ cần có tiền đã thỏa mãn sao?" Hoắc tiên sinh lãnh khốc châm chọc nói: "Vì tiền có thể làm mọi thứ, thế nào? Dựa vào thân thể kiếm tiền dùng rất đã đúng không? Tôi cho cô tiền, rời khỏi chỗ này, không được xuất hiện trước mặt tôi nữa."

Cần gì phải nhiều lời với người bị thiếu năng trí tuệ? Bạch Thanh Thanh cười lạnh một tiếng, trở tay tát anh một cái.

Thanh thúy vang dội.

Hoắc tiên sinh sợ ngây người.

*(Hắc diệp thạch: Đá vỏ chai - obsidian, hình đây)

Hết chương 1

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 2: "Tiểu Khả Ái"

Chương 2: "Tiểu khả ái"

Hoặc tiên sinh sống 28 năm, chưa từng có người dám động thủ với anh!

"Tôi sẽ không truy cứu chuyện chiếc xe, cô phải rời khỏi chỗ này ngay hôm nay, nếu không thì cô cứ chờ tôi trả thù đi, tôi sẽ cho cô biết mình đã đắc tội với ai!" Hoặc tiên sinh để lại một câu tàn nhẫn rồi xoay người trở lại nhà mình.

Cánh cửa bị dùng sức đóng lại trước mặt Bạch Thanh Thanh.

Bạch Thanh Thanh đứng một chỗ ngỡ ngẩn một lát mới phất tay với nhân viên chuyển nhà đã dừng công việc vì chuyện lúc nãy: "Các anh cứ tiếp tục."

Ngày đầu tiên dọn đến nhà mới đã gặp phải một tên thiếu năng trí tuệ sống đối diện mình, bản thân đã vậy còn phá cửa sổ xe anh ta. Bạch Thanh Thanh xoa xoa thái dương, thở dài vì vận khí của mình.

Đang suy nghĩ, điện thoại bất ngờ vang lên, Bạch Thanh Thanh lấy điện thoại nhìn thoáng qua, là một dãy số quen thuộc. Cô hơi nhíu mày, từ chối cuộc gọi, đưa dãy số này vào thẳng danh sách đen.

Người gọi chính là Quách Tử Minh, cũng vì anh ta, Bạch Thanh Thanh mới không kiên nhẫn đập hư cửa sổ xe của tên thiếu năng kia, lúc này nhìn

thấy số điện thoại của anh ta, cơn giận vừa được nén xuống đều đổ hết lên đầu Quách Tử Minh.

Nghiêm túc mà nói, Quách Tử Minh có thể coi là bạn trai cũ của Bạch Thanh Thanh, tự cô cảm thấy vậy, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy Quách Tử Minh là tiểu bạch kiểm (traai bao) cô nuôi dưỡng, tuy cũng không có gì quá khác biệt. Liệt kê hết bạn trai cũ của Bạch Thanh Thanh, tất cả đều là dân thất nghiệp lang thang chỉ biết tiêu tiền, Bạch Thanh Thanh vui vẻ dùng tiền nuôi bọn họ với một yêu cầu duy nhất, chỉ cần bọn họ không phản bội cô.

Bạch Thanh Thanh đều nói yêu cầu này với từng người trước khi quen nhau, bọn họ đều đồng ý, mặc dù đã làm người yêu của nhau, nhưng Bạch Thanh Thanh chưa từng phát sinh quan hệ với bọn họ, kết quả mỗi người đều làm trái yêu cầu đó. Bạch Thanh Thanh chấm dứt quan hệ rất nhanh, phí chia tay cũng rất hào phóng, nhưng cô lại không muốn sống ở ngôi nhà hai người đã từng ở nên mỗi lần chia tay đều phải đổi một căn khác.

Lần này lại đổi diện nhà của tên có vấn đề kia.

Sau khi chuyển xong hết, Bạch Thanh Thanh ngâm bồn tắm rửa, thoải mái ngủ một giấc.

Giấc ngủ kéo dài đến hừng đông, đồng hồ sinh học làm cô rời giường đúng giờ, Bạch Thanh Thanh xuống lầu chạy bộ rồi về nhà bắt đầu làm bữa sáng.

Đến khi Hoắc tiên sinh tỉnh dậy, vểnh tai lên nghe xem bên ngoài còn âm thanh gì không, không nghe thấy gì hết, lúc này mới vừa lòng gật đầu, rời giường thay âu phục thẳng thớm, mở tủ lạnh lấy sữa và bánh mì, sau khi ăn một bữa sáng đơn giản thì ra khỏi nhà đi làm.

Vừa mở cửa ra, Hoắc tiên sinh đã ngửi được mùi hương khác hoàn toàn với thường ngày.

Anh hít một hơi thật sâu, đôi mắt ngay lập tức sáng lên, là đồ ăn sáng!

Cháo thịt nạc cùng trứng vịt Bắc Thảo*! Trứng chiên*! Trứng luộc nước trà* cùng ngũ vị hương!

Rụt rè, rụt rè lại một chút.

Những món ăn bình thường đó, cho dù rất ngon đi chăng nữa cũng không thể nào dẫn dụ được tổng giám đốc bá đạo thành công trong sự nghiệp như mình.

Hoặc tiên sinh điều chỉnh biểu cảm, vừa định nhấc chân rời đi, đột nhiên ý thức được gì đó, tức khắc nhíu mày. Cả tầng này chỉ có hai căn nhà, một cái là của mình, cái còn lại của người phụ nữ đối trá tối hôm qua.....

Cô ta không dọn đi?!

Không những vậy còn làm bữa sáng để dụ anh!

Hoặc tiên sinh phẫn nộ ấn chuông cửa.

"Xin hỏi ngài là?"

Hoặc tiên sinh kiềm nén lửa giận nói: "Mở cửa."

"..."

Vừa nghe thấy giọng của tên thiếu năng trí tuệ kia, Bạch Thanh Thanh liền tắt máy đàm thoại của chuông cửa.

Hoặc tiên sinh: "..."

Hoặc tiên sinh liên tục ấn chuông.

Đầu ngón tay anh đã tê rần, Bạch Thanh Thanh trong nhà mới lên tiếng, giọng noi lạnh lùng: "Có việc gì sao? Tiên sinh?"

"Mở cửa."

"Có chuyện gì cứ nói thẳng đi."

"....." Hoắc tiên sinh nghĩ nghĩ: "Tôi tìm cô thương lượng về việc bồi thường."

"Mời anh viết số tiền và tài khoản lên giấy, nhét vào kẹt cửa bên dưới, tôi sẽ gửi tiền cho anh nhanh thôi."

Hoắc tiên sinh cố chấp nói: "Tôi muốn nói thẳng mặt với cô."

Bạch Thanh Thanh bất đắc dĩ, đành phải mở cửa cho anh vào.

Hoắc tiên sinh vừa vào cửa, ánh mắt đã bị món ăn trên bàn hấp dẫn, vậy mà còn có bánh bao heo con nhân sữa*! Tiếu long bao*! Sủi cảo*! Bánh bao chiên*! Sủi cảo chiên*! Còn có hoành thánh*! Đủ mọi màu sắc tranh nhau lọt vào mắt anh, Hoắc tiên sinh cảm thấy mình chỉ ăn bánh mì và sữa bò vẫn chưa đủ no.

Hoắc tiên sinh nuốt nước bọt, cuối cùng vẫn không nhịn được, khát vọng nhìn về Bạch Thanh Thanh, có thể làm được bữa sáng như vậy, dường như người phụ nữ trước mặt này cũng hợp mắt hơn trước.

Bạch Thanh Thanh:...

Nhìn theo ánh mắt anh ta, Bạch Thanh Thanh liếc bữa sáng mình vừa làm xong, cô đã có thói quen làm cho hai người ăn, không cẩn thận đã làm quá nhiều, đang lo phải giải quyết chúng như thế nào, vừa thấy ánh mắt của Hoắc tiên sinh, rất nhanh đã hiểu ra.

"Anh có muốn ăn cùng hay không?" Bạch Thanh Thanh thử hỏi.

Hoắc tiên sinh lén lút nuốt lại giọt nước bọt sắp sửa nhỏ xuống.

Người phụ nữ này đã thành tâm thành ý cầu khẩn như vậy, mình cũng chỉ có thể cố gắng đồng ý.

Đến khi Hoắc tiên sinh phục hồi tinh thần lại đã ngồi xuống trước bàn ăn, trong miệng còn nhai một cái tiểu long bao.

Từ từ... Không phải mình qua đây để đuổi người này đi sao? Hoắc tiên sinh cứng đờ, suy nghĩ này chỉ xuất hiện trong một cái chớp mắt ngắn ngủi đã bị mùi vị tiểu long bao đè xuống.

Sau khi Hoắc tiên sinh đã no nê, lén lút cởi ra một nút áo phục, suy nghĩ kia một lần nữa hiện ra trong đầu. Cả người Hoắc tiên sinh đông lại, cẩn thận ngẩng đầu lên, đã thấy một đôi đũa kẹp một cái sủi cảo đưa đến trước mặt mình.

"A --"

Người, người này! Còn dám đút, đút mình!

Lỗi tai Hoắc tiên sinh đỏ lên, do dự thật lâu, vẫn không thể địch lại sự quyến rũ của sủi cảo, thận trọng há miệng ra, ăn hết.

Trọng lượng trên đôi đũa đã không còn, Bạch Thanh Thanh mới hồi phục tinh thần lại, hôm qua cô mới chia tay với Quách Tử Minh, ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc đối diện với ánh mắt của người kia. Tai Hoắc tiên sinh đỏ bừng, quai hàm phồng lên nhai đồ ăn trong miệng, đôi mắt ướm át nhìn cô.

Hình như là... đang thẹn thùng?

Bạch Thanh Thanh buông đũa, nghiêm túc đánh giá người đối diện.

Hoắc tiên sinh: Á... Cô ta đang nhìn mình!

"Cô nhìn, nhìn cái gì!" Lần đầu tiên Hoắc tiên sinh lắp bắp.

Có phải cô ta đã biết ý đồ mình đến đây, có phải cô ta muốn cười nhạo mình!?! Một tổng tài hoàn mỹ như mình vậy mà dễ dàng bị đả động bởi một bữa sáng bình dân!

Bạch Thanh Thanh nhìn kỹ diện mạo anh, nói: "Tôi thấy bề ngoài của anh không tệ lắm."

"... Đương nhiên rồi!" Hoắc tiên sinh cao ngạo ngẩng đầu, tôi chính là người được bầu làm người đàn ông mà phụ nữ muốn gả nhất trong suốt năm năm liền đấy!

"Ừm... Còn rất phù hợp với khẩu vị của tôi." Bạch Thanh Thanh hơi gật đầu, hỏi: "Anh làm nghề gì?"

"Hoặc thị là công ty của tôi." Hoắc tiên sinh nghi ngờ nhìn cô một cái.

Có nghề nghiệp, rất tốt!

Bị bạn trai phản bội nhiều lần, Bạch Thanh Thanh hiếm khi thức tỉnh bản thân, có lẽ do trước đây đã tiêu tiền nuôi bạn trai làm tổn thương lòng tự trọng của bọn họ, Bạch Thanh Thanh đã hạ quyết tâm, lần sau nhất định phải tìm bạn trai có việc làm.

Mở công ty sao, chắc chắn bận lắm, bận thì càng tốt, sẽ không giống mấy người bạn trai trước kia phản bội cô thật sớm.

Người trước mặt có khuôn mặt hợp khẩu vị của mình, có việc làm, có thể độc lập, chỉ là có chút thiếu năng trí tuệ, nhưng mà không sao, trải qua bữa ăn sáng hôm nay, cũng không phải không thể chấp nhận, nếu anh ta tiếp tục động kinh giống hôm qua, Bạch Thanh Thanh rất tự tin có thể thu phục anh ta quỳ xuống gọi ba!

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI WATTPAD @wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI KHÁC LÀ ĂN CẤP ĂN CẤP ĂN CẤP.

Bạch Thanh Thanh nói sang chuyện khác: "Ăn ngon không?"

"..." Hoắc tiên sinh thẳng lưng lên, vẻ mặt không thoải mái gật đầu: "Miễn cưỡng có thể ăn."

"Ngày mai có muốn ăn nữa không?"

Hoắc tiên sinh vừa định nói không, lại đắn đo, nếu mình từ chối, ngày mai không được đến ăn thì làm sao? Đã một lần ném đi mặt mũi trước mặt người này. Tưởng tượng đến bánh mì và sữa trong tủ lạnh, Hoắc tiên sinh do dự một chút... Nhưng anh cũng không muốn bị mất mặt.

Hoắc tiên sinh vẫn là vẻ mặt không thoải mái gật đầu: "Miễn cưỡng thì được."

"Làm bạn trai của tôi đi." Bạch Thanh Thanh cười tủm tỉm nói: "Mỗi ngày đều nấu cho anh ăn."

Á... Dự hoặc thật lớn!

Hoắc tiên sinh đứng bật dậy, mặt đỏ lên, nhấp môi trừng mắt Bạch Thanh Thanh thật lâu, bước đi cùng tay cùng chân rời khỏi.

Đáng giận, người phụ nữ này lại dám câu dẫn (mời gọi) mình!

Anh cũng không thiếu một bữa sáng, làm một tổng giám đốc bá đạo hào hảo, sẽ không bị bữa sáng của người này hấp dẫn đâu!

Khóe mắt Hoắc tiên sinh ướm át đi qua cửa nhà Bạch Thanh Thanh.

"Từ từ." Bạch Thanh Thanh đuổi theo, dựa vào khung cửa nhìn anh:
"Anh tên gì?"

Hoặc tiên sinh không phản ứng lại, tựa như chạy trốn đi vào thang máy.

Anh biết, người phụ nữ kia sẽ tìm cơ hội thường để tiếp cận mình! Hoặc tiên sinh móc tấm danh thiếp từ trong túi ra, gửi số tài khoản của mình vào số điện thoại kia, sau đó ném vào thùng rác.

Làm xong tất cả, đến khi đứng trong thang máy, trở lại làm tổng giám đốc bá đạo hoàn hảo.

Ding!

Điện thoại thông báo tin nhắn mới.

Nhất định là đã chuyển tiền qua. Hoặc tiên sinh vừa lấy điện thoại ra vừa nghĩ: Vậy là mình sẽ không còn quan hệ gì với cô ta.

【 Anh quên gửi số tiền. 】

Ding!

【 Tiểu khả ái*. 】

"..."

Hoặc tiên sinh nhìn chăm chăm vào ba chữ kia, không thể nào hiểu được, một tổng giám đốc tà mị bí ẩn lãnh khốc bá đạo như mình có liên quan gì đến ba chữ này!

Ding!

【 Lấy được số điện thoại của anh rồi. 】

Hoặc tiên sinh: "..."

Không xong rồi! Quên dùng điện thoại của trợ lý!

Ding!

【(づ[̄] 3[̄])づ】

Sau khi Hoắc tiên sinh trầm mặc thật lâu, bên tai đỏ bừng: "Người, người phụ nữ không biết xấu hổ!"

*(Tiểu khả ái: Có thể hiểu là bé con đáng yêu, mình thấy dễ vậy hợp hơn).

* (Bánh bao heo con nhân sữa)

* (Tiểu long bao - Xiao Long Bao, cái bánh này ở trong có nước sốt, cắn vào nước sốt sẽ chảy ra)

* (Sủi cảo chiên)

* (Sủi cảo)

* (Bánh bao chiên)

* (Hoành thánh)

* (Trứng luộc nước trà: Trứng trà)

* (Cháo thịt nạc trứng vịt bắc thảo)

* (Trứng chiên, chắc là loại trứng nào đó của Trung Quốc)

Hết chương 2

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 3: Tổng Giám Đốc Bá Đạo Yêu Tôi

Chương 3: Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi

Dương Xảo Mạn là trợ lý của Hoắc Minh Châu kể từ khi anh nhậm chức đến giờ, còn vì anh mà cản lại rất nhiều hoa đào, Hoắc Minh Châu rất tín nhiệm cô, bình thường việc lớn việc nhỏ nào cũng do cô ấy thực hiện, tiền lương cũng rất rộng rãi. Nhìn tiền lương và giá trị nhan sắc của ông chủ, mặc kệ các công ty khác ra giá cao đến đâu, Dương Xảo Mạn vẫn không dao động như cũ.

Ở bên người Hoắc tổng nhiều năm, Dương Xảo Mạn cũng khá hiểu tính cách của vị tổng giám đốc này.

Tổng giám đốc hàng ngày đều rất lãnh khốc, hôm nay Hoắc Minh Châu vừa bước vào công ty, Dương Xảo Mạn đã phát hiện có chỗ hơi lạ.

Gương mặt của Hoắc tổng vốn rất đẹp trai lạnh lùng, dẫn đến việc có vô số cô gái trẻ đua nhau trèo lên người anh, không cần biết xảy ra chuyện gì cũng không thay đổi sắc mặt, nhưng hôm nay, từ khi bước vào, anh vẫn luôn thất thần.

Dương Xảo Mạn nuốt lại lời xin lỗi đã nghĩ rất kỹ, thử đưa qua một tập tài liệu: "Hoắc tổng, giấy tờ này cần ngài ký tên."

Hoắc Minh Châu nhận lấy tùy tiện nhìn sơ qua, đột nhiên bắt đầu ngây ra, nhìn xấp giấy đến xuất thần, chặm chặm không phản ứng.

Dương Xảo Mạn nhìn thoáng qua tài liệu, vô cùng bình thường, không có vấn đề gì, căn bản không thể tìm ra chỗ sai.

"Hoặc tổng?" Cô nhỏ giọng gọi một tiếng.

Hoặc Minh Châu giật mình, vài nét kí xong cái tên, sau khi đưa lại cho thư ký, lại bắt đầu ngây người.

Dương Xảo Mạn ôm tài liệu trở về, trong lòng nghi ngờ.

Tối hôm qua Hoặc tổng bất ngờ gọi qua, nói muốn mua lại căn phòng còn lại trên tầng đó, Dương Xảo Mạn lập tức liên hệ chủ nhà, không nghĩ rằng đối phương không chịu đáp ứng, cô đã ra giá gấp ba lần cũng không được!

Ngày đầu tiên dọn đến đã làm Hoặc tiên sinh muốn mua lại căn đó, nhất định đó là một trong những yêu tinh muốn câu dẫn Hoặc tổng! Dương Xảo Mạn rất muốn ra giá gấp mười đuổi người đi, nhưng lại nhớ đến giá của chung cư ở đó đã không dám nữa.

Cô ấy còn muốn tiếp tục khuyên bảo, không nghĩ rằng đối phương trực tiếp chặn cô ấy, tức giận đối số khác quấy rầy cả đêm, dùng hết tất cả mọi lý lẽ thuyết phục, người bên kia mới nói, đối phương chỉ là người trung gian, người đang sống ở đó là một người khác.

Kết quả một đêm trôi qua, tiểu yêu tinh có ý đồ câu dẫn Hoặc tổng vẫn êm đẹp sống ở căn nhà đó. Lần đầu tiên thua trong tay một yêu tinh nhỏ nhoi, thư ký kim bài Dương Xảo Mạn tỏ ra rất buồn bực.

Cô ấy vốn muốn nhận tội, cầu xin tổng giám đốc đừng trừ lương của mình, nhưng bây giờ xem ra Hoặc tổng vẫn đang mất hồn mất vía, có khi đã quên mất chuyện hôm qua.

Không lẽ con yêu tinh kia đã làm gì đó với Hoặc tổng?!

Nhờ máy tính che lại, Dương Xảo Mạn lén quan sát Hoắc Minh Châu.

Sau khi ký xong tập tài liệu đó, Hoắc tiên sinh không làm gì nữa, vẫn luôn nhìn phía trước, bàn tay vô ý thức gõ mặt bàn, theo sự hiểu biết của Dương Xảo Mạn, đó là động tác khi anh đang tự hỏi.

Hoắc tiên sinh rất tức giận, rất phẫn nộ.

Phụ nữ tìm đến anh vì tiền tài không ít, nhưng chưa từng có ai như Bạch Thanh Thanh! Đầu tiên là tát anh một cái, tiếp theo lại lấy lí do tiền tiếp cận anh, không chỉ làm bữa sáng dụ dỗ anh, còn quá phận kêu anh làm bạn trai cô!

Còn gọi anh là tiểu khả ái!

Lỗi tai Hoắc tiên sinh đỏ lên, anh che miệng mình lại, nhớ đến việc Bạch Thanh Thanh đút mình sủi cảo.

Rõ ràng chỉ mới gặp nhau ba lần, vậy mà đã trực tiếp yêu cầu...

Bùm --

Hoắc tiên sinh đỏ mặt, đỉnh đầu bốc khói vùi mặt vào bàn tay.

Trước kia có không ít người đã theo đuổi Hoắc tiên sinh, các cô ấy hoặc phóng túng hoặc e thẹn, tìm mọi cách khiến cho Hoắc tiên sinh chú ý, có người trực tiếp thổ lộ cũng không ít, nhưng đều bị anh từ chối. Hoắc tiên sinh chưa từng để ý những người đó, đây là lần đầu tiên còn nhớ Bạch Thanh Thanh.

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI WATTPAD @wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI KHÁC LÀ ĂN CẤP ĂN CẤP ĂN CẤP.

Ding!

Điện thoại báo có tin nhắn.

Hoặc tiên sinh mở lên, là Bạch Thanh Thanh.

【 Nghe nói anh muốn mua nhà của tôi? 】

Chết tiệt! Bị phát hiện!

Hoặc tiên sinh cầm điện thoại, mắt sáng như đuốc nhìn qua Dương Xảo Mạn, lãnh khốc nói: "Dương Xảo Mạn, căn nhà tôi kêu cô mua lại đâu?"

Dương Xảo Mạn run rẩy đứng lên: "Xin lỗi, tổng giám đốc, bên kia không đồng ý, tăng giá lên gấp ba lần cũng không đồng ý." Cô ấy đã quấy rầy người môi giới kia lâu đến thế vẫn chưa tiếp xúc được với người đang ở đó.

Tổng giám đốc nhớ đến chuyện này, có khi nào sẽ trừ lương của cô không? QaQ* (ở đây là chỉ biểu tượng khóc).

Ding!

Hoặc tiên sinh lập tức cúi đầu.

【 Nếu anh muốn thì tôi sẽ tặng cho anh. 】

【 Anh thấy yêu cầu hồi sáng như thế nào? 】

【 Anh thích biệt thự cạnh biển? Hay chung cư cao cấp? Hay là nhà có vườn hoa? 】

Động tác trên tay của Hoặc tiên sinh rất nhanh: **【 ? 】**

Ding!

【 (3) muốn mua nhà mới của chúng ta ~ 】

"..."

Hoặc tiên sinh nhìn chăm chăm cái biểu tượng này thật lâu, óan hận đặt điện thoại xuống. Lỡ tai đỏ bừng ngẩng đầu lên, thấy thư ký vẫn vẫn đứng trước mặt, hung hăng trừng mắt: "Cô còn ở đây làm gì? Làm việc đi!"

"Dạ! Tổng giám đốc!"

Dương Xảo Mạn hoang mang rối loạn về chỗ mình, đợi một lát, lại nhô đầu ra, nhìn thấy Hoặc tiên sinh đang cầm điện thoại gõ chữ rất nhanh, thỉnh thoảng có tiếng "ding" vang lên, gương mặt tổng giám đốc chậm rãi đỏ lên, cuối cùng hừ một tiếng thật mạnh, ném điện thoại lên bàn, điện thoại "ding" lên vài lần mới dần im lặng.

"Dương Xảo Mạn."

"Dạ, tổng giám đốc!"

"Cái..." Hoặc tiên sinh quay đầu qua hướng khác: "Cái chung cư kia không cần mua nữa....."

Anh không thể nào trị được người phụ nữ này, chắc chắc thư kí Dương cũng không trị được!

Dương Xảo Mạn vẫn chưa hiểu ra: "Cái gì?"

Hoặc tiên sinh quay đầu lại trừng cô ấy một cái.

Thư kí Dương ngay lập tức phục hồi, cúi đầu làm việc chăm chú, gõ thật như bay trên bàn phím, rất nhanh đã soạn được một email hoàn chỉnh rồi gửi đi.

Đến khi cô ấy ngẩng đầu lại, Hoắc tiên sinh đang làm việc.

Không đúng! Chuông cảnh báo trong lòng thư ký Dương vang lên: Nhất định là tiểu yêu tinh kia đã làm gì đó với tổng giám đốc!

...

Miếng thịt bò đang được chế biến trên chảo nóng, màu đỏ của thịt tươi đã dần thay đổi, nước từ từ tiết ra từ miếng thịt chảy xuống đáy chảo, đến khi màu sắc bên ngoài của thịt đã thay đổi, Bạch Thanh Thanh nhanh tay gấp ra, trên đĩa sứ màu trắng đã được trang trí bằng rau củ, chỉ chờ phần thịt được đặt lên, người đứng bên cạnh đang nhìn toàn bộ quá trình tay chân lanh lẹ ăn vụng một miếng.

Trong miệng Đỗ Linh nhai thịt, lời nói không rõ: "Lâu rồi chưa ăn đồ cậu làm, mình thèm muốn chết."

Bạch Thanh Thanh khẽ ừ một tiếng, cúi đầu bắt đầu làm phần thứ hai.

"Quách Tử Minh đâu?"

"Chia tay rồi."

"Lại phản bội?"

"Ừm."

Đỗ Linh bưng đĩa, nhất thời luyến tiếc không thể buông xuống, cô ấy nhìn thoáng qua cái nĩa đang cầm trên tay còn lại, cuối cùng vẫn không duỗi qua lấy thêm mà vỗ bả vai bạn mình an ủi: "Với điều kiện của cậu, sao có thể không tìm được bạn trai... Nhưng có phải cậu nên đổi khẩu vị hay không, vẫn dùng tiền nuôi bọn họ, ai không biết còn tưởng cậu bao nuôi tiểu bạch kiểm."

"Ừm... Vậy thì đổi."

"Cậu còn cố chấp nữa... Á?" Đỗ Linh ngơ ngác ngẩng đầu: "Cái gì?"

Đỗ Linh vốn muốn nói, lấy sự cố chấp của Bạch Thanh Thanh, khuyên bao nhiêu cũng không được, cô ấy đều thấy hết những người bạn trai trước của Bạch Thanh Thanh, cũng đã khuyên cô vô số lần, nhưng Bạch Thanh Thanh không nghe, cứ đi thích loại tiểu thịt tươi ăn cơm mềm như Quách Tử Minh.

*(Tiểu thịt tươi: nam thần trẻ tuổi, đẹp trai, đang hot).

*(Ăn cơm mềm: hâm biếm những người đàn ông/đàn bà ở nhà ăn không ngồi rồi chờ nửa kia của mình đem tiền về).

Lần này Bạch Thanh Thanh có thể tự nguyện sửa lại?!

Đỗ Linh không còn hơi sức quan tâm đến mỹ thực (món ngon) trong tay, sốt ruột truy vấn: "Cậu đang coi trọng ai nữa?"

"Là người muốn mua lại căn nhà này."

"Nữ?!" Đỗ Linh đại ra.

Bạch Thanh Thanh buồn cười nhìn cô ấy: "Cậu nói gì đâu không? Là người đang sống đối diện."

Đỗ Linh thở phào: "Mình nhớ tên anh ta là Hoắc... Hoắc..."

"Hoắc Minh Châu."

"Đúng đúng, chính là anh ta. Sao anh ta có thể lọt vào mắt cậu?" Đỗ Linh nhớ đến gì đó, vội vàng chạy ra ngoài, cầm lấy một quyển tạp chí, trang bìa chính là khuôn mặt của Hoắc tiên sinh: "Về ngoài của anh ta cũng không phải loại cậu thích mà."

Bạch Thanh Thanh nhìn cô ấy bằng ánh mắt khó hiểu: "Có lẽ là... Cận thủy lâu đài* đi."

*(Cận thủy lâu đài: giống kiểu ở gần thì được ưu tiên ấy).

Sáng nay cô mới đút cho người đàn ông đó, anh ta đã ăn luôn, lúc đó Bạch Thanh Thanh ngẩng đầu lên, không thể nói gì, ngay lập tức bị ánh mắt đó động đến phần mềm mại trong lòng, đến giờ vẫn còn nhớ đôi mắt ướt đầm đề như động vật nhỏ của đối phương.

Tựa như... Đút cho thú cưng của mình.

"Mặc dù anh ta có hơi thiếu năng trí tuệ, nhưng vẫn có chỗ hợp khẩu vị mình."

"Thiếu năng trí tuệ?" Đỗ Linh suy nghĩ một chút, không nghĩ ra, đơn giản không nghĩ nữa. Cô ấy cười tủm tỉm nói: "Nếu cậu có thể nắm được Hoắc Minh Châu, mình sẽ không bao giờ cười nhạo sở thích của cậu nữa."

Bạch Thanh Thanh liếc cô ấy một cái, thu hồi ánh mắt, chuyên chú cắt rau.

"Vậy căn nhà cậu nói thì sao? Thật sự muốn mua à?" Đỗ Linh nói: "Hoắc Minh Châu cũng không thiếu thốn một căn nhà, nếu cậu muốn theo đuổi anh ta, những thủ đoạn dùng cho mấy tên tiểu bạch kiểm trước đều đều trở nên vô dụng."

"Ồ?" Bạch Thanh Thanh nhìn cô ấy: "Vậy cậu nói đi, làm sao bây giờ?"

Đỗ Linh đắc ý cười ha ha, rút một quyển sách trong túi của mình ra, bìa sách làm Bạch Thanh Thanh hết nói nổi.

"Này này, cậu đừng như vậy. Cậu có thể cười nhạo mình, nhưng không thể cười nhạo nó." Đỗ Linh vỗ sách: "Thấy không? Tổng giám đốc bá đạo

yêu tôi, thế nào? Rất phù hợp với hình tượng của Hoắc Minh Châu đúng không? Không những vậy, nam chính trong cuốn sách cũng tên Hoắc Minh Châu, quá trùng hợp rồi?"

Bạch Thanh Thanh mặt không biểu cảm nhìn cô ấy.

Đỗ Linh ngượng ngùng đặt sách lên bàn trà, cầm túi xách chuẩn bị rời đi: "Mình để sách ở đây, tình yêu không thể nhìn thấy được đâu. Nếu cậu lại muốn mua nhà nữa thì đến tìm mình, mình mới vừa ý một căn nhưng không có tiền mua."

"Không phải mình vừa gửi tiền cho cậu sao?"

"Cậu đang nói tiền môi giới sao?" Đỗ Linh chột dạ cười: "Mình vừa ý một căn khác, căn khác đó." Cô ấy nói xong, sợ Bạch Thanh Thanh nói tiếp, vội vàng ra ngoài đóng cửa lại.

Trong phòng yên tĩnh thật lâu, Bạch Thanh Thanh bỏ con dao trong tay xuống, bước qua bàn cầm quyển sách kia lên.

Ghét bỏ mở ra trang thứ nhất, trang thứ hai, trang thứ ba...

"Bịch!"

Bạch Thanh Thanh ném cuốn sách thật mạnh về.

Cái quái gì vậy! Thật cay mắt!

Hết chương 3

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 4: Sở Thích

Chương 4: Sở thích...

Chiều nay, trợ lý lái một chiếc xe số lượng giới hạn chỉ có một trăm chiếc trên toàn cầu về chung cư cao cấp của Hoắc tiên sinh.

Khi Hoắc tiên sinh lên lầu, trong đầu còn đang suy nghĩ, người phụ nữ Bạch Thanh Thanh kia có thể làm ra hành động gì nữa không. Ví dụ như giả vờ quên chìa khóa, sau đó mượn cớ trà trộn vào nhà mình. Hay là cố ý ăn mặc hở hang té xỉu trước nhà mình.... Hoắc tiên sinh đã gặp qua không ít chiêu như vậy, có thể thuận thực không thèm nhìn bước thẳng vào nhà, sau đó chặn hết những tiểu yêu tinh đến câu dẫn anh ngoài cửa.

Đến lúc ra khỏi thang máy, trong lòng Hoắc tiên sinh đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng khi ngửi được mùi hương kia, hai chân vẫn không thể khống chế đi qua cửa nhà đối diện, ấn chuông.

Bạch Thanh Thanh mở cửa, không ngoài ý muốn chút nào, cô đánh giá Hoắc tiên sinh từ trên xuống dưới, buồn cười nói: "Ăn tối không?"

Không! Không thể!

Một tổng giám đốc bá đạo tiêu chuẩn sao có thể để bị dụ bằng một bữa tối!

Hoặc tiên sinh kiên định lắc đầu, nỗ lực không để ý đến mùi hương quanh quần chớp mũi, cố gắng di chuyển, đôi tay run rẩy bấm mật mã nhà.

Cánh cửa vừa bật ra, Bạch Thanh Thanh ở phía sau đồng thời lên tiếng: "Tôi đã làm tôm rim*, thịt lát luộc*, sườn om*, còn vài món nữa, vừa đủ hai người ăn."

* (Tôm rim: 红焖大虾)

* (Thịt lát luộc: 水煮肉片)

* (Sườn om: 红烧排骨)

Kết quả, đến khi Hoắc tiên sinh phục hồi tinh thần lại, bản thân đã ngồi trước bàn ăn, không những vậy, Bạch Thanh Thanh tri kỷ hỏi anh: "Thế nào? Đủ không? Thêm một chén cơm nữa không?"

Hoắc tiên sinh:...

Hoắc tiên sinh cau mày, bỏ chén xuống, vẻ mặt không vui nhìn cô: "Rốt cuộc cô muốn làm gì?"

"Theo đuổi anh."

Hoắc tiên sinh "à" một tiếng, bên trong giọng nói tràn đầy khinh thường, hơi nâng mi lên, tầm mắt đảo qua căn phòng khiêm tốn được trang trí rất xa hoa, cuối cùng dừng trên người đối diện. Hôm nay Bạch Thanh Thanh trông đẹp hơn hôm qua, còn trang điểm nhẹ, cả người thoát nhìn đều tỏa sáng, khác một trời một vực với ấn tượng đầu tiên của Hoắc tiên sinh, không thể tìm được dáng vẻ quê mùa trước kia của cô.

Hoắc tiên sinh rũ mắt, cầm muống thong thả múc một chén chè, không vội ăn, nhàn nhạt nói: "Mục đích thật sự của cô là gì? Tiền của tôi? Hay Hoắc thị? Hay cô muốn tôi làm gì cho cô?"

"Hửm?"

Lấy khăn giấy lau miệng, tầm mắt đảo qua thức ăn trên còn nhiều trên bàn, Hoắc tiên sinh hơi tiếc nuối, lời nói ra vẫn lạnh băng như cũ: "Tôi đã thấy rất nhiều người như cô, nhưng thủ đoạn lại không giống với những người đó. Chỉ là đều cùng một mục đích, đơn giản là tiền. Chỉ cần có tiền là các người có thể bất chấp tất cả đúng không? Hao hết tâm tư mua được căn nhà đối diện tôi, tổn kém không ít đúng không?"

"..."

Hoắc tiên sinh hơi xoa tay, cuối cùng nhìn thoáng nhìn Bạch Thanh Thanh thật sâu, trong mắt đều là trào phúng, đứng lên định rời đi, đối diện bất ngờ có một bàn tay vươn ra, bắt được cổ tay anh, tóm chặt đến mức không thể thoát khỏi, động tác của Hoắc tiên sinh đều dừng lại.

"Anh lặp lại lời vừa rồi xem."

Bạch Thanh Thanh chậm rãi ngẩng đầu lên, mỉm cười lạnh như băng với anh: "Cái gì mà vì tiền có thể bất chấp tất cả?"

Cô đứng lên, vòng qua bàn, đứng trước mặt Hoắc tiên sinh, rõ ràng chênh lệch nhau hơn mười phân, khí thế lại không kém hơn tí nào, nhìn ánh mắt của cô, Hoắc tiên sinh lập tức ỉu xìu, không kiềm được lùi lại một bước. Nhưng cổ tay anh vẫn đang bị Bạch Thanh Thanh giữ lấy, động một cái cũng kéo theo cô, trong lòng không ngừng ảo não.

Hoắc tiên sinh bước lại một bước, nhìn cô từ trên cao xuống: "Không phải vậy sao? Để có được căn nhà này chắc cô cũng đã mất rất nhiều công sức rồi? Kim chủ không cần cô nữa nên bây giờ bắt đầu tìm kiếm mục tiêu tiếp theo?"

Một lực lớn ập đến bả vai, Hoắc tiên sinh bị ấn đến mức không khống chế được cong chân lên, hơi ngồi lên ghế.

"Tôi vốn chỉ thấy anh có hơi thiếu năng trí tuệ, bây giờ nhìn lại, anh còn bệnh không nhẹ." Bạch Thanh Thanh hơi cong lưng, thương hại nhìn anh: "Hoặc thị nằm trong tay anh mà có thể phát triển đến bây giờ, chắc làm nhân viên của anh cũng không dễ."

Hoặc tiên sinh:... Á?

Từ từ, theo như sự phát triển bình thường của sự việc, không phải người Bạch Thanh Thanh cô ta bị mình nói trúng ý đồ, vẻ mặt chột dạ không dám phản bác, sau đó mình sẽ thật đẹp trai cao thượng rời khỏi đây sao, không bao giờ gặp lại người này nữa? Anh sẽ lại đứng trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn cảnh đêm phồn hoa, cảm thán tình người lạnh nhạt hay sao?

Sao lại không diễn theo kịch bản!

Hoặc tiên sinh cảm thấy hình tượng tổng giám đốc bá đạo của mình đang bị lung lay. Vừa nãy Bạch Thanh Thanh đã nói cái gì? Dám mắng anh là thiếu năng trí tuệ?!

Đây là lần thứ hai nghe được xưng hô này!

Hoặc tiên sinh tức giận giãy giụa: "Người phụ nữ này, cô dám..."

"Bốp!"

Một bàn tay hướng lên mặt Hoặc tiên sinh, tiếng động thanh thúy vang dội.

Thành đôi với cái bạt tay lần trước.

Hoặc tiên sinh sợ ngây người một lần nữa.

"Sau này anh hồ ngôn loạn ngữ (lời nói bậy bạ) một lần, tôi sẽ sửa lại cho anh một lần, nhớ chưa?"

Hoắc tiên sinh ngốc lảng gật đầu.

Bạch Thanh Thanh vừa lòng vỗ mặt anh: "Hoắc thị của anh có thể lợi hại, nhưng không phải ai cũng thấy vậy. Anh có tiền, tôi cũng có, hai lần như vậy là đủ, nếu có lần thứ ba, Hoắc thị rất quan trọng đối với anh đúng không? Tôi có quen vài người, tin rằng bọn họ cũng không ngại ra tay với Hoắc thị đâu."

Hoắc tiên sinh không thể nói chuyện nữa, chỉ biết gật đầu theo lời cô nói. Trên mặt vẫn còn đau rát, trong đầu đề là không dám tin được, chỉ lập đi lập lại một câu -- Sao cô ta dám làm vậy?!

Nhưng anh chỉ mới nhắc mắt, nhìn thấy cặp mắt của Bạch Thanh Thanh, lời nói sắp buột miệng thốt ra đều bị nuốt trở lại, ánh mắt chạm đến lạnh lẽo trong mắt đối phương, trên lưng đã chảy mồ lạnh từ khi nào, lời của Bạch Thanh Thanh không giống lời nói dối, môi Hoắc tiên sinh giật giật nhưng vẫn không thể nói gì.

"Hiểu chưa?"

"À, ừm..."

Bạch Thanh Thanh cười với anh, ngồi về vị trí của mình: "Vậy thì ăn tiếp đi."

"Ừm..."

Lúc sau, mặc kệ đồ ăn trên bàn ngon đến đâu, hương vị đầy đủ đến đâu, Hoắc tiên sinh vẫn không nếm được vị gì, đến khi bữa ăn kết thúc, anh thấy Bạch Thanh Thanh không có ý định nói thêm gì nữa mới vội vàng về nhà mình.

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI WATTPAD @wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI KHÁC LÀ ẶN CẤP ẶN CẤP ẶN CẤP.

Đến khi ngồi trên sofa nhà mình, Hoắc tiên sinh mới nhớ lại câu chuyện từ đầu đến cuối. Lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Thanh Thanh, đúng vậy, ngay lúc Bạch Thanh Thanh chia tay với bạn trai, hai người họ thậm chí còn đập cửa xe anh... Sau đó phát hiện Bạch Thanh Thanh dọn đến sống đối diện, hung hăng tát anh một cái!

Nghĩ đến bạt tay đó, Hoắc tiên sinh lại nhớ đến cái tát tối nay, vuốt mặt mình, cảm giác mặt đau quá.

Trước kia đương nhiên đã có rất nhiều phụ nữ tiếp cận anh, nhưng những người đó đều vì tiền của anh mà đến! Hoắc tiên sinh đã sớm tuyệt vọng đối với xã hội bạc bẽo này!

Tuy cách Bạch Thanh Thanh hấp dẫn mình có hơi kì quái, nhưng mục đích của cô ta, nhất định cũng là vì tiền của mình!

Hoắc tiên sinh kiên định gặt đầu, tiếp tục sờ mặt mình, rõ ràng ban đầu không có cảm giác gì, lúc này nhớ đến những lời của Bạch Thanh Thanh, cứ như đang bị ánh mắt lạnh lùng đó nhìn thẳng vào, Hoắc tiên sinh không kiểm soát được rùng mình, bản thân vốn đang rất kiên định vậy mà có hơi dao động.

Nghĩ thế, Hoắc tiên sinh không yên tâm gọi cho trợ lý Trương: "Điều tra thân phận của chủ nhân căn nhà đối diện cho tôi."

"Vâng, Hoắc tổng." Trợ lý Trương khựng lại, nhớ đến lời nói hài hước thư ký Dương đã nói cho anh ta, trước lúc Hoắc tiên sinh cúp máy, lẩm bẩm hỏi một câu: "Hoắc tổng, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Hửm?"

Trợ lý Trương cẩn thận thăm dò: "Người sống đối diện..."

"Bụp!"

Hoắc tiên sinh nhanh tay ngắt máy, chỉ để lại cho trợ lý mấy tiếng "bíp" máy móc.

Trợ lý Trương đã làm việc cho Hoắc tiên sinh nhiều năm, cũng giống với thư ký Dương, rất đáng tin cậy, năng lực làm việc thuộc hàng bậc nhất, trong chốc lát đã gửi thông tin của Bạch Thanh Thanh vào hòm thư điện tử của Hoắc tiên sinh.

Anh chậm chạp đọc.

"Ồ...28 tuổi à, không nhìn ra được đó..." Hoắc tiên sinh nhìn xuống: "À, sau khi tốt nghiệp cấp ba bắt đầu mua bán đồ cổ, am hiểu việc nhật của hời, trong vòng ba năm tích lũy được một số tiền lớn, đã mạo hiểm đầu tư, hiện tại đã thu được lợi nhuận -- cái gì? Mấy công ty nổi tiếng?... Để xem, sau khi tốt nghiệp đại học, bắt đầu gia nhập thị trường chứng khoán, có mắt nhìn tốt, phần lớn đều có lời... À, bây giờ đang là cổ đông của mấy công ty, không quan tâm đến chuyện nội bộ, chỉ lấy tiền hoa hồng..."

Hoắc tiên sinh kéo xuống tiếp, nhìn thấy tên một công ty trong danh sách, cả người ngậy ra.

"Hoắc thị?!"

Vài năm trước, khi Hoắc tiên sinh vừa trở thành tổng giám đốc, công ty đã trải qua một trận thay máu toàn bộ, thời điểm đó Hoắc thị rung chuyển không yên, giá cổ phiếu giảm xuống, có người nhân cơ hội mua không ít cổ phần, chiếm phần trăm không cao, lúc đó tra thế nào cũng không thể tìm ra được đối phương, dù sao người ta cũng không đứng ở phe đối lập với Hoắc

thị, thậm chí khi Hoắc thị gặp khó khăn còn giúp đỡ nên sau đó Hoắc tiên sinh cũng không để ý nữa.

Kết quả bây giờ Hoắc tiên sinh phát hiện được, vị cổ đông thần bí đó chính là Bạch Thanh Thanh?!

Bên tai vang lên lời của Bạch Thanh Thanh, Hoắc tiên sinh dường như Bạch Thanh Thanh lại tát cho anh một bạt tai nữa, gương mặt nóng rát đau đớn.

Tất cả mọi thứ đều có thể dùng tiền mua được... Nhìn giá trị của người ta, có khi còn cao hơn mình nhiều.

Hoắc tiên sinh cảm thấy đáy lòng tan vỡ.

Đoán rằng sau này sẽ phải ngưng đối diện vị đang sống bên kia.

Hoắc tiên sinh miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, tiếp tục đọc.

"Sở thích hiện tại... gì chứ? Bao dưỡng tiểu bạch kiếm?!"

Từ từ.

Hoắc tiên sinh bất ngờ nhớ lại, hình như Bạch Thanh Thanh đã từng nêu lên một yêu cầu.

Hoắc tiên sinh vuốt mặt, quên mất đây là lần thứ bao nhiêu mình sợ ngây ra.

Tiểu tiểu... Tiểu bạch kiếm?!

Hết chương 4

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 5: Cứu Vớt Thế Giới Quan

Chương 5: Cứu vớt thế giới quan*

*(Thế giới quan: định hướng nhận thức cơ bản của một cá nhân hay xã hội bao gồm toàn bộ kiến thức và quan điểm của các cá nhân hay xã hội. Thế giới quan có thể bao gồm triết học tự nhiên; định đề cơ bản, hiện sinh, và quy chuẩn; hoặc các chủ đề, các giá trị, cảm xúc, và đạo đức. Nguồn: Wikipedia.)

Người theo đuổi Hoắc tiên sinh có thể xếp thành hàng dài vòng quanh Trái Đất, tiền của Hoắc thị phía sau anh có thể dùng để đập chết người, năm năm liền được bầu chọn là người đàn ông phụ nữ muốn gả nhất, mỗi khi ra ngoài đều có phụ nữ giả vờ trùng hợp đâm trúng xe anh, phụ nữ té xuống trước siêu xe giới hạn một trăm bản có thể nói là nhiều vô số, vậy mà bây giờ có người dám coi nah như tiểu bạch kiểm có thể nuôi dưỡng?

Thật là không thể nói lý lẽ!

Hoắc tiên sinh phản nộ đập bàn một cái, dùng sức nhiều đến mức làm vé mặt anh hơi vụn vẹo. Sắc mặt Hoắc tiên sinh thay đổi, đặt tay ra sau lưng, nỗ lực không xoa nó, trầm mặt rời khỏi thư phòng.

Anh muốn tìm Bạch Thanh Thanh hỏi rõ ràng, rốt cuộc cô đang tính toán cái gì, dám coi anh là tiểu bạch kiểm!

Hoắc tiên sinh mấp máy môi, không vui bấm chuông.

Cửa mở rất nhanh, Bạch Thanh Thanh kinh ngạc khi nhìn thấy anh: "Anh muốn ăn khuya?"

Nói bậy gì đó! Một tổng giám đốc bá đạo tiêu chuẩn sẽ không để ý đến bữa ăn khuya bên trong, càng không bị đồ ăn của kẻ hèn kia quyến rũ, cho dù là bánh brownie* cũng không được!

*(Bánh brownie)

Ngửi thấy mùi hương ngọt ngào trong không khí, Hoắc tiên sinh mím môi lắc đầu.

"Ồ? Không phải à." Bạch Thanh Thanh chuẩn bị đóng cửa: "Không có gì thì thôi."

"Từ từ."

"Chuyện gì nữa?"

Ngọt ngào trong không khí càng rõ ràng thêm, làm Hoắc tiên sinh không muốn chú ý đến cũng không được, môi anh giật giật, cuối cùng nản lòng nói: "Tôi qua... Ăn khuya."

Bạch Thanh Thanh buồn cười tranh qua một bên cho anh vào. Nói ra cũng thật khéo, cô mới làm vài món điểm tâm ngọt, định hỏi Hoắc Minh Châu có muốn ăn không, ai dè cô còn chưa ra khỏi cửa, Hoắc Minh Châu đã chủ động qua tìm.

Lần thứ ba bước vào ngôi nhà này, Hoắc tiên sinh đã ngựa quen đường cũ, tự giác ngồi vào bàn, chỉ chờ Bạch Thanh Thanh bưng phần của mình lên. Nhìn theo Bạch Thanh Thanh vào bếp, Hoắc tiên sinh tiếc nuối thu hồi ánh mắt, dư quang thấy tờ giấy trên bàn, tò mò nhìn thoáng qua.

Ngay lập tức thấy được tên của mình, Hoắc tiên sinh sửng sốt một chút, nhanh chóng nhìn qua phòng bếp, cách một nửa cửa kính trong suốt mờ mờ, có thể nhìn thấy bóng người loáng thoáng đang khom lưng làm việc chăm chú, trong thời gian ngắn sẽ không qua đây, thừa dịp lúc này, Hoắc tiên sinh cấp tốc cầm lấy tờ giấy.

Không khác với suy nghĩ của anh, chính là thông tin về mình, tờ giấy mỏng chứa toàn bộ tin tức về anh, ngay cả chuyện anh yêu thầm cô bé đẹp nhất lớp hồi tiểu học cũng được nói đến.

Hừ.

Hoắc tiên sinh khó chịu.

Một tổng giám đốc đủ tư cách sao có thể yêu thầm ai được, bịa đặt, tuyệt đối là bịa đặt.

Đến khi Bạch Thanh Thanh ra, Hoắc tiên sinh chỉ thiếu việc viết lên mặt ba chữ "Tôi không vui".

Một khối bánh brownie tinh xảo đặt trước mặt mình, Hoắc tiên sinh hơi ngẩng đầu nhìn, Bạch Thanh Thanh mỉm cười rút tờ giấy trong tay anh ra. Anh sửng sốt, cuối cùng mới phản ứng lại, lập tức phản nộ nói: "Sao cô lại điều tra tôi?"

"Không phải anh cũng điều tra tôi sao?"

Hoắc tiên sinh ghen lời.

Đã bị phát hiện.

Nhất định phải trừ lương trợ lý!

"Chúng ta coi như huề nhau." Bạch Thanh Thanh nhún vai.

"Huề nhau cái gì?" Hoắc tiên sinh rớt cuộc cũng nhớ được mục đích qua đây của mình: "Sao cô dám xem tôi như tiểu bạch kiếm?"

Bạch Thanh Thanh cười tủm tỉm: "Tôi đâu có đâu."

Nói bậy!

"Lần trước, lần trước cô nói muốn..." Hẹn hò với tôi... Hoắc tiên sinh nghẹn lại, hai chữ tiếp theo không thể nói ra được.

"Hẹn hò với anh?"

"Không sai."

Bạch Thanh Thanh hơi cúi đầu, chậm rãi bỏ thêm hai viên đường vào cà phê, bưng ly lên uống một ngụm, hơi nước bốc lên làm mờ tầm mắt cô, lông mi hẹp dài run rẩy, không nói thêm nữa.

Sự trầm mặc đột ngột làm Hoắc tiên sinh không thể thích ứng: "Sao, sao nào?"

"Hơn nữa, tôi cũng quên hỏi anh." Ly sứ trắng chạm vào mặt bàn thủy tinh vang lên âm thanh, Bạch Thanh Thanh ngẩng đầu lên: "Anh thấy sao về vấn đề này?"

"Vấn đề gì?" Hoắc tiên sinh sửng sốt.

Bạch Thanh Thanh cười: "Đương nhiên là vấn đề hẹn hò."

"..."

Hoắc tiên sinh không tự giác siết chặt nĩa, cuống quýt cúi đầu, tránh đi tầm mắt đối diện, giả vờ không hiểu: "Tôi nhớ lần trước thấy cô, cô đang... Chia tay với bạn trai."

"Ừ."

"Hôm qua đúng không?"

"Đúng vậy."

Hoặc tiên sinh ngẩng đầu lên, trờng cô: "Mới có một ngày, không đúng, chưa đến một ngày nữa, cô vừa chia tay với bạn trai chưa được bao lâu đã tìm người mới?" Quả nhiên đúng là coi anh như tiểu bạch kiếm?!

Vẻ mặt Bạch Thanh Thanh khó hiểu "Thì sao?"

Khi thư ký Dương chia tay với bạn trai cũ, chuyện tình cảm còn ảnh hưởng đến công việc, cả người đều thay đổi, bắt đầu căm thù đàn ông, kể cả Hoắc tiên sinh cũng bị cô ấy ghét, Hoắc tiên sinh thậm chí còn không dám chủ động gọi cô ấy suốt mấy ngày liền, may mà thư ký Dương thất tình thì thất tình, công việc vẫn hoàn thành rất tốt.

Trải qua trường hợp của thư ký Dương, Hoắc tiên sinh đã có vài kinh nghiệm, không nói đến mặt khác, phụ nữ bình thường sau khi chia tay không phải sẽ khóc than trời than đất, làm sao cũng phải cần một khoảng thời gian để bình ổn cảm xúc chứ? Hoặc là giống với thư ký Dương, tính tình thay đổi hoàn toàn.

Có ai như Bạch Thanh Thanh đâu?

Bình tĩnh cứ như chưa có gì xảy ra, chưa qua một ngày đã bắt đầu tìm bạn trai mới, không giống như bị ảnh hưởng tí nào.

Không có dáng vẻ của phụ nữ khi chia tay.

Hoắc tiên sinh nói ra nghi vấn của mình.

Bạch Thanh Thanh bật cười một tiếng: "Sao tôi phải đau lòng? Tôi nhớ lúc đó anh ở gần đó cũng nghe được đúng không? Là do anh ta phản bội tôi

trước, chẳng lẽ muốn tôi phải khóc lóc cầu xin nah ta quay lại?"

Á? Nguyên nhân chia tay lần trước của thư ký Dương với bạn trai cũ là gì? Hình như là do năng lực làm việc của thư ký Dương quá lợi hại nên đối phương mới tự ti?

Hoặc tiên sinh chỉ mới gặp qua một lần thất tình đó cảm thấy hoang mang, anh đặt mình vào vị trí của Bạch Thanh Thanh nghĩ nghĩ, nếu bạn gái phản bội mình... Hứ! Phải chia tay! Đau lòng cái rắm!

Hoặc tiên sinh không còn lời nào để nói.

"Đừng đánh trống lảng, anh vẫn chưa trả lời tôi đó?"

Hoặc tiên sinh nói: "Cái đó... Có phải có chỗ nào sai sai không?"

"Hửm?"

"Thông thường thì chuyện tình cảm không phải nên quen biết nhau một thời gian, sau đó một người bắt đầu theo đuổi, cảm thấy thích hợp, cả hai mới có thể bắt đầu hẹn hò..." Sau khi được thư ký nhắc nhở nhiều lần, Hoặc tiên sinh cũng mưa dầm thấm đất học được một ít.

Bạch Thanh Thanh nghiêm túc suy nghĩ, gật đầu nói: "Không sai, không phải chúng ta cũng như vậy rồi sao."

Cô đi từng bước: "Hôm qua chúng ta quen biết nhau, sáng nay tôi bắt đầu theo đuổi anh, tôi đã suy xét kỹ càng, về bất kì mặt nào của anh cũng đều phù hợp với yêu cầu của tôi, tuy còn vài vấn đề, nhưng mà không sao, mấy việc này không thể tránh được, hiện tại đã đến giai đoạn hẹn hò, còn gì nữa à?"

Nói rất có đạo lý, Hoặc tiên sinh không có cách nào phản bác lại.

"Chẳng phải cô muốn coi tôi như tiểu bạch kiểm để bao dưỡng sao?"

"Sao anh lại nghĩ vậy?" Về mặt Bạch Thanh Thanh cố quái nhìn anh: "Trước giờ tôi đều đưa ra yêu cầu bình đẳng, không lẽ anh muốn được bao dưỡng?"

Bạch Thanh Thanh thấy ánh mắt anh đột nhiên trở nên quý dị, cô vốn cho rằng đầu óc Hoắc Minh Châu có vấn đề, bây giờ nhìn lại, anh còn có sở thích không muốn người khác biết được?

Hoắc tiên sinh vội vàng phản bác: "Sao có thể."

"Nếu không, vậy tôi đã đưa ra yêu cầu bình đẳng như vậy rồi, đáp án của anh là gì?"

Hôm qua mới quen biết, hôm nay đã hẹn hò, không lẽ bình thường chuyện tình cảm cũng thế sao? Hoắc tiên sinh hơi buồn bực, cần phải lấy điện thoại gọi cho thư ký Dương hỏi thêm về việc này.

Hoắc tiên sinh vắt hết óc cự tuyệt: "Tiến triển này có phải hơi nhanh hay không?"

"Anh có bất mãn gì với tôi sao?" Bạch Thanh Thanh nhíu mày: "Bề ngoài? Hay tính cách? Hay là anh đã có người yêu?"

"Không, không phải."

Bất kể là về bề ngoài hay tính cách, trừ hai cái tát lần đó đi thì Hoắc tiên sinh đều không ghét, ngoài ra sau khi điều tra Bạch Thanh Thanh, anh cũng biết mình đã hiểu lầm-- cho dù như vậy, một tổng giám đốc bá đạo tiêu chuẩn không thể cúi đầu xin lỗi, hơn nữa Bạch Thanh Thanh cũng đã dùng hai bạt tai kia đòi lại rồi!

Nghĩ đến đây, gương mặt bị đánh hơi rát.

Hoặc tiên sinh bỏ nĩa xuống, trên bàn chỉ còn lại cái đĩa trống, anh xoa miệng, rụt rè đứng dậy: "Trước mắt tôi vẫn chưa có ý định hẹn hò gì với ai, cô nên bỏ suy nghĩ này đi, à, bánh rất ngon, cảm ơn."

Không đợi Bạch Thanh Thanh đáp lại, Hoặc tiên sinh đi ra cửa cứ như chạy trốn, bước chân nhanh hơn so với bình thường mộ chút, sợ người sau lưng bắt lại nói thêm nữa.

Nhưng mà từ bàn đi thẳng ra cửa, đằng sau không có động tĩnh.

Một khắc trước khi đóng cửa, Hoặc tiên sinh tò mò quay đầu nhìn thoáng qua. Bạch Thanh Thanh vẫn ngồi trước bàn ăn, cúi đầu không biết đang nghĩ gì, mái tóc đen dài rũ xuống che đi mặt cô, Hoặc tiên sinh không thấy được biểu cảm của cô, càng không có cách nào biết được tâm trạng của cô.

Hoặc tiên sinh hơi thấp thỏm, chẳng lẽ cô đang thương tâm vì bị mình từ chối?

Không không không, anh không thể đáp ứng yêu cầu của Bạch Thanh Thanh.

Một tổng giám đốc bá đạo đủ tư cách cho dù có người theo đuổi rất ưu tú đi chăng nữa cũng tuyệt đối không dao động!

Hoặc tiên sinh kiên định đóng cửa lại.

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI WATTPAD @wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI KHÁC LÀ ẶN CẶP ẶN CẶP ẶN CẶP.

--

Bên kia cánh cửa.

Bạch Thanh Thanh hơi mất mát bưng ly cà phê lên uống, bất ngờ nhớ đến gì đó, cầm lấy điện thoại bên cạnh, gọi cho Đỗ Linh.

"Alô? Thanh Thanh?" Đỗ Linh ngáp một cái: "Trễ vậy rồi còn có chuyện gì à?"

"Mình thất tình."

Đỗ Linh đầu bên kia sợ đến mức xém chút nữa té vào bồn tắm: "Cái gì?! Cậu thất tình?! Chờ một chút, cậu nói rõ coi, chúng ta chưa gặp nhau có nửa ngày, cậu bắt đầu hẹn hò lúc nào?"

"Hôm nay." Bạch Thanh Thanh mím môi, nói lần nữa: "Mình thất tình."

"Rồi rồi, mình biết."

Đỗ Linh an ủi: "Rốt cuộc tại sao cậu lại thất tình, cậu kể lại đầu đuôi đi? Còn nữa, đối tượng là ai? Sao mình chưa nghe qua bao giờ?"

"Là Hoắc Minh Châu."

Bạch Thanh Thanh khổ sở: "Anh ta từ chối mình."

Đỗ Linh: "..."

"Alô?"

Đỗ Linh yếu ớt hỏi: "Cậu nói thất tình..... Là Hoắc Minh Châu từ chối cậu?"

"Đúng vậy."

"..."

Đỗ Linh trầm mặc thật lâu, chậm rãi nói: "Thanh Thanh, cậu chờ một chút, mình ngay lập tức qua đó cứu vớt thế giới quan của cậu."

Hết chương 5

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

###

1. TRUYỆN MÌNH EDIT CHƯA CÓ SỰ ĐỒNG Ý CỦA TÁC GIẢ,
KHÔNG ĐƯỢC MANG ĐI NƠI KHÁC.

2. BẢN EDIT NÀY CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN WATTPAD
@wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI
KHÁC LÀ ĂN CẤP ĂN CẤP ĂN CẤP ĂN CẤP ĂN CẤP ĂN CẤP.

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 6: Tiểu Yêu Tinh Hoắc Tiên Sinh

Chương 6: Tiểu yêu tinh Hoắc tiên sinh

Đỗ Linh đến rất nhanh, dọc đường nhìn như tia chớp xẹt qua, bưng một cái thùng vào nhà Bạch Thanh Thanh.

"Cậu mang gì vậy?"

Thùng mặc dù không có nắp nhưng có bìa cứng che lại nên không thể thấy đồ bên trong.

"Là tài liệu để cứu vượt thế giới quan của cậu." Đỗ Linh thuận miệng nói, nhanh hỏi tiếp: "Có gì ăn không? Mình đã phải dọn hết kệ sách để lấy sách cho cậu đó, nặng muốn chết, cậu mà không cho mình cái gì ngon là không xong đâu đó."

"Sách?" Bạch Thanh Thanh nhướng mày. Cô đi vào bếp, lấy cho Đỗ Linh một khối bánh rồi pha thêm một ly cà phê, đến khi ra ngoài thì tiện tay cầm quyển sách có một lần Đỗ Linh để lại.

"Kiểu này à?"

"Đúng đúng, mình tưởng cậu ném nó đi luôn rồi chứ, mình đã mua lại quyển khác đây." Đỗ Linh vung tay, xa hoa nói: "Quyển đó tặng cậu đó!"

"..."

Nghĩ đến nội dung mình mới đọc được trong hai ba trang, vẻ mặt Bạch Thanh Thanh ghét bỏ ném lại.

"Này này, đừng như vậy mà." Đỗ Linh đau lòng nhặt lên, phủi bụi trên bìa sách, trịnh trọng nói: "Cậu đừng có xem thường nó, nếu cậu thực hành tốt thì sẽ theo đuổi được Hoắc Minh Châu đó."

Bạch Thanh Thanh miễn cưỡng nổi lên được ít hứng thú.

Thấy vậy, Đỗ Linh cầm lên một quyển sách, cười tủm tỉm đưa cho cô: "Đây đây đây, đọc trước cuốn này đi, có gì không hiểu nhớ hỏi nha."

Vừa cúi đầu đã thấy cái tên quen thuộc trên bìa chọc đau hai mắt Bạch Thanh Thanh.

《 Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi 》 .

Lần đầu tiên trong đời thất tình, Đỗ Linh chưa từng lừa cô, nếu Đỗ Linh nói trong đây có đáp án, Bạch Thanh Thanh đành phải mang biểu tình thống khổ mở ra trang đầu tiên.

Thời gian trôi qua từng giây, trong không khí vẫn tràn ngập mùi hương ngọt ngào của bánh, cả căn phòng đều an tĩnh, chỉ có tiếng lật sách vang lên, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện tiếng đồ sứ va chạm với mặt bàn.

Đỗ Linh ăn hết một khối brownie, sờ sờ eo, cảm thấy hình như có mỡ bụng, trong lòng kinh hãi, ngay lập tức dừng ăn, bước vào phòng bếp, rút một quyển sách từ trong cái thùng mình đem đến, trong lúc thực hiện còn liếc mắt nhìn Bạch Thanh Thanh một cái.

Không nhìn còn đỡ, vừa thấy đã làm Đỗ Linh hoảng hồn. Cô ấy quen biết với Bạch Thanh Thanh nhiều năm như vậy mà chưa từng biết là sắc mặt Bạch Thanh Thanh có thể kém như vậy. Lúc trước thị trường chứng khoán có biến động to lớn, làm người khác không kịp trở tay, tiền bạc của

hai người đều dồn vào đó, khi ấy Bạch Thanh Thanh rất bình tĩnh, bây giờ mày lại nhăn đến mức có thể kẹp chết con muỗi.

Trong lòng Đỗ Linh run sợ: "Sao... sao vậy?"

"Mình không hiểu."

"Hà?"

"Ví dụ chỗ này, nữ chính đến mức đi bộ cũng không biết, đi hai bước đã ngã vào lồng ngực nam chính, sao chép tài liệu cũng làm sai, không biết xử lý tốt quan hệ với đồng nghiệp, giấy tờ làm việc gì đó làm đến rối hết cả lên, vứt lung tung bừa bãi, thân là trợ lý suốt ngày cãi nhau với cấp trên, kêu đi làm việc thì không tình nguyện, mỗi ngày đều tìm cách trốn." Về mặt Bạch Thanh Thanh không thể tưởng tượng được: "Loại người này còn không chịu đuổi việc, không lẽ muốn giữ lại cùng nhau ăn Tết sao?"

Đỗ Linh:... Không thể phản bác.

"Đây chỉ là tiểu thuyết, không cần quá thực tế." Đỗ Linh vội vàng khuyên cô: "Trọng điểm là quá trình yêu đương của nam nữ chính, tuy nữ chính có hơi ngốc, nhưng trong một hội nghị quan trọng đã giúp đỡ nam chính, lúc này mới thay đổi ấn tượng của cô ấy với nam chính, phát hiện chỗ đáng yêu của cô ấy."

Ánh mắt Bạch Thanh Thanh càng thêm không tưởng: "Đáng yêu?"

Bị ánh mắt như vậy chiếu đến, khí thế Đỗ Linh lập tức ỉu xìu: "À... Chắc là vậy?"

"Cái hội nghị đó xảy ra vấn đề là do nữ chính làm mất tư liệu của hội nghị, sau đó còn tiết lộ số tiền đầu thầu của công ty cho công ty đối thủ, liên tục làm tổn hại lợi ích của công ty, còn làm người có năng lực làm việc ưu tú bị đuổi đi." Trong mắt Bạch Thanh Thanh là khinh thường: "Có thể

coi trọng loại phụ nữ này, nhìn lợi ích của công ty lần lượt bị ảnh hưởng mà còn thờ ơ. Nam chính này bị thiếu năng trí tuệ à?"

Đỗ Linh: "..."

Đỗ Linh nỗ lực tìm lý do thoái thác: "Quyển sách này vẫn luôn được hàng nhất trong bảng xếp hạng, chứng minh phần đông mọi người đều rất ủng hộ nữ chính này."

Bạch Thanh Thanh nhìn cô ấy một cái, cực kì ghét bỏ: "Cậu cảm thấy nữ chính này rất tốt? Cậu thích?"

Đỗ Linh vốn đọc rất vui vẻ, sau khi bị Bạch Thanh Thanh nói vậy, tức khắc cảm thấy trước kia mắt bị mù.

Cô ấy đã quá đắm chìm vào chúng rồi. Đỗ Linh nghĩ: Xém chút quên mất Bạch Thanh Thanh không giống người thường, đây chính là người tìm bạn trai bao dưỡng như tiểu bạch kiểm đấy.

Không nói đến nữ chính nữa, Đỗ Linh kiên cường lại: "Mình đâu có kêu cậu để ý nữ chính, cậu phải để ý đến diễn biến, cậu đọc đi, ban đầu nữ chính ghét nam chính đến mức đó, không phải cuối cùng cũng yêu nam chính sao? Trải qua thời gian dài như vậy, tình cảm của bọn họ rất vững chắc, so với những người cậu bao dưỡng... Khụ, bạn trai trước kia là khác nhau."

Bạch Thanh Thanh lật đến phần sau, đến lúc tổng giám đốc công ty đối thủ của nam chính lên sàn, nam nữ chính có hiểu lầm, nữ chính khóc vì nam chính, người lại đang ôm ấp nam phụ, cô nhanh chóng nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy đôi mắt vô cùng đau đớn, cặp mắt cay cay.

Cô mặt không biểu cảm đặt sách xuống, không nói được gì hết, nhìn Đỗ Linh với ý tứ: Vững chắc không thể phá vỡ? Mẹ nó cậu đang trêu mình?

Đỗ Linh yếu ớt nói: "Mình nói là quá trình yêu đương bình thường, trước khi đến bước hẹn hò chắc chắn phải có quá trình bồi dưỡng cảm tình ở giữa, trải qua suy nghĩ thật cặn kẽ, quyết định có thể ở bên nhau, mới được đáp ứng."

"Không sai mà." Bạch Thanh Thanh thản nhiên nói: "Mình cảm thấy có thể sống cùng Hoắc Minh Châu, rất phù hợp với tiêu chuẩn của mình."

"Tiêu chuẩn của cậu là gì?"

"Nam, bề ngoài thuận mắt mình, không thấy chán ghét."

"..."

Bạch Thanh Thanh suy nghĩ, nói ra tiêu chuẩn mới được thêm vào: "Phải có công việc nữa."

"..."

Đỗ Linh muốn quỳ trước cô luôn: "Cái này có khác gì với mấy tiểu bạch kiểm lúc trước cậu bao dưỡng đâu! Dù sao cuối cùng cũng sẽ thành đàn ông tiêu tiền của cậu. À, tài sản của Hoắc Minh Châu rất nhiều, không cần cậu nuôi, anh ta không giống với mấy tiểu bạch kiểm kia, sao có thể đồng ý với cậu chứ!"

"Sao lại không?" Bạch Thanh Thanh nhú mày: "Mình có chỗ nào làm anh ta chán ghét mình à?"

"Là tình cảm đó, tình cảm. Hoắc Minh Châu không thích cậu, trong mắt anh ta, cậu không khác gì với phụ nữ bình thường, anh ta không nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu) với cậu, ngồi trên vị trí đó hẳn đã gặp qua rất nhiều người, ánh mắt đương nhiên rất cao, mới có một ngày, sao có thể đồng ý hẹn hò với cậu?" Đỗ Linh tận tình khuyên bảo: "Yêu cầu của anh ta

có thể sẽ nhiều hơn cậu, cậu muốn theo đuổi anh ta sẽ phải tốn rất nhiều công sức đó."

"Ví dụ?"

Bạch Thanh Thanh tự hỏi: "Tặng nhà? Tặng xe?"

Đỗ Linh vô lực: "Vậy nên bọn mình mới cảm thấy trước kia cậu bao dưỡng tiểu bạch kiểm đó."

"Vậy phải làm như thế nào?" Bạch Thanh Thanh rất nghiêm túc.

Đỗ Linh lôi cái thùng mình đem đến trước mặt cô: "Đây đều là do mình đã chọn lựa rất kỹ, đừng quan tâm đến việc nam nữ chính có thiếu năng trí tuệ hay không, cũng đừng quan tâm đến cốt truyện, quan trọng là phải xem coi nữ chính yêu nam chính ra sao, nam chính yêu nữ chính ra sao."

Bạch Thanh Thanh nhú mày.

"Tin mình đi, thế giới quan của cậu có thể sửa được hay không đều dựa vào những thứ này đó." Về mặt Đỗ Linh nghiêm túc bảo đảm.

Thư phòng sáng đèn cả đêm.

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI WATTPAD @wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI KHÁC LÀ ẶN CẶP ẶN CẶP ẶN CẶP.

Hôm sau, Đỗ Linh thức dậy thì phát hiện bảo vật của mình được xếp trong thùng, bên trên còn có một xấp ghi chú rất dày, cố ấy cầm lên đọc sơ qua, tức khắc trợn mắt há hốc mồm.

Bạch Thanh Thanh đã ra ngoài, không biết đã đi đâu, trên bàn có đặt bữa sáng được đầy kỹ càng. Đỗ Linh gọi điện thoại cho cô, không ai bắt máy.

Bạch Thanh Thanh mất tích như vậy cũng không phải lần đầu tiên, có vài lúc sau khi xuất ngoại, không liên lạc suốt mấy tháng, Đỗ Linh đã sớm quen thuộc, ăn sáng xong rồi mang theo cái thùng của mình ra về. Chỉ để lại quyển sách ngơ ngẩn 《 Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi 》 và xấp ghi chú thật dày kia.

Khi Hoắc tiên sinh ra ngoài, ngang qua cánh cửa đối diện cố ý đi chậm lại, vênh tai cố gắng nghe ngóng tiến động bên trong, đáng tiếc thay, ngay cả mùi bữa sáng còn không ngửi được, nói gì đến âm thanh.

Đến khi ngồi vào siêu xe giới hạn của mình, Hoắc tiên sinh vẫn hơi thấp thỏm.

Không lẽ hôm qua mình từ chối rất quá đáng sao, tổn thương tận tâm can cô ấy?

Haiz, Bạch Thanh Thanh nấu cơm thật sự rất ngon.

Hoắc tiên sinh thất vọng.

Cả ngày, anh đều thất thần, nhìn điện thoại vô số lần nhưng vẫn không có tin nhắn gì, ngón tay Hoắc tiên sinh giật nhẹ, cuối cùng cũng không gửi tin nhắn hỏi thăm.

Sao lại phải lo lắng cho một người mới quen biết, không giống với tổng giám đốc bá đạo tí nào!

Cảm xúc của Hoắc tiên sinh vẫn như vậy đến khi tan làm.

Trợ lý đi lấy xe, anh đứng ở cửa công ty, gần đó có vài cô gái cứ ló đầu nhìn qua đây, thỉnh thoảng quay qua nói chuyện với người đi cùng.

Tiếng thảo luận không nhỏ theo gió truyền vào tai Hoắc tiên sinh, đánh giá cùng kích động quen thuộc khiến chán làm Hoắc tiên sinh mím chặt môi, trên mặt như đang đọng lại một tầng sương lạnh nhạt.

Trước khi trợ lý lái xe đến đây, một chiếc xe đỏ rực tiến vào tầm mắt mọi người, gần đến chỗ Hoắc tiên sinh đang đứng thì giảm tốc độ.

Hoắc tiên sinh nghe được tiếng nghị luận của mấy người lúc này trông hoa si: "Trời ạ, có phải đến đón ai không?"

"Đây là chiếc giới hạn mới ra đúng không, không biết ai may mắn đến vậy, trèo lên được người thổ hào*."

*(Thổ hào: Địa chủ, cường hào ác bá ở nông thôn).

"Thật hâm mộ, nếu có chiếc xe như vậy đến đón tôi, đời này cũng rất đáng rồi."

"Hừ, nhất định là tiểu yêu tinh không biết xấu hổ nào đó, đu theo được phú nhị đại rồi khoa khoang, không biết đây là đâu à, Hoắc tổng của chúng ta lợi hại hơn nhiều so với mấy tên phú nhị đại chỉ có tiền kia."

Gương mặt Hoắc tiên sinh lạnh nhạt, trong lòng không ngừng gật đầu, đúng vậy, siêu xe giới hạn trăm bản của tôi lợi hại hơn chiếc xe đó nhiều.

Trong công ty lại có thể có người trèo theo thổ hào lái xe giới hạn, Hoắc tiên sinh cảm thấy rất thất vọng.

Sau đó chiếc xe thể thao đỏ của tên nhà giàu mới nổi nào đó dừng trước mặt Hoắc tiên sinh.

Tiểu yêu tinh Hoắc tiên sinh vừa leo lên người thổ hào:
"....."

wtf?!!!

Hết chương 6

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 7: Chẳng Lẽ Do Mình Không Đem Hoa Hồng?

Chương 7: Chẳng lẽ do mình không đem hoa hồng?

Màu đỏ rất rực rỡ kiêu ngạo lóa mắt, nhưng thật sự rất không xứng đôi với Hoắc tiên sinh.

Mới vừa thảo luận trong công ty có ai trèo lên thổ hào, kết quả chiếc xe dừng ngay trước mặt thổ hào lớn nhất trong công ty, trong chốc lát, âm thanh nghị luận đều ngừng lại.

Đầu óc Hoắc tiên sinh nháy mắt trống rỗng.

Cửa sổ xe chậm chậm hạ xuống, gương mặt Bạch Thanh Thanh dần hiện ra, kính râm to che hơn nửa khuôn mặt, lộ ra đôi môi và cằm tinh xảo, kim cương trên kính dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng chói lòa, Hoắc tiên sinh nhìn qua, chỉ thấy đầu vầng mắt hoa.

Anh tỉnh táo lại, chăm chú nhìn qua, chỉ thấy Bạch Thanh Thanh tháo kính râm, tùy tiện ném qua bên cạnh, khóe mắt cô hơi cong lên, tầm mắt dời đến Hoắc tiên sinh, nở nụ cười nhẹ, màu môi diễm lệ làm Hoắc tiên sinh không thể rời mắt. Trong lúc hoảng hốt, hình như nghe thấy Bạch Thanh Thanh nói "Lên xe", cơ thể không tự chủ được đi qua.

Chờ đến khi Hoắc tiên sinh phản ứng kịp thì xe đã bắt đầu chạy, qua kính chiếu hậu, anh có thể thấy được siêu xe của mình đang chậm rãi chạy ra.

Hoặc tiên sinh cúi đầu nhìn thoáng qua dây an toàn, có chút mê mang:
"Sao cô lại ở đây?"

"Đón anh tan làm."

"..."

Thật lâu sau đó, Hoặc tiên sinh mới nghẹn ra một câu: "Tôi có xe."

Bạch Thanh Thanh cười như không cười nhìn anh một cái.

Nhận được ánh mắt này, Hoặc tiên sinh lập tức trầm mặc, nhớ đến siêu xe bị ném ở công ty, đầu lại nhói lên.

Tựa như hiểu suy nghĩ của anh, Bạch Thanh Thanh mở miệng nói: "Anh yên tâm, ngày mai tôi sẽ tiếp tục đưa anh đi làm."

"Không cần." Hoặc tiên sinh cự tuyệt: "Tôi có trợ lý."

Bạch Thanh Thanh ý bảo anh nhìn kính chiếu hậu, trợ lý Trương lái xe theo sát bọn họ, vẫn luôn duy trì khoảng cách tương đương nhau, luôn luôn nằm trong phạm vi có thể nhìn được qua kính chiếu hậu.

Dường như nhìn thấy trợ lý Trương trong xe vẫy tay với mình, Hoặc tiên sinh hơi xấu hổ.

Anh do dự một chút, hỏi thẳng: "Cô muốn làm gì?"

"Theo đuổi anh."

"... Hà?"

"Anh không thích kiểu này? Vậy anh thích thứ gì? Bữa tối dưới nền? Suối nước nóng trên núi? Hay là anh muốn tôi mang hoa hồng đến?" Bạch Thanh Thanh dừng một chút: "Tôi cho rằng anh không thích cái này."

"Tôi nghĩ hôm qua chúng ta đã nói rõ ràng."

"Nói rõ ràng cái gì?"

Hoặc tiên sinh kiên nhẫn nói: "Tôi sẽ không đồng ý."

"Không sao cả." Bạch Thanh Thanh nhìn anh một cái: "Tạm thời tôi sẽ không từ bỏ trước khi hết hứng thú với anh."

Hoặc tiên sinh vô lực: "Bạch Thanh Thanh, tôi không hiểu được, nếu cô không phải vì tiền của tôi, cũng không có tình cảm với tôi, tại sao cô lại phải tiếp cận tôi."

"Anh phù hợp với tiêu chuẩn của tôi, không hơn không kém."

"Tiêu chuẩn của cô là gì?"

Lời nói lần trước Đỗ Linh nghe được, Hoặc tiên sinh cũng được nghe.

Anh trầm mặc thật lâu, phần nộ nói: "Tôi muốn xuống xe!"

"Hửm?"

"Dừng xe! Tôi muốn xuống!"

Bạch Thanh Thanh không rõ lý do, dừng xe ven đường, Hoặc tiên sinh mím môi thật chặt, sắc mặt âm trầm rời đi, nhanh chóng ngồi lên chiếc xe đằng sau, siêu xe màu đen nghênh ngang rời đi, biến mất không còn bóng dáng.

Bạch Thanh Thanh sửng sốt một lúc rồi khởi động xe lần nữa.

Thời gian tiếp theo cũng không thấy Hoặc Minh Châu đâu hết, cho dù qua nhà đối diện bấm chuông cửa cũng không có ai mở cửa cho cô vào, về

mặt Bạch Thanh Thanh rất khó nói, sáng hôm sau, sau khi chạy bộ, trùng hợp ở dưới lầu gặp Hoắc Minh Châu vừa ra khỏi nhà.

Hoắc tiên sinh hít thật sâu, phản xạ có điều kiện cúi đầu nhìn đồng hồ, để tránh mặt Bạch Thanh Thanh, anh đã phải đặt báo thức, rời giường sớm hơn rất nhiều so với bình thường, kết quả vẫn đụng trúng?!

Người đối diện có vẻ muốn nói gì đó, trước khi cô mở miệng, Hoắc tiên sinh đã giành nói: "Trợ lý đến đón tôi."

Lời vừa nói ra, trợ lý Trương phối hợp lái siêu xe đến cạnh bọn họ.

Hoắc tiên sinh hít sâu, tiếp tục nói: "Buổi chiều cũng không cần đến đón tôi."

"..."

"Sau này cũng đừng tới!" Hoắc tiên sinh nâng mắt khẩn trương nhìn cô, nói nhanh: "Cô nên từ bỏ tất cả những gì muốn làm đi, trước mắt tôi không có ý định hẹn hò với ai, càng không đồng ý với thỉnh cầu của cô."

Anh nói xong, hành động mau lẹ ngồi vào xe, thúc giục trợ lý Trương.

Bạch Thanh Thanh: "..."

Thật ra cô chỉ muốn nói, hôm nay Hoắc Minh Châu chưa cài hết nút áo.

Bạch Thanh Thanh, người mắc chứng OCD* bóp chặt cổ tay mình, rõ ràng bộ tây trang rất phẳng phiu, tóc chỉnh tề, giày da cũng được bảo dưỡng rất tốt, tại sao nút áo lại cố tình không được hoàn hảo? Cô tát anh cũng đã tát hai bên đồng đều, vì sao anh lại không cài nút áo thật kĩ?

*(OCD - Obsessive-Compulsory Disorder: Rối loạn ám ảnh cưỡng chế, là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các

hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức. Nguồn: Wikipedia).

Nhớ đến những câu mới nghe, Bạch Thanh Thanh trầm mặt lấy điện thoại.

"Alô Đỗ Linh."

"Mình lại thất tình."

Đỗ Linh ở đầu bên kia xem té xuống giường.

"Thanh Thanh à, mình phải nói với cậu bao nhiêu lần nữa, cách này của cậu cũng chỉ có thể theo đuổi tiểu bạch kiểm." Đỗ Linh tận tình khuyên bảo.

"Đúng vậy mà, mình đã dựa theo cách làm trong sách của cậu đó."

"Hả?"

"Nam chính lái xe đón nữ chính, cho cô ấy mặt mũi, mình có làm gì sai sao?" Bạch Thanh Thanh trầm tư: "Chẳng lẽ là do mình không đem hoa hồng?"

Đỗ Linh: "... Mình cho rằng cậu sẽ đặt mình vào vị trí nữ chính."

Bạch Thanh Thanh ghét bỏ: "Loại người tay chân không chăm chỉ, ngũ cốc cũng không phân biệt được, hàng ngày chỉ biết té ngã, cãi nhau, bán đứng công ty?"

Đỗ Linh đỡ trán: "Là mình sai, cậu quên hết mấy quyển sách đó đi. Thật ra... Chắc là bữa đó đầu óc mình không thanh tỉnh nên mới đem kiểu sách đó cho cậu. Chúng không phù hợp với cậu đâu, thật đó."

"Ồ."

Bạch Thanh Thanh có chút thất vọng.

Đỗ Linh khuyên cô bỏ Hoắc Minh Châu, nếu coi Hoắc Minh Châu như nam chính trong truyện, vậy Hoắc Minh Châu sẽ không có khả năng coi trọng loại phụ nữ giống Bạch Thanh Thanh. Mà thực tế là... Bạch Thanh Thanh buồn bực, Hoắc Minh Châu trốn cô còn không kịp, sao có thể đồng ý với cô.

Bạch Thanh Thanh thật thất vọng.

So với mắt người bạn trai cũ kia, trừ việc bị thiếu năng trí tuệ, bất kì phương diện còn lại nào của Hoắc Minh Châu cũng đều ưu tú hơn bọn họ, Bạch Thanh Thanh rất vừa lòng với anh.

Ít nhất khi hai người buồn chán sẽ có thể nghĩ cách đánh đổ công ty đối thủ, mỗi người có một phương án, hai người sẽ thao túng hai công ty, lâu lâu sẽ xem coi ai có tiền hơn, thậm chí còn có thể cùng nhau tranh đoạt một hạng mục công việc. Ngắm lại nhiệt huyết đều sôi trào hết cả lên, những người bạn trai kia không thể làm được việc này.

Nhưng nếu Hoắc Minh Châu không vừa ý cô, tuy Bạch Thanh Thanh thất vọng, cũng không còn cách nào khác.

Thời điểm lên lầu, cô vẫn còn trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc loại người hàng ngày chỉ biết té ngã, cãi nhau, thay lòng đổi dạ, bán đứng công ty có chỗ nào tốt?

Hoắc thị.

Thư ký Dươn ôm một chồng văn kiện lặng lẽ đến gần Hoắc tiên sinh, lợi dụng lúc anh đang ký tên, thư ký Dương nhanh miệng hỏi ra nghi vấn trong lòng cả đêm qua: "Hoắc tổng, người đến đón ngài hôm qua..."

"Roẹt --"

Ngòi bút bất ngờ xẹt qua tờ giấy, để lại một đường thật dài, mực thấm xuống giấy tờ bên dưới, thư ký Dương vội vàng cầm nó lên.

Hoặc tiên sinh nâng bút giữa không khí, ngưng một lúc lâu, bỗng nhiên nhíu mày lại, ánh mắt lạnh lẽo, tầm mắt như lưỡi dao sắc bén dờn đến thư ký Dương: "Sao cô biết được?"

Thư ký Dương cẩn thận nói: "Chuyện hôm qua đã truyền ra hết công ty."

Xe của Bạch Thanh Thanh dừng ngay cửa công ty, rất khó không bị ai nhìn thấy, huống chi lúc đó bên cạnh còn có rất nhiều nhân viên công ty, tận mắt nhìn thấy anh lên xe của Bạch Thanh Thanh, bọn họ đã truyền tin đi, hầu như người trong công ty đều biết.

Thư ký Dương quan sát vẻ mặt của anh, dò hỏi tiếp: "Hoặc tổng, người đó là....."

Lần đầu tiên nhìn thấy Hoặc Minh Châu thất thố như vậy, chuông cảnh báo trong lòng thư ký Dương vang vọng cả bầu trời. Chẳng lẽ người đó là tiểu yêu tinh nhà đối diện của Hoặc tiên sinh?!

Hoặc tiên sinh do dự một chút, đặt bút xuống, anh nhìn thoáng qua cửa, thư ký Dương hiểu ý, vội vàng chạy qua khóa cửa lại, kéo cửa chớp* xuống, ngăn lại tầm mắt mọi người, cũng bảo đảm sẽ không có ai đi vào, lúc này mới đứng cạnh Hoặc tiên sinh, vênh tai nghe bát quái.

*(Cửa chớp)

Hoặc tiên sinh nghĩ tới nghĩ lui, hỏi: "Nếu, tôi nói nếu."

"Dạ dạ."

"Nếu cô thấy một người hôm nay vừa chia tay bạn trai cũ, hôm sau đã nói muốn hẹn hò với cô, cô sẽ làm gì?"

Vẻ mặt Hoắc tiên sinh thâm trầm, nhìn thư ký Dương, ánh mắt sáng ngời: Biết thư ký Dương nhiều năm như vậy, vừa nhìn đã biết rất giàu kinh nghiệm!

Thư ký Dương đại ra vài giây: "... Hả?"

Ánh mắt Hoắc tiên sinh sáng ngời: Vậy nên? Đáp án đâu?

"Phi*! Tra*!"

*(Phi: Thể hiện sự phẫn nộ, khinh bỉ).

*(Tra: Bỏ ổi, không trong sạch).

Hoắc tiên sinh thở phào một hơi: "Lí do chia tay là đối phương phản bội thì sao?"

Thư ký Dương nói như chém đinh chặt sắt: "Hoắc tổng, ngài đừng để bị lừa."

"Đương nhiên, tôi..... Hả?"

Hoắc tiên sinh nhất thời sợ hãi.

Thư ký Dương vỗ vai anh, lời nói thâm thía: "Mới quen một ngày đã biết hẹn hò với ngài, nhất định đã coi trọng tài sản của ngài."

Thư ký Dương đã thay tổng giám đốc chặn không ít tiểu yêu tinh, có kinh nghiệm phong phú đấy! Mặc dù lần này không cẩn thận để một tiểu yêu tinh đến tận cửa Hoắc tiên sinh, nhưng cũng không thể để cô ta đắc thủ!

Thư ký Dương rất vừa lòng.

Môi Hoắc tiên sinh giật giật.

Cuối cùng cũng không nói, thật ra tiền của Bạch Thanh Thanh còn nhiều hơn anh.

Hết chương 7

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 8: Cô Ấy Ước Gì Có Thể Được Bạch Thanh Thanh Tốt Bụng Đó Câu Dẫn.

Chương 8: Cô ấy ước gì có thể được người phụ nữ tốt bụng Bạch Thanh Thanh đó câu dẫn.

Từ lúc quyết định không theo đuổi Hoắc tiên sinh nữa, quả nhiên Bạch Thanh Thanh không chủ động tiếp cận anh, dựa theo thói quen sinh hoạt của hai người, vài ngày liên tiếp, rõ ràng cả hai sống đối diện nhau nhưng chưa từng nói chuyện, có lần đụng nhau trong thang máy cũng không hề tiếp xúc mắt với nhau.

Mỗi ngày Hoắc tiên sinh đều gửi được hương thơm ngào ngạt qua khe cửa, hôm nay là đậu tương hầm móng heo*, hôm qua là thịt xắt*, hôm trước là cánh gà chiên Coca, hôm trước nữa là... Hoắc tiên sinh vội vã vào nhà mình, chặn lại hết mùi hương kia ngoài cửa.

*(Đậu tương hầm móng heo: 黄豆炖猪蹄).

*(Thịt xắt: 溜肉段, mình không biết dịch vậy đúng không nữa).

Sau khi thường thức tay nghề của Bạch Thanh Thanh, Hoắc tiên sinh vẫn luôn nhớ thương, chỉ tiếc cô không mời anh qua ăn, anh cũng không qua đó gõ cửa viện cố, mỗi ngày đành nhắm lại một trăm quy định của tổng giám đốc bá đạo, thôi miên bản thân chướng mắt bữa cơm gia đình đó.

Vừa giải quyết một phiền não xong, Hoắc tiên sinh đã có phiền não mới.

Bạch Thanh Thanh đưa ra yêu cầu hẹn hò với anh vào sau ngày vừa chia tay người cũ, lấy tiêu chuẩn của cô, rất nhanh sẽ tìm được bạn trai tiếp theo, nói không chừng bây giờ đang có luôn rồi. Tưởng tượng những phương thức đã làm với mình được dùng trên người khác, Hoắc tiên sinh nghĩ mãi cũng không thể hình dung được gương mặt của người ngồi trên ghế phụ xe của Bạch Thanh Thanh.

Một lần nữa người được mùi hương từ khe cửa, Hoắc tiên sinh hít một hơi thật sâu rồi vào nhà mình thật mau.

Bữa tối trợ lý chuẩn bị thật không hợp khẩu vị, về nhà lại bị dụ dỗ một trận, Hoắc tiên sinh không vui.

Đêm đó, Hoắc tiên sinh mặc áo tắm trắng dài đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn cảnh đêm ở thành thị, trong tay cầm một ly rượu vang đỏ, tóc đều được vuốt ra sau, giọt nước chưa khô nhỏ xuống cơ thể, biến mất trong áo tắm dài mềm mại, theo độ cong của cơ bắp trên người chảy xuống.

Nhưng mà Hoắc tiên sinh cũng không cảm nhận nó, anh xuất thần nhìn ra cửa sổ, trong mắt không có tiêu cự, hiển nhiên là đang tự ngẫm về cuộc đời.

Về bữa tối, về Bạch Thanh Thanh.

Đến tận khi mái tóc ướt đẫm khô một nửa, Hoắc tiên sinh cuối cùng đã phục hồi tinh thần lại, thu lại tầm mắt từ cảnh đêm phồn hoa, đang xoay người thì đột ngột hắt hơi.

Cùng lúc đó, điện thoại trên bàn có thông báo mới, là thời tiết ngày mai. Hoắc tiên sinh nhìn thoáng qua, thấy biểu tượng tia chớp, lông mày không tự giác run lên, hoàn toàn quên mất chuyện hắt hơi vừa nãy.

Ngày hôm sau.

Tiếng âm âm vang lên ngoài cửa sổ, hạt mưa nặng trĩch bị gió thổi đánh lên cánh cửa, Hoắc tiên sinh đang chóng mặt nhức đầu gian nan vươn tay, sờ soạng vài lần mới cầm lên điện thoại, anh nheo mắt lại, nỗ lực tìm số của thư ký, nhấn gọi.

"Là tôi..."

Hoắc tiên sinh hoàn thành chuỗi hành động, giống như hoàn thành đoạn đường chính chiến mấy ngàn mét, cả người đều ra mồ hôi, đến sức lực động đầu ngón tay cũng không có.

Nhận được cuộc gọi của của tổng giám đốc, thư ký Dương vô cùng lo lắng chạy đến nhà anh, trợ lý Trương được cô thông báo cũng đến, hai người lấy chìa khóa dự phòng, lao thẳng tới phòng ngủ, tiến lại gần Hoắc tiên sinh đang phát sốt, ý thức hỗn loạn sắp hôn mê.

Thư ký Dương khẩn trương lấy nhiệt kế ra đo, tức khắc càng khẩn trương hơn: "Làm sao bây giờ? Hoắc tổng không thích đến bệnh viện, nhưng ngài ấy nóng đến mức này, có thể xảy ra chuyện gì không?"

"Hoắc tổng không muốn đến bệnh viện, cũng không còn biện pháp khác, bây giờ cứ hạ nhiệt độ trước đi."

Hai người bện lên bện xuống, vừa lau mồ hôi vừa đút thuốc, cuối cùng mới thoát khỏi tình trạng nguy cấp.

Cặp mày nhíu chặt của Hoắc tiên sinh thả lỏng ra, hai người chưa kịp thở phào đã nghe được tiếng "rột ~" thật dài.

Thư ký Dương phản xạ có điều kiện phản bác: "Không phải tôi."

Trợ lý Trương nhún vai, cũng không phải anh ta.

Hai người nhìn nhau, đúng lúc này, một tiếng "rột ~ " dài vang lên từ Hoắc tiên sinh.

Thư ký Dương vỗ đầu mình một cái: "Tôi xem quên mất, sáng sớm Hoắc tổng đã sốt cao, chưa ăn gì hết, khẳng định bây giờ đã đói bụng. Hoắc tổng không nấu ăn, trong nhà cũng không có nguyên liệu gì, gọi đồ ăn ngoài đi."

"Gọi gì mới được?"

"Hoắc tổng bị bệnh, đương nhiên muốn ăn đồ thanh đạm." Thư ký Dương tự hỏi một chút: "Vậy gọi cháo đi."

"Được."

Hơn mười phút sau, anh trai giao đồ ăn ấn chuông cửa.

Cháo trắng vừa thơm vừa mềm được đem đến giường Hoắc tiên sinh, không đợi thư ký Dương thổi nguội, có lẽ anh phát giác ra gì đó, quay đầu đi.

Thư ký Dương mờ mịt: "Không phải trước kia Hoắc tổng rất thích ăn cháo chỗ này sao?"

"Vậy đổi chỗ khác đi?"

Hai người liếc nhau, gật đầu.

Thêm một anh trai giao hàng ấn chuông cửa, lần này cũng giống ban nãy, cháo trắng còn chưa đưa đến miệng, Hoắc tiên sinh đã xoay đầu qua một bên, tuy không mở to mắt, cũng không nói gì, nhưng biểu tình ghét bỏ thể hiện ra rất rõ.

Thư ký Dương hận không thể bò lại gần anh: "Hoắc tổng, vậy... vậy ngài thích loại nào?"

"Hừ." Hoắc tiên sinh mơ mơ màng màng nói: "Tôi muốn gạo là loại được nhập khẩu từ Mỹ bằng đường hàng không, nước nhập khẩu từ Na Uy, cháo phải được ninh bảy bảy bốn chín ngày."

Thư ký Dương và trợ lý Trương: "....."

Hoắc tiên sinh nhíu mày: "Sao hai người không đi làm? Bây giờ đến phòng tài vụ lấy tiền lương đi, không cần qua đây nữa."

"..."

"À, Hoắc thị của tôi là công ty lớn nhất thế giới, không cần nhân viên không biết làm việc như hai người."

"..."

"Đáng chết, ai cho các người lá gan lớn, dám đối xử với tôi như vậy."

"..."

Hoắc tiên sinh lẩm bẫm vài câu rồi an tĩnh lại, nặng nề ngủ. Trên mặt anh có vết đỏ ửng do bệnh, cau mày, lông mi bất an rung rung, dễ nhận thấy anh đang không thoải mái.

Thư ký Dương mặt đầy từ ái đáp chẵn cho anh: "Không hổ là Hoắc tổng, bệnh nặng đến thế còn suy nghĩ phát triển công ty lên hạng nhất thế giới."

Trợ lý Trương tán đồng gật đầu, đầu đầu nói: "Bây giờ chúng ta đi kiểm gạo Mỹ không vận ở đâu, còn nước từ Na Uy, ninh cháo suốt bảy bảy bốn chín ngày?"

Thư ký Dương trầm mặc.

Cô ấy hỏi: "Hoắc tổng, trừ cháo nấu bốn mươi chín ngày, ngài còn muốn gì không?"

Hoắc tiên sinh nhắm mắt lại, hàm hừ nói: "Muốn, muốn... Đồ ăn tự nấu."

"..."

Vẻ mặt thư ký Dương không thể tin được nhìn trợ lý Trương, cô ấy chỉ vào mình "Tôi? Tôi làm?"

Gật đầu.

Thư ký Dương hồng mắt: "Mẹ nó, tôi nấu cơm như thế nào?"

"Không sao, tôi đứng bên cạnh nhìn mà." Trợ lý Trương an ủi cô ấy.

"... Được rồi, cứ thử một lần. Trong nhà Hoắc tổng không có gì hết, tôi phải đến siêu thị mua đây."

"Ừm."

Thư ký Dương đang chuẩn bị đứng dậy thì nghe thấy Hoắc tiên sinh trong lúc hôn mê nói ra một dãy tên, nhiều đến mức cô ấy không thể nhớ hết, cô ấy nhìn trợ lý Trương xin giúp đỡ, thấy người đối diện chậm rãi xoay đầu.

"Tôi muốn ở đây chăm sóc Hoắc tổng." Trợ lý Trương đồng tình nói: "Giao cho cô đó."

Bên ngoài đúng lúc vang lên một tiếng sấm, Hoắc tiên sinh cau mày lùi vào trong chăn, thư ký Dương lau mặt, thê lương bước ra cửa.

Ngoài cửa là gió lớn đang gào thét, dông tố đan xen, cho dù có che dù, đi hai bước cũng đã ướt mình, đến khi cô ấy ngồi vào xe Hoắc tiên sinh, trong lòng không có chút áy náy khi làm siêu xe của Hoắc tổng ướt nhẹp.

Mặc dù thời tiết không đẹp, siêu thị vẫn có không ít người, thư ký Dương đẩy xe, nhanh chóng ném đồ vào xe đẩy, đến khu vực đồ tươi sống,

cô ấy rối rắm, cảm thấy chắc phải mua thật nhiều, phòng ngừa tổng giám đốc lại đưa ra yêu cầu gì thêm.

Cô ấy do dự một lúc thì nghe được giọng nói truyền từ bên cạnh: "Hôm nay thịt dê không tươi, đừng mua."

Thư ký Dương quay đầu nhìn, thấy một người phụ nữ cao gầy đứng đó. Mái tóc đen dài tùy ý buộc lên, mặt mày tinh xảo, sắc mặt hồng nhuận, hơi rũ mắt quan sát các loại thịt trước mặt, có vẻ chú ý đến ánh mắt của thư ký Dương, cô hơi nghiêng đầu, lơ đãng liếc qua.

Làm thư ký của tổng giám đốc Hoắc thị, Dương Xảo Mạn đã gặp qua không ít sóng gió, hiếm thấy có người chỉ dùng một ánh mắt đã làm cô ấy nhút nhát. Dương Xảo Mạn không tự giác lui lại một bước, lúc nói cũng thận trọng hơn: "Vậy thịt nào mới được?"

Người phụ nữ xa lạ nhìn qua: "Có người bệnh?"

"Hả?... Đúng, sốt cao."

"Người bệnh không nên ăn quá nhiều dầu mỡ." Cô hơi nâng cằm, hướng về vị trí rau củ.

Dương Xảo Mạn ngơ ngác gật đầu, quay đầu lại, người kia đã đi xa.

Thấy còn nhiều thời gian, Dương Xảo Mạn cũng không để trong lòng, mua thêm vài thứ nữa, vội vàng đẩy đến quầy thu ngân tính tiền.

Vất vả xếp hàng, quét hết mã vạch xong, Dương Xảo Mạn lục lọi túi xách, sừng sốt.

Em gái thu ngân ánh mắt nghi ngờ: "Tổng cộng 569 đồng."

Ví tiền... Lúc này gọi đồ ăn, cô ấy đã trả tiền, sau đó hình như quên mất bỏ ví vào túi xách. Dương Xảo Mạn xấu hổ, cô ấy đang muốn mở miệng,

người đằng sau duỗi tay đưa thẻ của mình qua: "Quẹt của tôi đi."

"Cảm ơn cảm ơn, tôi nhất định..... Là cô?"

Người đứng trước mặt mình, không phải là người đã nhắc thịt dê không tươi hay sao?

Bạch Thanh Thanh gật đầu với cô ấy, không nói gì thêm, chờ đồ đạc được bỏ vào túi rồi nhắc toàn bộ lên.

Dương Xảo Mạn vội vàng qua giúp đỡ: "Để tôi làm cho."

"Không cần." Bạch Thanh Thanh tránh tay cô ấy, hỏi: "Lái xe đến à?"

"Đúng vậy."

"Đi thôi."

Dương Xảo Mạn nghe lời chạy ra ngoài.

Ngồi vào xe, cô ấy mới thở phào, cảm ơn Bạch Thanh Thanh: "Cảm ơn, tôi bất cẩn quên đem ví tiền, để tôi về rồi chuyển tiền qua cho cô."

"Ừm."

Trải qua chuyện vừa rồi, hảo cảm của cô ấy với người chưa biết tên này cũng tăng lên, mặc kệ sự lãnh đạm của đối phương, Dương Xảo Mạn vẫn nhiệt tình: "Cô tên gì vậy?"

"Bạch Thanh Thanh."

Cái tên này có hơi quen tai, nhưng Dương Xảo Mạn cũng không để ý: "Tôi là Dương Xảo Mạn, cô sống ở tiểu khu này sao? Ông chủ của tôi cũng ở đây."

Bạch Thanh Thanh nhìn thoáng qua cô ấy, lặp lại nói: "Ông chủ của cô?"

"Đúng vậy. Cô biết Hoắc thị không? Ông chỉ của tôi là tổng giám đốc Hoắc thị, rất đẹp trai đó."

Thì ra không phải bạn gái. Tâm trạng Bạch Thanh Thanh tốt hơn một chút.

Dương Xảo Mạn oán giận: "Cô không biết đâu, hôm nay tổng giám đốc của chúng tôi sốt cao, không chịu ăn đồ của chỗ thường ăn, một hai đòi đồ ăn tự nấu. Tôi có biết nấu ăn đâu, nhưng không còn cách nào khác, đành phải căng da đầu làm, cô đừng nhìn tôi mua đồ nhiều vậy, thật ra đều là đồ tổng giám đốc muốn ăn."

Trong túi mua hàng có không ít đồ ăn vặt, kẹo cũng có, tưởng tượng những thứ này đều là đồ Hoắc Minh Châu muốn, khéo miệng Bạch Thanh Thanh không nhịn được cong lên.

Siêu thị nằm ngay bên ngoài tiểu khu, không lâu lắm đã đến chung cư.

"À, cô sống ở đâu? Tôi đưa cô về?"

"Không cần." Bạch Thanh Thanh lắc đầu: "Tôi cũng ở đây."

"Thật trùng hợp."

Dương Xảo Mạn đỗ xe, định lấy hai túi hàng trong tay Bạch Thanh Thanh, bị Bạch Thanh Thanh tránh đi, cô ấy muốn tranh, Bạch Thanh Thanh chỉ thúc giục cố ấy. Lúc ấn nút thang máy, Dương bí thư hít hít mũi, trong lòng vô cùng cảm động, không nghĩ rằng người ta cho cô mượn tiền, tránh bị xấu hổ, còn tự nguyện xách túi cả đoạn đường, mấy thứ này đều là do cô ấy chọn, cô ấy biết nó nặng đến mức nào, trong khi đồ đạc của Bạch Thanh Thanh chỉ có một ít.

Đến cửa nhà Hoắc Minh Châu, Dương bí thư với vẻ mặt cảm động nhận đồ.

"Đúng rồi, nhà cô ở tầng mấy? Chờ tôi làm xong việc, nhất định phải qua nhà cô cảm ơn!"

Bạch Thanh Thanh cười một chút: "Nhà tôi cũng ở tầng này."

Thư ký Dương ngậy người.

Ở cùng tầng với Hoắc tổng... Không phải chính là tiểu yêu tinh có ý đồ câu dẫn tổng giám đốc sao?!

Thư ký Dương hoảng hốt vào nhà, nhìn Hoắc tiên sinh đang nằm trên giường, trong lòng còn đang suy nghĩ, đối lại là cô ấy, cô ấy ước gì có thể được Bạch Thanh Thanh tốt bụng câu dẫn!

Hết chương 8

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 9: "Đừng Đi..."

Chương 9: "Đừng đi..."

Bạch Thanh Thanh vào nhà, tùy tiện quăng túi lên bàn trà, lấy một bình nước trong bếp ra, mở nắp uống một hơi, ngồi lên sofa phát ngốc.

Sáng nay, đồng hồ sinh học được dưỡng hàng năm giúp cô thức giấc đúng giờ, chẳng qua hôm nay có mưa dông, việc chạy bộ hàng ngày không thể không bỏ. Thời gian bất ngờ dư ra làm cô không quen, nhàm chán đi vòng vòng trong phòng, đang chuẩn bị ra ngoài tìm việc làm, vừa bấm chốt cửa, đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập ngoài hành lang.

Cùng lúc đó xuất hiện một giọng nữ, nói gì đó không rõ, cô mở cửa, thấy một người phụ nữ đi vào căn nhà đối diện, chỉ nhìn dáng người, cũng biết đó là người có lực hấp dẫn.

Nhìn bộ váy công sở bó người phác họa ra đường cong của người đó, cúi đầu nhìn dép lê vải bông trên chân mình, lông mày Bạch Thanh Thanh nhíu lại, một suy nghĩ xuất hiện trong đầu cô.

Người đó... là bạn gái của Hoắc Minh Châu đúng không?

Mấy ngày trước vừa từ chối cô, bây giờ quay đầu lại đã có bạn gái?

Chẳng lẽ mị lực của cô thấp đến vậy sao?

Bạch Thanh Thanh đóng cửa lại, nhàm chán đi vài vòng trong nhà, vô tình nhìn thoáng qua cuốn tiểu thuyết lần trước Đỗ Linh để lại, nhớ đến nam chính trong đó có cùng họ tên với Hoắc Minh Châu, nhất thời hứng khởi, thuận tay cầm lên.

Trong truyện, từ lúc nữ chính trở thành trợ lý của nam chính, vẫn luôn không hợp với nam chính, hai người không thèm nhìn mặt nhau, vào một ngày trời đầy dông tố, nam chính ngoài ý muốn sốt cao, lỡ tay gọi vào số nữ chính, qua một ngày chăm sóc, tình cảm của hai người mới thay đổi, lần đầu tiên nam chính có cảm xúc khác lạ với nữ chính.

Bạch Thanh Thanh trầm mặc một chút, nhìn thấy nam chính bị một chén cháo trắng tác động, không biết vì sao, cô cảm thấy Hoắc Minh Châu có thể làm ra chuyện này.

Nên nhớ là hai ngày đó, mỗi khi đến giờ ăn, hoặc khi cô nấu gì đó, Hoắc Minh Châu đều chủ động chạy qua, nếu không cũng sẽ đứng lúc gặp ngoài cửa, cũng do lần hấp sủi cải ngoài ý muốn đó, cô mới coi trọng Hoắc Minh Châu.

Tại sao sáng sớm bạn gái Hoắc Minh Châu đến đây? Bọn họ ở chung? Hình như hôm nay Hoắc Minh Châu không đi làm? Không lẽ cũng bị bệnh giống nam chính?

Bạch Thanh Thanh tâm phiền ý loạn, không đọc được nữa, tủ lạnh trong nhà cũng đã trống, cô trực tiếp cầm ví ra ngoài.

Sau đó mới có chuyện trùng hợp như vậy, sáng nay cô nhìn thấy người phụ nữ vào nhà Hoắc Minh Châu, cô thanh toán giúp người đó xong, biết được cô ấy là thư ký của Hoắc Minh Châu. Có lẽ người ta cũng biết cô, khi nghe thấy cô sống ở đối diện, biểu cảm đó giống như sét mới đánh xong.

Đang nhớ lại, chuông cửa bất ngờ vang lên, làm Bạch Thanh Thanh hồi thần lại.

Cô mở cửa, nhìn thấy Dương Xảo Mạn bên ngoài, bộ dáng đáng thương.

"À... Cô có thể giúp tôi không?" Dương Xảo Mạn do dự hỏi.

"Sao vậy?"

"Cô biết rồi đó, Hoắc tổng của chúng tôi đòi ăn cháo tự làm, tôi và trợ lý Trương đã thử qua, nhưng Hoắc tổng không hài lòng tí nào." Dương Xảo Mạn cúi đầu, cẩn thận ngược mắt lên nhìn cô: "Hoắc tổng... ngài ấy nói muốn ăn đồ cô làm."

Khi Dương Xảo Mạn nghe được còn rất mơ màng.

Cô biết tiểu yêu tinh sống đối diện tổng giám đốc... Phi phi phi, Bạch Thanh Thanh tốt bụng nhất định đã xảy ra gì đó với tổng giám đốc, không nghĩ rằng chỉ mới mấy ngày, đã có thể làm đến mức này!

Dương Xảo Mạn nghĩ thầm, có thể làm Hoắc tổng, người từ nhỏ sống trong cấm y ngọc thực vừa ý, đồ ăn chắc chắn rất ngon đúng không? Không biết trước kia có chuyện gì, có lẽ Hoắc tổng và Bạch Thanh Thanh xảy ra vấn đề, mình cứ tùy tiện qua đây, Bạch Thanh Thanh có đồng ý không?

Dương Xảo Mạn nghĩ thế, trong mắt lộ ra một chút thấp thỏm.

Nhưng mà cũng may, Bạch Thanh Thanh đáp ứng rất nhanh.

"Thật cảm ơn cô, nếu cô không đồng ý, tôi cũng không biết phải làm sao mới được." Dương Xảo Mạn nhắm mắt theo đuôi cô, thả lỏng, bắt đầu lái nhai không ngừng: "Hoắc tổng của chúng tôi không chịu nói gì hết, bình thường mỗi lần trợ lý Trương gọi đồ ăn cho ngài ấy đều sàu muốn chết, đồ chúng tôi thấy ngon, Hoắc tổng cố tình không hài lòng, hôm nay cũng vậy, Hoắc tổng ghét bỏ cháo chúng tôi gọi, một hai đòi... Một hai đòi đồ cô nấu."

Dương Xảo Mạn nhìn Bạch Thanh Thanh một cái, thấy cô không lộ ra cảm xúc không tốt nào hết, mới tiếp tục nói: "Nhưng mà có thể làm Hoắc tổng vừa lòng, đồ cô làm chắc chắn rất ngon? Không biết mùi vị ra sao, tôi cũng muốn nếm thử. À, tôi không có ý mang thêm phiền toái cho cô, tôi chỉ nói vậy thôi, không phải thật sự muốn ăn! Cô ăn gì chưa? Dù sao Hoắc tổng của chúng tôi cũng là người bệnh, cô muốn ăn gì trước không..."

"Cô thật ồn." Bạch Thanh Thanh nghiêng đầu liếc cô ấy, thành công chặn lại lời còn dư của Dương Xảo Mạn.

Thấy Bạch Thanh Thanh bắt đầu vo gạo, Dương Xảo Mạn do dự một chút, nhớ lúc nãy đối phương nói cô ồn, không dám mở miệng nữa, nhìn động tác thuần thục của cô, càng không dám mở lời giúp đỡ, cô ấy nhìn khắp nơi, đến khi trợ lý Trương gọi mới vội vàng chạy ra ngoài.

"Gì vậy?" Dương Xảo Mạn nhỏ giọng hỏi.

Trợ lý Trương hạ giọng trả lời cô ấy: "Hoắc tổng sắp chết đói."

"Không sao, tôi đã nhờ Bạch Thanh Thanh rồi, chờ cô ấy nấu xong là được."

Dương Xảo Mạn nhìn xung quanh, kéo trợ lý Trương qua một góc: "Anh có biết Bạch Thanh Thanh với Hoắc tổng đã xảy ra chuyện gì không? Anh nhìn đi, Hoắc tổng đã sinh bệnh, còn muốn Bạch Thanh Thanh nấu cho ăn." Cô ấy hạ giọng: "Có phải Bạch Thanh Thanh đã từng theo đuổi Hoắc tổng?"

"Hoắc tổng đã kêu tôi điều tra người này."

Tim Dương Xảo Mạn rung lên, hứng thú hỏi: "Sao rồi? Lai lịch của cô ấy như thế nào? Tôi cảm thấy cô ấy không giống với mấy tiểu yêu tinh trước kia, tuyệt đối là người tốt, nếu cô ấy theo đuổi Hoắc tổng, tôi sẽ ủng hộ."

Trợ lý Trương lắc đầu: "Cổ đông bí ẩn kia của Hoắc thị chính là cô ấy."

"... Gì?"

Trợ lý Trương hạ giọng: "Tài sản trên giấy là con số này." Anh ta khoa tay múa chân diễn tả con số, thanh âm càng thấp: "Cô ấy còn lợi hại hơn Hoắc tổng, nói thật, tôi cảm thấy cô ấy còn chướng mắt Hoắc tổng..."

Dương Xảo Mạn mơ hồ.

Con số trợ lý Trương diễn tả không ngừng xuất hiện trong đầu, đuổi cũng không đi, Dương Xảo Mạn chớp chớp mắt, nhìn Bạch Thanh Thanh đang bận rộn trong phòng bếp, lúc nhìn cô, trong mắt Dương Xảo Mạn còn có sùng bái mà bản thân không nhận ra.

Cô ấy có thể làm thư ký của tổng giám đốc đã rất lợi hại hơn bạn cùng lứa, ít nhất thì thành tựu của bạn học chung có rất ít người vượt qua cô ấy, phần lớn đều chỉ là nhân viên văn phòng bình thường, lương một năm của cô làm rất nhiều người phải hâm mộ. Thân là thư ký của Hoắc Minh Châu, không có ai hiểu rõ tài hoa của Hoắc Minh Châu hơn cô.

Chỉ nhìn vào mấy tiêu yêu tinh muốn đến được với Hoắc tổng là biết ngài ấy có bao nhiêu lợi hại. Dùng kinh nghiệm đánh đuổi bọn họ của cô ấy, phần lớn những người tiếp cận Hoắc tổng đều là vì tài sản sau lưng của anh.

Bây giờ trợ lý Trương nói cho cô ấy, sự thật là Bạch Thanh Thanh còn giỏi hơn Hoắc tổng?

Dương Xảo Mạn mơ hồ trong chốc lát, lập tức sửa miệng: "Tôi thấy Hoắc tổng quan tâm cô ấy như vậy, nhất định rất thích cô ấy, nếu cô ấy có thể coi trọng Hoắc tổng thì càng tốt."

Trợ lý Trương:...

Trợ lý Trương: "Hoắc tổng cũng không đáng thương như vậy..."

Dương Xảo Mạn kỳ quái nhìn anh ta: "Anh nói gì đó, thần tượng của tôi coi trọng Hoắc tổng, đó là phúc khí của ngài ấy không phải sao?"

"..." Trợ lý Trương nghĩ thầm: Cô ấy trở thành thần tượng của cô lúc nào vậy? Không đúng, cô là thư ký của Hoắc tổng, không phải nên theo phe Hoắc tổng à?

Trợ lý Trương nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng không nói ra.

Trong lúc hai người thảo luận, mùi hương truyền ra trong bếp ngày càng nồng đậm, một nồi cháo đã ra lò, Bạch Thanh Thanh cởi tạp dề, kêu hai người đang trốn trong góc phòng ra đây.

"Hai người đem qua đi." Cô nói xong rồi đi ra cửa.

"Vâng vâng." Dương Xảo Mạn nháy mắt, kêu trợ lý Trương dứt cháo cho Hoắc tổng, mình thì lôi kéo Bạch Thanh Thanh không cho cô đi: "Tôi vẫn chưa trả lại tiền lúc nãy cô đã thanh toán giúp đó."

Cô ấy chậm chạp xoay người, đẩy trợ lý Trương đang sững sờ tại chỗ một cái, thấy anh ta bưng cháo vào phòng ngủ, mới lấy tốc độ chậm nhất từ khi sinh ra đến giờ tìm ví.

Bạch Thanh Thanh thật sự nhìn không nổi, nhắc nhở nói: "Ví tiền trên bàn trà là của cô đúng không?"

Dương Xảo Mạn xấu hổ: "Không sai... Haiz, sao lúc nãy tôi không thấy nhỉ." Cô ấy nói, tiếp tục dùng tốc độ chậm nhất lấy tiền ra, sau đó ra vẻ kinh ngạc á một tiếng, nhanh chóng khép ví, cười tủm tỉm nói: "Tôi không có đủ tiền mặt, tôi chuyển khoản cho cô nha?"

Bạch Thanh Thanh mặc cô ấy.

"Từ từ, để tôi tìm điện thoại xem..."

"Ở đâu ấy nhỉ, cô chờ chút."

"À, số tài khoản của cô là gì vậy?"

"Xin lỗi, cô đọc lại một lần được không?"

"Á, quên mất rồi, cô đọc lại nữa đi."

"..."

Cho dù thần kinh Bạch Thanh Thanh có thô đến mức nào, cũng phát hiện có chỗ không đúng, cô nghi ngờ liếc nhìn Dương Xảo Mạn một cái, nghĩ thầm không chỉ đầu óc Hoắc Minh Châu có vấn đề, tìm thư ký cũng là người thiếu năng trí tuệ giống mình.

Dương Xảo Mạn không biết suy nghĩ của cô, không ngừng kéo dài thời gian, não chuyển động thật nhanh, nên lấy lí do gì để giữ Bạch Thanh Thanh ở lại, thừa dịp này giúp Hoắc tổng một lần, thúc đẩy tình cảm của ngài ấy với Bạch Thanh Thanh.

Tựa như nghe được tiếng lòng của cô ấy, trợ lý Trương bưng chén đi ra từ phòng ngủ.

"Thư ký Dương, cô vào đây đi..." Trợ lý Trương khó xử nói: "Hoắc tổng không muốn ăn."

Trước mắt Dương Xảo Mạn sáng ngời: Cơ hội tốt!

Cô ấy cũng khó xử nói: "Vậy làm sao bây giờ, Hoắc tổng nói rõ muốn ăn cháo của Bạch tiểu thư, bây giờ cháo đã nấu, sao lại không muốn ăn?" Cô ấy nói, ánh mắt lén lút nhìn qua Bạch Thanh Thanh.

Bạch Thanh Thanh lơ đãng đối diện với ánh mắt của cô ấy, tức khắc sửng sốt.

Dương Xảo Mạn giữ cô lại: "Bạch tiểu thư, cô là hàng xóm của Hoắc tổng, ngài ấy đã chỉ tên nói muốn cô làm đồ ăn, chắc là hai người rất quen thuộc đúng không? Bây giờ Hoắc tổng không muốn ăn, cô có cách gì không?"

Bạch Thanh Thanh: "... " Ba người này sao có thể phiền phức như vậy?

Sức mạnh đang bắt tay cô rất lớn, lôi kéo cô đi về phòng ngủ. Trợ lý Trương hiểu được, làm mẫu trước mặt Bạch Thanh Thanh, ngay lúc anh ta múc một muỗng đưa đến miệng, lập tức Hoắc tiên sinh quay đầu, chau mày, cực kì ghét bỏ.

Trong lòng Bạch Thanh Thanh ha hả một tiếng.

Hiện tại ghét đồ của tôi, sao lúc trước không thấy anh buồn dữ?

Quen rồi đúng không!

Không chờ Dương Xảo Mạn nói, cô đoạt lấy cái chén trong tay trợ lý Trương, hai người họ chưa kịp phản ứng lại, lấy tư thế sét đánh không kịp nắm chặt cầm Hoắc tiên sinh, ép anh mở miệng ra, một tay khác nhanh chóng rót cháo vào miệng.

Dương Xảo Mạn: =□=!!!!

Dương Xảo Mạn: Tổng giám đốc thật xin lỗi mà!!!!

Hoắc tiên sinh đang sốt cao mơ màng muốn phản kháng, Bạch Thanh Thanh cố tình khép miệng anh lại, buộc anh nuốt hết không còn một giọt.

May là ban nãy dùng dằng một lúc, chén cháo vốn nóng đã nguội bớt, nếu không Hoắc tiên sinh chắc chắn sẽ bị phỏng miệng.

Động tác dứt ăn hung tàn ác độc làm hai người trợn mắt há mồm, đến khi chén cháo được đặt xuống trước mặt, Dương Xảo Mạn mới hồi phục, trong mắt đều là hoảng sợ.

Bạch Thanh Thanh rất vừa lòng: "Nếu không còn gì nữa thì tôi đi đây."

Hai người tự nhiên không dám phản đối nữa, cung kính tránh qua một bên.

Không nghĩ rằng mới đi hai bước, phía sau có người giữ cô lại. Bạch Thanh Thanh quay đầu nhìn, chỉ thấy không biết khi nào Hoắc tiên sinh đã vươn tay ra, mắt anh vẫn nhắm, dường như còn đang hôn mê, tay dùng sức bắt lấy góc áo cô, không chịu buông ra.

"Đừng đi..."

Bạch Thanh Thanh: "..."

Dương Xảo Mạn yếu ớt nhìn qua: "Cô nhìn đi...?"

Hết chương 9

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 10: Ướt Dầm Dề, Rất Đáng Yêu

Chương 10: Ướt dầm dề, rất đáng yêu

Hoặc tiên sinh vẫn đang hôn mê, không biết lấy sức từ đâu ra, lôi kéo góc áo Bạch Thanh Thanh đến mức đầu ngón tay trắng bệch, mặc kệ kéo ra như thế nào cũng không buông tay, thấy quần áo đã trở nên nhăn nhúm, Bạch Thanh Thanh do dự một chút, thiếu chút nữa đã sinh ra suy nghĩ lấy kéo cắt bỏ góc áo này.

Dương Xảo Mạn kịp lúc ngăn cô lại.

"Ừm, Bạch tiểu thư, có thể nhờ cô giúp đỡ một chút được không?"

Bạch Thanh Thanh nheo mắt, đang muốn cự tuyệt, Dương Xảo Mạn đã dùng tốc độ nhanh nhất từ khi sinh ra nói: "Cô thấy rồi đó, bây giờ Hoặc tổng đang sốt cao, chẳng những đòi cô nấu cháo, muốn cô... đút ăn, còn không cho cô đi nữa. Hoặc tổng không thích đến bệnh viện, tôi và trợ lý Trương chỉ có thể chăm sóc đến như thế, chỉ có Bạch tiểu thư mới có thể lại gần ngài ấy."

Dương Xảo Mạn yếu đuối nhìn, thấy cô không có vẻ không vui, mới thở ra nhẹ nhõm: "Bạch tiểu thư, sau này nếu có gì Hoặc tổng có thể giúp được, chúng tôi nhất định không từ chối, phiền cô chăm sóc Hoặc tổng một chút được không? Dĩ nhiên bây giờ nếu cô muốn chúng tôi làm gì cũng được."

Hoắc tiên sinh nằm trên giường đúng lúc hừ một tiếng, chau mày, chịu đựng bệnh tật tra tấn.

Bạch Thanh Thanh sao cũng được, dù sao hôm nay cô cũng không định làm gì, thuận miệng đồng ý luôn.

"Cảm ơn cảm ơn!"

Dương Xảo Mạn kéo trợ lý Trương, vội vàng ra khỏi phòng, để lại không gian cho hai người.

Mưa to bên ngoài vẫn chưa tạnh, ầm ầm lộp độp, động tĩnh càng lúc càng lớn, rõ ràng là ban ngày nhưng đã âm trầm chẳng khác gì ban đêm. Phòng ngủ của Hoắc tiên sinh chỉ mở một bóng đèn ngay đầu giường, rèm cửa kéo kín, trong phòng tối tăm, vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa đập vào cửa sổ thủy tinh, át đi tiếng hít thở của Hoắc tiên sinh và tiếng nói chuyện của Dương Xảo Mạn bên ngoài.

Bạch Thanh Thanh gỡ bàn tay đang bắt lấy áo mình của Hoắc tiên sinh, ngồi lên ghế.

Nhà của Hoắc tiên sinh chả có gì thú vị, căn căn nhà bao gồm đồ trang trí và vách tường cũng chỉ có hai màu trắng đen. Bạch Thanh Thanh nhớ đến quyển tiểu thuyết vừa đọc, nam chính cũng được miêu tả giống vậy, phong cách trang trí nhà cửa cũng lạnh băng giống anh ta.

Dù vậy, Hoắc Minh Châu không lạnh lẽo.

Bạch Thanh Thanh duỗi tay sờ đầu anh, trán rất nóng, nghe thư ký Dương nói, anh đã uống thuốc, hiện tại chỉ cần chờ nhiệt độ hạ xuống là được.

Một số phương diện của Hoắc Minh Châu rất giống nam chính trong truyện, nói không chừng nam chính được xây dựng dựa theo anh, chẳng

qua, Hoắc Minh Châu khác nhân vật nam chính đó, ít nhất anh..... không lạnh lùng giống với nam chính?

Bạch Thanh Thanh nhớ đến phản ứng của Hoắc Minh Châu khi cô đút anh ăn.

Cô đã từng nhặt một chú cún, nuôi nó một thời gian, nhưng lúc đó chính mình còn lo không xong, đành phải cẩn răng đặt chú cún đó trước cửa một ngôi nhà, cô đã quan sát gia đình đó vài ngày, đã chọn lựa rất kỹ càng. Lúc cô xoay người rời đi, chú cún đó tựa vào thùng giấy, nước nở rất đáng thương, cô không nhịn được quay đầu lại nhìn, nhìn thẳng vào đôi mắt nó.

Ướt đầm dề, rất đáng yêu.

Có lẽ biết mình đã bị ném, trong mắt có cả hoảng sợ và mờ mịt.

Giống với ánh mắt Hoắc Minh Châu hôm đó.

Bạch Thanh Thanh không còn nuôi chó, không biết vì sao lại sinh hứng thú với Hoắc Minh Châu.

Chỉ tiếc, Hoắc Minh Châu không thích cô. Mỗi khi cô về nhà, chú cún đó sẽ lao ra đầu tiên, hưng phấn nhảy nhót dưới chân cô, nhưng Hoắc Minh Châu sẽ không như vậy.

Bạch Thanh Thanh chậm rãi vuốt đầu anh, chỏm tóc của Hoắc tiên sinh bị cô đùa bỡn qua lại, tóc mái dính mồ hôi dựng thẳng lên, cảm giác không quá thoải mái, nhưng Bạch Thanh Thanh lại không thể dừng lại.

Hoắc tiên sinh dường như cảm nhận được hừ một tiếng, chậm rãi mở mắt, trước mắt là một mảnh sương mù, anh chớp chớp mắt, cố gắng nhìn rõ.

"Bạch... Thanh Thanh?"

"Ừm."

Vẻ mặt Hoắc tiên sinh hoảng sợ: "Sao cô lại ở đây!?"

"Anh quên à?"

"Quên cái gì?" Hoắc tiên sinh hoảng loạn nhìn xung quanh: "Thư ký Dương đâu? Tôi nhớ đã gọi cô ấy đến? Cô vào đây bằng cách nào?"

"Trên đường gặp được thư ký Dương." Nói tới đây, khước miệng Bạch Thanh Thanh dần dần cong lên, đầu ngón tay vốn dừng trên đầu Hoắc tiên sinh trượt xuống, ái muội xẹt qua gương mặt anh, dừng lại trên môi anh: "Anh biết không? Thư ký Dương của anh nói, ý thức của anh không rõ, nhưng vẫn nói muốn đồ ăn tôi nấu."

Hoắc tiên sinh lập tức phản bác: "Sao có thể."

"Anh không nhớ sao? Thư ký của anh kêu đồ ăn bên ngoài, tự mình xuống bếp, làm gì anh cũng không hài lòng, không thể không gọi tôi qua đây." Bạch Thanh Thanh nắm cằm anh, ngón cái ấn trên môi anh, thành công chặn lại lời buột miệng của Hoắc tiên sinh.

Bạch Thanh Thanh cười khê: "Anh muốn tôi từ bỏ, sẽ không đồng ý với tôi, sự thật là, trong lòng anh vẫn nhớ thương tôi, có phải hay không? Cho dù không tình tảo cũng nghĩ đến tôi, tìm tôi qua đây, nấu cháo cho anh, còn muốn tôi tự tay đút anh, anh mới chịu ăn... Những việc này, anh không nhớ à?"

Hoắc tiên sinh rất muốn gật đầu nói đúng vậy, nhưng vừa hôn mê, đầu óc không thể tập trung, tia lý trí duy nhất đang đặt trên miệng mình.

Tay của Bạch Thanh Thanh, ấn miệng anh.

Lòng bàn tay mềm mại, anh có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng nhàn nhạt gần trong gang tấc.

Càng đáng sợ hơn đó là, từng chữ Bạch Thanh Thanh nói ra, anh loáng thoáng có một chút ấn tượng, bản thân hình như đã làm thế, cự tuyệt thư ký Dương và trợ lý Trương, đòi Bạch Thanh Thanh phải tự tay dứt ăn.

Sắc mặt Hoắc tiên sinh xấu đi, không thể nào thừa nhận con người mơ hồ trong ấn tượng kia là mình.

Mưa to vỗ vào cửa sổ, trong phòng ngược lại rất trầm mặc. Hoắc tiên sinh hơi xấu hổ xoay đầu đi, đột nhiên hỏi: "Thư ký Dương đâu?"

"Ngoài kia."

"Gọi cô ấy vào."

Bạch Thanh Thanh cười như không cười nhìn anh, làm Hoắc tiên sinh không nhìn được phải dời tầm mắt, lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài.

Cô trở lại rất nhanh, chẳng qua không có Dương Xảo Mạn đằng sau, trong tay Bạch Thanh Thanh có thêm mảnh giấy.

"Cái gì vậy?" Hoắc tiên sinh nghi hoặc.

Bạch Thanh Thanh đưa mảnh giấy cho anh.

Trên đó viết: 【 Bạch tiểu thư, bạn trai tôi có việc gấp, tôi nhờ trợ lý Trương đưa tôi về trước, Hoắc tổng giao cho cô đó! 】

Hoắc tiên sinh phản nộ: "Nói bậy, cô ấy không có bạn trai!"

Trên trời cũng tức giận theo Hoắc tiên sinh, một tia chớp sáng lên, chiếu sáng bừng phòng khách trong chớp mắt, tiếng sấm ùng ùng nổi theo rất nhanh, đè hết mọi tiếng động.

Bạch Thanh Thanh đặt giấy xuống, ngẩng đầu nhìn Hoắc tiên sinh, thấy cả người anh đều vùi vào chăn, mái tóc đen thẫm thương lộ ra ngoài, tấm chăn mỏng không thể che lại sự run rẩy của anh.

Đây là...

Sợ hãi?

Hết chương 10

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 11: Ai Cho Cô Dững Khí Đây?!

Chương 11: Ai cho cô dững khí đây?!

Tiếng sấm qua đi, căn nhà yên tĩnh.

Trốn trong chăn một lúc, Hoắc tiên sinh mới run rẩy lộ đầu ra, anh khẩn trương nhìn qua tấm rèm kín mít, không nhìn thấy gì hết, cũng không nghe được gì hết, thở phào một hơi, dư quang thoáng thấy Bạch Thanh Thanh đứng bên cạnh, cả người tức khắc cứng đờ.

Vừa nãy đã xảy ra cái gì?

Hoắc tiên sinh cứng ngắc quay qua, thấy vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu của Bạch Thanh Thanh nhìn mình: "Anh... Sợ sét đánh?"

"Nói bậy." Hoắc tiên sinh lập tức phản bác: "Sao tôi có thể sợ sét đánh!"

Đùng đoàng!

Vừa vạng một tiếng sấm vang lên.

Vẻ mặt Bạch Thanh Thanh thâm trầm, đôi mắt với Hoắc tiên sinh lần thứ lộ đầu khỏi chăn, cô nói lại: "Anh sợ sét đánh." Lúc này không phải là câu nghi vấn, là câu khẳng định.

Nói hươu nói vượn!

Một tổng giám đốc bá đạo tiêu chuẩn, sao có thể sợ sét đánh!

Hoặc tiên sinh khuất nhục che lại mặt mình.

"Tôi đâu có cười anh, ngượng cái gì mà ngượng." Bạch Thanh Thanh kéo nhẹ chăn anh, nhưng Hoặc tiên sinh nắm rất chặt, không thể kéo được, cô đành phải ngồi xuống mép giường: "Thời tiết hôm nay rất xấu, có thể mưa suốt vài ngày, sấm chớp cũng kéo dài, một mình anh có sao không?"

Hoặc tiên sinh rầu rĩ ừ một tiếng.

"Ồ..." Bạch Thanh Thanh thử hỏi: "Tôi đi đây?"

"... Ừ."

Tiếng bước chân nhẹ nhàng cách xa, tiếng đóng cửa truyền đến, căn nhà trở về tĩnh lặng, Hoặc tiên sinh trốn trong chăn vài phút, mới chậm chạp kéo chăn xuống, quả nhiên, Bạch Thanh Thanh đã đi rồi.

Không biết cảm giác mất mát ở đâu ra, anh ngồi trên giường tĩnh tâm một lát, tiếng sấm thỉnh thoảng vang lên ngoài cửa sổ không còn đáng sợ như vậy.

Hoặc tiên sinh bật đèn, đứng dậy ra ngoài. Mặc dù anh sốt cao, nhưng thuốc uống trong lúc hôn mê đã bắt đầu phát huy tác dụng, nhiệt độ đã hạ, xem nhẹ thân thể vẫn còn khó chịu, dạ dày trống rỗng trở nên càng rõ hơn.

Cháo trắng Bạch Thanh Thanh nấu còn dư nằm trong bếp, Hoặc tiên sinh tìm khắp nơi, không thấy được thứ gì ăn kèm được, thất vọng ngồi vào bàn.

Đường đường là tổng giám đốc Hoặc thị, vậy mà lưu lạc đến mức chỉ có chén cháo trắng để lấp bụng!

Hoặc tiên sinh có chút ủy khuất cầm chén cháo kê bên miệng. Ngay lúc này, cánh cửa cách đó không xa bất ngờ bị mở ra, Bạch Thanh Thanh bước

vào, bốn mắt đối nhau, Hoắc tiên sinh mới nhấp một miếng cháo xém sặc:
"Sao cô qua đây nữa?"

"Tôi đã đồng ý chăm sóc anh với thư ký của anh." Mắt Bạch Thanh Thanh dừng trên chén cháo, cười nói: "Anh đói bụng?"

Hoắc tiên sinh hàm hồ lên tiếng.

"Nếu đã đáp ứng với thư ký của anh, tôi đã nói là làm, anh muốn ăn gì, để tôi nhìn trong bếp xem có gì có thể nấu không." Nói, Bạch Thanh Thanh đi vào bếp.

Trước mắt Hoắc tiên sinh sáng ngời, nháy mắt trong đầu bay qua vô số tên món ăn, được bày trên cái đĩa thật to, xung quanh còn có viền vàng, anh đang định mở miệng, nghe Bạch Thanh Thanh bổ sung một câu: "Tôi quên mất, anh vẫn chưa khỏi bệnh, nên tiếp tục ăn cháo đi."

"..."

Bạch Thanh Thanh cố ý chọc anh: "Anh muốn ăn cháo thịt nạc trứng vịt Bắc Thảo, hay cháo gà hầm nấm hương, hay là cháo hải sản?"

"Gà hầm."

"Quên mất, thư ký Dương căn bản không mua thịt cho anh, mặc kệ là thịt nạc thịt gà hải sản....." Bạch Thanh Thanh cười tủm tỉm: "Đều không có."

Hoắc tiên sinh: "..."

Thấy Hoắc Minh Châu ghen khuất mà không dám nói, tâm tình Bạch Thanh Thanh vui vẻ đi vào. Cô thuận miệng nói một câu ở siêu thị, thư ký Dương cũng nghe theo, không mua loại thịt sống nào hết, chỉ có một hộp trứng gà và chân giò hun khói, miễn cưỡng coi như thịt, còn lại đều là rau dưa.

Tuy Hoắc Minh Châu không nấu ăn, nhưng dụng cụ rất đầy đủ, Bạch Thanh Thanh đã hơi quen thuộc, bắt đầu rất nhanh. Cô không nấu cháo mà nấu mì, thanh đạm đơn giản, cuối cùng còn đặt thêm một quả trứng tráng hình trái tim, đặt trước mặt Hoắc Minh Châu.

"Nhiều đây?"

"Nhiều đây." Bạch Thanh Thanh duỗi tay kiểm tra độ nóng trên trán anh, còn hơi nóng, cô lập tức nhú mày, thúc giục nói: "Ăn nhanh lên, ăn xong rồi về phòng nằm nghỉ."

Hoắc tiên sinh giãy giụa: "Công việc của tôi..."

"Tôi làm giúp anh."

"Nhưng..."

Bạch Thanh Thanh vỗ anh một cái: "Dong dài cái gì, nhanh lên."

Hoắc tiên sinh chưa kịp nói gì, chửi thầm trong lòng một chút, khó có khi không phản kháng, ăn hết phần mì, nước mì cũng uống hết, sau đó bị đuối lên giường.

Bụng đang no, anh rất tỉnh táo, nhắm hai mắt cũng không ngủ được. Bạch Thanh Thanh ngồi ở mép giường anh, cúi đầu đọc sách, chữ trên bìa anh không hiểu. Hoắc tiên sinh nằm một lúc, muốn duỗi tay lấy điện thoại, tay mới vươn ra, đã bị Bạch Thanh Thanh đánh.

"Ngủ."

Hoắc tiên sinh nhắm mắt lại thật nhanh, đợi mấy phút, anh mở to mắt ra, nhàm chán giật giật, lúc này mới phát hiện mưa đã tạnh. Anh nhìn qua Bạch Thanh Thanh, vẫn đang đọc sách.

Hoắc tiên sinh tò mò: "Cô đang đọc gì vậy?"

"Sách."

"Nội dung là gì?"

"Sách."

"..."

Hoặc tiên sinh không cam lòng, tiếp tục hỏi: "Nói về..."

"Ngủ."

"À."

Có phải có chỗ nào sai sai đúng không?

Hoặc tiên sinh nhắm mắt nghĩ thầm: Chưa từng có ai dám khiêu khích uy nghiêm tổng giám đốc của anh, Bạch Thanh Thanh không những đánh anh, còn mắng anh, ép anh ngủ, bây giờ đọc sách gì cũng không nói cho anh?

Ai cho cô dững khí này!?

Hoặc tiên sinh ngồi dậy, găm tên của Bạch Thanh Thanh, người đối diện ngẩng đầu chớp mắt, lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai đoạt sách cô, sau đó đọc lướt qua thật nhanh.

Hoặc tiên sinh đã chuẩn bị tốt tâm lý đọc không hiểu, dù sao chữ trên bìa anh cũng không hiểu được, anh giật lấy sách của Bạch Thanh Thanh, là để nhắc nhở cô rằng uy nghiêm của mình không được xâm phạm đến. Nhưng khi nhìn thấy nội dung cuốn sách, Hoặc tiên sinh ngây người, chữ trong sách là tiếng Trung, còn có tên của anh, không những vậy, người có tên giống anh còn đang cùng phụ nữ làm chuyện xấu hổ.

Hoặc tiên sinh sợ ngây người.

Anh lấp bấp hỏi: "Đây, đây là gì?!"

Cùng lúc đó, cuốn sách như của khoai lang phồng tay bị anh ném đi, văng xuống tấm chăn mềm mại, cái bìa được gắn thêm vào rơi ra, lộ ra bìa sách thật.

《 Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi 》

Hoặc tiên sinh mơ màng.

Bạch Thanh Thanh:...

Bạch Thanh Thanh: "Khụ."

Hết chương 11

Quà 8/3 đây, tới giờ này mới nhớ hôm nay là ngày gì, may mà chưa trễ.

8/3 vui vẻ nhé.

Nhớ giữ gìn sức khỏe.

(▽) (≧ ▽ ≦)

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 12: Trời ạ! Bạch Thanh Thanh Lưu Mạnh Với Anh!

Chương 12: Trời ạ! Bạch Thanh Thanh lưu mạnh với anh!

Nhân vật được vẽ trên bìa loáng thoáng bóng dáng của Hoắc tiên sinh, càng không cần nói đến bảy chữ chói mắt kia, Hoắc tiên sinh đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng chưa từng tưởng tượng Bạch Thanh Thanh sẽ đọc loại sách này.

Tổng, tổng giám đốc bá đạo yêu tôi... Cô... Hoắc tiên sinh đỏ mặt.

Anh lấp bấp nói: "Sao cô lại đọc thứ này?!"

"Tôi cần giải thích vài thứ?"

Hoắc tiên sinh khẩn trương nhìn chăm chăm cô: "Giải thích chuyện gì?"

Đây là sách Đỗ Linh mang đến, Đỗ Linh thích chứ không phải cô, thật ra trước kia cô chưa từng đọc loại sách này, nhưng Hoắc Minh Châu không quen biết Đỗ Linh, nghĩ kỹ lại thì bản thân mình đang đọc nó, còn... không chỉ một lần.

Bạch Thanh Thanh nghĩ ngợi, thản nhiên thừa nhận: "Không sai, tôi đang đọc đó. Có gì à?"

Ha, đúng là không biết xấu hổ.

Hoặc tiên sinh nghẹn lời, tầm mắt dừng trên người cô, chậm chạp nằm xuống, xê dịch qua một bên giường khác, không biết từ khi nào trong mắt anh đã có thêm cảnh giác: "Cô..." Liệu Bạch Thanh Thanh có làm gì mình không?

Nhân vật trong sách đó có cùng họ tên với anh, thân phận tổng giám đốc bá đạo cũng trùng với anh, nhìn mấy chữ trên bìa, chặc chặc, tổng giám đốc bá đạo yêu tôi. Anh biết ngay mà, Bạch Thanh Thanh không phải người dễ dàng bỏ cuộc, nhất định trong lòng vẫn còn cảm giác với anh.

Mắt Hoặc tiên sinh hiện lên một tia đặc ý, anh cố hạ khóe miệng xuống, bộ dạng 'tôi đã nhìn thấu tất cả', nói: "Anh mắt cô không tệ."

"Cái gì?"

Hoặc tiên sinh sáng ngời nhìn cô: Có thể coi trọng loại cực phẩm như mình, đương nhiên có mắt nhìn, tuy rằng sở thích của Bạch Thanh Thanh có hơi kì lạ, nhưng với tay nghề nấu nướng của cô, anh bị bệnh liền qua đây chăm sóc, còn tìm cố đuổi thư ký Dương và trợ lý Trương đi, quả nhiên chưa chết tâm với anh!

Tối qua ngắm cảnh cả đêm, cuối cùng cũng có hiệu quả.

Hoặc tiên sinh tán thưởng nhìn cô, vừa lòng nhắm mắt.

Nếu Bạch Thanh Thanh đã thích anh đến vậy, thôi thì cứ để cô tiếp tục theo đuổi mình đi.

Tâm tư của Hoặc tiên sinh đều lọt hết vào mắt Bạch Thanh Thanh, nhìn biểu cảm Hoặc Minh Châu ngày càng kì quái, không cần đoán cũng biết đã liên tưởng đến đâu rồi, Bạch Thanh Thanh vỗ người anh: "Lo ngủ đi, đừng nghĩ bậy."

Quả nhiên chưa chết tâm, quan tâm anh vậy mà.

Hoặc tiên sinh càng vừa lòng.

Á, cái thói quen đánh người này cần phải bỏ... Hoặc tiên sinh nghĩ, lúc này đã nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ đã tới, anh chưa nghĩ xong nên nói như thế nào với Bạch Thanh Thanh đã ngủ mất.

Nghe tiếng hít thở dần dần chậm lại, bàn tay Bạch Thanh Thanh nâng lên định đánh anh hạ xuống.

Quá khứ chỉ mới nuôi một chú cún, mỗi lần nó ở nhà một mình luôn có thể tìm được đồ ăn cô giấu đi, lần nào cũng để lại cho cô một cái vỏ trống không. Cún con rất thông minh, biết được cái gì có thể ăn, biết lấy lòng cô, nhưng không biết được tâm tư của cô, mỗi khi cô tức giận bực bội, cún con cũng chỉ biết hưng phấn vẫy đuôi chạy vòng quanh cô.

Hoặc Minh Châu cho rằng anh hiểu hết, thấy anh đặc ý, Bạch Thanh Thanh chỉ cảm nhận được sự bất đắc dĩ quen thuộc.

Trước kia cô đều không nỡ xuống tay đánh cún con, lần nào cũng chỉ mắng, bây giờ đối với Hoặc Minh Châu đến mắng cũng không được.

Bạch Thanh Thanh đột nhiên bật cười.

Cô cầm lên cuốn sách trên giường, bao lại bìa sách, che lại hình ảnh mang phong cách kì dị đó.

Cô coi như có chút hiểu biết về Hoặc Minh Châu, đến lúc anh tỉnh lại, thấy được quyển sách này, có khi sẽ thẹn thùng.

À, tối nay nên làm gì để thay đổi lực chú ý của anh đây?

...

Hoặc tiên sinh tỉnh lại, đầu đã hết nhức, anh sờ trán, nhiệt độ bình thường, cơ mà bị bệnh nên cả người đều ra mồ hôi, bây giờ cảm thấy rất

khó chịu.

Trên chiếc ghế cạnh mép giường đã không còn ai, trong phòng không còn Bạch Thanh Thanh và quyển sách được ngụy trang kia, bên ngoài cũng không có.

Hoặc tiên sinh có chút tiếc nuối nho nhỏ, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Anh vừa vào chưa bao lâu, Bạch Thanh Thanh đã đẩy cửa đi vào, cô vừa cất nguyên liệu nấu ăn vào bếp, tính đi vào phòng ngủ nhìn xem, người vốn đang trên giường không còn nữa, chỉ có tiếng nước truyền ra từ phòng tắm.

Bạch Thanh Thanh nhíu nhẹ mày, định qua gõ cửa, điện thoại vang lên, cô do dự một chút, rốt cuộc nhận cuộc gọi trước: "Alô, Đỗ Linh?"

"Thanh Thanh, cậu không có nhà à?"

"À, mình ở đối diện. Hoặc Minh Châu bị bệnh, thư ký của anh ta nhờ mình chăm sóc." Bạch Thanh Thanh đi ra cửa: "Sao vậy? Cậu có chuyện gì hả?"

"Không có gì quan trọng, tiện đường qua đây, còn muốn qua nhà cậu ăn chực."

Bạch Thanh Thanh đẩy cửa ra, Đỗ Linh đứng đối diện vẫy tay với cô

"Thanh Thanh, khó lường nha. Thư kí của anh ta sao lại nhờ cậu chăm sóc, ban đầu mình còn tưởng cậu đã thất bại, bây giờ nhìn thấy khá tốt đó." Đỗ Linh nhướn mày: "Cậu có vẻ vừa lòng với Hoặc Minh Châu? Đồng ý chăm sóc anh ta."

"Mình chỉ đúng lúc không bận gì..."

Đỗ Linh ngắt lời cô: "Mình hiểu, mình hiểu mà."

Bạch Thanh Thanh bất đắc dĩ, nói: "Vậy cậu chờ mình một chút, mình làm xong bên đây sẽ về."

"Đừng đừng đừng, cậu mở cửa cho mình thôi, mình tự vào, mình đặt đồ vào rồi về luôn." Đỗ Linh mở cái hộp đang ôm trong người ra, một chú cún sợ sệt lộ đầu ra: "Lần trước cậu nhờ mình tìm chó, cậu thấy con này thế nào?"

Bạch Thanh Thanh sửng sốt một chút, xem chút quên mất việc này.

Hoặc Minh Châu làm cô không ngừng nhớ đến chú cún cũ, cô nói Đỗ Linh tìm giúp mình một con, rất chờ mong nó, kết quả hôm nay Hoặc Minh Châu bất ngờ bệnh, cô đã quên sạch chuyện này.

"Không cần đặt nó vào nhà mình đâu, nó một mình đợi ở đó, mình không yên tâm." Bạch Thanh Thanh ôm thùng giấy vào ngực: "Mình đem nó về nhanh thôi."

"Á? Vậy Hoặc Minh Châu đâu?"

Bạch Thanh Thanh gãi gãi cằm cún nhỏ, ánh mắt rất ôn nhu: "Mình đồng ý chăm sóc anh ta, bây giờ anh ta hết bệnh rồi, mình quan tâm nữa làm gì, dù sao cũng không chết được."

Đỗ Linh: "..."

Trong lòng Đỗ Linh đồng tình với vị Hoặc tiên sinh chưa chính thức gặp mặt đó.

Cô ấy nhìn thoáng qua cún con trong lòng Bạch Thanh Thanh, chú cún lông trắng phát ra tiếng nức nở rất đáng yêu, nhìn vậy, đúng là hấp dẫn hơn Hoặc Minh Châu nhiều.

"Hy vọng vị Hoắc tiên sinh đó không ghen tị." Đỗ Linh đồng tình nói: "Mình đi trước đây, lần sau đến ăn chực đây."

"Được."

Bạch Thanh Thanh ôm thùng giấy vào nhà.

Khi Hoắc tiên sinh ra khỏi phòng tắm thì nghe thấy một tiếng nước nở xa lạ, anh dừng chân, bị một con cún bầu chặt chân, Hoắc tiên sinh cúi đầu nhìn vào hai mắt nó, chưa biết được nó từ đâu ra đã bị ánh mắt ướt đầm dề đó chọc vào tim.

Có, có hơi đáng yêu...

Hoắc tiên sinh tay chân luống cuống lui lại một bước.

"Xin lỗi, nó tự bò ra khỏi thùng giấy." Bạch Thanh Thanh khom lưng bế cún con trắng lên, ánh mắt lướt qua eo bụng anh, tràn đầy ý cười: "Đáng người không tòi, anh định khi nào thì ăn đây?"

Lúc ra ngoài cho rằng bên ngoài không có ai, Hoắc tiên sinh giống ngày thường bọc cái khăn tắm, trăm triệu lần không nghĩ được Bạch Thanh Thanh vẫn còn ở đây, anh cúi đầu nhìn thoáng qua cơ thể mình, trừ bộ phận quan trọng kia, những chỗ khác đều lộ ra ngoài.

Hoắc tiên sinh tức khắc nhảy dựng lên, cả người như bị phỏng chạy thật nhanh, vọt thẳng vào phòng ngủ.

Trời ạ!

Bạch Thanh Thanh lưu manh với anh!

Hết chương 12

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 13: Nghe Nói Anh Sợ Sét Đánh?

Chương 13: Nghe nói anh sợ sét đánh?

Hoặc tiên sinh mặc quần áo rồi ra ngoài, thấy Bạch Thanh Thanh cởi tạp dề ra, chuẩn bị đi ra cửa.

"Cô muốn đi đâu?"

Dường như Bạch Thanh Thanh không nghe thấy, chần chờ thật lâu, mới nhìn xung quang, chỉ vào chính mình hỏi: "Anh đang hỏi tôi sao?"

Hoặc tiên sinh gật đầu.

"Đương nhiên về nhà tôi." Cô nhún vai, khom lưng bê hộp giấy trên đất lên. Chó con trắng ngồi ngay ngắn bên trong, chỉ có cái đầu bằng bàn tay lộ ra ngoài, nó nhìn Hoặc tiên sinh, kích động vươn móng vuốt cào cào hộp, móng vuốt không bén nhọn để lại trên hộp vài vết dài nhạt. Có lẽ biết được mình không thể ra ngoài, chó con nức nở một tiếng, đôi mắt đen nhánh như quả nho đáng thương nhìn Hoặc tiên sinh.

Hoặc tiên sinh gần như mềm lòng ngay lập tức, không chờ Bạch Thanh Thanh xoay người đi, miệng đã nhanh hơn não gọi cô lại: "Cô đợi chút."

"Cái gì?"

Hoặc tiên sinh quay đầu, nhìn khắp nơi xem có thứ gì có thể dùng. Đồ ăn đã dọn ra trên bàn, khí nóng bốc lên, anh biết ngay đó là của Bạch Thanh

Thanh, Hoắc tiên sinh sáng mắt, nói nhanh: "Cô làm nhiều vậy, tôi ăn không hết."

Bạch Thanh Thanh mờ mịt. Cô đã nấu cho Hoắc Minh Châu vài lần, đã có kinh nghiệm với thói quen ăn uống của Hoắc Minh Châu, đó là lượng thức ăn một người của anh, sao có thể không ăn hết?

Nhận ra ánh mắt kì quái của người đối diện, Hoắc Minh Châu nhìn lướt qua, nói: "Đó là chó của cô à?"

"Đúng vậy."

"Rất đáng yêu."

Thì ra là coi trọng cún con.

Bạch Thanh Thanh cười tươi: "Anh muốn sờ không?"

Chó con có lẽ hiểu được lời bọn họ, cô vừa dứt đã phối hợp kêu một tiếng, thanh âm vui sướng hoạt bát, dễ thấy là rất mong chờ.

Hoắc tiên sinh che đi trái tim nhỏ gật gật đầu, ngón tay không nhịn được động động, cái đầu thuần trắng của chó con gằm trong gang tấc, nó còn rất chủ động bò ra khỏi hộp, trong miệng kêu riết, hận không thể trực tiếp bò đến bàn tay Hoắc tiên sinh.

Bạch Thanh Thanh đột nhiên biến sắc, một tay ấn chó con vào hộp, tay Hoắc tiên sinh vừa nâng lên, xấu hổ dừng ở đó. Nhất thời chưa phản ứng lại, anh ngơ ngác nhìn Bạch Thanh Thanh ôm thùng hộp giấy rời đi.

Cửa đóng lại trước mặt anh, Hoắc tiên sinh mới hậu tri hậu giác* tự hỏi: "Chẳng lẽ cô ghét bỏ tôi?!"

*(Hậu tri hậu giác: Nhìn nhận kĩ rồi mới ngộ ra).

"Cô dám ghét bỏ tôi?!"

"Cô có biết tôi là ai không?!"

"Có tin tôi đập chết cô trong một giây không?!"

"....._(:3 > <)_ hình như cô ấy còn nhiều tiền hơn mình..."

Hoặc tiên sinh ngồi một mình vào bàn, cảm giác có chút tịch mịch.

Mà bên kia, Bạch Thanh Thanh ôm thùng giấy về nhà mình, bất ngờ bị ngăn cản được đụng Hoặc tiên sinh, chó trắng thoát nhìn rất uể oải, chán nản dựa vào hộp, nhìn sao cũng thấy không thể nào vui vẻ.

Bạch Thanh Thanh ôm nó đặt lên thảm, không cam lòng chọc nhẹ đầu nó: "Tiểu gia hỏa* này, chủ nhân của mày là tao, không phải Hoặc Minh Châu đối diện, đừng có thân với anh ta sớm như vậy."

*(Tiểu gia hỏa: thằng nhóc, theo hướng trêu đùa hoặc khinh miệt).

Chó con đáng thương kêu một tiếng, nhìn càng thêm chán chường.

"Lúc trước nó đâu có như vậy." Bạch Thanh Thanh xoa xoa đầu nó, nói thầm đi vào phòng bếp.

Khi cô nhờ Đỗ Linh tìm chó cho mình, đã thuận tiện chuẩn bị đồ dùng, hiện tại đồ đạc gì đó rất đầy đủ, chuẩn bị đến hai cái ổ cho nó, Bạch Thanh Thanh pha sữa, ngồi xõm nhìn nó chậm chạp uống.

"Nên đặt tên gì cho mày đây?" Bạch Thanh Thanh suy tư: "A Hoàng? Vượng Tài? Hay Tiểu Hắc?"

Cả thân chó đều ngã vào đĩa sữa.

Bạch Thanh Thanh vội vàng ôm nó lên, lấy khăn lông lau khô: "Mày thích Hoắc Minh Châu như vậy, chẳng lẽ muốn tao gọi là Hoắc Minh Châu mới được à?"

Chó con gâu một tiếng.

Bạch Thanh Thanh dừng động tác: "... Hoắc Minh Châu?"

"Gâu."

"Hoắc Minh Châu?"

"Gâu!" Chó con kêu vui vẻ, cái đuôi phái sau không ngừng phe phẩy, hiển nhiên rất vừa lòng với cái tên này.

Bạch Thanh Thanh đỡ trán: "Nếu tao gọi mày như vậy, chỉ sợ Hoắc Minh Châu rất tức đấy."

"Gâu?"

"Gọi mày là Chúc Chúc đi." Bạch Thanh Thanh xoa nhẹ nó: "Hoắc Minh Châu vừa bị bệnh thì mày đến, anh ta không thích ăn cháo."

"Gâu!" Chúc Chúc: ㄟ(͡ ͜ ͟)ㄟ phát âm khá giống với tên của cái người cao ngạo kia*! Vừa lòng!

*(Chúc Chúc - 粥粥: cháo, đọc là Zhou Zhou; Hoắc Minh Châu, đọc là Huo Ming Zhou).

Tùy tiện nấu vài món coi như bữa tối, Bạch Thanh Thanh ôm Chúc Chúc vào lòng, lên mạng tra những thứ cần lưu ý khi nuôi chó. Trong lúc đó chó con vẫn luôn ngoan ngoãn, có lẽ hiểu được mình không được nhận người đàn ông cao cao kia làm chủ nhân, không giãy giụa, tùy ý để Bạch Thanh Thanh ôm mình.

Những thứ trên máy tính không hấp dẫn được chó con, nó ngoan ngoãn được một lúc, không an phận bắt đầu động đậy, giầy giụa bò loạn khắp nơi, móng vuốt đục phải quyển sách đặt bên kia.

Bìa bên ngoài rơi ra, bên trong lộ ra ngoài.

Bạch Thanh Thanh khom lưng nhật lên, bất đắc dĩ nói: "Mày thật là... Thích Hoắc Minh Châu lắm sao?"

Nghे được cái tên quen thuộc, Chúc Chúc hưng phấn "Gâu" một tiếng.

"Nhà của chúng ta không có Hoắc Minh Châu."

Tùy tay đem sách □□ đặt vào kệ sách, Bạch Thanh Thanh đứng dậy ôm nó vào phòng tắm, mặc kệ nó giầy giụa, bỏ nó vào bồn rửa tay, điều chỉnh nhiệt độ nước, chuẩn bị tắm cho nó.

Nước ấm chạm vào người, nó lập tức giầy giụa kịch liệt, thân thể vạy vẹo muốn thoát khỏi Bạch Thanh Thanh, Bạch Thanh Thanh nhất thời không kịp ngăn lại, nó chạy đi, thân hình bé nhỏ của chó con biến mất khỏi cửa phòng, lần theo vết nước, thấy được nó trốn đằng sau bức màn, Chúc Chúc ở đó run bần bật.

Bạch Thanh Thanh cau mày dỗ nó, nhưng mặc kệ cô cho nó thứ gì, chó con đều không muốn ra. Cô đang định ép buộc, nhìn bộ dáng đáng thương của nó, không thể nhẫn tâm xuống tay.

"Hay là như vậy?" Bạch Thanh Thanh ngồi xổm bên cạnh thương lượng: "Nếu mày ngoan ngoãn tắm rửa, tao mang mày đi gặp Hoắc Minh Châu?"

Cô vốn dĩ chỉ thuận miệng nói, chuẩn bị bỏ cuộc, không nghĩ rằng vừa nghe lời này, chó con vạy mà bước từng bước nhỏ ngoan ngoãn đi ra.

Bạch Thanh Thanh: "..."

...

Hoặc tiên sinh tịch mịch ăn tối xong xuôi, nghe thấy tiếng sấm bắt đầu vang lên bên ngoài cửa sổ, một bên trốn trong chăn thôi miên bản thân không có gì phải sợ, một bên kiềm không được nhớ đến Bạch Thanh Thanh.

Nếu Bạch Thanh Thanh ở đây, không chừng sẽ cười nhạo anh?

Bạch Thanh Thanh đang nuôi chó, phỏng chừng căn bản không nhớ tới anh.

Hừ, nhìn Bạch Thanh Thanh đối với nó như bảo bối, còn không cho anh động vào.

Hoặc tiên sinh miên man suy nghĩ.

Có thể là tiếng sấm bên ngoài quá lớn, anh không nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần. Đến tận khi tấm chăn bị vén lên, trước mắt bừng sáng, sau đó một vật nóng hầm hập "gâu" một tiếng bổ nhào vào người anh.

Bạch Thanh Thanh cười tủm tủm xuất hiện trước anh: "Nghe nói anh sợ sét đánh?"

Hoặc tiên sinh: "....."

Hết chương 13

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 14: Cây Bút Trong Tay Hoắc Tiên Sinh Rơi Xuống

Chương 14: Cây bút trong tay Hoắc tiên sinh rơi xuống

Năng sớm chiếu sáng căn nhà.

Hoắc tiên sinh bị đánh thức bởi tiếng chó, anh vừa mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh như quả nho của cún con gằn trong gang tấc, thấy anh tỉnh dậy, Chúc Chúc cực kì hưng phấn kêu một tiếng thật dài, dùng da lông mềm mại của mình cọ vào anh.

Mùi sữa tràn ngập chóp mũi, thân thể nóng hổi của cún con chạm vào phần da lộ ra bên ngoài của anh, Hoắc tiên sinh ôm nó ngồi dậy, trên mặt còn mang theo mê mang chưa kịp phản ứng.

Nhà anh có chó từ lúc nào thế?

Không chờ anh nghĩ ra, đột nhiên, một mùi hương nồng đậm truyền vào phòng, làm Hoắc tiên sinh không tự chủ được xuống giường, đến tận khi chân trần dẫm xuống sàn nhà, xúc cảm lạnh lẽo giúp anh hồi thần, xem chút quăng con chó trong tay đi.

Anh nhớ rồi! Đêm qua Bạch Thanh Thanh ôm chó của cô vào phòng anh, còn mặt dày vô si lấy lí do anh sợ sét đánh để nó trong nhà anh luôn!

Ngửi mùi hương quen thuộc, Hoắc tiên sinh không cần nếm cũng biết đó là bữa sáng của Bạch Thanh Thanh!

Hoặc tiên sinh nổi giận đùng đùng ôm chó ra ngoài, Bạch Thanh Thanh đặt một phần bánh mới nướng xong lên bàn, thấy anh bước ra, lập tức cao hứng tiến đến.

"Anh dậy rồi sao? Đêm qua ngủ ngon không? Còn sợ sét đánh nữa không?"

Hoặc tiên sinh cứng đờ, ngón chân trần giật giật, có chút không thích ứng được với sự nhiệt tình bất ngờ của cô, Bạch Thanh Thanh chưa từng sẵn sóc hỏi han anh như vậy, trong nháy mắt, Hoặc tiên sinh có một xúc động muốn chạy về phòng, ý tưởng này chưa kịp thực hiện đã bị đánh mất rất nhanh, anh cứng người đứng đó, trơ mắt nhìn Bạch Thanh Thanh lại gần mình, phảng phất có thể cảm nhận được mùi hương nhàn nhạt trên người cô.

Sau đó, Bạch Thanh Thanh vươn tay, ôm Chúc Chúc trong lòng anh đi.

Cảm giác mất mát tràn ngập trong lòng, vô số suy nghĩ nảy lên trong đầu anh, vô số câu trả lời muốn nói ra, đều bị động tác ôm cún ôn nhu của Bạch Thanh Thanh chặn lại.

"Đêm đầu tiên đã để mày trong nhà người khác, mày không quen đúng không?" Bạch Thanh Thanh ôm Chúc Chúc quan tâm nói: "Tao đã dọn dẹp chỗ ngủ cho mày rồi, tối nay không cần ở lại nhà người khác nữa."

Chúc Chúc tựa hồ hiểu được, mất mát "Ngao" một tiếng, cặp mắt đen lúng liếng đầy ắp mất mát.

Hoặc tiên sinh cũng hơi không vui.

Anh chú ý đến một vấn đề vô cùng quan trọng: "Sao cô vào nhà tôi được?"

Bạch Thanh Thanh trả lời đúng tình hợp lý: "Đương nhiên bấm mật mã rồi vào."

Khóa cửa nhà Hoắc tiên sinh là loại nhập mật mã cao cấp, có muốn cạy cũng không được, huống chi trên khóa cửa không có dấu vết hư hại, Bạch Thanh Thanh muốn vào cũng chỉ có một cách. Hoắc tiên sinh càng khẩn trương: "Sao cô biết mật mã nhà tôi?"

"Đương nhiên là thư ký của anh nói cho tôi." Bạch Thanh Thanh dừng một chút, phản ứng rất mau, liếc anh, dời tầm mắt đi: "Anh đang cho rằng ý đồ của tôi với anh sâu sắc đến mức phá khóa nhà anh đi vào?"

Chẳng lẽ không phải?! Về mặt Hoắc tiên sinh hoài nghi.

Nhận thấy ý tứ lộ ra trong mắt anh, Bạch Thanh Thanh nhìn anh như nhìn kẻ ngốc.

Cô ôm chó đi ra: "Bữa sáng đã làm xong, trên bàn đó, coi như là thù lao bồi ngủ cho chó của tôi. Anh khỏi bệnh rồi, hứa hẹn với thư ký của anh cũng đã hoàn thành, từ đây chúng ta cũng không còn quan hệ gì nữa."

"Từ từ."

Hoắc tiên sinh không kịp ngăn lại, cô đã ra ngoài, thuận tay đóng cửa, chỉ có Chúc Chúc để lại tiếng "gâu gâu".

Thù... thù lao ngủ với chó?!

Anh đường đường là tổng giám đốc Hoắc thị, vậy mà lưu lạc đến nỗi ngủ với chó để có cơm ăn?!

Quả thực Hoắc tiên sinh không dám tin tưởng, tay đã thành thật cầm lấy đôi đũa được đặt một bên, gắp cái bánh nhân thịt lên cắn một miếng.

Ồ, vị không tệ lắm.

...

Vừa thấy bóng dáng của tổng giám đốc, Dương Xảo Mạn liền ôm tập văn kiện đã soạn kỹ bước đến, thừa lúc Hoắc Minh Châu ký tên, cô ấy làm bộ lơ đãng hỏi: "Bệnh của tổng giám đốc sao rồi ạ?"

"Roẹt --"

Ngòi bút nhọn hoắt xé rách một đường dài trên tờ giấy A4.

Hoắc tiên sinh nhìn lên cô ấy: "Cô kêu Bạch Thanh Thanh qua chăm sóc tôi?"

Nhìn phản ứng của tổng giám đốc, nói không chừng hôm qua đã có chuyện. Tim Dương Xảo Mạn lỡ hẫng một nhịp, khẩn trương nói: "Đúng vậy, Hoắc tổng, vì ngài nói muốn ăn đồ Bạch tiểu thư nấu, tôi và trợ lý Trương không còn cách nào khác đành phải kêu Bạch tiểu thư qua."

"Sau đó thì sao?"

Dương Xảo Mạn bộ dáng vô tội: "Hoắc tổng kéo áo Bạch tiểu thư, đòi cô ấy ở lại, làm sao cũng không muốn cô ấy rời đi, chúng tôi không còn cách nào, đành nhờ Bạch tiểu thư ở lại chăm sóc ngài."

Bạch Thanh Thanh nói thật sao, mình thật sự không cho cô đi?

Hoắc tiên sinh đau đầu, anh vạch vạch vài nét kí tên, đuổi thư ký Dương đi, tầm mắt không ngừng chuyển đến điện thoại, danh bạ còn tồn tại một dãy số ghi chú là ' Bạch Thanh Thanh '.

Dương Xảo Mạn cố ý vô tình để lại một câu: "Bạch tiểu thư là người ưu tú như vậy, chắc là có rất nhiều người theo đuổi nhỉ?"

"Cái gì?"

"Tôi nói, hôm qua là do tôi không suy xét toàn diện, tùy tiện nhờ Bạch tiểu thư qua chăm cho Hoắc tông, nếu Bạch tiểu thư đã có bạn trai, chỉ sợ người ta sẽ không vui." Dương Xảo Mạn có ý xin lỗi: "Phải tìm lúc nào đó đến xin lỗi mới được."

Hoắc tiên sinh nhất thời ngơ ngẩn.

Anh nhớ mình đã xem qua tư liệu về Bạch Thanh Thanh, sở thích của cô là... Bao dưỡng tiểu bạch kiểm, trước kia đã thay đổi rất nhiều người, thậm chí còn theo đuổi anh như tiểu bạch kiểm, tuy anh đã cự tuyệt Bạch Thanh Thanh, nhưng dựa theo tính cách của cô, không chừng sẽ tìm người khác nhanh thôi.

Phiền não trước khi bị bệnh lại xông ra.

Thủ đoạn theo đuổi anh, sau này sẽ dùng trên đàn ông khác?

Thật ra... Thật ra anh cũng không phải rất ghét Bạch Thanh Thanh, nếu không sẽ không để mặc cô tiếp cận mình, chớ của cô cũng có thể đến gần, thậm chí anh còn không phản đối việc Bạch Thanh Thanh chiếm cứ phòng bếp của mình.

Nếu anh và Bạch Thanh Thanh sống cùng nhau...

Mặt già của Hoắc tiên sinh đỏ lên, vệt vàng lấy văn kiện đọc, trong đầu toàn là hình ảnh sinh hoạt chung của hai người.

Ha hả, cũng không tệ.

Ừm, cứ quyết định vậy đi. Hoắc tiên sinh cố nén khóe miệng đang cong lên, dù sao anh cũng không ghét Bạch Thanh Thanh, có bạn gái thì sẽ có thể chặn bớt mấy tiểu yêu tinh muốn chiếm lấy anh, đúng là một công đôi việc. Nếu Bạch Thanh Thanh tiếp tục theo đuổi anh, anh chỉ có thể gượng ép đồng ý thôi.

Tâm trạng tốt của Hoắc tiên sinh kéo dài đến chiều.

Trợ lý Trương lái siêu xe giới hạn trăm bản đưa anh về chung cư, Hoắc tiên sinh chuyên tâm xử lý văn kiện, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên, thấy được chiếc xe quen thuộc ven đường.

Là màu đỏ kiêu ngạo rực rỡ đó, anh nhìn thấy hai bên cửa xe mở ra, Bạch Thanh Thanh xuống xe ở vị trí ghế lái, mà bên kia là một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn đẹp trai bước xuống.

Lạch cạch.

Cây bút trong tay Hoắc tiên sinh rơi xuống.

Hết chương 14

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 15: Vách Tường, Dồn Vào Tường, Kabe Don?!

Chương 15: Vách tường, dồn vào tường, kabe don?!

Bạch Thanh Thanh nuôi một con chó, đối xử với nó còn tốt hơn anh, không chỉ vậy, ngay cả ghế phụ trong xe của cô đã có đàn ông khác ngồi.

Hoặc tiên sinh bực bội vô cớ, xe chạy đến dưới lầu chung cư, vẫn trầm mặt không nói lời nào, cây bút rơi xuống cũng không thèm nhặt, trợ lý Trương mở cửa xe thay anh, anh ngồi yên đó không di chuyển.

Trợ lý Trương chần chờ gọi một tiếng: "Hoặc tổng."

"Chuyện gì?"

"Đến rồi."

Hoặc tiên sinh xuống xe, vào thang máy đi lên, khi ra khỏi thang máy, nhìn thấy nhà của Bạch Thanh Thanh, tâm trạng vốn đã không tốt càng kém hơn.

Sau này đối diện nhà anh có thể sẽ có đàn ông khác sống, hàng ngày Bạch Thanh Thanh luôn có đôi có cặp với người đó, còn thêm một con chó, vốn dĩ không thấy gì hết, nhưng so sánh với cô, một mình anh càng thêm cô độc.

Mình sẽ không được thưởng thức tay nghề của Bạch Thanh Thanh.

Nghĩ đến đây, Hoắc tiên sinh càng mất mát.

Trong lúc bấm mật mã, một suy nghĩ hiện lên trong đầu anh, ngón tay dừng trên con số, nhưng ý nghĩ trong đầu không dừng lại, thậm chí còn hoành hành hơn, chiếm hết đầu óc anh, không thể đuổi đi.

Hoắc tiên sinh do dự một chút, quyết tâm, bấm mật mã rồi đi vào thật nhanh.

...

Em trai Đỗ Linh vừa tốt nghiệp đại học, hôm nay cô ôm Chúc Chúc đi mua đồ, trên đường về trùng hợp gặp cậu, đích đến của hai người cũng giống nhau, Bạch Thanh Thanh cũng thuận đường chờ cậu, nói chuyện một lát mới biết được, sau khi cậu ấy tốt nghiệp đã vào Hoắc thị.

Biết tổng giám đốc Hoắc Minh Châu sống đối diện cô, biểu cảm của em trai Đỗ Linh thay đổi, vẻ mặt hoảng sợ, hiển nhiên cậu ấy đã nghe Đỗ Linh nói không ít chuyện về cô, hiểu lắm vô cùng sâu, xém xiu hỏi cô đối xử như thế nào với Hoắc Minh Châu.

Chẳng lẽ cô đói bụng ăn quà đến mức đó à?

Có đoạn nhạc đệm này, lúc về nhà, Bạch Thanh Thanh cố ý liếc qua nhà đối diện, không có gì thay đổi, ngược lại ngay cửa nhà cô lại có một bó hoa hồng đỏ.

Trước giờ đều là Bạch Thanh Thanh chủ động theo đuổi người ta, đây là lần đầu tiên có người tặng hoa, có hơi hiếm lạ với cô, khom lưng cầm bó hoa.

Đóa hoa được gói rất tinh xảo, trên cánh hoa còn có giọt nước lung lay sắp đổ, hiển nhiên là mới đem đến, giữa mấy bông hoa còn có một tấm thiệp, cô rút ra nhìn thoáng qua, chỉ có một chữ-- Hoắc.

Hoặc?

Hoặc Minh Châu?

Cửa nhà đối diện bị mở, có người đi ra.

Bạch Thanh Thanh quay đầu nhìn, Hoặc Minh Châu đã thay quần áo, tây trang định chế cao cấp thể hiện toàn bộ ưu thế dáng người của anh, vai rộng ao hẹp, hai chân thon dài, có lẽ đã được xử lý riêng, mái tóc dùng keo xịt vuốt hết ra đằng sau, lộ ra cái trán trơn bóng, ngũ quan mê hoặc vô số tiểu yêu tinh, đứng yên ở đó, từng chi tiết trên người đều tản ra một loại mị lực độc nhất, tựa như có ngàn vạn bàn tay đuổi đến muốn bắt được trái tim người.

Hoặc Minh Châu đến gần, Bạch Thanh Thanh mới ngửi được mùi hương chưa từng gặp qua trên người anh, trầm ổn mà mạnh mẽ, tối muện như vậy mà Hoặc Minh Châu lại xịt nước hoa nam.

Bạch Thanh Thanh chưa từng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc này của anh sừng sốt một chút, thuận miệng hỏi: "Anh muốn ra ngoài?"

Hiện tại trên người Hoặc Minh Châu tản ra mùi vị hormone nam tính rất nồng đậm, cô rất khó không nghĩ đến việc anh đã có hẹn.

Hoặc tiên sinh không trả lời, hỏi ngược lại: "Cô thích không?"

"Cái gì?"

"Cô thích không?"

Bạch Thanh Thanh cúi đầu nhìn thoáng qua bó hoa được gói tinh mỹ (tinh xảo+đẹp đẽ): "Là anh tặng?"

"Là tôi."

Hoặc tiên sinh khẽ gật đầu, bỗng nhiên tiến sát lại cô, mùi nước hoa nam tràn ngập chóp mũi, Bạch Thanh Thanh không tự giác lùi một bước.

"Anh muốn làm gì đây?" Bạch Thanh Thanh nói: "Anh đã từ chối tôi, bây giờ chúng ta không còn quan hệ gì nữa, hoa của anh có phải đã tặng nhầm rồi không?"

"Không nhầm." Hoặc tiên sinh thấp giọng nói: "Bạch Thanh Thanh, tôi muốn theo đuổi em."

Bạch Thanh Thanh: "..."

Bạch Thanh Thanh: "..."

Vẻ mặt Bạch Thanh Thanh thành khẩn: "Anh có bệnh à?"

Hồi trước từ chối cô hai ba lần, đây có phải là Hoặc Minh Châu không đấy? Đang trêu cô à?

Hình tượng ưu nhã tức khắc bị phá vỡ, đối diện với ánh mắt của cô, Hoặc tiên sinh không thể chống đỡ nổi, anh đang định phản bác, chớ con trắng bồng nhào vào người anh làm Hoặc tiên sinh cảm lòng không đậu ôm lấy, lúc phục hồi tinh thần lại đã không còn cơ hội mở miệng.

Bạch Thanh Thanh duỗi tay muốn ôm Chúc Chúc, Hoặc tiên sinh phản xạ có điều kiện tránh đi, mắt không chớp nhìn cô, hiển nhiên có chuyện muốn nói, nhưng vẫn không mở miệng.

"Hoặc Minh Châu, bây giờ anh muốn chơi trò gì hả?" Bạch Thanh Thanh cười lạnh nhìn anh: "Nếu anh rảnh quá, không bằng đi tìm cách mở rộng Hoặc thị đi, tôi nhớ anh đã nói không có ý định muốn hẹn hò với ai, bây giờ hối hận à?"

Hoặc tiên sinh vốn đã quên những lời này, lúc này hận không thể thay Bạch Thanh Thanh tát mình một cái.

Sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh chủ động theo đuổi người khác, vì phòng ngừa Dương Xảo Mạn nhiều chuyện, anh đã tự lên mạng tìm cách theo đuổi, nhưng những cách đó không phải rải tiền chính là rải tiền, còn những cái khác đều mất thời gian, nói không chừng bản thân chưa kịp hành động, Bạch Thanh Thanh đã tìm xong người tiếp theo.

Nhưng Bạch Thanh Thanh có cần được rải tiền sao.

Hoặc tiên sinh trầm tư suy nghĩ, đành phải dựa theo những cách đó tổng hợp ra, đặt một bó hoa hồng, sau đó chờ ở cửa, quan sát máy ghi hình theo dõi động tĩnh bên ngoài, chờ Bạch Thanh Thanh vừa xuất hiện, anh sẽ lập tức lên sàn.

Hiện tại đối mặt với chất vấn của Bạch Thanh Thanh, Hoặc tiên sinh phản xạ có điều kiện quay về tra lời ngon ngọt để trấn an cô, anh nghĩ rồi lại nghĩ, đầu óc trống rỗng, không nghĩ được gì hết, đành phải gật đầu, nghẹn khuất thừa nhận.

Hoặc tiên sinh nhìn biểu cảm của cô: "Có phải cô đã có bạn trai rồi không..." Chiều nay nhìn thấy một người đàn ông xuống xe Bạch Thanh Thanh, chắc là cô không nhanh như vậy đâu nhỉ?

Hoặc tiên sinh có chút không xác định.

Vẻ mặt Bạch Thanh Thanh cổ quái mà nhìn anh: "Anh đang đùa sao?"

"Đương nhiên không đùa." Hoặc tiên sinh khẩn trương nói: "Tôi đâu có nhàm đến mức làm ra chuyện này. Nếu cô không có bạn trai, sao không thử nhìn tôi xem?"

Bạch Thanh Thanh trầm mặc.

Hoắc tiên sinh vội vã: "Nếu không thì có phải mới có mấy ngày..."

Anh không nói tiếp, Hoắc tiên sinh cảm thấy thật sự rất có khả năng a!

Chúc Chúc được anh ôm, ngửa đầu nhìn anh, thấy thần sắc thất vọng của anh, vội vàng "Ngao" một tiếng, vươn lưỡi hồng nhạt liếm mu bàn tay anh.

Hoắc tiên sinh mất mát xoay người, cảm thấy đêm nay mình giống như vai hề đang nhảy nhót, trong lúc chán nản, đã quên mất Chúc Chúc.

Phía sau bất ngờ có người kéo anh.

Hoắc tiên sinh hậu tri hậu giác: "À, tôi quên mất, chó của..."

Một sức mạnh to lớn đột ngột đánh lên người anh, Hoắc tiên sinh bị kéo lùi vài bước, chỉ thấy trời đất trước mắt quay cuồng, không biết sống lưng đã chạm vào vách tường từ lúc nào, anh kinh hoàng ngẩng đầu, một tiếng "rầm" vang lên bên tai, phía trước chỉ có gương mặt bỗng nhiên tiếng sát của Bạch Thanh Thanh.

Vách tường, dõn vào tường, kabe-don*?!

*(Kabe-don: hình đây)

Vô số tiếng a a a a bay qua thật nhanh, Hoắc tiên sinh ngơ ngác nói chữ cuối cùng: "... cô..."

"Anh muốn theo đuổi tôi?" Một tay Bạch Thanh Thanh kéo lấy cà vạt anh.

Gật đầu.

"Hối hận?"

Gật đầu.

Bạch Thanh Thanh bỗng nhiên cười, trên tay đột nhiên dùng sức, Hoắc tiên sinh bị bắt cúi đầu, đến khi phục hồi lại, trên môi đã tiếp xúc với một thứ mềm mại.

Hoắc tiên sinh tan vỡ.

Đầu lưỡi linh hoạt đẩy cánh môi anh ra, chui vào môi răng của anh, bá đạo tàn sát bừa bãi trong khoang miệng anh, hành lang yên tĩnh chỉ còn lại tiếng môi răng giao triền. Anh không dám nhắm mắt, nên thấy rõ lông mi vừa dày vừa dài vừa cong của Bạch Thanh Thanh, gần trong gang tấc, run run, cào vào lòng người.

Không biết qua bao lâu, Bạch Thanh Thanh mới chậm rãi buông lỏng tay.

Hoắc tiên sinh trì độn muốn giữ lại, Chúc Chúc trong lòng kêu lên một tiếng làm anh hồi thần. Không biết có phải do ảo giác của Hoắc tiên sinh hay không, đôi môi của Bạch Thanh Thanh trở nên đỏ tươi dị thường, khoe miệng cong lên hấp dẫn người ta.

Hoắc tiên sinh ngây ra như phỗng.

Bị... Bị... Bị cưỡng hôn?!!!!!!!!!!!!

Bạch Thanh Thanh vỗ vỗ mặt anh, vừa lòng nói: "Tôi đồng ý."

Cô ôm đi Chúc Chúc trong ngực anh, nhặt lên bó hoa vì hành động lúc này đã rơi xuống, không nhìn phản ứng của Hoắc tiên sinh, mở cửa nhà mình đi vào.

Cô nhớ đến gì đó, quay đầu nói với Hoắc tiên sinh còn đang ngẩn người: "Ngày mai tôi đưa anh đi."

"Nhớ qua đây sớm một chút."

Âm cuối cùng biến mất trong tiếng đóng cửa.

Hoặc tiên sinh mất ngủ cả đêm.

Sớm một chút nghĩa là... là... qua sống ở nhà cô sao?!

Hết chương 15

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 16: Mỗi Quan Hệ Bất Thường

Chương 16: Mỗi quan hệ bất thường

Hoặc tiên sinh tiếp tục bị liếm tỉnh.

Anh vừa mở mắt, thấy được đôi mắt đen lúng liếng như quả nho, bộ lông mềm mại cọ anh, Hoặc tiên sinh vừa tỉnh ngủ vẫn chưa suy nghĩ kịp, anh duỗi tay ôm chó lên, trong miệng nhắc mãi: "Sao Bạch Thanh Thanh có thể đem mà qua đây?"

... Á?

Tất cả ký ức trong nháy mắt tuôn ra, Hoặc tiên sinh tức khắc trừng lớn mắt, trong đầu chỉ còn lại có gương mặt sát gần của Bạch Thanh Thanh đêm qua, hình ảnh kia không ngừng lặp lại, không hề tiêu tán.

"Ngao!"

"Bạch Thanh Thanh kêu mà qua đây?"

"Ngao ô."

Tính toán thời gian, đúng là lúc ăn sáng.

Hoặc tiên sinh xốc chăn lên xuống giường, anh đặt Chúc Chúc xuống đất, chó con không rời anh một bước, ngửa đầu nhìn anh sửa soạn, mới dùng đỉnh đầu đẩy chân anh đi ra cửa.

Cửa phòng đối diện mở ra một nửa, mùi hương nồng đậm câu nhân (câu dẫn người khác) bay ra, Chúc Chúc "Ngao" một tiếng, hưng phấn chui qua kẹt cửa đi vào, không bao lâu, nó chạy ra thật nhanh, đẩy đẩy Hoắc tiên sinh đi vào trong.

Bạch Thanh Thanh đang bận rộn trong bếp, trên bàn đã bày không ít đồ ăn, Hoắc tiên sinh nhìn sơ qua, dư sức cho hai người ăn.

"Anh đến rồi." Bạch Thanh Thanh không quay đầu lại: "Lại đây."

Hoắc tiên sinh nghe lời đi qua, một đôi đũa gắp một cái bánh sữa chiên* đưa đến trước mặt, anh cắn lấy, mùi sữa tràn vào đầu lưỡi, dạ dày đói khát tê tâm liệt phế yêu cầu nuốt xuống. Hoắc tiên sinh vô cùng quý trọng tâm nhĩ suốt một phút mới nuốt xuống.

*(Bánh sữa chiên - 炸奶糕)

"Có ngọt quá hay không?"

"Rất vừa."

"Anh thích không?"

"... Ừm."

Bạch Thanh Thanh vừa lòng.

Chúc Chúc ngửa đầu trông mong nhìn họ, thấy hai chủ nhân chỉ nói chuyện với nhau không để ý đến nó, gấp gáp bắt lấy ống quần Hoắc tiên sinh.

"Gâu gâu!" Tôi cũng muốn ăn!

Hoắc tiên sinh dốt đặc cán mai về ngôn ngữ của chó, nhìn Bạch Thanh Thanh xin giúp đỡ.

Nuôi Chúc Chúc chưa lâu mà tính tham ăn của nó đã bại lộ hết, đúng giờ ăn sẽ ngậm chén cơm đến trước mặt cô, có thể một hơi uống hết một phần sữa, sữa bột chuyên dụng trong nhà gần như đã hết, chỉ cần Bạch Thanh Thanh pha chậm một chút, nó liền nước mắt lưng tròng cào cửa, làm ra bộ dạng muốn trốn nhà đi tìm Hoắc Minh Châu.

Bạch Thanh Thanh quen thuộc phân phó: "Sữa bột của nó nằm trong ngăn tủ bên trái dưới TV."

"Á? Tôi?" Hoắc tiên sinh khiếp sợ.

"Đi nhanh."

Hoắc tiên sinh không dám phản đối, ngoan ngoãn pha sữa cho Chúc Chúc.

Anh nghĩ thầm, nếu hôm qua Bạch Thanh Thanh đã đáp ứng mình, vậy nói gì cũng là tình trạng đang hẹn hò với nhau, chó của cô cũng là chó của mình, cho chó ăn thay bạn gái, hình như cũng rất bình thường?

Chúc Chúc vui vẻ chạy đến ổ, ngậm chén cơm của mình chạy thẳng qua,

Hoắc tiên sinh vừa suy nghĩ miên man, vừa đọc hướng dẫn sử dụng trên gói sữa, dựa theo đó điều chỉnh tỉ lệ cho đúng, chờ anh cho nó ăn xong, đứng dậy thì Bạch Thanh Thanh đã làm xong hết đi ra.

Cô bưng một đĩa bánh, cực kì thuần thực gắp một cái bỏ vào miệng Hoắc tiên sinh.

"Ngon không?"

Gật đầu: "Ờ!"

Gắp thêm một miếng trứng: "Cái này thì sao?"

Gật đầu: "Ờ!"

Đã lâu chưa đút cho bạn trai, Bạch Thanh Thanh tỏ vẻ rất vừa lòng, cô thở nhẹ, ngữ điệu dịu dàng, dỗ Hoắc tiên sinh ăn từng cái một, làm Hoắc tiên sinh ăn no đến mức bụng căng tròn, nút áo tây trang thiếu chút nữa đứt luôn.

Mặt Hoắc tiên sinh không đổi sắc mở ra một nút, anh được cô dắt ra cửa, cùng với Chúc Chúc, ngồi lên chiếc xe thể thao đỏ rực kia.

Xa cách gần nửa tháng, Bạch Thanh Thanh một lần nữa xuất hiện ở Hoắc thị, sau khi cô đưa Hoắc tiên sinh đến cũng không rời đi ngay lập tức, mà đậu xe vào bãi, ôm Chúc Chúc đi bên cạnh Hoắc tiên sinh, cùng anh đi lên tầng cao nhất.

Trước nay chưa từng có phụ nữ đi cạnh Hoắc tiên sinh, chuyện này ngay lập tức tạo nên sóng gió khắp công ty, người này không phải nhân viên ở đây, hơn nữa cũng rất thân mật với Hoắc tiên sinh, thậm chí còn trái qui định ôm chớ vào công ty, Hoắc tổng đều thấy hết nhưng không phản đối một câu.

Đó đó đó đó... đó có phải là bà chủ của công ty không?!

Gương mặt xinh đẹp, trang điểm tinh xảo, trên người mặc bộ quần áo mới ra của một hãng có danh tiếng trên tạp chí, sống lưng thẳng tắp, đi cạnh Hoắc tổng không thua kém tí nào, nếu không phải bọn họ biết rõ, không chừng còn tưởng người phụ nữ khí thế này mới là tổng giám đốc thực sự.

Trách không được mấy tiểu yêu tinh trước kia nhào vào ngực Hoắc tiên sinh không có ai thành công, thì ra đây mới là loại hình Hoắc tổng thích!

Nhân viên nhìn thấy hai người đều chào hỏi, ngay cả nhân viên nữ cũng hận không thể cách xa bọn họ vạn dặm.

Dương Xảo Mạn đã nghe chị em của mình kể, cô an ủi trợ lý Trương vừa mất đi danh hiệu trợ lý xuất sắc nhất rồi đặc ý chờ hai người ra khỏi thang máy.

Dương Xảo Mạn có chút hưng phấn.

Không nghĩ rằng Hoắc tổng lại tốc độ đến vậy, hành động nhanh bất ngờ, theo đuổi được Bạch Thanh Thanh quá mau lẹ, hôm nay đã đem cô ấy đến ra mắt mọi người!

Dương Xảo Mạn cảm giác mình đang chứng kiến một sự kiện lịch sử vĩ đại, làm bà mỗi cho hai người, cô thấy mình sắp sửa nhận được một bao lì xì thật lớn đây!

Cô ấy nghĩ như vậy đến khi tận mắt nhìn thấy hình thức ở chung của hai người.

Bạch Thanh Thanh ôm cún con trắng ngồi cạnh bàn làm việc, Hoắc Minh Châu cũng ngồi xuống theo, anh tùy tiện thưởng thức một hiếc bút máy, ngồi nghiêm chỉnh cứ như học sinh đang chờ được giáo huấn.

"Rất tốt." Bạch Thanh Thanh vẻ mặt ôn hoà nói: "Tinh thần của nhân viên rất tốt, không có suy nghĩ bậy bạ gì, anh quản lý không tệ."

Trong lòng Hoắc tiên sinh nhảy nhót hoan hô.

"Tôi nghe nói trước kia thường có phụ nữ viện cố công việc đến tìm anh, thật không?"

Hoắc tiên sinh lắc đầu, vẻ mặt lãnh khốc: "Tôi không biết."

Bạch Thanh Thanh càng vừa lòng: "Nếu có mà anh không giải quyết được thì phải nói cho tôi."

"Được."

"Gần đây công ty có chuyện lớn gì không?"

"Không có."

"Nếu có thì cũng phải nói cho tôi, trong tay tôi cũng có vài mối quan hệ."

"Được."

Bạch Thanh Thanh vừa lòng cười nhẹ: "Trưa nay tôi sẽ qua đây."

Hoắc tiên sinh hơi thất vọng: "Em không ở lại sao?"

"Tôi còn vài việc phải làm." Bạch Thanh Thanh ghé đầu qua hôn khóe miệng anh một cái trấn an: "Tôi xử lý xong sẽ qua đây, anh muốn ăn gì?"

Hoắc tiên sinh liệt kê vài cái tên.

Bạch Thanh Thanh hài lòng rời đi, trước khi đi, để Chúc Chúc ở lại cho Dương Xảo Mạn chăm.

Đến khi thân ảnh của cô biến mất ở thang máy, Hoắc tiên sinh mới tiếc nuối thu hồi tầm mắt.

Thư ký Dương quan sát toàn bộ quá trình đang trầm mặc, cô ấy vuốt ve bộ lông mềm mại của cún con, khẩn trương bước gần đến: "Hoắc tổng, ngài và Bạch tiểu thư... Thành rồi?"

Hoắc tiên sinh tán thưởng nhìn cô ấy, rụt rè gật đầu.

Dương Xảo Mạn càng trầm mặc.

Cô ấy dám lấy kinh nghiệm chia tay ba người bạn trai ra thề, nếu hai người họ có thể sống chung bình thường, cô ấy có thể nhảy thẳng xuống từ tầng cao nhất của Hoắc thị!

Bất luận như thế nào đi nữa, giữa hai người thì khí thế của Bạch Thanh Thanh cường đại hơn một chút, cô ấy thấy được, Hoắc tổng đã từng thu hút vô số tiểu yêu tinh bây giờ như một tiểu bạch thỏ tay không tắc sắt, còn sói xám kia như hổ rình mồi, trước khi đi còn dặn dò một đồng thứ, hơn nữa, nếu Dương Xảo Mạn không biết thân phận hai người, cô ấy đã coi Hoắc tổng anh minh thần võ bị người ta bao dưỡng như tiểu bạch kiếm.

Nhìn Hoắc Minh Châu không hề phát giác chuyện gì hết, Dương Xảo Mạn cảm thấy đầu có chút đau.

Hết chương 16

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 17: Đừng Trở Thành Tiểu Bạch Kiếm Ăn Cơm Mềm Chứ Hoặc Tổng!

Chương 17: Đừng trở thành tiểu bạch kiếm ăn cơm mềm chứ Hoặc tổng!

Dương Xảo Mạn dốc hết tâm huyết lấy vài giấy tờ quan trọng, canh lúc đi đưa văn kiện, đặt chung vào trước mặt Hoặc tiên sinh.

"Đây là gì?"

"Tôi tìm được một ít... Ủm, tư liệu?" Dương Xảo Mạn nỗ lực tìm từ để diễn tả: "Đây là lần đầu tiên ngài hẹn hò, về mặt này luôn có vài khiếm khuyết, có lẽ có thể giúp ngài... chuyện gì đó?"

Trong lòng thư ký Dương đang lặng lẽ rơi lệ.

Những cái cô ấy tìm đều rất ngược cấu độc thân, nhân vật chính kể lại đoạn tình cảm mình đã trải qua, cứ mặc kệ thật giả đi, nam chính trong đó luôn sủng sủng sủng với người ta, trọng điểm là, nhà trai sủng nhà gái, nhà trai thì vừa đẹp vừa giàu vừa mạnh, nhà gái thì chỉ cần chim nhỏ nép vào người. Thực tế lại hoàn toàn trái ngược, Bạch Thanh Thanh phụ trách xinh đẹp, giàu, mạnh mẽ, Hoặc Minh Châu là một chú chim không hề nhỏ được người ta sủng, vậy mà hai người không nhận thấy gì cả.

Dương Xảo Mạn không dám thuyết phục Bạch Thanh Thanh, cô ấy chỉ có thể khẩn cầu Hoặc tổng, làm ơn nhận ra vị trí của mình đi, chính anh

mới phải đẹp, ngẫu, mạnh, thay Bạch Thanh Thanh quét cản mọi chướng ngại vật trên con đường của cô.

Hoặc tiên sinh nhận lấy, rất vừa lòng: "Cô đã vất vả rồi."

"..."

"Đợi đã, Hoặc tổng."

"Chuyện gì?"

Dương Xảo Mạn không thể tin: "Không có?"

"Hả?" Hoặc tiên sinh tự hỏi một chút: "Tôi biết rồi, tháng này tiền thưởng của cô sẽ tăng gấp đôi."

Dương Xảo Mạn: "..."

Nhìn thấy số tiền gấp đôi đó, Dương Xảo Mạn yên lặng ra ngoài chăm sóc Chúc Chúc.

Không sao cả. Cô ấy an ủi bản thân trong lòng: Hoặc tổng đứng trước mặt Bạch Thanh Thanh như tiểu bạch kiểm thì sao, chỉ cần trước mặt người khác vẫn đẹp ngẫu mạnh mẽ, ở bên ngoài cứ như vậy, ai dám nói Hoặc tổng của chúng ta không phải là tổng giám đốc bá đạo đủ tư cách?!

Chúc Chúc trong lòng cô ấy "ngao" một tiếng.

...

Phần lớn tài sản của Bạch Thanh Thanh là cổ phần của các công ty, giao cho người đại diện chuyên nghiệp xử lý, còn cô lại rất nhẹ nhàng thoải mái, thỉnh thoảng mới chơi cổ phiếu, việc còn lại đều giao cho Đỗ Linh, chừng nào Đỗ Linh xử lý không được mới đến tìm cô.

Trong tay cô đang giữ một phần cổ phần của một công ty đang trải qua một trận rung chuyển, lão chủ tịch đang bệnh nặng, hai người con trai vì quyền kinh doanh công ty không ngừng tranh luận, số cổ phần hai người họ đang giữ không khác nhau lắm, vậy nên mới nhắm vào cổ phần của cô, hai người đều mời cô ra ngoài thương lượng.

Qua điều tra, hai người con trai của lão chủ tịch đều không phải người có tài cán gì, không cần biết cuối cùng công ty rơi vào tay ai, cuối cùng đều là kết cục suy bại, Bạch Thanh Thanh không muốn trực tiếp cầm quyền, thấy công ty nhà này sắp rơi vào đường cùng, bán cho ai cũng là bán, chỉ cần lấy cái giá cao nhất bán đi là được.

Hoàn thành hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần, đối phương gửi tiền vào tài khoản của cô rất nhanh.

Rời khỏi quán cà phê nơi bàn chuyện, Bạch Thanh Thanh gọi lại Đỗ Linh đang sắp rời đi: "Đỗ Linh, cậu chờ chút."

"Còn chuyện gì sao?"

"Giúp mình đặt hai chỗ ở sơn trang nghỉ dưỡng."

"Sơn trang nghỉ dưỡng? Không phải cậu không thích đi một mình sao..."
Đỗ Linh bưng tỉnh: "Cậu tìm được đối tượng mới để xuống tay rồi?"

"Không phải mới."

"Không phải mới?" Đỗ Linh sững sốt, nhớ đến một người, tức khắc trừng lớn mắt: "Đừng nói là Hoắc Minh Châu đó? Khoan đã, Thanh Thanh, tốc độ này có hơi nhanh."

Bạch Thanh Thanh cười khẽ: "Nhanh chỗ nào?"

"Lần trước cậu nói muốn theo đuổi anh ta, ừm, anh ta cự tuyệt cậu, cậu đã bỏ cuộc, muốn mình tìm cún cho cậu, kết quả Hoắc Minh Châu vừa bệnh xong, thư ký của anh ta nhờ cậu, cậu ngay lập tức qua đó chăm sóc anh ta. Mình cho rằng cậu lại muốn theo đuổi, kết quả đã có Chúc Chúc, cậu mặc kệ anh ta. Bây giờ muốn theo đuổi nữa à?"

"Không phải theo đuổi."

"Vậy thì cái gì?"

"Bọn mình đang hẹn hò."

Đỗ Linh không tin: "Với tiêu chuẩn của Hoắc Minh Châu, sao có thể nhanh đến vậy. Không phải cậu không biết, Hoắc Minh có tiếng là yêu cầu cao, có bao nhiêu người theo anh ta đó, ai cũng bị từ chối, mình chưa nghe nói có ai thành công đâu."

Độ cong trên khóe miệng Bạch Thanh Thanh càng lớn thêm: "Mình đó."

"..."

Đỗ Linh khiếp sợ: "Thật sao?!"

Bạch Thanh Thanh cúi đầu rút một tấm thẻ, vỗ bả vai Đỗ Linh, nhét vào tay cô ấy: "Chi phí cứ lấy trong đây, nếu cậu có thời gian thì đặt thêm một chỗ đi."

"Thôi thôi thôi, mình không quan tâm, không quấy rầy thế giới của hai người." Đỗ Linh chớp chớp với cô: "Nhớ phải kể cho mình, cậu trối được Hoắc Minh Châu như thế nào đó."

Bạch Thanh Thanh cười cười, không nói lời nào.

Thực tế là, cô cũng không rõ lắm, Hoắc Minh Châu đã từng bài xích cô như vậy mà có thể chủ động theo đuổi cô, cô vốn đã muốn buông bỏ, chuẩn

bị chuyên tâm nuôi Chúc Chúc, nếu Hoắc Minh Châu tự đưa tới cửa, đương nhiên cô cũng không cự tuyệt.

Dành thời gian về nhà làm mấy món Hoắc Minh Châu nêu, Bạch Thanh Thanh xách hộp đồ ăn đi lên tầng cao nhất.

Cửa thang máy vừa mở ra, Chúc Chúc đã vui sướng nhào vào cô, móng vuốt nhỏ không ngừng duỗi qua gói sữa bột cho cún con cô đang cầm, trong miệng phát ra tiếng ngao ngao không ngớt, đôi mắt ướt đầm dề đáng thương nhìn cô.

Vuốt lông trên người nó, hướng dẫn Dương Xảo Mạn pha sữa, Bạch Thanh Thanh ôm Chúc Chúc và hộp đồ ăn vào trong văn phòng.

Hoắc tiên sinh ngồi nghiêm chỉnh trước bàn làm việc, trên bàn đặt từng xấp văn kiện, trước mặt là một tờ giấy, màu sắc rục rờ, còn có các loại kiểu chữ khác nhau, là thư ký Dương đã tỉ mỉ chọn lựa ra các trường hợp hện hò với nhau của các cặp đôi.

Anh xem quá nghiêm túc, Bạch Thanh Thanh bước vào cũng không phát hiện, nội dung trước mặt bị Bạch Thanh Thanh thấy được không sót một chữ.

"Anh thích đến vậy?"

Hoắc tiên sinh cả kinh, hoang mang rối loạn lấy đại một xấp văn kiện che lại, nhưng Bạch Thanh Thanh còn nhanh hơn anh, đã duỗi tay cầm nó lên.

"Hoa tươi, bữa tối dưới nển, hện hò, xem phim..." Bạch Thanh Thanh dừng một chút, cười như không cười nhìn anh: "... Ngủ chung?"

Hoắc tiên sinh có gắng trấn định khụ một tiếng: "Đây là quá trình yêu đương bình thường."

Anh nghĩ ngợi, bổ sung thêm một câu thật mau: "Thư ký Dương nói vậy."

Dương Xảo Mạn bưng chén cơm của cún đi vào xem chút trượt té, cô ấy xấu hổ cười cười, đặt chén xuống rời khỏi đây thật nhanh.

Bạch Thanh Thanh "Ồ" một tiếng, đầu ngón tay gõ gõ ở hai chữ 'ngủ lại', cúi đầu nhìn Hoắc tiên sinh: "Còn có việc này, anh có muốn dọn qua chỗ tôi không."

"Hả?"

Hoắc tiên sinh chớp chớp mắt.

Chúc Chúc "Gâu gâu" hai tiếng, hiển nhiên vô cùng đồng ý.

"Dọn..." Rốt cuộc Hoắc tiên sinh cũng phục hồi tinh thần, tức khắc ngay đại: "Chuyển nhà?!"

"Hẹn hò thì nên ở chung. Tóm lại chúng ta cũng sống đối diện nhau, không bằng anh cứ trực tiếp dọn qua đây." Bạch Thanh Thanh vẩy vẩy móng vuốt Chúc Chúc: "Chúc Chúc nói nó cũng muốn ba."

"Ba, ba, ba?!"

Hoắc tiên sinh hơi mờ mịt.

Căn cứ theo tư liệu thư ký Dương cung cấp, qua một thời gian hẹn hò mới có thể sống chung.

Một ngày... Có thể coi như một thời gian không?

Hoắc tiên sinh có chút do dự.

Dương Xảo Mạn đang dựa vào cửa nghe lén nắm tay cố vũ: Cố lên Hoắc tổng! Ít nhất cũng phải là Bạch Thanh Thanh dọn qua! Đừng trở thành người ăn cơm mềm đó Hoắc tổng!

Bản năng của Hoắc tiên sinh cảm thấy có chỗ nào không đúng, do dự chưa đáp ứng. Bạch Thanh Thanh cũng không ép, vừa đặt hộp đồ ăn lên bàn vừa nói: "Tôi đã đặt chỗ ở sơn trang, cuối tuần này anh đi được không?"

Đi sơn trang cuối tuần này?!

Đôi mắt Hoắc tiên sinh "Bụp" một tiếng sáng lên.

Cái này coi như là... Hẹn hò sao?!

"Dương Xảo Mạn!"

Thư ký Dương vội vàng đi vào: "Dạ, Hoắc tổng."

"Lịch trình cuối tuần này để trống hết cho tôi!"

"... Vâng, Hoắc tổng."

Dương Xảo Mạn muốn khóc.

Khí thế của tổng giám đốc bá đạo đầu Hoắc tổng! Càng nhìn càng thấy giống tiểu bạch kiếm!

Hết chương 17

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 18: Nợ Hoa Đào Của Hoắc Tiên Sinh

Chương 18: Nợ hoa đào của Hoắc tiên sinh

Sáng thứ bảy, Hoắc tiên sinh đúng giờ bị Chúc Chúc liếm tỉnh. Anh mê mang thức giấc, ngẫm lại trong trí nhớ hỗn loạn một lúc, cuối cùng mới mơ hồ nhớ ra hôm nay phải làm gì.

"Hôm nay là ngày nghỉ mà." Hoắc tiên sinh lẩm bẩm ôm Chúc Chúc lên: "Đừng đánh thức tao vào ngày nghỉ."

"Ngao!"

Chúc Chúc hưng phấn kêu một tiếng, vắn vẹo muốn thoát khỏi tay anh.

Lúc này Hoắc tiên sinh mới nhận thấy xúc cảm ở tay không đúng, lông chó bình thường mềm như nhung, không đâm tay, tuyệt đối không phải cảm xúc của vải dệt như hôm nay. Trên người Chúc Chúc mặc một bộ quần áo nhỏ, do chính Hoắc tiên sinh chọn, trang phục cừu con.

"Sao hôm nay mày lại mặc cái này?" Hoắc tiên sinh hơi ngạc nhiên: "Hôm nay muốn ra ngoài sao?"

"Gâu gâu!"

Trong bộ quần áo cừu con của Chúc Chúc có kẹp một tờ giấy, Hoắc tiên sinh rút ra đọc, là chữ của Bạch Thanh Thanh, kêu anh đi xuống sau khi tỉnh ngủ, cô đã ở dưới lầu chờ anh.

Rốt cuộc Hoắc tiên sinh đã nhớ ra.

Bạch Thanh Thanh nói muốn đi hẹn hò với anh ở sơn trang, đã đặt chỗ từ lâu, Hoắc tiên sinh chờ mong suốt mấy ngày, sống như một ngày dài bằng một năm, cuối cùng cũng đến hôm nay.

Lấy tốc độ nhanh nhất rửa mặt, đầu ngón tay thon dài lướt qua một loại bộ tây trang, Hoắc tiên sinh do dự một chút, trong sự thúc giục chờ đợi mòn mỏi của Chúc Chúc, mới chọn lựa kỹ càng vài thứ, áo sơmi, nút tay áo, cà vạt, cuối cùng lấy ra một bình keo xịt tóc, xịt nước hoa nam, nhìn chính mình trong gương, quả nhiên vô cùng phù hợp với khí thế tổng giám đốc bá đạo, mang ra ngoài rất có mặt mũi, chỉnh sửa lại một chút rồi ôm chó xuống lầu.

Bạch Thanh Thanh dựa vào thân xe chờ anh.

Mái tóc đen dài tùy ý buộc thành đuôi ngựa đằng sau, mặc quần áo thường ngày bình thường, không trang điểm, dù vậy cũng không thể che dấu mỹ lực của cô. Hoắc tiên sinh đứng trước cô, lập tức nhú mày.

Rõ ràng là lần đầu tiên hẹn hò, sao cô có thể tùy ý đến vậy?!

Hoắc tiên sinh không vui, cảm giác tây trang mình chọn lựa tỉ mỉ đã bị móng vuốt của Chúc Chúc cào qua.

"Anh đến rồi, lên xe đi." Bạch Thanh Thanh thay anh mở cửa xe.

Hoắc tiên sinh cau mày, không nhúc nhích.

"Sao vậy?"

"..."

Bạch Thanh Thanh cười khẽ, ngoắc ngoắc ngón tay với anh: "Lại đây."

Hoặc tiên sinh không vui nhìn cô, cơ thể lại nghe thì nghe lời đi qua. Anh đang định nói, bỗng nhiên cái ót bị một bàn tay đè xuống, nhất thời không phòng bị, đến khi phục hồi tinh thần đã cúi đầu xuống, mặt Bạch Thanh Thanh gần trong gang tấc, môi của cả hai gắt gao dán vào nhau.

Nhận thấy Hoặc Minh Châu sắp không thể nổi, Bạch Thanh Thanh mới buông lỏng ra, tay vẫn giữ đó, vuốt ve phần mềm mại sau cổ anh, tựa như vuốt lông của Chúc Chúc, cô mở miệng, hô hấp ấm nóng phun lên mặt Hoặc tiên sinh : "Còn giận không?"

Hoặc tiên sinh: "..."

Chân của Hoặc tiên sinh sắp nhũn ra tới nơi.

Anh không thể nói nên lời, ngơ ngác được đỡ lên xe, cảm thụ được sự ấm ỉ của chó trắng trong ngực, tây trang gì chứ, tinh xảo gì chứ, cái gì cũng quên hết, đầu óc trống rỗng được chở đến sơn trang.

Không ít người đến sớm hơn bọn họ, Bạch Thanh Thanh kéo hành lý, dẫn anh đến căn phòng đã đặt trước. Căn phòng Đỗ Linh đặt có tầm nhìn rất xa, bên ngoài cửa sổ sát đất rộng lớn là cảnh sau của sơn trang, bên dưới có không ít người đang vui chơi trong hồ bơi.

Tầm mắt Hoặc tiên sinh dời từ dãy núi phía xa đến hồ bơi, cả người lập tức cứng lại.

"Sao vậy?"

"Hồ bơi..."

Nhìn theo mắt anh, Bạch Thanh Thanh nghi hoặc: "Anh không biết bơi?"

"Đương nhiên biết." Hoặc tiên sinh lập tức phản bác, câu kế tiếp không thể nói ra.

Mặc dù anh và Bạch Thanh Thanh đang yêu đương, nhưng từ khi xác định quan hệ đến nay còn chưa đến một tuần, anh từ chối yêu cầu ở chung với Bạch Thanh Thanh, đương nhiên cũng không qua nhà đối diện sống, mỗi chiều tối sẽ hai người ở cùng nhau, sau đó thì ai về nhà nấy ngủ nghỉ, đừng nói là đồ bơi, anh còn chưa từng nhìn thấy bộ dáng Bạch Thanh Thanh sau khi tắm!

Đôi mắt Hoắc tiên sinh xấu hổ dao động.

Lỡ như Bạch Thanh Thanh muốn lưu manh với anh... Bây giờ bọn họ đang quen nhau, nếu anh cự tuyệt có phải sẽ không tốt không...

Hoắc tiên sinh dời tầm mắt khỏi hồ bơi, nhìn hết căn phòng, cuối cùng dừng trên một chiếc giường lớn nằm ngay chính giữa.

Đỉnh đầu Hoắc tiên sinh bốc khói, lỗ tai đỏ bừng, lắp bắp nói: "Tôi, tôi không có mang đồ bơi!"

"Tôi đã đoán được."

Bạch Thanh Thanh lấy một cái quần bơi màu đen trong hành lý ra, vứt vào lòng ngực anh: "Anh muốn đi bơi không?"

"Đương nhiên không!"

Hoắc tiên sinh xem quần bơi như củ khoai nóng bỏng tay vội vàng đặt lên sô pha: "Tôi ra ngoài đi dạo." Anh nói xong, không thèm nhìn đến phản ứng của đối phương, cầm điện thoại vội vã đi ra.

Trốn ở chỗ rẽ trên hành lang, Hoắc tiên sinh lén lút gửi tin nhắn cho người duy nhất anh biết có kinh nghiệm trong chuyện này, thư ký Dương:

【 Nam nữ quen nhau một tuần ngủ chung chăn chung gối có thích hợp hay không? Bạch Thanh Thanh muốn ngủ với tôi, tôi có nên từ chối không? 】

Ding!

Dương Xảo Mạn nhăn lại rất nhanh: 【 Đồng ý đi!!!! Hoắc tổng!!!! 】

Ding!

【 Nhanh đi!! Hoắc tổng!! Thời điểm chứng minh thực lực của ngài đến rồi!!!! 】

Hoắc tiên sinh: "..."

Ding!

【 Hoắc tổng, dựa theo kinh nghiệm của tôi, nếu ngài đang hẹn hò với Bạch tiểu thư, bất kì lúc nào ngài cũng phải đảm bảo mị lực của mình không bị giảm bớt, phòng ngừa hứng thú của cô ấy với ngài vơi đi, ngài cần phải ra tay mau lên, xin đừng do dự nữa. 】

【 À, ý của tôi là, ra tay trước cô ấy. 】

【 Không, Hoắc tổng, ý tôi là, anh phải bảo trọng...】

Hoắc tiên sinh nửa hiểu nửa không, tiếp tục dò hỏi: 【 Nếu là hồ bơi cũng...? 】

Ding!

Lúc này Dương Xảo Mạn không nhăn chữ nào, Hoắc tiên sinh nhăn mở tin nhắn, chỉ thấy được một loạt ngọn nến.

Anh đang muốn thăm dò tiếp, đằng sau bất ngờ truyền ra giọng nói quen thuộc: "Anh đứng đây làm gì?"

Hoắc tiên sinh cả kinh, gấp gáp cắt điện thoại vào túi, xoay người ra về không có việc gì nói: "Không có gì, em muốn đi đâu?"

"Tôi mang Chúc Chúc đi dạo." Bạch Thanh Thanh vượt lông cún con: "Nó chưa từng rời nhà quá xa."

"Tôi đi cùng em."

Bạch Thanh Thanh không phản bác, Chúc Chúc cũng bò ra từ ngực cô, móng vuốt duỗi ra muốn tiến vào lòng Hoắc tiên sinh. Hai người nắm tay xuống lầu, khi đến gần đại sảnh sơn trang, bỗng nhiên có một tiếng gọi Hoắc tiên sinh.

"Đây không phải là Hoắc tổng của Hoắc thị sao?" Người đó nhìn thoáng qua Bạch Thanh Thanh bên cạnh, sắc mặt trở nên khó coi: "Lần trước Hoắc tổng từ chối em gái tôi, nói trước mặt không có ý định muốn yêu đương với ai, chưa bao lâu, Hoắc tổng đã tìm được hồng nhan tri kỷ của mình?"

Hoắc tiên sinh dừng chân, quay đầu nghi hoặc nhìn anh ta.

Người nọ có vẻ rất phẫn nộ: "Lần đó em gái tôi không cần mặt mũi theo đuổi anh, nếu anh không có ý với con bé, sao lại không từ chối, bây giờ thì hay rồi, tất cả mọi người đều cười nhạo nó."

Anh ta nói vậy, vệ sĩ của anh ta vây quanh hai người.

Hoắc tiên sinh đang muốn mở miệng, bỗng nhiên bị Bạch Thanh Thanh kéo tay, hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đôi mắt Bạch Thanh Thanh cong cong, khóe miệng mỉm cười nhìn anh, trong mắt lại mang theo sát khí nồng đậm.

"Anh quen người này?"

Trước mắt Hoắc tiên sinh tối sầm, sau lưng lạnh lẽo, ngay cả Chúc Chúc trong ngực cũng đá anh một cái.

Có ai ở buổi hẹn hò đầu tiên, ngay trước mặt bạn gái bị người nhà của người theo đuổi mình tìm tới cửa?

Anh căn bản không có ấn tượng gì với chuyện anh ta nói!

Lực tay Bạch Thanh Thanh rất lớn, dường như Hoắc tiên sinh có thể nghe thấy âm thanh xương cốt mình chậm rãi run lên.

Hết chương 18

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 19: Không Phải Tôi

Chương 19: Không phải tôi

Trong sòng bài ở sơn trang, Bạch Thanh Thanh đang kịch liệt chém giết với người đàn ông lúc này, Hoắc tiên sinh vốn là vai chính đang ôm cún ngồi một bên, yên lặng như gà.

Nhìn hai chồng chip (tiền trong casino) cao ngất trước mặt, Hoắc tiên sinh bị chấn động.

Người đàn ông đối diện đã thua hết sạch, cả người đầy mồ hôi, anh ta nhìn thoáng qua bài trong tay rồi nhìn người đối diện, trong hay cả hai người đều là lá cuối cùng.

"Bạch tiểu thư." Người đàn ông mở miệng nói: "Đây là khúc mắt của em gái tôi và Hoắc tổng, Bạch tiểu thư cần phải có một lý do mới có thể xuất đầu vì Hoắc tổng, đúng không?"

Bạch Thanh Thanh khí định thần nhà (trấn định nhàn nhã): "Hoắc Minh Châu là người của tôi, anh muốn tìm chuyện với anh ấy, chẳng lẽ tôi chỉ khoanh tay đứng nhìn?"

"Việc này..."

"Anh có thể xuất đầu vì em gái, chẳng lẽ không cho tôi ra mặt thay anh ấy?"

Người đàn ông không nói nên lời.

Anh ta nhìn thoáng qua Hoắc Minh Châu ngồi cạnh Bạch Thanh Thanh, bỗng nhiên bật cười: "Hoắc tổng tìm phụ nữ ra mặt cho mình, có thua cũng không quá khó coi."

Anh ta nói xong, bàn tay lật lên, để mọi người nhìn thấy lá bài duy nhất trong tay, là một lá Q.

Anh ta đã dự liệu trước, không quan tâm đến phản ứng của người đối diện, nghiêng đầu ngậm lấy điều thuốc vệ sĩ đưa qua, há hê đặc ý nhìn Hoắc tiên sinh.

Ba vệ sĩ vây quanh hai người bắt đầu ngo ngoe rục rịch, theo lệnh của anh ta, bước đến gần Hoắc tiên sinh, khi bọn họ sắp đụng đến anh, Bạch Thanh Thanh bỗng nhiên nói: "Khoan đã."

"Bạch tiểu thư, cô còn chuyện gì sao?"

"Vương tổng quá sốt ruột rồi."

"Sốt ruột? Bạch tiểu thư nói đùa, bài của cô đâu thể lớn hơn nữa..." Đột nhiên im bật.

Chỉ thấy hai lá bài tẩy trên bàn được lật lên, một lá là Q, một là K, ai thắng ai thua, vừa nhìn là hiểu. Hai chồng chip cao ngất trong tầm tay Vương tổng bị Bạch Thanh Thanh ôm hết, cô đẩy qua hướng Hoắc tiên sinh, tất cả chip đồng ở trước mặt anh, đủ màu sắc rơi đầy đất, sắc mặt Vương tổng rất khó nhìn.

Anh ta tưởng mình đã thắng chắc, nên đặt cược rất lớn, còn đặc ý trong chốc lát, kết quả trong nháy mắt mấy trăm vạn đã bay mất.

"Hoắc Minh Châu, đi thôi."

Hoặc tiên sinh vội vàng ôm Chúc Chúc đi theo, đến lúc đó tự nhiên có nhân viên công tác quy đổi tiền bọn họ thẳng được thành chi phiếu đem đến tận phòng.

Ra khỏi sòng bài, Hoặc tiên sinh vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng: "Sao em có thể đánh cược với anh ta? Vậy mà em đã thắng?!"

Bạch Thanh Thanh nhẹ nhàng ừ một tiếng: "Lạ lắm sao?"

"Tên Vương tổng đó lúc trẻ đã từng trà trộn vào mấy sòng bài, nghe nói học được kỹ năng chơi bài rất cao siêu, rất ít người đánh thắng anh ta, vậy mà em đã thắng!" Hoặc tiên sinh nhắm mắt theo đuôi cô, cảm thấy hình tượng cô trở nên cao lớn hẳn lên, nói chuyện trở nên cẩn thận hơn, ngạc nhiên hỏi: "Có phải trước kia em đã học thuật chơi bài?"

"Sở thích bé nhỏ không đáng kể mà thôi."

Hoặc tiên sinh thật hưng phấn: "Tôi đã định cự tuyệt khi anh ta nói ra, tôi không biết anh ta có ý gì, không nghĩ rằng em đồng ý, còn thắng nữa ... Tôi, tôi muốn kể chuyện này cho Dương Xảo Mạn."

"Anh nhiều lời quá."

Động tác móc điện thoại của Hoặc tiên sinh dừng lại, anh ngẩng đầu nhìn thoáng qua thân ảnh Bạch Thanh Thanh phía trước, rốt cuộc mới hậu tri hậu giác phản ứng lại: "Em... giận sao?"

Bạch Thanh Thanh dừng bước, quay đầu nhìn anh, biểu cảm trên mặt vô cùng bình tĩnh: "Không có."

Vừa nãy cô đã thay anh đánh cược với Vương tổng, giải quyết phiền toái thay anh, còn nói cô là người của anh, theo lý mà nói sẽ không tức giận, nhưng nhìn thấy phản ứng của Bạch Thanh Thanh không giống trong tưởng tượng của anh. Hoặc tiên sinh suy nghĩ, mờ mịt hỏi: "Sao em tức giận?"

"Anh không hiểu thật, hay là giả vờ không hiểu?"

Hoặc tiên sinh khó hiểu nhìn cô.

Chúc Chúc "Ngao" một tiếng, lấy hai móng vuốt trên tay che lại khuôn mặt lông lá của mình.

Bạch Thanh Thanh bắt đắ dĩ thờ dài: "Hoặc Minh Châu, chuyện lúc trước đã ồn ào huyên náo cả thành phố, tôi ở nước ngoài còn nghe được tin tức, thế nhưng bây giờ anh làm bộ không nhớ."

Hoặc tiên sinh thật mờ mịt.

Anh thật sự không nhớ mà!

Chuyện Bạch Thanh Thanh nói có lẽ là chuyện Vương tổng nói, nhưng anh không biết em gái anh ta là ai hết!

Hoặc tiên sinh rất khó hiểu, cũng rất ủy khuất.

Nhưng anh lại không thể nói ra, trực giác của tổng giám đốc bá đạo cho anh biết, nếu anh nói ra, có khi Bạch Thanh Thanh càng tức giận.

Lúc này nên trấn an cô như thế nào đây?

Hoặc tiên sinh do dự một chút, cắn chặt răng, đặt Chúc Chúc xuống đất. Anh bất ngờ vọt lên, ngay lúc Bạch Thanh Thanh đang chinh lăng (sửng sốt), đẩy cô vào vách tường, một tay chống lên đó, một tay khác ôm eo cô, "rầm", tiếng va đập giữa bức tường và bàn tay.

Hoặc tiên sinh tiến sát vào cô, hô hấp bên cạnh tai cô, giọng anh trầm thấp xin tha thứ: "Đừng nóng giận."

"..."

Thiếu chút nữa Bạch Thanh Thanh đã trở tay đẩy anh ra.

Đến khi cô hồi thần, đối với kabe-don của Hoắc tiên sinh thấy hơi buồn cười, hờn dỗi trong lòng bay đi một ít.

"Muốn tôi nguôi giận?" Bạch Thanh Thanh vươn tay sờ mặt anh, ngón cái ái muội vuốt ve trên môi anh: "Cầu xin tôi."

Hoắc tiên sinh sững sốt.

Bạch Thanh Thanh nâng khóe miệng, đôi môi không tô son vẫn đỏ, ánh mắt bình thường luôn sắc bén đột nhiên mềm lại, khóe mắt hơi cong, cực kì câu nhân, cô sát đến Hoắc tiên sinh, hô hấp của cả hai giao nhau, gần như hòa làm một: "Tới đây, lấy lòng tôi."

Hoắc tiên sinh cúi đầu.

Hành lang không dài chỉ còn lại hai người, Chúc Chúc cuộn mình lại dựa đầu vào chân bọn họ, tiếng môi răng giao triền vang lên, lỗ tai nó run lên, cái nón cừu non trên đầu cũng động động theo.

Không biết qua bao lâu, hai chân Hoắc tiên sinh mới nhũn ra ôm lấy Bạch Thanh Thanh.

Anh vừa run rẩy nói: "Em còn giận không?" Trong lòng vừa đưa ra quyết định, về nhà nhất định phải rèn luyện hô hấp.

"Không cần biết trước kia anh đã làm gì, nếu bây giờ đã hẹn hò với tôi, tôi đây phải tìm cách dạy dỗ anh thật tốt." Bạch Thanh Thanh vuốt mặt anh, bỗng nhiên thở dài một hơi: "Tôi biết đôi khi anh sẽ có chút vấn đề, nhưng không biết rằng bản lĩnh trở mặt không quen của anh cũng lợi hại như vậy."

Hoắc tiên sinh càng ủy khuất.

Thật sự anh không biết gì cả!

Bạch Thanh Thanh là người yêu của anh, vậy mà lại đổ oan cho anh!

Nếu không vì chân anh bây giờ vẫn còn mềm thì anh đã tức giận ôm Chúc Chúc đi rồi!

Sự thật là, Hoắc tiên sinh không đi được, anh chỉ có thể ra vẻ mờ mịt hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Thanh Thanh lấy điện thoại ra, tìm tin tức trước kia ra cho anh. Đập vào mắt là hình ảnh của bài đăng, vẻ mặt lãnh khốc của Hoắc tiên sinh xuất hiện trên đó, bên cạnh là một người con gái không biết tên.

Bài viết nói rằng đó là một thiên kim theo đuổi Hoắc tổng, sau khi dùng muôn vàn thủ đoạn, chỉ nhận được một câu "Phiền phức" của Hoắc tổng, quá tuyệt vọng nên đã cắt cổ tay tự sát trong nhà. May mà được cứu kịp lúc, không có vấn đề lớn, hiện tại đã tung tăng nhảy nhót như người bình thường.

Lần đó chuyện này bị làm lớn lên rất ồn ào huyên náo, chiếm đầu đề rất lâu, còn đem Hoắc thị đẩy lên đầu sóng gió, Hoắc Minh Châu là đương sự, không có khả năng không biết.

Nên Bạch Thanh Thanh mới có phản ứng đó.

Suy nghĩ cẩn thận, mặt Hoắc tiên sinh trắng bệch, cho dù thấy được bài viết này, anh vẫn không có chút ấn tượng nào, ngay cả nữ chính của tin tức anh cũng không quen biết, anh dám khẳng định, đây là lần đầu tiên nhìn thấy người này.

Bên dưới còn có video phỏng vấn tổng giám đốc Hoắc thị, ngón tay Hoắc tiên sinh run run nhấc mở, khuôn mặt quen thuộc của mình xuất hiện trên màn hình, nói những lời mình chưa từng nói.

Sắc mặt của anh càng trắng.

Bạch Thanh Thanh nhú mày: "Anh..."

"Đó không phải là tôi." Hoắc tiên sinh ngắt lời cô, lặp lại: "Tôi không nhớ, một chút ấn tượng cũng không có."

Hết chương 19

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 20: Không Nghĩ Rằng Sẽ Có Người Lấy Tôi Làm Hình Mẫu Để Viết Tiểu Thuyết

Chương 20: Không nghĩ rằng sẽ có người lấy tôi làm hình mẫu để viết tiểu thuyết

Sắc mặt Hoắc tiên sinh thật sự rất khó coi, Bạch Thanh Thanh không muốn chú ý cũng không được.

"Anh nói người này không phải anh?" Bạch Thanh Thanh thấy hơi buồn cười: "Chẳng lẽ có người phẫu thuật thẩm mỹ giống hệt anh, giả mạo anh, nhưng anh không biết?"

Hoắc tiên sinh rất muốn gật đầu nói đúng vậy đúng vậy, nhưng anh thấy lý do này tràn ngập lỗ hổng, chính anh cũng không biết vì sao một chút ấn tượng cũng không có, đành phải mím môi không nói một lời.

"... Anh thật sự không có ấn tượng?"

Hoắc tiên sinh gật đầu.

Nếu là thật, vậy vấn đề này rất lớn.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả hai đều không để ý đến cún con, sau đó mới bế Chúc Chúc về phòng.

Bạch Thanh Thanh tìm lại mấy tin tức về Hoắc Minh Châu, hỏi anh: "Cái này thì sao? Anh có ấn tượng hay không?"

"Cái này, cái này, cái này nữa, đều không có ấn tượng."

Hoặc tiên sinh nhìn mấy tin tức về chuyện tình cảm của anh, nếu không phải người khác theo đuổi anh thì là anh theo đuổi người khác, còn những cái anh có ấn tượng, phần lớn là về hạng mục kinh doanh của Hoắc thị, anh không quên bất kì chuyện gì về công việc, còn những tai tiếng đó anh không có một kí ức nào về chúng.

"Không phải quên, mà căn bản là chưa từng xảy ra." Hoắc tiên sinh gõ bàn phím nhấn mạnh: "Mấy cái tin đồn này, không có khả năng xảy ra."

Bạch Thanh Thanh cười đưa qua những hình ảnh có thể tra ra chân tướng cho anh nhìn.

"Ghép, nhất định là hình ghép!"

"Nếu không phải biết anh không thể lừa tôi thì tôi đã nghĩ anh đang tự giải vây cho mình." Bạch Thanh Thanh đẩy máy tính ra, khoanh tay trước ngực, dù bận vẫn ung dung nhìn anh: "Được rồi, anh nói đi, trừ những việc đã quên đó, còn có chỗ nào không đúng nữa không."

Hoắc tiên sinh ngây dại: "Em tin sao?"

"Chẳng lẽ anh hy vọng tôi không tin?"

Chuyện này rất khó tưởng tượng, Hoắc tiên sinh khẳng định mình thật sự không có ấn tượng, nếu chuyện này xảy ra đối với người khác, anh nhất định sẽ ra lệnh cho vệ sĩ đuổi người đó ra ngoài.

Hoắc tiên sinh cảm động muốn khóc!

Anh quá xấu hổ để nhào thẳng qua ôm lấy cô, anh nhìn xung quanh, bế lên chó con màu trắng bên cạnh, xoa nhẹ lông nó một lúc, mới hỏi: "Gặp em thì có tính không?"

"... Hoắc Minh Châu."

Hoắc tiên sinh vội vàng ngậm miệng lại.

Ngày đầu tiên gặp Bạch Thanh Thanh, anh đã ăn một bạt tay, Hoắc tiên sinh sống đến thời điểm đó, chưa từng bị ai tát! Ngay cả ba anh cũng chưa từng!

Chẳng lẽ chuyện này không có không đúng sao?

Hoắc tiên sinh nghĩ ngợi, nói: "Người theo đuổi tôi giảm đi?"

Bạch Thanh Thanh lẳng lặng nhìn anh.

Hoắc tiên sinh bị nhìn đến mức lông tơ dựng thẳng, thận trọng nói: "Nếu không phải lúc này phát hiện ra tin tức, tôi cũng không nhận thấy có chỗ nào sai, có lẽ đã xảy ra vài vấn đề mà tôi không biết?"

Chúc Chúc đá anh vài cái, giã ra khỏi lòng anh, nhảy xuống giường chạy đi.

Lúc này hai người cũng không rảnh lo cho nó, Bạch Thanh Thanh trầm tư trong chốc lát: "Nếu có người muốn động tay động chân với anh, cũng sẽ không chỉ làm anh quên mấy chuyện râu ria đó."

Hoắc tiên sinh lo lắng: "Hay là nhắm vào em?"

Gần đây thay đổi duy nhất của anh là có thêm Bạch Thanh Thanh, cô lợi hại như vậy, Hoắc tiên sinh rất dễ dàng nghĩ đến có người muốn ra tay với cô, hiện tại, những ký ức không thấy đều là về chuyện tình cảm của anh, ai biết được sau này anh có quên mình đang có một người bạn gái hay không?

Trong khoảng thời gian ngắn này, bộ não của Hoắc tiên sinh đã tự bỏ ra mấy chục vạn âm mưu quỷ kế.

Bạch Thanh Thanh dở khóc dở cười: "Sao lại phải ra tay với anh khi nhắm vào tôi?"

Hai người không nghĩ ra manh mối nào.

Cách đó không xa bất ngờ có tiếng vật nặng rơi xuống, hai người quay đầu nhìn, thấy được nửa thân mình cún con đang vùi vào hành lý của bọn họ, chỉ lộ ra phần sau của cơ thể lộ ra ngoài, cái đuôi còn sung sướng phe phẩy, không biết nó chui vào đó khi nào, vì hành động của nó, túi hành lý rơi xuống.

Bạch Thanh Thanh vội vàng xuống giường, cô nhắc hành túi lên, ôm Chúc Chúc ra, móng vuốt Chúc Chúc đang kẹp một thứ sắp rơi xuống.

Hoặc tiên sinh nhìn này giờ đã thấy được, bìa sách quen thuộc, nhân vật quen thuộc, từ ngữ quen thuộc--

《 Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi 》

Hoặc tiên sinh hồng mắt: "Sao em lại còn đọc cái này!"

Ngẫm lại thành tựu của Bạch Thanh Thanh, sự nghiệp của anh đã coi như thành công, nhưng so ra vẫn kém hơn Bạch Thanh Thanh, đương nhiên, ở tuổi này có thể làm được như Bạch Thanh Thanh là vô cùng ít ỏi. Dựa theo hiểu biết của anh về Bạch Thanh Thanh, cộng với việc đã quan sát phòng sách của cô, phẩm vị của Bạch Thanh Thanh cao hơn anh không ít, ít nhất một nửa sách trong phòng của cô Hoặc tiên sinh không thể hiểu nổi.

Nhưng vì sao?

Vì sao???

Vì sao!!! Cô lại có thể đọc loại sách này!!!!

Bạch Thanh Thanh: "... Khụ."

Vốn dĩ cô không có hứng thú, nhưng nhân vật trong sách chẳng những tên là Hoắc Minh Châu, có vài lúc rất giống anh, không biết có phải do trùng hợp hay không, lần đó nhân vật trong sách bị bệnh, Hoắc Minh Châu cũng bị bệnh cùng lúc.

Dự định đến sơn trang là hứng thú nhất thời của cô, sau khi cô về nhà đọc tiếp, phát hiện nam chính trong sách để cảm ơn nữ chính đã chăm sóc anh ta khi bệnh, cùng lúc cũng dẫn nữ chính đến sơn trang nghỉ dưỡng.

Hai lần đều trùng hợp, lúc Bạch Thanh Thanh sắp xếp hành lý, đã thuận tay mang theo, không nghĩ rằng bị Hoắc Minh Châu thấy được.

Bạch Thanh Thanh nhìn xuống: "Giúp tôi nhặt nó lên với."

Hoắc tiên sinh chịu thương chịu khó nhặt lên, xuất phát từ tò mò, anh cũng mở sách ra đọc sơ, lập tức nhú mày: "Sao người này lại cùng tên với tôi?"

Hoắc tiên sinh lật lật: "Á, Dương Xảo Mạn cũng có mặt."

"Rõ ràng là viết về tôi."

"Không nghĩ rằng sẽ có người lấy tôi làm hình mẫu để viết tiểu thuyết."

"Chậc chậc, vậy mà có thể có người lấy cách nào hấp dẫn lực chú ý của tôi."

"..."

Hoắc tiên sinh không thể dừng đọc.

Lấy hình tượng của anh viết truyện, chẳng những dùng tên, ngay cả Hoắc thị, Dương Xảo Mạn cũng có, tác giả đã kiểm chứng rất kỹ, ngay cả

phương hướng phát triển tương lai của Hoắc thị cũng đã suy xét đến, còn miêu tả tính cách của anh vừa lạnh lùng vừa mạnh mẽ, rất có kí chất của tổng giám đốc bá đạo!

Còn thật hơn cả tự truyện của anh!

Hoắc tiên sinh ôm sách ngồi trên sofa, lật sách, nghiêm túc đọc, ngay cả Chúc Chúc đáng thương gọi mà anh cũng không nghe.

Bạch Thanh Thanh: "..."

Bạch Thanh Thanh phức tạp nhìn anh, ôm Chúc Chúc ra ngoài, tiếp tục việc đi dạo lúc này bị trì hoãn.

Đến khi cô mang Chúc Chúc trở về, xách theo cơm trưa của sơn trang thì bị Hoắc tiên sinh đánh lén ôm vào lòng.

"Thanh Thanh, không xong rồi!"

Sắc mặt Hoắc tiên sinh trắng bệch: "Tôi phát hiện vấn đề."

Hết chương 20

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 21: Muốn Làm Chút Chuyện Dư Thừa

*Tên chương do editor đặt

Chương 21: Muốn làm chút chuyện dư thừa

Bạch Thanh Thanh chưa từng thấy Hoắc Minh Châu thất thố như vậy, cô vội vàng ôm lấy Hoắc Minh Châu vừa nhào vào lòng mình, dỗ anh: "Sao vậy? Nói chậm thôi."

Hoắc tiên sinh hít sâu, kéo cô vào phòng, anh cẩn thận đóng cửa lại.

Tiểu thuyết Hoắc tiên sinh mới ôm trong tay bị ném xuống đất, trang giấy mở ra, Chúc Chúc tò mò đi qua, móng vuốt đập lên đó, ngay lập tức bị ôm lên.

"Ngao?"

"Quyển sách này có vấn đề." Hoắc tiên sinh khẩn trương nói: "Trong đây có một Hoắc Minh Châu."

"Tôi biết, nam chính trong truyện này trùng tên trùng họ với anh."

"Tôi không có ý này."

"Hừm?"

"Ý tôi là, trong đây có một Hoắc Minh Châu nữa." Hoắc tiên sinh nuốt nước miếng: "Giống tôi như đúc."

Bạch Thanh Thanh nghiêm túc lên: "Nam chính trong đây giúc anh như đúc? Trách không được tôi thấy hơi giống."

"Ban đầu tôi cũng nghĩ vậy, nhưng khi đọc, tôi phát hiện có rất nhiều việc nhỏ nhặt người ngoài không biết, trong đây đều viết ra." Sắc mặt Hoắc tiên sinh có chút khó coi.

Anh nghĩ rằng chỉ là dựa theo hình tượng của mình xây dựng nên, đọc rất nghiêm túc!

Kết quả thì sao? Trong sách không chỉ viết anh sợ sét đánh, sợ động vật có thân hình dài, ngay cả vị trí nốt ruồi trên lưng của anh cũng biết chính xác!

Hoắc tiên sinh càng đọc càng thấy kì lạ, sau đó phát hiện ra, đoạn giữa quyển tiểu thuyết có viết, nam nữ chính gặp nhau lần đầu tại một ngôi trường danh giá, đương nhiên nữ chính cũng xuất thân từ ngôi trường đó, Hoắc tiên sinh vẫn nhớ lần đó được mời đến diễn thuyết, nhưng không nhớ gì về nữ chính cả.

Hoắc tiên sinh vốn không để trong lòng, anh cũng chỉ thuận tay tra vài chuyện khi ấy.

Kết quả căn bản không có việc diễn thuyết gì cả!

"Trong ký ức của tôi, có rất nhiều chuyện có trong sách nhưng ngoài đời lại không, tôi không tìm được bất kì tin tức gì về những chuyện đó, trong sách thì khác, được viết rất rõ ràng."

Bạch Thanh Thanh: "Anh nói là, quyển sách này được xây dựng dựa theo anh, bây giờ anh rất giống với nhân vật trong sách? Những tình tiết hư

câu trong đó đều là kí ức của anh?"

Hoặc tiên sinh dùng sức gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy."

Bạch Thanh Thanh sờ đầu anh: "Hoặc Minh Châu, anh đang nằm mơ à?"

"..."

Hoặc tiên sinh quá ưu thương.

Anh mất mát nhìn Bạch Thanh Thanh, uể oải ngồi phịch xuống sô pha, cảm thấy cả người thật ưu thương, thật khổ sở, giống như bị cả thế giới vứt bỏ.

Chúc Chúc cắn ống quần anh, kéo anh xuống đất, sau đó nhảy lên, tìm một vị trí thoải mái bò lên, nó ngáp một cái, đầu gối lên móng vuốt, một lát sau đã ngủ.

"..."

Hoặc tiên sinh cảm thấy càng ưu thương, ngay cả Chúc Chúc cũng khi dễ anh!

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều." Bạch Thanh Thanh sờ sờ đầu anh, dặt anh ngồi vào bàn: "Sáng giờ chưa ăn gì đúng không, bữa sáng đã qua rồi, ăn cái này lấp bụng trước đi."

Hoặc tiên sinh cắn một miếng sandwich, nhúu mày: "Khó ăn."

"Trở về tôi làm cho anh."

Trở về? Hai ba ngày nữa mới về mà!

Hoặc tiên sinh tức giận bất bình nghĩ: Đồ ăn của anh là do đầu bếp ba sao Michelin* tự mình nấu, nguyên liệu nấu ăn tươi sống vận chuyển bằng

đường hàng không, ngay cả chén cháo bình thường cũng là gạo Mỹ không vận (vận chuyển bằng đường hàng không), nước từ Na Uy, ninh suốt bảy bảy bốn chín ngày, hiện tại lại muốn dạ dày anh ủy khuất chịu đựng hai ba ngày?!

*(Michelin: một tiêu chuẩn để đánh giá chất lượng của ẩm thực cao cấp).

*(Trong bản convert để là 5 sao, mình tra trên mạng thì thấy danh hiệu này chỉ có 3 sao là cao nhất nên sửa lại như này).

Hoặc tiên sinh định nổi giận, đột nhiên nghĩ đến nam chính trong tiểu thuyết cũng được đãi ngộ giống vậy, anh hoảng hồn, không phản đối được gì, cầm lấy cái sandwich được làm sơ sài ăn hết, tốc độ nhanh đến mức Bạch Thanh Thanh chưa kịp giơ tay giữ anh lại.

Bữa trưa ăn xong rất nhanh, bị chuyện của tiểu thuyết làm gián đoạn, Hoặc tiên sinh cũng không có hứng thú đi đâu, Chúc Chúc đang ngủ trưa, Bạch Thanh Thanh ở với anh, xem TV giết thời gian.

Cô cầm lên quyển sách cổ quái kia đọc tiếp, không lâu sau đã bị Hoặc tiên sinh dùng sức chọt chọt.

"Chuyện gì?"

"Em xem TV đi!"

TV đang chiếu một bộ phim cổ trang có tỉ suất người xem đứng đầu khoảng thời gian gần đây, Bạch Thanh Thanh nhìn trong chốc lát, ngay lập tức không nỡ nhìn thẳng quay đầu lại, cô khó tin: "Anh thích cái này?!"

"Đương nhiên là không, tôi muốn nói, có khi nào tôi giống với nữ chính trong đó không?" Hoặc tiên sinh nói: "Em nhìn đi, tôi giống với nhân vật trong sách đến vậy, tôi cũng nhớ những chuyện trong sách miêu tả, ngược lại không có ấn tượng với vài chuyện ngoài đời."

Hoắc tiên sinh dừng một chút, do dự nói: "Nói không chừng tôi chính là người trong sách?"

Bạch Thanh Thanh trầm mặc.

Hoắc tiên sinh lập tức khẩn trương: "Em thấy sao?"

Bạch Thanh Thanh đặt quyển sách trên tay xuống, bỗng nhiên xoay người ngồi lên đùi Hoắc tiên sinh, cô thẳng eo, cao hơn Hoắc tiên sinh một cái đầu. Bạch Thanh Thanh nâng cằm anh lên, cúi đầu ngậm lấy môi anh, liếm mút qua lại, đầu lưỡi đẩy khớp hàm của anh ra chui vào, làm càn mà hút hết dưỡng khí trong miệng anh, đầu lưỡi của cô hung hăng xẹt qua hàm trên của anh, kích thích làm Hoắc tiên sinh không nhịn được run rẩy.

Đến tận khi môi bị □□ đến đỏ tươi, khôi phục huyết sắc, Bạch Thanh Thanh mới buông anh ra.

Hoắc tiên sinh thở hổn hển mềm mại ngã xuống sô pha, trong lòng may mắn, may mà bây giờ vẫn đang ngồi, nếu không anh cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Bạch Thanh Thanh chậm rãi vuốt đầu anh, cúi đầu nhìn anh không chớp mắt, chờ Hoắc tiên sinh dưới thân cô bình phục hô hấp, mới mở miệng nói: "Đừng suy nghĩ nhiều."

Cô nghĩ ngợi, bổ sung thêm: "Ít nhất có tôi ở đây, sẽ không có ai ra tay với anh."

"Hơn nữa..."

Bạch Thanh Thanh nâng cằm anh lần nữa, nhìn Hoắc tiên sinh đỏ mặt, anh ngượng ngùng dời tầm mắt, trong lời nói có ý cười: "Anh nghĩ nhiều như vậy, có phải muốn làm chút chuyện dư thừa nào không?"

Hoặc tiên sinh mờ mịt.

Bạch Thanh Thanh thả lỏng anh ra, đầu ngón tay chậm rãi trượt xuống, từ cổ anh, đến nút áo sơ mi được cài hết rất quy củ, ngón tay Bạch Thanh Thanh linh hoạt kéo cà vạt anh, mở hai nút áo ra, ái muội sờ soạng.

Cô nhìn Hoặc tiên sinh, ý tứ trong mắt rất trần trụi sâu sắc.

Hoặc tiên sinh miệng đắng lưỡi khô.

Nhưng... Tốc độ này có phải hơi nhanh không?!

Anh không tự nhiên nghiêng đầu qua, muốn dời chủ đề: "Tôi đang nghiêm túc."

"Được, anh đang nghiêm túc."

Bạch Thanh Thanh không thú vị ngồi lại trên sô pha, cô cầm lên quyển sách đó, ý vị thâm trường nói: "Trách không được, đôi khi tôi thấy đầu óc anh không được sử dụng tốt lắm."

Hoặc tiên sinh: "..."

Đánh bạn gái có được coi là phạm tội không?! Hay là tôi sẽ bị đề lên đất đánh lại?! Nếu cô ấy đánh tôi đến mức Dương Xảo Mạn cũng không nhận ra thì làm sao bây giờ?! Online gấp!

Hết chương 21

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 22: Bạn Trai Cũ

Chương 22: Bạn trai cũ

Khi hai người rời phòng, Chúc Chúc vẫn đang ngủ ngon lành trên sofa, bụng nhỏ tròn vo phập phồng lên xuống. Hai người đặt thức ăn và nước uống dưới sofa, mới không yên tâm khóa cửa lại.

Hoặc tiên sinh vừa ra ngoài đã do dự, ánh mắt không ngừng quét qua túi xách của Bạch Thanh Thanh, bên trong không phải thứ gì xa lạ, là đồ tắm của cả hai.

Áo tắm!

Bên ngoài khách sạn của bọn họ là một bể bơi rất lớn, phần lớn những người đến sơn trang nghỉ dưỡng này đều đến đó, Hoặc tiên sinh tận mắt nhìn thấy Bạch Thanh Thanh rút cái quần bơi nam màu đen ra, sau đó cất vào cái túi này, Hoặc tiên sinh không dám nhìn tiếp nữa.

Anh hận không thể lấy điện thoại ra nhắn tin cho Dương Xảo Mạn, hỏi cô ấy người yêu mới quen nhau đã thẳng thắn như vậy có đúng không?

Một bộ đồ bơi có thể che chắn được bao nhiêu chứ!

Tuy Hoặc tiên sinh rất tự tin với cơ bụng do tập thể hình nhiều năm của mình, nhưng bản chất của anh rất bảo thủ, là một tổng giám đốc bá đạo tiêu chuẩn, có thể mặt không đổi sắc lướt qua sự quyến rũ của mấy tiểu yêu tinh

kia, nhưng trước mặt người mình yêu, cho dù là sân bay bằng phẳng cũng có thể nhìn đến mức nở bông đấy!

Càng không nói đến dáng người Bạch Thanh Thanh không có liên quan gì đến sân bay.

Tay chân Hoắc tiên sinh cứng đờ bị đẩy mạnh vào phòng thay đồ, anh cọ tới cọ lui cởi quần áo ra, hai ngón tay cầm cái quần bơi đó, nhìn thế nào cũng thấy không hợp mắt, cuối cùng quyết tâm, cắn răng mặc vào.

Một tổng giám đốc bá đạo đ đ đủ tư cách, không có khả năng khuất phục bởi một cái quần bơi!

Anh bọc khăn tắm bước ra ngoài, Bạch Thanh Thanh đã đứng bên ngoài chờ.

"Sao anh lại bọc thành như vậy?" Bạch Thanh Thanh buồn bực nhìn anh.

Khăn tắm rất lớn, bọc kín mít nửa người trên của Hoắc tiên sinh, chỉ lộ ra cổ, cánh tay đang che chắn lại ngực mình nhô lên dưới khăn tắm. Vẻ mặt Hoắc tiên sinh lãnh khốc, mím môi đứng đó, dường như đang đối mặt với mấy chục người trong phòng họp.

Hoắc tiên sinh ngẩng đầu ưỡn ngực: "Đi thôi."

"Chờ đã, Hoắc Minh Châu, chẳng lẽ anh gặp trùng lưu manh trong đó?" Bạch Thanh Thanh muốn kéo khăn tắm của anh xuống: "Quấn khăn tắm làm gì?"

Hoắc tiên sinh bị động tác của cô dọa đến, ngón tay giữ lấy khăn tắm dùng sức đến mức trắng bệch, anh giả vờ trấn định, đánh giá Bạch Thanh Thanh từ trên xuống, phần nộ nói: "Em đó, sao lại mặc như vậy....."

"Cái gì?"

"Như vậy..." Hoắc tiên sinh nhần nhịn, cuối cùng cũng nói lên: "Lộ như vậy!"

"..."

Bạch Thanh Thanh mặc đồ bơi bình thường, bên ngoài khoác áo khoác (loại áo khoác đi biển, hình bên dưới), ngoại trừ đôi chân dài lộ ra cũng không thấy mình có để lộ chỗ nào.

Cô cúi đầu nhìn mình, bỗng nhiên phản ứng lại, mắt nhìn Hoắc tiên sinh đầy ý cười.

Hoắc tiên sinh hừ một tiếng, nắm chặt khăn tắm, xoay người đi ra bên ngoài.

"Có phải anh đang... đang thẹn thùng?"

Hoắc tiên sinh trượt chân, xém chút ngã xuống.

...

Mặc dù đây là cuối tuần, người đến sơn trang này cũng không quá nhiều.

Hồ bơi có khoảng mười mấy người, ít hơn so với lúc Hoắc tiên sinh nhìn xuống. Thử nhiệt độ của nước một chút, Hoắc tiên sinh mới ngồi vào phao bơi con vịt vàng* loại to vừa mua.

Nhận thấy ánh mắt từ bốn phương tám hướng đều nhìn qua đây, Hoắc tiên sinh cảm thấy cái vòng cao su dưới tay mình nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức ném đi, nhưng anh cần phải dựa vào cái phao này để di chuyển trong hồ bơi, chỉ có thể trưng ra vẻ mặt lãnh khốc nhận lấy những ánh mắt đó.

Tầm mắt anh gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Thanh Thanh trên bờ, chờ cô xuống nước thì anh sẽ có lý do quang minh chính đại quăng cái thứ này

lên bờ.

Vừa nãy bên ngoài phòng thay đồ, anh then quá hóa giận nói tuyệt đối không ở cùng chỗ với cô, kết quả chạy ra hồ bơi thì hoảng sợ.

Bạch Thanh Thanh: "Tôi nhớ anh nói mình biết bơi mà?"

Bạch Thanh Thanh: "Hết cách rồi, tôi chỉ có thể mua phao bơi vịt con cho anh."

Bạch Thanh Thanh: "Lát nữa tôi muốn phơi nắng trên bờ, anh thì sao?"

Bạch Thanh Thanh: "Anh không mang ví à?"

Sau đó dưới đôi mắt trừng trừng của anh, Bạch Thanh Thanh cười tùm tùm đến cửa hàng mua cái thứ ấu trĩ, cũng là thứ duy nhất, phao bơi vịt con, Hoắc tiên sinh ngại vì mình vừa nói không muốn ở cùng một chỗ với người ta, Hoắc tiên sinh không lấy cũng không được.

Còn Bạch Thanh Thanh, thực hiện lời của mình, nằm xuống ghế dài trên bờ hồ.

Dư quang liếc đến con vịt vàng to rõ kia, tâm trạng cô tốt hơn một ít, lục lọi trong túi, lấy ra một quyển sách.

Bên dưới cái bìa giả là bảy chữ to đùng: 《 Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi 》

Cô lật đến đoạn đi sơn trang chơi, bắt đầu đọc.

Trong truyện, để cảm tạ sự chăm sóc của nữ chính, nam chính cùng tên cùng họ với Hoắc tiên sinh, Hoắc Minh Châu, dẫn nữ chính đến đây chơi, trong sơn trang nghỉ dưỡng có hồ bơi, trong lúc thay quần áo, dáng người bằng phẳng của nữ chính đã bị cười nhạo, vốn đã có ấn tượng xấu với nam

chính, bị nói như vậy, nữ chính đã nói 'tuyệt đối không ở cùng một chỗ với cái tên đó'.

Đọc đến đây, Bạch Thanh Thanh cong môi bật cười, con vịt to tướng đó vẫn ở trên mặt nước, thậm chí tầm mắt cũng chưa từng dời đi.

Nữ chính nói được thì làm được, chỉ cần khi nam chính trên bờ thì cô sẽ ở dưới nước, nam chính dưới nước thì cô sẽ lên bờ, thấy trời đã sắp tối, ngay lúc nam chính do dự muốn đi tìm nữ chính, có người đến gần nữ chính. Không phải ai khác, là học trưởng thời đại học của nữ chính, nữ chính còn từng yêu thầm anh ta. Nam chính quan sát toàn bộ quá trình nổi cơn ghen, chủ động qua đó, cắt đứt hội thoại của bọn họ, lôi kéo nữ chính rời đi.

Lần đầu tiên đọc còn thấy quyển sách này rất cay mắt, từ khi phát hiện nam chính trùng tên họ với Hoắc Minh Châu, Bạch Thanh Thanh đã thay đổi.

Tác giả có lẽ đã dựa theo Hoắc Minh Châu để tạo ra nam chính, rất giống anh, tuy miêu tả có hơi trừu tượng, nhưng nếu nghĩ kỹ, hai người gần như giống nhau như đúc. Gán hình ảnh nam chính lên cái người đang ôm phao vịt, Bạch Thanh Thanh lập tức bật cười.

Thật vất vả mới hồi phục hô hấp, cô chuẩn bị đọc tiếp thì nghe thấy giọng nói do dự bên cạnh.

"Thanh Thanh?"

Bạch Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn, một gương mặt xa lạ có chút quen thuộc.

Cô suy nghĩ, mới tìm được tên người đàn ông này trong sâu thẳm của trí nhớ mình.

"Quách Tử Minh?"

Quách Tử Minh mừng rỡ: "Em còn nhớ anh?"

Bạch Thanh Thanh lãnh đạm gật đầu, đang muốn đọc tiếp, đã nghe anh ta mở miệng.

"Thanh Thanh, bây giờ em... Em đang có bạn trai à?"

Con vịt to tướng cách đó không xa bất động.

Hoặc tiên sinh đứng bật dậy, có người dám đến gần Bạch Thanh Thanh?!

Bạch Thanh Thanh là bạn gái của anh, đã được cả hai gật đầu đồng ý, vậy mà có người muốn khiêu chiến uy nghiêm của tổng giám đốc Hoắc thị, muốn cạy góc tường của anh?!

Đáng chết, có người đến gần, Bạch Thanh Thanh còn không phản ứng!

Hoặc tiên sinh ôm vịt vàng to bước lên bờ, bất chấp lời nói vừa nãy, đầu óc anh toàn là lửa giận, cái tên mặt như hồ ly này.

Trí nhớ ưu tú của tổng giám đốc bá đạo nói cho anh, mình đã gặp người này, ở một bãi đỗ xe, đứng gần Bạch Thanh Thanh, là bạn trai cũ của Bạch Thanh Thanh.

Bạn trai! Cũ!

Hết chương 22

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 23: Tôi Biết, Bạn Trai Cũ

Chương 23: Tôi biết, bạn trai cũ

"Thanh Thanh, không ngờ có thể gặp được em ở đây." Quách Tử Minh vui vẻ: "Hôm ấy... Từ hôm ấy em không trở về, anh muốn tìm em, nhưng không biết em ở đâu, gọi cho em cũng không có người nhận, anh biết, em muốn tránh anh, anh không thể tìm em được."

Anh ta dừng một chút, đột nhiên trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng: "Nhưng có thể gặp em ở đây, coi như chúng ta cũng có duyên phận đúng không?"

Bạch Thanh Thanh kéo xuống kính râm nhìn anh ta, lập tức không nỡ nhìn thẳng quay đầu đi.

Hoặc tiên sinh vừa lên bờ đúng lúc nghe được câu này, ôm con vịt vàng to bự hùng dũng oai vệ đi qua, khí phách hiên ngang bước đến trước mặt bọn họ, lạnh lẽo nhìn Quách Tử Minh, trên gương mặt anh tuấn dường như phủ thêm một tầng sương.

Khí thế chỉ thuộc về tổng giám đốc bá đạo quét qua, Quách Tử Minh sửng sốt, cuối cùng mới dời mắt khỏi Bạch Thanh Thanh, nhìn Hoặc tiên sinh, cảm thấy quen mắt khó hiểu, nhưng không đợi anh ta nhớ ra, tầm mắt dời xuống rất nhanh, đặt lên cái vòng con vịt đang quẩn quanh hông.

Vịt... Vịt vàng to?!

Hoặc tiên sinh thẳng lưng, cứ như trên tay không phải phao vịt mà là văn kiện trong hội nghị quan trọng, anh lãnh khốc nhìn người đối diện, muốn để anh ta biết được anh ta đang đứng gần bạn gái hiện tại của người khác!

Ha hả, nếu nói duyên phận, ngày đầu tiên anh và Bạch Thanh Thanh gặp nhau, Bạch Thanh Thanh đã phá xe anh, chia tay bạn trai cũ trước mặt anh, dọn qua đối diện nhà anh, còn tặng anh một cái tát, thậm chí còn anh bị thiếu năng trí tuệ, chẳng lẽ còn có ai có duyên phận hơn bọn họ?

Hoặc tiên sinh tự tin ngẩn cảm: "Anh tìm bạn gái tôi làm gì?"

"Bạn gái?" Quách Tử Minh ngây người, không dám tin tưởng nhìn qua Bạch Thanh Thanh: "Thanh Thanh, anh ta nói thật sao?"

Bạch Thanh Thanh gật đầu.

"Sao em có thể như vậy..." Trong mắt Quách Tử Minh lộ ra thất vọng.

Hoặc tiên sinh khó chịu, tiến lên vài bước chắn trước mặt anh ta, ngăn cách ánh mắt nhìn về Bạch Thanh Thanh: "Có thể thế nào?"

Quách Tử Minh ngậm miệng không đáp, anh ta nhìn Hoặc tiên sinh vài lần, cuối cùng tầm mắt quét qua vịt vàng quanh hông anh, bỗng nhiên nói: "Anh biết tôi là ai không?"

"Tôi biết." Hoặc tiên sinh đột ngột cười: "Bạn trai cũ."

Quách Tử Minh ghen lời.

"Thừa dịp Bạch Thanh Thanh ra nước ngoài, tìm bạn gái cũ phản bội cô ấy."

Quách Tử Minh đen mặt.

"Chẳng lẽ anh muốn tái hợp?"

Quách Tử Minh nghiêng đầu đi.

"Phản bội còn đòi tái hợp, anh bị thiếu năng trí tuệ à?"

"..."

Hoặc tiên sinh nhượng mày, bỏ phao xuống, vuốt mái tóc ướt nhẹ ra sau, khuôn mặt sắc bén nhìn không sót chỗ nào, mặc kệ gương mặt hay dáng người đều bỏ xa Quách Tử Minh mấy con phố, diện mạo còn không so được, Hoặc tiên sinh căn bản không muốn so sánh nội hàm* với anh ta.

*(Nội hàm: tập hợp tất cả các thuộc tính chung của các đối tượng được phản ánh trong một khái niệm. Nguồn: Wikipedia).

Biểu cảm Quách Tử Minh thay đổi, xoay người rời khỏi đây.

Nhìn bóng dáng của anh ta biến mất, Hoặc tiên sinh lập tức xoay người ngồi xổm xuống: "Ánh mắt trước kia của em sao lại kém vậy?"

Bạch Thanh Thanh tháo kính râm xuống, cười như không cười nhìn anh.

"Em nghĩ lại anh ta đi, muốn mặt không có mặt mũi, muốn dáng người không có dáng người, gầy như gà luộc, sao em lại đặt thể loại này vào mắt?" Hoặc tiên sinh rất bất mãn, Bạch Thanh Thanh lại lấy ánh mắt như vậy coi trọng anh.

Nhưng mà anh rất nhanh đã ngừng cảm tự đắc, thân là người đàn ông năm năm liền được bầu là người phụ nữ muốn gả nhất, bất kể phương diện nào, anh đều có thể nghiền nát mấy tên tiểu bạch kiểm trước kia Bạch Thanh Thanh bao dưỡng, có thể tìm được bạn trai ưu tú giống anh, nhất định trong lòng Bạch Thanh Thanh đang vụng trộm mừng thầm.

Hoặc tiên sinh ngậm chặt môi, nỗ lực không để mình cười ra tiếng.

Bạch Thanh Thanh xoa nhẹ đầu anh một lúc, làm rối hết mái tóc vừa vuốt ra sau, mở miệng nói: "Sơn trang này chỉ cho hội viên vào."

Hoặc tiên sinh bị xoa đầu về mặt mờ mịt: "Tôi biết mà."

"Quách Tử Minh không phải hội viên ở đây."

Vậy anh ta vào bằng cách nào?

Hoặc tiên sinh nghĩ ngợi, nhớ đến thân phận trước kia của anh ta, lập tức nhú mày.

Có kim chủ rồi còn muốn tái hợp, trên đời sao lại có người vô sỉ như vậy?!

Hoặc tiên sinh ngồi xồm chân đã tê rần, run rẩy đứng lên, nằm xuống ghế dài bên cạnh Bạch Thanh Thanh, anh đeo kính râm, thành thơi phơi nắng.

Bạch Thanh Thanh cầm lên quyển sách. Khi nữ chính gặp được học trưởng của mình, nam chủ sốt ruột dưới đi qua, tương phản với học trưởng ôn nhu, nam chính lại châm chọc mỉa mai, nói với học trưởng những lời độc địa trước mặt nữ chính, làm đến mức sắc mặt học trưởng tái nhợt, không thể không xấu hổ rời đi, nữ chính đương nhiên cũng không cho nam chính sắc mặt tốt, thù mới hận cũ chồng lên nhau, hai người tan rã không vui.

Hoặc Minh Châu trong truyện cũng tương tự với Hoặc Minh Châu ở đây.

Bạch Thanh Thanh liếc qua Hoặc tiên sinh đang phơi nắng thoải mái bên cạnh, không nhìn được đuôi tay sờ soạng eo anh.

Hoặc tiên sinh đại kinh thất sắc, gần như té xuống ghế: "Làm, làm gì vậy?!"

Bạch Thanh Thanh nhú mày: "Có phải bụng của anh đã mềm hơn rồi không?"

Nói hươu nói vượn!

Hoặc tiên sinh kiêu ngạo sờ sáu khối cơ bụng đều đặn của anh, thuần khiết, mình đã phải rèn luyện rất lâu ở phòng tập, là một tổng giám đốc bá đạo đủ tiêu chuẩn, tuyệt đối sẽ có dáng người kiêu ngạo, sao có thể đem cơ bụng biến thành bụng bia nhỏ... Hoặc tiên sinh cứng mặt, không dám tin nhéo nhéo.

"Có phải gần đây anh ăn quá nhiều rồi không?"

Nói hươu nói vượn, là một tổng giám đốc bá đạo tiêu chuẩn, rất kén ăn, cho dù đầu bếp ba sao Michelin cũng không đủ, sao có thể vì ăn quá nhiều mà...

Hoặc tiên sinh nhớ đến đồ ăn của Bạch Thanh Thanh, nhớ đến sức ăn tăng dần của mình, khóe mắt ướm át gật đầu.

Bạch Thanh Thanh tiếc nuối sờ bụng anh: "Tôi rất thích đó."

Trong lòng Hoặc tiên sinh đưa ra quyết định, khi trở về sẽ kêu Dương Xảo Mạn lập ra thời khóa biểu luyện tập, cần phải luyện ra cơ bụng như cũ của mình, muốn lần tiếp theo khi Bạch Thanh Thanh sờ bụng anh, sờ hơn mười phút cũng không thấy mềm!

Tay Bạch Thanh Thanh vẫn đặt trên bụng anh, Hoặc tiên sinh hít sâu, kiên quyết không để cái bụng mềm ẻo của mình bán đứng bản thân.

Bàn tay đó chỉ để một lát đã thu lại.

Bạch Thanh Thanh tiếp tục đọc sách.

Từ lúc nam nữ chính tan rã không vui, hai người đi theo hai hướng, nữ chính gặp lại học trưởng của mình, không có nam chính ở đây, hai người trò chuyện với nhau thật vui, cùng nhau đi đến sân vận động phía sau sơn trang, nhưng khi hai người ra cửa, ngoài ý muốn gặp phải nam chính.

Bên cạnh nam chính còn có một tiểu yêu tinh có ý cầu dẫn anh ta.

Đọc đến đây, Bạch Thanh Thanh tức khắc nheo mắt lại.

Hoặc tiên sinh đang vượt cơ bụng của mình, khó hiểu rùng mình một cái.

Hết chương 23

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập

dtv-ebook.com

Chương 24: Thi Đấu

*Bắt đầu từ chương này, tên chương là do editor đặt

Chương 24: Thi đấu

Nhận thấy được cơ bụng trên eo mình đều đã nhũn ra, Hoắc tiên sinh không nhịn được, từ chối hoạt động tiếp theo của Bạch Thanh Thanh, chạy đến phòng tập thể thao của sơn trang.

Anh vừa dừng lại trên băng ghế tập, bên cạnh đã xuất hiện thêm một người.

Quách Tử Minh làm bộ kinh ngạc nói: "Thật trùng hợp, Hoắc tổng, không nghĩ rằng sẽ gặp lại anh nhanh như vậy."

Hoắc tiên sinh liếc anh ta, vẻ mặt cao lãnh quay đầu đi, ngòi xuống ghế gập bụng đã chọn.

Quách Tử Minh cũng không chịu thua, hai người chọn thiết bị giống nhau, anh ta đến gần hỏi: "Hoắc tổng, tập luyện một mình rất nhàm chán, có muốn đua một lần không."

Lông mày Hoắc tiên sinh run lên, trong lòng tức khắc nghiêm nghị suy nghĩ, là một tổng giám đốc bá đạo, luôn luôn đứng trên vị trí rất cao, vậy mà có người dám đưa ra yêu cầu tỉ thí với anh! Còn là bạn trai cũ của Bạch Thanh Thanh!

Hoắc tiên sinh cười lạnh một tiếng, ánh mắt khinh thường quét khắp Quách Tử Minh, thu hồi tầm mắt, không nói đồng ý, đã bắt đầu hành động.

Thấy thế, Quách Tử Minh vội vàng làm theo anh, hai người không ai muốn bại dưới tay đối phương, động tác không hề chậm lại, tỉ thí kịch liệt rất nhanh đã thu hút những người khác trong phòng tập, vây thành một vòng xung quanh hai người, không ngừng cổ vũ.

Mồ hôi rơi xuống từng giọt, Quách Tử Minh dần cảm thấy lực bất tòng tâm, sau lưng áo thun thấm đẫm mồ hôi, anh ta hoảng hốt liếc qua người bên cạnh, biểu tình của Hoắc tiên sinh không thay đổi quá nhiều, anh mím môi, vẫn duy trì tốc độ ban đầu, thoạt nhìn nhẹ nhàng tự nhiên, căn bản không giống như đang tỉ thí với anh ta.

Cũng không biết qua bao lâu, động tác Quách Tử Minh ngày càng chậm, rốt cuộc cũng ngừng lại.

Trong đám người phát ra tiếng hoan hô, đám người cùng vỗ tay, nhưng Hoắc tiên sinh vẫn không dừng lại, thoạt nhìn vẫn rất nhẹ nhàng.

Bản thân đưa ra lời mời, mà thua mất. Quách Tử Minh lau mồ hôi, đám người vây xem vẫn còn đứng đó, anh ta không muốn ở lại nữa, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Hoắc tiên sinh cuối cùng mới mở miệng: "Anh muốn tái hợp với Bạch Thanh Thanh?"

Quách Tử Minh không hé răng.

Hoắc tiên sinh cười lạnh một tiếng: "Kim chủ của anh đồng ý chưa?"

Đám người vây xem nghị luận sôi nổi: Á à, không nhìn ra được đó, anh ta vậy mà là tiểu bạch kiểm?

Sắc mặt Quách Tử Minh cứng đờ, hung hăng cầm chặt khăn lông, buông ra nắm lại, vội vàng rời khỏi nơi này.

Nhìn thấy không còn gì để xem, đám người cũng dần tản ra, Hoắc tiên sinh vẫn ra vẻ bình tĩnh vận động, chờ đến khi không còn ai chú ý bên đây, mới đứng lên, lau mồ hôi, đi ra từ một cửa khác.

Đứng ở cửa sau của phòng tập thể hình, biểu cảm Hoắc tiên sinh biến đổi, run rẩy đỡ tường ngồi xuống ghế dài.

Trời ạ thật là mệt chết bốn tổng giám đốc!

Ăn đồ ngon ở nhà Bạch Thanh Thanh quá nhiều, không chỉ cơ bụng mềm nhũn, mỗi ngày được Bạch Thanh Thanh chăm sóc đã quên mất chuyện tập thể hình, khi Bạch Thanh Thanh tập thể dục buổi sáng thì anh đang ngủ, Bạch Thanh Thanh nấu bữa sáng anh cũng đang ngủ, Bạch Thanh Thanh làm xong bữa sáng mới đem Chúc Chúc qua đây đánh thức anh, Hoắc tiên sinh xém quên mất, mình đã từng là người chinh phục cả cái phòng tập thể thao!

Hoắc tiên sinh ngồi trên ghế dài run rẩy.

Còn may còn may, chưa có ném mất mặt mũi trước mặt bạn trai cũ của cô.

Mồ hôi ướt đẫm, tứ chi vô lực, anh cần được Bạch Thanh Thanh hôn hôn mới có thể tốt lên.

Mà bên kia, Bạch Thanh Thanh trở về phòng, quả nhiên chó con đã tỉnh, cô vừa mở cửa đã vui vẻ nhào tới, mừng rỡ vòng quanh chân cô, vươn đầu lên nhìn nhìn, phát hiện không thấy Hoắc tiên sinh đâu hết, mới tiếc nuối nước nở một tiếng.

Bạch Thanh Thanh ôm nó lên một tay: "Có phải mày phải có Hoắc Minh Châu mới vui vẻ đúng không?"

"Ngao ô."

"Không có cách nào, bây giờ Hoắc Minh Châu không ở đây, mày chỉ có thể ôm tao." Bạch Thanh Thanh cười tùm tùm ôm nó ra ngoài: "Hoắc Minh Châu đi tập thể hình, không chừng sau khi trở về tứ chi bủn rủn, không còn sức để ôm mày đâu."

Chúc Chúc càng thất vọng rồi: "Ngao ô."

Bạch Thanh Thanh chọc nó: "Anh ấy không ôm mày được, mày có thể chủ động lại, mày có biết trước kia tao đã làm gì mới có thể nắm giữ được anh ấy?"

"Gâu gâu!"

Đuôi chó hào hứng vẫy vẫy, mắt sáng lấp lánh, hưng phấn kêu.

Bạch Thanh Thanh bổ sung: "Đương nhiên là anh ấy theo đuổi tao rồi."

Chó con nức nở một tiếng, lỗ tai rũ xuống.

Bạch Thanh Thanh nhin không được bật cười.

Sơn trang có đầy đủ phương tiện, cô mang Chúc Chúc đến công viên trò chơi, chó nhà người ta đều đã thành niên, chỉ có Chúc Chúc là chó con, thả nó qua một bên, nó linh hoạt nhảy nhót trước mặt đồng loại của mình, quên mất Hoắc tiên sinh còn đang ở phòng tập thể hình, vui vẻ gia nhập với đám bạn.

Bên kia có chỗ nghỉ ngơi cho chủ nhân, Bạch Thanh Thanh tìm chỗ, tầm mắt vừa đặt trên người Chúc Chúc không lâu, bỗng nhiên nghe được người bên cạnh nhắc đến tên Hoắc Minh Châu.

"Tôi nghe nói, lúc này Hoắc Minh Châu đang ở phòng tập thể hình của sơn trang."

"Hoắc Minh Châu nào?"

"Chính là tổng giám đốc Hoắc thị Hoắc Minh Châu."

"Ồ, không nghĩ rằng anh ấy lại đến đây, sao hả? Cô có gặp được không?"

"Không có, khi tôi đến đó, anh ấy đã đi rồi."

Bạch Thanh Thanh rũ mắt, cầm muỗng cà phê quấy cái ly, cô nhìn chăm chăm quỹ đạo của cà phê, nghe vậy thì gợi lên khóe môi.

"Vậy sao đó anh ấy đi đâu?"

"Chắc là đến sân bóng."

"Cô không đuổi theo sao?"

"Tôi có đói khát như vậy à? Hơn nữa cái sơn trang này có hạn chế hội viên, những người đến đây ai cũng đều xa xỉ hết, đâu cần lúc nào cũng nhìn chăm chăm Hoắc Minh Châu." Người phụ nữ dừng một chút, tiếc nuối nói: "Tiếc rằng những người xa xỉ đó có mấy ai đẹp như Hoắc Minh Châu, nếu không phải vì chó của tôi không muốn, tôi đã mang nó đến sân bóng."

Bạch Thanh Thanh nhướn mày, cầm ly nhấp một ngụm.

Cô nhìn ra giữa sân, Chúc Chúc đang chọc cái đuôi của một con chó to lớn, hai con chó hình thể khác nhau, tuổi cũng cách biệt không ít, chó nhà người ta không dám dùng móng vuốt xốc Chúc Chúc lên, đành phải đáng thương trốn đi.

Đề tài bên cạnh xoay một vòng, lại dừng trên Hoắc tiên sinh.

"Anh ấy thi đấu cùng người khác trong phòng tập?"

"Đúng vậy, đối tượng chính là bạn trai của tiểu thư Lâm gia, hình như là tranh giành tình cảm?"

Bạch Thanh Thanh khụ một tiếng, cầm lấy khăn ăn lau đi cà phê ở khóe miệng.

"Có phải là vì Lâm tiểu thư không?"

"Đương nhiên không phải, về ngoài Lâm tiểu thư đó rất bình thường, năng lực cũng bình thường, bây giờ vẫn chưa tiếng vào công ty nhà mình, có chỗ nào đáng để Hoắc Minh Châu coi trọng? Hình như là vì bạn gái hiện tại của Hoắc Minh Châu."

"Hoắc Minh Châu có bạn gái?!"

"Tôi đoán thôi, chiều nay có người ở hồ bơi nhìn thấy anh ấy đứng cùng một chỗ với một người phụ nữ, không biết có phải hay không."

Hai người có chút thốn thức, đổi sang đề tài khác.

Bạch Thanh Thanh ngồi cạnh nghe được hết, nhớ đến cái phao con vịt kia, không biết bọn họ có biết cái người nhìn thấy Hoắc Minh Châu có nhìn thấy bộ dáng của anh dưới hồ bơi không, nếu thấy được, với danh tiếng của Hoắc Minh Châu, chỉ sợ trong một đêm cả khu nghỉ dưỡng đều biết.

Bất quá, Hoắc Minh Châu thi đấu cùng Quách Tử Minh ở phòng tập...

Bỗng nhiên Bạch Thanh Thanh thấy mình cần phải hôn hôn anh một chút.

...

Trung tâm của câu chuyện, Hoắc Minh Châu đang trầm mặt, mặt mày tối tăm, bộ dạng cứ như mưa gió sắp đến.

Gậy quần vợt bị anh cầm trong tay vang lên tiếng két két, Quách Tử Minh đứng bên sân đối diện đang thở hổn hển, cứ tiếp tục kêu gào: "Lần nữa."

Hoắc tiên sinh đánh thật mạnh.

Rời khỏi phòng tập thể thao, khổ cực lắm mới nghỉ ngơi thật tốt, định đổi qua chỗ khác vận động tiếp, kết quả mới vừa cầm lên cây vợt thì Quách Tử Minh đã đến, chủ động muốn so tài quần vợt với anh?

Ha hả, Hoắc tiên sinh chính là người đã chinh phục cả cái sân quần vợt đấy!

Đầu tiên anh đỡ bóng trên cao, rồi đỡ bóng bên dưới, sau đó giao bóng, làm Quách Tử Minh chạy loạn khắp nơi, hoa rơi nước chảy (hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình), anh chưa kịp đặc ý thổi khói súng vốn chẳng tồn tại trên cây vợt, kết quả Quách Tử Minh lại tự tìm đến nữa.

Hoắc tiên sinh tung ra từng chiêu, nhanh chóng giải quyết đối thủ yếu nhất này.

Làm một tổng giám đốc bá đạo mỗi giây có thể kiếm được mấy trăm vạn, quần vợt không thể nào cản bước chân anh, Hoắc tiên sinh lãnh khốc xoay người bước ra khỏi sân, không ngờ rằng bị kéo lại.

Mà kim chủ của tên này, Lâm tiểu thư còn đang đứng bên ngoài cổ vũ anh ta: "Tử Minh, Tử Minh đứng lên đi, đánh bại anh ta!"

Hoắc tiên sinh: "..."

"Hoặc Minh Châu, tôi sẽ không nhường Thanh Thanh cho anh." Quách Tử Minh thở gấp nói: "Nếu tôi thắng anh, anh phải rời xa Thanh Thanh, không được dây dưa với cô ấy."

"..."

Hoặc tiên sinh lạnh lùng hừ một tiếng, khuôn mặt lạnh lẽo như kết băng, độ ẩm xung quanh giảm xuống không ít, anh tiến lên, từ trên cao nhìn xuống Quách Tử Minh đang nằm liệt dưới đất, môi mỏng chậm rãi mở ra: "Anh bị thiếu năng trí tuệ?"

"Ánh mắt trước kia của Thanh Thanh không tốt?"

Quách Tử Minh đỏ mặt.

Mắt Hoặc tiên sinh trào phúng: "Kim chủ hiện tại của anh không đủ hào phóng sao?"

Quách Tử Minh thất bại ngồi dưới đất.

Hoặc tiên sinh lãnh khốc quay đầu rời đi, cảm thấy mình mẹ nó quá đẹp trai, trở về nhất định phải đánh tiếng cho Bạch Thanh Thanh biết, nhất định cô ấy sẽ cảm động dựa vào lòng anh mà khóc.

Ha hả, anh chưa từng thấy Bạch Thanh Thanh như vậy đâu, khá là chờ mong đấy.

...

Chờ Chúc Chúc chơi mệt rồi, Bạch Thanh Thanh mới ôm nó đi đến bệnh viện thú y ở đây kiểm tra, chó con lăn lộn dưới bàn tay bác sĩ, còn cô ngồi một bên, cầm một quyển tạp chí thú cưng hóng chuyện.

Mấy cô gái đến đây để chăm sóc thú cưng của mình vẫn đang thảo luận chuyện của Hoặc Minh Châu.

"Nghe nói Hoắc Minh Châu so tài với bạn trai của Lâm tiểu thư, đối phương thất bại rất thảm hại."

"Tại sao bạn trai của Lâm tiểu thư một hai đòi thắng Hoắc Minh Châu?"

"Tôi biết tôi biết, nghe nói là bạn trai của Lâm tiểu thư để ý bạn gái của Hoắc Minh Châu."

"Thật sao?"

"Thật mà, Hoắc Minh Châu chính miệng nói ra, tuy ánh mắt bạn gái anh ấy kém, nhưng sẽ không coi trọng một tiểu bạch kiếm."

Bọn họ tiếp tục thôn thức.

Lông mày Bạch Thanh Thanh run lên, tạt chí trong tay cứ như Hoắc Minh Châu, bị cô dùng sức siết chặt nhãn nhúm.

Hết chương 24

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 25: Đè Anh

Chương 25: Đè anh

Kiểm tra hết một lượt, biết chó con sinh trưởng bình thường, Bạch Thanh Thanh lập tức ôm Chúc Chúc đi. Đè tại của những người bên cạnh đã từ Hoắc Minh Châu dời qua bạn gái thần bí của anh, trước khi Bạch Thanh Thanh đi, nghe được thân phận của mình đã thành con cháu của gia đình quý tộc xuống dốc mấy trăm năm trước.

Nằm trong vòng tay của người xa lạ một thời gian, tâm trạng Chúc Chúc hạ xuống, uể oải không vui dựa vào ngực Bạch Thanh Thanh, đáng thương nước nỏ, đôi mắt đen lúng liếng nhìn một vòng, không thấy được người mình muốn tìm, càng buồn bã.

"Không còn sớm nữa, đi ăn tối nha?" Bạch Thanh Thanh trưng cầu ý kiến của nó.

Chúc Chúc đáp lại: "Ngao..."

"Vậy đi tìm Hoắc Minh Châu?"

"Gâu gâu!"

Bạch Thanh Thanh hừ nhẹ một tiếng: "Rốt cuộc mày là chó của tao hay chó của anh ấy?"

Chúc Chúc vươn đầu lưỡi nhỏ hồng nhạt liếm mu bàn tay cô, lấy lòng lắc lắc cái đuôi. Bạch Thanh Thanh không có mục đích gì khác nên ôm nó về phòng khách sạn, lúc về đến, Hoắc tiên sinh đang nằm trên giường rên rỉ.

Trong lúc thi với Quách Tử Minh thì không cảm thấy gì, đến khi kết thúc xong, Hoắc tiên sinh mới cảm thấy tay chân cả người đều đau, còn không được thể hiện ra ngoài, gồng mình về phòng, vừa nằm xuống là không động đậy nổi.

Chúc Chúc mừng rỡ nhào qua, cún nhỏ bước đi trên người anh, Hoắc tiên sinh rên rỉ thỏa mãn, cảm thấy thoải mái không ít.

"Anh ổn không?"

Bạch Thanh Thanh đi qua néo nhẹ cánh tay anh, Hoắc tiên sinh lập tức thay đổi sắc mặt, thật vất vả mới hồi phục.

"Bạn trai cũ của em thật không biết xấu hổ, kim chủ của anh ta đang đứng đó, còn bày ra vẻ mặt tình thánh muốn đoạt lại em trong tay tôi." Vẻ mặt Hoắc tiên sinh cổ quái: "Ai cho tên đó dũng khí để anh ta dám có suy nghĩ như vậy?"

Bạch Thanh Thanh không sao cả ừ một tiếng, xoa bóp cho anh.

"Anh ta nhìn thấy tôi còn không biết tự ti về mình mà còn đòi tái hợp với em? Thân là tiểu bạch kiếm, diện mạo không bằng tôi, tên đó tự tin đến mức nào mới có thể nghĩ rằng trong khi em hẹn hò với tôi, còn đánh rơi mắt coi trọng anh ta lần nữa?"

Hoắc tiên sinh lái nhai: "Hơn nữa, rốt cuộc ánh mắt lúc trước của em như thế nào thế, loại tiểu bạch kiếm đó mà còn có thể coi trọng. Tôi nhớ rồi, mắt lựa bạn trai của em không tốt lắm, chỉ cần là đàn ông, gương mặt nhìn

thuận mắt là được, có thể lấy đôi mắt đó chọn trúng tôi, coi như vận khí của em-- xít --"

Cơ thể bất ngờ bị dùng lực bóp, mặt Hoắc tiên sinh trắng bệch.

Anh run rẩy muốn quay đầu: "Sao, sao thế?"

Bạch Thanh Thanh sau lưng anh nhẹ nhàng nói: "Có vẻ anh rất đặc ý?"

Đúng vậy, đương nhiên. Hoắc tiên sinh nghĩ thầm: Mặc dù bạn trai cũ có hơi yếu đuối, nhưng chỉ là bạn trai cũ thôi, đánh bại bạn trai cũ, chẳng lẽ không cao hứng sao?

Anh lập tức phản ứng lại, lúc anh ở phòng tập đánh Quách Tử Minh đến hoa rơi nước chảy, Bạch Thanh Thanh căn bản không ở đó, cô sẽ không biết chuyện này.

Quên tìm người đánh tiếng cho cô!

Bạch Thanh Thanh đang nghĩ gì vậy, có khi nào nghĩ rằng mình đang cười nhạo cô?!

Hoắc tiên sinh khóc không ra nước mắt, giãy giụa muốn xoay người: "Em nghe tôi giải thích..."

Bạch Thanh Thanh đột ngột đè lại, một bàn tay ấn bả vai Hoắc tiên sinh làm anh không thể động đậy, cô cúi người xuống, gần sát bên tai Hoắc tiên sinh, hô hấp nhợt nhạt phả vào tai anh.

Bạch Thanh Thanh không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng thấy được tai anh đang đỏ lên bằng tốc độ có thể thấy được, bả vai bị đè cũng run lên theo.

"Hoắc Minh Châu, anh quên rồi à." Bạch Thanh Thanh thấp giọng nói: "Ánh mắt tôi kém, anh cũng được lựa chọn dựa theo tiêu chuẩn này đó."

Thân thể Hoắc tiên sinh cứng đờ.

"Nhưng mà, anh tốt hơn nhiều so với bọn họ." Tầm mắt Bạch Thanh Thanh tạm dừng sau cổ anh một lát, bỗng nhiên cười nói: "Ít nhất anh... Đáng yêu hơn bọn họ rất nhiều."

Nụ hôn đặt lên sau cổ anh.

"Anh không cần so mình với bọn họ, bọn họ có giỏi như thế nào cũng không thể bằng một đầu ngón tay anh. Tôi nghe được người ta nói về anh bên ngoài, nghe được những người đó ái mộ anh, nghe được anh và Quách Tử Minh ganh đua."

Bàn tay Bạch Thanh Thanh tiến vào vạt áo anh, ái muội vuốt ve eo anh, cô ngậm lấy vành tai Hoắc tiên sinh, môi răng đùa giỡn nó, màu sắc vốn đã diễm lệ càng trở nên đỏ thắm: "Lúc đó tôi đã tưởng tượng được đè anh vào tường, tôi hôn anh, ôm lấy eo anh, anh không thể giãy giụa, không thể phản kháng, chỉ có thể bị ép buộc mở miệng ra, đầu lưỡi tôi chui vào miệng anh, hấp thu không khí của anh, hút hết chất lỏng trong đó, cuối cùng anh sẽ hết sức lực, chỉ có thể dựa vào người tôi thở hỗn hển, sau đó... Tôi có thể muốn làm gì thì làm."

Theo từng câu chữ cô nói ra, tay cô chậm rãi dời xuống, vói quần Hoắc tiên sinh, cầm lấy hạ thân anh.

Hô hấp Hoắc tiên sinh tăng nhanh, anh muốn giãy giụa, Bạch Thanh Thanh nhanh hơn anh một bước, một tay bắt lấy hai tay anh cố định trên đỉnh đầu, giống như vòng sắt giam cầm anh.

Hoắc tiên sinh kịch liệt thở hỗn hển, giống như lời của Bạch Thanh Thanh, không thể giãy giụa, không thể phản kháng, chỉ có thể nằm trên giường mặc cô làm gì thì làm.

Trước mắt mê mang như một mảng sương mù, giống như một chiếc thuyền tre du đãng trên sóng biển cuộn cuộn, không ngừng phập phồng.

Giữa lúc tình mê ý loạn, bên tai hai người đột ngột vang lên một tiếng "Ngao".

Giống hệt tiếng sấm đánh bên tai, động tác Bạch Thanh Thanh dừng lại, hai người đồng thời sửng sốt hồi thần, cứng đờ xoay đầu nhìn qua, thấy được chó trắng vẻ mặt vô tội ngồi cạnh họ, nghiêng đầu, mặt đầy nghi hoặc.

"Ngao?"

Bạch Thanh Thanh xấu hổ thả tay ra, cầm lấy cái chăn che lại cơ thể. Hoắc tiên sinh, ngẫm lại cảm thấy có chỗ nào không đúng, vội vàng đứng dậy xuống giường, đối diện với đôi mắt ướt đầm dề của cún con, đặt chuyện này qua một bên.

"Trời tối rồi..." Bạch Thanh Thanh dừng một chút, đi ra phía cửa: "Anh nằm đây đi, tôi đi gọi cơm tối."

Cô nói xong, lập tức mở cửa đi ra ngoài, Hoắc tiên sinh không cản kịp, chỉ còn lại cún con lông trắng vô tội nhìn anh: "Ngao?"

Hoắc tiên sinh: "..."

Hoắc tiên sinh: "Chúc Chúc, tránh ra một chút."

"Ngao ô..."

Chúc Chúc đáng thương vùi thân thể vào gối đầu.

Canh đúng lúc này, Hoắc tiên sinh lập tức ngồi dậy, cả người nháy mắt vô cùng đau đớn, anh không rảnh lo về việc này, trước khi chó con nghe

được động tĩnh ngẩng đầu lên, vội vàng vọt vào phòng tắm, trong phòng truyền ra tiếng nước.

Bạch Thanh Thanh đi nhanh vào phòng vệ sinh bên ngoài, rửa tay sạch sẽ, hất nước lên mặt, cuối cùng cô mới trấn định lại.

Tất cả vốn dĩ đều là nước chảy thành sông, nếu Chúc Chúc không đi qua, nói không chừng tối nay cứ trôi qua như vậy.

Nghĩ đến đây, Bạch Thanh Thanh có hơi tiếc nuối, cô lau khô tay, sửa sang hình tượng một chút, mới đi đến nhà hàng buffet.

Đã có chuyện đó diễn ra, chắc chắn Hoắc Minh Châu sẽ ngưng ngưng khi nhìn thấy cô, với phản ứng thẹn thùng của người đó, nếu cô ép buộc hơn nữa, nói không chừng anh có thể làm ra chuyện trốn khỏi nhà đó.

Bạch Thanh Thanh cảm thấy càng đáng tiếc.

...

Khi Bạch Thanh Thanh đem bữa tối trở về, cả căn phòng đều tối đen, cô duỗi tay mở đèn, nhìn thấy Hoắc tiên sinh ôm Chúc Chúc ngồi trên sofa không nhúc nhích, xuất thần nhìn phía trước.

Đặt bữa tối lên bàn thật nhẹ, tiếng vang không lớn làm Hoắc tiên sinh bừng tỉnh, anh lập tức phục hồi tinh thần, đang định nói chuyện, tầm mắt dừng trên người Bạch Thanh Thanh, đột nhiên nghĩ đến gì đó, sắc mặt biến đổi, cả người giống như con thỏ đứng lên rất mau, nhanh nhẹn chạy đi.

Bạch Thanh Thanh qua đó nhìn, nhìn thấy một cục phồng lên trên giường, không thấy bóng dáng Hoắc tiên sinh ở đâu.

Quả nhiên là vậy.

Bạch Thanh Thanh bất đắc dĩ ôm Chúc Chúc bị anh ném xuống lên giường, hỏi anh: "Tôi muốn ngâm suối nước nóng, anh có đi không?"

Cái cục trên giường run lên.

Suối suối suối... Suối nước nóng! Chẳng phải là hai người cởi sạch mặt đối mặt ngâm trong nước?!

Sao anh có thể để Bạch Thanh Thanh dễ dàng nhìn thấy thân thể mình như vậy!

Hoặc tiên sinh kiên định lắc đầu.

"Vậy Chúc Chúc..."

Chó con vươn móng vuốt, chủ động nhào lên chần.

Bạch Thanh Thanh đành ra ngoài một mình.

Suối nước nóng là yếu tố nổi tiếng nhất của sơn trang này, hấp dẫn không ít người đến đây, hiện tại trời đã tối, có vài người lục tục đi đến suối nước nóng.

Bạch Thanh Thanh ôm ly cùng chai rượu, chọn một chỗ tương đối ít người, thích ý bưng ly nhỏ uống.

"Cô muốn đi tìm Hoặc Minh Châu thật à?"

Bạch Thanh Thanh: "..."

Trong lòng vừa nghi hoặc vì sao đi đâu cũng có thể nghe chuyện của Hoặc Minh Châu, Bạch Thanh Thanh rót đầy một ly, vừa vênh tai nghe ngóng.

Nghe được một giọng nói đầy tự tin: "Đương nhiên, tôi đã hỏi thăm số phòng của Hoắc Minh Châu."

Bạch Thanh Thanh nhướn mày: Tiểu yêu tinh?

"Tôi nghe nói Hoắc Minh Châu đã có người yêu."

"Cô thấy rồi sao?"

"Không thấy."

"Đó, lời đồn cũng chỉ là lời đồn, Hoắc Minh Châu giữ mình trong sạch nhiều năm như vậy, sao có thể dùng một cái có bạn gái mà chưa nghe tin tức gì được, mấy phóng viên đó nghĩ được một chút đã bu lại, làm sao giấu đến bây giờ?"

Chẳng những có, người ta còn đang ở bên cạnh nghe đấy.

Bạch Thanh Thanh cầm ly rượu, trước khi cảm thấy hơi say, đột nhiên sinh ra một ít hứng thú xem kịch thú, cô hơi nghiêng đầu liếc mà hai người đang nói chuyện.

Cô gái nói muốn đi tìm Hoắc tiên sinh xác thật có một gương mặt xinh đẹp, trên mặt tràn đầy tự tin, dường như chỉ cần mình ra tay là thành công. Bình thường cô luôn được người khác theo đuổi vây quanh, rất tự đại, người bạn do dự nhìn cô, muốn khuyên cô, cuối cùng cũng không nói ra.

Ly rượu trong tay đung đưa qua lại, Bạch Thanh Thanh nhìn chăm chăm trong chốc lát, bỗng nhiên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Hết chương 25

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 26: Yêu Tinh

Chương 26: Yêu tinh

Bạch Thanh Thanh uống hết chai rượu, chờ đến khi cô gái muốn tìm Hoắc Minh Châu rời đi. Không biết là do ngâm nước quá lâu hay uống quá nhiều, đầu óc cô mơ màng, dưới sự kích thích của cồn, còn có chút hưng phấn lên.

Đi phía sau cách một khoảng với tiểu yêu tinh kia, Bạch Thanh Thanh giả vờ cùng đường, cô nhìn tiểu yêu tinh đó đi thẳng đến phòng Hoắc Minh Châu, không hề tạm dừng hay chần chờ. Bạch Thanh Thanh nằm trong tầm nhìn cô ấy, tiểu yêu tinh kia vẫn kiên định gõ cửa.

Gõ vài cái, bên trong không có động tĩnh nào.

Phương Niệm Vân chần chờ một chút, gõ tiếp: "Hoắc tổng, anh có ở trong không?"

Vẫn không có động tĩnh gì.

Bạch Thanh Thanh đã đi đến cạnh cô ấy, Phương Niệm Vân quay đầu lại nhìn thoáng qua, căn cứ môi, tiếp tục gõ cửa: "Hoắc tổng."

Người bên trong chậm chạp trong đi ra, Bạch Thanh Thanh lấy điện thoại ra xem giờ, có lẽ Hoắc Minh Châu đã ngủ rồi, nếu không cũng sẽ

không ra. Chẳng qua dựa vào cách Phương Niệm Vân gõ cửa, có khi sẽ đánh thức anh.

Bạch Thanh Thanh nhú mày, tâm tư xem kịch vui không còn nữa, tiến lên ngăn cản: "Cô đứng trước cửa phòng tôi làm gì?"

Cuối cùng Phương Niệm Vân cũng nhìn cô: "Phòng của cô?"

"Của tôi."

"Đây rõ ràng là phòng của Hoắc Minh Châu..." Phương Niệm Vân dừng một chút, nhớ đến việc gì, sắc mặt tức khắc trở nên khó coi, cô ấy nhìn Bạch Thanh Thanh đầy thù địch, phẫn nộ nói: "Hoắc Minh Châu có bạn gái thật sao? Cô chính là người yêu của Hoắc Minh Châu?"

Bạch Thanh Thanh gật đầu: "Là tôi."

Cô nói xong thì định dùng thẻ mở cửa, bất ngờ bị Phương Niệm Vân kéo tay.

"Khoan đã, cô nói rõ đi, sao Hoắc Minh Châu có thể để mắt đến cô, anh ấy ưu tú như vậy, mà cô, cô..." Phương Niệm Vân đánh giá cô, không nói nên lời.

Tự tin bắt giữ được Hoắc Minh Châu của cô ấy đến từ khuôn mặt của mình, diện mạo của người đối diện còn ưu tú hơn mình, dáng người cao gầy, khuôn mặt tinh xảo, khí chất bất phàm. Phương Niệm Vân có một chút ấn tượng mơ hồ, ở tuổi nướn nóng, người phụ nữ này cách cô ấy không xa, uống từng ly rượu, lúc đó cô ấy liếc mắt một cái, đã lâu vẫn không quên, trong lòng còn dâng lên đổ kị.

Bây giờ biết cô là người phụ nữ của Hoắc Minh Châu, đổ kị sắp biến mất xông ra lần nữa.

Bạch Thanh Thanh rút tay ra, dựa vào cửa nhìn cô ấy: "Tôi làm sao?"

"Cô... Cô có biết thân phận của Hoắc Minh Châu không? Hoắc thị là công ty của anh ấy, cô biết Hoắc gia không? Người nổi tiếng trong nhóm người nổi tiếng, không nói đến vì sự phát triển của Hoắc thị, hay là thân phận của anh ấy, sau này nhất định sẽ cưới một người môn đăng hộ đối."

Phương Niệm Vân trấn định: "Những người ở đây, chỉ cần có gia thế tôi đều đã gặp qua, nhưng tôi chưa từng gặp cô, sau lưng cô chắc cũng không có gì có thể trợ giúp Hoắc Minh Châu đâu nhỉ, loại người như cô, chỉ là Hoắc Minh Châu nhất thời hứng khởi, cuối cùng cũng sẽ không....."

Bạch Thanh Thanh ngáp một cái, có lẽ là do rượu, tiểu yêu tinh này còn đông dài quá mức, cô hơi mệt mỏi.

Hiện giờ Hoắc Minh Châu đang nằm trên giường lớn của bọn họ, chắc hẳn đang ôm Chúc Chúc ngủ ngon lành, nếu không phải vì người này, cô cũng đã ôm Hoắc Minh Châu cùng Chúc Chúc ngủ luôn rồi.

Bạch Thanh Thanh nhớ đến chuyện tình | bị gián đoạn lúc này, trong lòng rất tiếc nuối, quay đầu lại bắt đầu cân nhắc làm sao để Hoắc Minh Châu dọn qua đây, nếu ban đầu nói là do mới quen nhau, bây giờ đã qua một tuần, cũng đủ rồi đúng không? Có thể chờ đến đêm khuya tĩnh lặng, Chúc Chúc ngủ ở chỗ của nó, sẽ thuận tiện hành động hơn.

Nhưng Hoắc Minh Châu quá thận thủng, có hơi khó khăn...

"Cô có đang nghe không?" Phương Niệm Vân tức giận.

Bạch Thanh Thanh ngáp thêm một cái: "Cô nói tiếp đi."

"Tôi nói là, nếu cô đã tự biết thân biết phận của mình rồi thì rời khỏi Hoắc Minh Châu sớm một chút."

"Ồ."

Ồ? Ồ?! Tôi nói nhiều đến vậy, người này chỉ đáp lại một tiếng ồ?!

Phương Niệm Vân bực bội: "Tôi nói cô..."

"Tôi thấy tuổi của cô cũng không lớn, sao lại phải cứ treo trên cái cây Hoắc Minh Châu?" Bạch Thanh Thanh sờ cằm: "Hoắc Minh Châu cũng sắp ba mươi, còn những người theo đuổi cô đều rất trẻ tuổi, nói về tài sản, cũng có người tương đương với Hoắc Minh Châu, không cần người theo mình, cố tình coi trọng người chướng mắt mình?"

"Cô có ý gì?"

"Ý tôi là, đương nhiên muốn cô đặt mắt lên người khác, còn Hoắc Minh Châu ..." Bạch Thanh Thanh khoanh tay trước ngực, ngẩng cằm về cô ấy: "-- là của tôi."

Lòng Phương Niệm Vân vừa hạ xuống lập tức nảy lên, tức giận nói: "Nói đi nói lại, cô vẫn không chịu rời khỏi anh ấy, đúng không?"

"Tình cảm chúng tôi rất tốt, sao tôi phải rời khỏi anh ấy?"

Bạch Thanh Thanh đột ngột đứng thẳng, tiến đến cô ta, Phương Niệm Vân có chút khiếp đảm khó nói, không kiềm được lùi lại một bước, bước chân của Bạch Thanh Thanh không dừng lại, bức cô ấy dựa vào tường.

Bỗng nhiên, Bạch Thanh Thanh duỗi tay, "rầm" một tiếng vang lên bên tai Phương Niệm Vân.

Cả người cô ấy cứng đờ: Dồn, dồn vào tường?!

"Hoắc Minh Châu tự mình đem hoa hồng đến cho tôi, nói muốn hẹn hò với tôi." Bạch Thanh Thanh cúi đầu, duỗi tay nâng cằm cô ấy lên, từ trên

cao nhìn xuống cô ấy: "Còn tôi, giống như như hiện tại, đẩy anh ấy vào tường, sau đó..."

Phương Niệm Vân khẩn trương nuốt nước miếng, không chớp mắt nhìn cô chăm chăm: "Sau đó?"

Bạch Thanh Thanh bỗng nhiên nở nụ cười, đại khái là do cồn, mặt mày bình thường luôn sắc bén trở nên mềm mại quyến rũ, cô cười nhẹ, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, hô hấp mang theo mùi rượu, mùi vị để lại của rượu rất ngọt ngào, dường như nhìn thấy được trong mắt cô là một rừng đào thắm ba nở rộ rờ trên núi, Phương Niệm Vân cảm thấy thần hồn của mình đều bị câu hết rồi.

"Sau đó, giống như như vậy....." Bạch Thanh Thanh chậm rãi cúi đầu.

Phương Niệm Vân nhìn đối phương càng ngày càng gần, không hề sinh ra tâm tư né tránh, sắc mặt hơi đỏ lên, trong lòng thế nhưng có một chút ming chờ, không tự giác hơi nhắm hai mắt lại, không hề kháng cự hơi ngẩng đầu lên.....

Cửa phòng đối diện bất ngờ mở ra.

Hoắc tiên sinh buồn bực ôm Chúc Chúc đi ra: "Thanh Thanh, em về....."
Đột nhiên im bật.

Hai người đang dựa trên tường lập tức hồi thần.

Thân thể Bạch Thanh Thanh cứng đờ, men rượu lập tức rút đi hết, cô trợn to mắt thấy được gương mặt gần trong gang tấc, gần như là phản xạ có điều kiện cách xa vài bước, cô cứng đờ quay đầu nhìn Hoắc tiên sinh, trong đầu chỉ có ba chữ: Không xong rồi!

"Bạch Thanh Thanh!!!!!!!!!!!"

.....

"Hoặc tổng, anh thật sự không ở lại sao?" Phương Niệm Vân hỏi không tha.

Mặc dù miệng đang hỏi, nhưng tầm mắt không nhìn được dời đến người phụ nữ đứng sau Hoặc tiên sinh, đối diện với ánh mắt của cô ấy, Bạch Thanh Thanh lập tức nghiêng đầu, bước đến gần Hoặc tiên sinh hơn, tận chức tận trách ra vẻ mình là người vô hình.

Phương Niệm Vân mơ hồ thu hồi tầm mắt, tiếp tục giữ lại không tha: "Sơn trang nghỉ dưỡng này rất lớn, còn nhiều chỗ Hoặc tổng chưa đi, tôi đã đến đây rất nhiều lần, có thể dẫn Hoặc tổng đi dạo."

Cô ấy nói nói, ánh mắt lại bay bay về hướng Bạch Thanh Thanh...

Hoặc tiên sinh hừ lạnh một tiếng, kéo lại lực chú ý của cô ấy.

"Không cần, lần sau tôi sẽ đến." Hoặc tiên sinh quay đầu qua gạt đầu với người quan, ôm Chúc Chúc khom lưng ngồi vào xe.

Bạch Thanh Thanh vội vàng ngồi vào chỗ lái, chờ Hoặc tiên sinh nói chuyện xong, lập tức khởi động xe rời khỏi sơn trang.

Dọc theo đường đi, hai người không nói câu nào, Hoặc tiên sinh cúi đầu chuyên chú chơi cùng Chúc Chúc, Bạch Thanh Thanh nhìn anh qua kính rất nhiều lần, muốn nói gì đó nhưng không nói, không khí trong xe lạnh như băng.

Xe chạy được nửa quãng đường, Bạch Thanh Thanh nói lời đầu tiên: "Đêm qua..."

Hoặc tiên sinh ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo, giống như lưỡi dao sắc bén, nhìn thẳng qua Bạch Thanh Thanh, chặn lại lời còn dư của cô.

Hoặc tiên sinh cười lạnh một tiếng, cúi đầu.

"Ngao."

Trước mắt Bạch Thanh Thanh sáng ngời, mở miệng: "Chúc Chúc nó..."

Hoặc tiên sinh ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn cô.

Bạch Thanh Thanh: "..."

Bạch Thanh Thanh xoay tay lái, tự nhận tội: "Tôi sai rồi, tôi không nên uống nhiều, thật đó, lúc tôi nhìn thấy Phương Niệm Vân, không nên có suy nghĩ muốn nhìn anh cự tuyệt cô ấy, nếu tôi không có suy nghĩ đó, tôi sẽ không để cô ấy gõ cửa phòng chúng ta, cũng sẽ không ngăn cô ấy, cũng sẽ không... Khụ!"

-- sẽ không để anh mở cửa nhìn thấy cảnh hai người sắp hôn nhau!

Ánh mắt Hoặc tiên sinh hung ác đến mức có thể giết người.

-- mà Phương Niệm Vân kia còn nhớ mãi không quên cô, buổi sáng khi bọn họ chuẩn bị trở về, bị Phương Niệm Vân phát hiện, lấy cớ đưa tiền anh, thực tế là cặp mắt luôn nhìn về Bạch Thanh Thanh!

Bạch Thanh Thanh nhìn phía trước, trong lòng hạ quyết định, sau khi về nhà sẽ ném hết rượu đi, không chừa lại cái nào!

"Tôi thấy chúng ta cần phải tìm chỗ nào đó nói chuyện..." Bạch Thanh Thanh chưa nói xong, bỗng nhiên xe rung lắc một cái, chậm rãi dừng lại.

Ánh mắt Hoặc tiên sinh gần như có thể hóa thành lưỡi dao.

Bạch Thanh Thanh trầm mặc một chút, giải thích: "Xe hư rồi."

"... Cái gì?"

"Hừ rồi."

"Có phải em quên đồ xăng không?"

"Đã đồ đầy bình hồi sáng."

"..."

Hoặc tiên sinh hung ác lấy điện thoại ra, nhấn nhấn vài cái, gọi cho trợ lý Trương: "Đến đây đón tôi!"

"Dạ, Hoắc tổng." Trợ lý Trương hỏi: "Ngài đang ở đâu thưa Hoắc tổng?"

Hoặc tiên sinh nhìn xung quanh, nhìn thấy cột mốc bên ngoài, đọc chữ trên đó cho anh ta nghe, đợi một lát, không nghe được lời đáp nào. Anh để điện thoại xuống, màn hình tối đen.

Bạch Thanh Thanh yên lặng nhắc nhở: "Hình như anh quên sạc pin."

"..."

Bạch Thanh Thanh lấy điện thoại ra đưa cho anh, bỗng nhiên nhớ đến gì đó, khi Hoắc tiên sinh sắp đụng đến thì thu về.

Bạch Thanh Thanh mỉm cười với anh: "Có thể cho tôi thời gian để làm anh tha thứ không?"

Hoặc tiên sinh trầm mặt, rất không tình nguyện ừ một tiếng.

Hết chương 26

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 27: Nuôi Anh

Chương 27: Nuôi anh

Bắt đầu từ lúc chạy trốn chết ra cửa, đem bữa tối về phòng, sau đó đến suối nước nóng nghe thấy bọn họ nói chuyện, cuối cùng theo đuôi tiểu yêu tinh về phòng, Bạch Thanh Thanh kể hết chuyện □□ một cách hoàn chỉnh.

"Lúc ấy tôi uống quá nhiều, không suy xét kỹ mà đã hành động." Bạch Thanh Thanh xin lỗi: "Tôi không biết sẽ xảy ra chuyện như thế, nhưng mà bây giờ cũng không thay đổi được, tôi chỉ có thể bảo đảm sau này sẽ không bao giờ uống rượu nữa, từng giây từng phút giữ vững thanh tịnh, tuyệt đối không để chuyện giống tối hôm qua xảy ra nữa."

Hoắc tiên sinh hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ nghi ngờ.

Bạch Thanh Thanh sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút, hỏi thử: "Nếu tôi tái phạm, anh hãy phạt tôi không được thấy Chúc Chúc ba ngày." Vẻ mặt cô đau lòng.

Nghe được tên mình, cún con trong lòng Hoắc tiên sinh mờ mịt ngẩng đầu "Ngao" một tiếng.

Sự yêu thích của Bạch Thanh Thanh đối với Chúc Chúc rõ như ban ngày, nếu không phải Chúc Chúc khăng khăng muốn nằm trong ngực Hoắc tiên sinh, chỉ sợ mỗi ngày hai mươi bốn giờ đều nằm trong lòng Bạch Thanh Thanh.

Hoặc tiên sinh quay đầu đi, thật ra trong lòng đã không còn giận.

Hôm qua anh có ngửi thấy mùi rượu trên người Bạch Thanh Thanh, hơn nữa hai cô cũng chưa làm gì, chẳng qua trở mắt nhìn bạn gái mình đã gần như hôn người phụ nữ khác, không tức giận là không được. Nhưng tha thứ cho Bạch Thanh Thanh quá sớm thì có vẻ như anh không để bụng, tha thứ quá trễ thì có vẻ như anh quá so đo, đối với việc bản thân nên nói như thế nào với Bạch Thanh Thanh, không có trong những trường hợp thư ký Dương đưa cho Hoặc tiên sinh làm anh rất rối rắm.

Bây giờ Bạch Thanh Thanh đã hạ mình xuống, Hoặc tiên sinh tự nhiên cũng vươn tay cho cô.

Bạch Thanh Thanh nhoẻn miệng cười, trở tay cất điện thoại vào túi.

"Em..."

"Xuống xe."

"Em muốn làm gì?"

Bạch Thanh Thanh mở cửa xe bước xuống trước, cô mở cửa cho Hoặc tiên sinh, cánh tay chống trên xe, bình tĩnh nói: "Sửa xe."

Động tác vượt lòng Chúc Chúc của Hoặc tiên sinh dừng một chút: "... Tôi muốn điện thoại."

Thấy anh kiên trì, Bạch Thanh Thanh cũng không nói thêm, tự mình mở cốp xe lấy hộp dụng cụ.

Chờ đến khi Hoặc tiên sinh đứng ven đường gọi cho trợ lý Trương xong, ôm Chúc Chúc xoay người lại, không thấy bóng dáng Bạch Thanh Thanh đâu cả, anh hoảng sợ, hoảng loạn hô một tiếng: "Thanh Thanh?"

"Chuyện gì?" Bạch Thanh Thanh từ gầm xe chui ra.

Hoặc tiên sinh thở phào một hơi nhẹ nhõm, thấy rõ bộ dạng của cô, hung hăng nhú chân mày. Áo khoác Bạch Thanh Thanh bị ném trên xe, tóc dài được tùy tiện cột lên, trên gương mặt trắng nõn còn dính vệt đen, ngay cả bao tay cũng đã đen thui, nhìn kém hơn trước kia rất nhiều, còn nghèo túng hơn lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

"Em đang làm gì vậy?"

"Sửa xe." Cô chui vào gầm xe lần nữa.

Hoặc tiên sinh ôm Chúc Chúc ngồi xổm xuống tò mò nhìn vào trong: "Em học sửa xe khi nào vậy?"

"Trước kia, có một lần tôi và Đỗ Linh tự lái xe đi du lịch, trên đường xe bị hỏng, lúc đó ở trong rừng núi hoang vắng, ngồi trong xe một đêm mới có người đi ngang qua, sau đó vì để có thêm kỹ năng nên tôi đã đi học." Bạch Thanh Thanh duỗi tay qua anh: "Lấy giúp tôi cái cờ lê dưới chân anh."

Hoặc tiên sinh vội vàng đưa cho cô, hỏi tiếp: "Em muốn sửa đến khi nào?"

"Nhanh thôi."

Hoặc tiên sinh có chút hoài nghi, tuy rằng Bạch Thanh Thanh có vẻ rất bình tĩnh, nhưng kỹ năng này có vẻ không liên quan gì đến cô, Hoặc tiên sinh nhớ đến hình ảnh cô nấu ăn trong bếp, nhớ đến hình ảnh cô lập mưu trên thương trường, nhớ đến hình ảnh cô đè mình vào tường, không thể nào liên kết những hình ảnh ngày thường của Bạch Thanh Thanh với Bạch Thanh Thanh sửa xe.

Nhưng mà... Hoặc tiên sinh nhìn chăm chăm sườn mặt nghiêm túc của cô, lỗ tai chậm rãi đỏ lên, ngón tay không tự giác gãi gãi bụng nhỏ mềm mại của Chúc Chúc.

Không biết đã ngồi xồm bao lâu, Hoắc tiên sinh đứng đi hai bước, hai chân tê rần, anh hơi nhú mào: "Tôi đã gọi cho trợ lý Trương, nếu không sửa được, chắc trợ lý Trương sắp đến..."

"Được rồi."

Hoắc tiên sinh ngẩn ra.

Bạch Thanh Thanh trượt ra, tháo bao tay, thử khởi động xe, đúng là đã hết hư.

Hoắc tiên sinh ngồi trong xe, nhìn phong cảnh bên ngoài dần dần lùi đi, có nhà cửa lưa thưa xuất hiện, anh trầm mặc thật lâu, mới nói: "Kỹ năng này của em... Khá tốt."

Ngoài cửa sổ xe, một chiếc xe giới hạn trăm bản toàn cầu chạy thật nhanh ngược hướng với bọn họ.

...

Đưa Hoắc tiên sinh đến cửa nhà anh, Bạch Thanh Thanh lôi kéo anh, tiếc nuối nói: "Cuối tuần này chỉ còn nửa ngày."

Nếu tối qua không xảy ra chuyện đó, hiện tại bọn họ còn đang ở sơn trang nghỉ dưỡng, Hoắc Minh Châu không biết, nhưng cô rất biết rõ, nơi đó có vài chỗ rất thích hợp cho các cặp đôi, cô vốn đã lên kế hoạch rất hoàn chỉnh, kết quả đột nhiên phát sinh biến cố, không thể không về.

Bạch Thanh Thanh có chút đáng tiếc.

Dư vị của trận ý loạn tình mê hôm qua vẫn còn trong cô, tiếc rằng Hoắc Minh Châu đã cảnh giác, không cho cô đến gần.

Hoắc tiên sinh vẫn ôm Chúc Chúc không rời, anh do dự một chút, mở cửa, nhanh chóng đi vào: "Lát nữa tôi sẽ đem Chúc Chúc qua."

"Ngao?"

Tiếng kêu mờ mịt của cún con bị ngăn cách bởi cánh cửa.

Bạch Thanh Thanh sửng sốt, đột nhiên phản ứng lại, khóe miệng nâng lên nụ cười nghiền ngẫm, ý vị thâm trường nhìn cánh cửa đóng chặt trong chốc lát mới xoay người về nhà.

Tắm rửa xong, thay một thân bộ quần áo ở nhà rộng thùng thình, suy nghĩ một chút rồi ra ngoài lấp kín tủ lạnh, lúc này mới bắt đầu làm điểm tâm.

Khi Hoắc tiên sinh tiến vào, nghênh đón anh chính là mùi hương quen thuộc làm hai đôi mắt một người người cún sáng lên, Chúc Chúc ngao một tiếng, giãy xuống chạy vào bếp, không chờ Hoắc tiên sinh đặt mình xuống đã lộn nhào ngã xuống chạy qua, không ngừng chạy vòng quanh dưới chân Bạch Thanh Thanh.

"Hoắc Minh Châu, cho nó uống sữa."

Hoắc tiên sinh nháy mắt đã hiểu, quen cửa quen nẻo mà mở ngăn kéo tìm sữa bột quen thuộc, thuần thực pha sữa cho Chúc Chúc, Chúc Chúc vui sướng phe phẩy đuôi nhào qua, chờ Hoắc tiên sinh đứng dậy, Bạch Thanh Thanh đã đặt vào tay anh một đĩa điểm tâm mới ra lò.

"Ăn chút đi."

Hoắc tiên sinh lên tiếng, cầm đĩa vào thư phòng.

Thư phòng Bạch Thanh Thanh có thêm một bộ bàn ghế thuộc về Hoắc tiên sinh, hiện tại Hoắc tiên sinh rất ít khi về nhà, hai người đã quen với phương thức ở chung này, Hoắc tiên sinh bên đây xử lý văn kiện, Bạch Thanh Thanh ngồi bên bàn kia làm việc của mình, khi hai người kết thúc

công việc sẽ đồng thời dời đến sofa trong phòng khách, thân mật dựa vào nhau, còn Chúc Chúc sẽ nằm trong lòng một trong hai.

Thân là tổng giám đốc của một công ty lớn, Hoắc tiên sinh thường xuyên kết thúc công việc rất trễ.

Sút đầu mẻ trán xử lý hết công việc chông chất, bất tri bất giác bên ngoài thư phòng đã sáng đèn, Hoắc tiên sinh đi ra ngoài, ngoài ý muốn thấy được Bạch Thanh Thanh đang đọc mấy tập văn kiện.

"Chuyển nhượng cổ phần?" Hoắc tiên sinh hoang mang: "Em thiếu tiền sao?"

"Không thiếu."

"Vậy cái này để làm gì?"

"Tiền lời trong tương lai không nhiều, vừa mới bán không lâu, thiếu mất một phần hoa hồng, tôi đang tìm một chỗ khác thay vào." Bạch Thanh Thanh ngửa đầu ra sau, ôm cổ anh hôn một cái: "Nếu không sau này làm sao nuôi anh."

Hoắc tiên sinh vừa định ngượng ngùng, giây lát phản ứng lại có chỗ nào không đúng.

Bạch Thanh Thanh vừa nói gì vậy?! Nuôi anh!?

Buồn cười! Anh đường đường là người cầm quyền Hoắc thị, một giây kiếm được mấy trăm vạn, tiền sau lưng có thể dùng để đập chết người, sao có thể dựa vào bạn gái nuôi mình?!

Hoắc tiên sinh lãnh khốc nói: "Tôi nuôi em."

Ngón tay lật tờ giấy dừng lại, Bạch Thanh Thanh nhìn anh cười: "Thật sao?"

Hoắc tiên sinh kiên định: "Thật."

Bạch Thanh Thanh cười đưa văn kiện trong tay qua: "Tôi đang để ý một mảnh đất, anh nhìn xem?"

Hoắc tiên sinh cúi đầu nhìn thoáng qua, một hai ba bốn năm sáu bảy tám... Tám con số! Chưa tính mấy con số lẻ đằng sau!

Chí hướng hùng tráng vừa dâng lên đã bị tám con số dập tắt, Hoắc tiên sinh trừng mắt nhìn thật lâu, nhưng bất luận nhìn thế nào, con số đó vẫn không thay đổi, trong lòng anh tính toán tiền vốn lưu động* của Hoắc thị, bi ai phát hiện mình không thể làm ra việc vung tiền mua nụ cười mỹ nhân.

*(Vốn lưu động: một thước đo tài chính đại diện cho thanh khoản vận hành có sẵn cho một doanh nghiệp, tổ chức hoặc thực thể khác, bao gồm cả cơ quan chính phủ. Cùng với các tài sản cố định như nhà máy và thiết bị, vốn lưu động được coi là một phần của vốn hoạt động. Nguồn: Wikipedia).

Cảm thấy mình làm tổng giám đốc bá đạo thật thất bại!

Nhìn biểu cảm của anh, Bạch Thanh Thanh kéo anh lại hôn một cái.

Hoắc tiên sinh mất mát ngồi xuống cạnh cô, tùy tiện cầm lấy một phần văn kiện khác nhìn thoáng qua, một hai ba bốn năm sáu bảy tám, tám con số!

Sáng hôm sau, Hoắc tiên sinh lê bước chân trầm trọng đi vào công ty, vừa thấy anh xuất hiện, Dương Xảo Mạn lập tức tiến lên, làm bộ lơ đãng hỏi: "Hoắc tổng, ngài và Bạch tiểu thư như thế nào rồi?"

Hoắc tiên sinh hỏi lại: "Tôi hỏi cô một vấn đề."

Dương Xảo Mạn sửng sốt, thật cẩn thận hỏi: "Vấn đề?"

"Nếu cô có một người bạn trai, đại khái cũng không khác tôi lắm, nếu anh ta nói muốn nuôi cô..."

Dương Xảo Mạn ngắt lời: "Đương nhiên là đồng ý!"

Hoắc tiên sinh trầm mặc một chút, tiếp tục nói: "Nếu anh ta muốn tặng quà cho cô, cô sẽ chọn cái gì?"

Dương Xảo Mạn cả kinh, suy đoán: Chẳng lẽ Hoắc tổng theo đuổi được Bạch Thanh Thanh nên muốn thưởng cho mình?!

Suy nghĩ này vừa nổi lên, trong lòng cô ấy bắn pháo hoa bùm bùm, thiếu chút nữa đã lôi giỏ hàng mua đồ trên mạng ra, may mà có lý trí cản lại, rụt rè lấy điện thoại ra, bấm vào túi xách hàng hiệu hôm qua vừa bỏ vào, kích động ngượng ngùng đưa qua.

Á. Dương Xảo Mạn thấp thỏm, Hoắc tổng muốn tặng quà, cái này hình như không tốt lắm, có nên tìm cái giá cao hơn không?

Hoắc tiên sinh nhìn thoáng qua, chặc! Mới có mười vạn!

Cùng lúc đó, tám con số đó lại xuất hiện trong đầu anh.

Trước mắt Hoắc tiên sinh tối sầm, đau nhức kịch liệt hỏi: "Cô nói thật đi, có phải quan hệ giữa tôi và Bạch Thanh Thanh có chỗ nào không đúng không?" Chính tai nghe thấy bạn gái nói muốn nuôi mình, Hoắc tiên sinh cảm thấy uy nghiêm tổng giám đốc bá đạo của mình đang bị uy hiếp!

Liệu rằng Bạch Thanh Thanh có coi mình như tiểu bạch kiểm Quách Tử Minh mà đối xử không?

Hoắc tiên sinh chờ Dương Xảo Mạn phủ nhận, không nghĩ rằng người đối diện bỗng nhiên an tĩnh, không nói gì cả, trong lòng Hoắc tiên sinh run một cái, ngẩng đầu lên.

Đôi mắt Dương Xảo Mạn nhìn anh tràn đầy vui mừng.

Không hổ là Hoắc tổng, nhanh như vậy đã phát hiện ra!

Hết chương 27

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 28: Tặng Quà

Chương 28: Tặng quà

Anh vốn cho rằng sẽ nhận được lời phủ nhận, ai dè Dương Xảo Mạn đã nói thẳng ra luôn, trong lòng Hoắc tiên sinh là gió lớn đang gào thét, đợt sóng mãnh liệt đánh đổ nội tâm bé nhỏ của anh.

"Quan hệ của tôi và Bạch Thanh Thanh kì quái đến vậy sao?" Hoắc tiên sinh nhú mày, nhớ đến mấy trường hợp thực tế Dương Xảo Mạn đã đưa anh xem, trên đó viết cách thức hẹn hò yêu đương của nam nữ đúng là như thế, Hoắc tiên sinh không thấy chỗ nào không đúng, trừ vài lúc tiến triển có hơi nhanh.

Có vấn đề? Vấn đề ở đâu?

Trừ việc Bạch Thanh Thanh nhiều tiền hơn anh, nói cô muốn nuôi anh, thì có chỗ nào sai nữa sao? Hơn nữa, đây cũng là lỗi của anh, so với bạn gái mình còn kém hơn, nên mới để Bạch Thanh Thanh xem nhẹ anh.

Nhớ đến miếng đất trị giá tám con số, Hoắc tiên sinh cảm thấy thật hổ thẹn với ví tiền của mình.

Dương Xảo Mạn hận sắt không rèn thành thép: "Vậy là Hoắc tổng chưa phát hiện ra sao?"

"Phát hiện điều gì?"

Dương Xảo Mạn xoay người, lấy tờ giấy viết trường hợp mà mình đã chuẩn bị tỉ mỉ trong hai ngày ra, đặt trước mặt anh, Hoắc tiên sinh cầm lấy đọc sơ qua, phần lớn là về mấy tiểu bạch kiếm được bao dưỡng.

"Đây là cái gì?"

Dương Xảo Mạn uyển chuyển nhắc nhở anh: "Những người trước kia Bạch Thanh Thanh đã hẹn hò, đều có một đặc điểm chung..."

"Hả?"

Dương Xảo Mạn nhìn những trường hợp đó.

Hoắc tiên sinh cúi đầu, vừa lúc thấy được mấy từ "Phú bà", "Kim chủ", "Tiểu bạch kiếm".

Hiểu được ý cô ấy, sắc mặt Hoắc tiên sinh trắng bệch.

Trước kia anh cứ tưởng, có khi nào Bạch Thanh Thanh coi anh như Quách Tử Minh hay không, nhưng nghĩ đến tình trạng của mình, thân là tổng giám đốc Hoắc thị, có tay có chân có công việc, không giống với Quách Tử Minh cần dựa vào người khác mới sống được, nên suy nghĩ này vừa xuất hiện đã bị bay đi rất nhanh.

Nhưng bây giờ Dương Xảo Mạn đang nói gì vậy? Phương thức yêu đương của bọn họ rất giống với kim chủ và tiểu bạch kiếm?? WTF??!

"Bộp" một tiếng, Hoắc tiên sinh dùng sức khép lại xấp giấy, anh liếc Dương Xảo Mạn, trầm mặt nói: "Tháng này không có tiền thưởng."

Dương Xảo Mạn: QAQ

...

Hoặc tiên sinh tự an ủi tâm lý cho mình, mình thật sự không phải tiểu bạch kiểm được Bạch Thanh Thanh bao dưỡng, anh tìm được một đồng hàng xa xỉ trong điện thoại Dương Xảo Mạn, vung tay lên, vô số túi xách các thứ được đưa đến cửa nhà Bạch Thanh Thanh.

Làm xong mọi chuyện, Hoặc tiên sinh nhìn lại mình, à, nhìn sao cũng thấy ánh sáng của tổng giám đốc bá đạo phát ra khắp nơi, không giống tiểu bạch kiểm tí nào!

Hoặc tiên sinh thỏa mãn đắc ý tan làm đúng giờ.

Xe thể thao bản giới hạn màu đỏ đã dừng dưới lầu từ lâu, Hoặc tiên sinh mở cửa ngồi vào. Từ khi bọn họ yêu nhau, trợ lý Trương đã mất đi thân phận tài xế, kể cả chiếc xe giới hạn trăm bản màu đen cũng bị khóa trong bãi, nhờ có Bạch Thanh Thanh đưa đón anh đi làm.

Ngồi lên xe, Hoặc tiên sinh tay đặt trên đầu gối, khăn trương cào cào, anh mở miệng nói: "Hôm nay em có nhận được gì không?"

"Cái gì?"

"Túi xách."

Bạch Thanh Thanh nghiêng đầu nhìn anh: "Mấy thứ đó là anh tặng?"

Hoặc tiên sinh gật đầu, lúc chốt đơn anh làm quá nhanh, quên hỏi xem Bạch Thanh Thanh có thích hay không, đành phải hỏi Dương Xảo Mạn rồi mua đủ màu của mỗi loại, đem lại niềm vui bất ngờ cho Bạch Thanh Thanh.

Trong lúc đó thư ký Dương nói, được người yêu tặng quà là rất vui! Thư ký Dương còn nói, mấy thứ đó, bất kì phụ nữ nào nhận được đều vui mừng!

Hoắc tiên sinh thông thả ung dung vượt phẳng nếp nhăn trên quần, chờ đợi được nhìn thấy biểu cảm mừng rỡ của Bạch Thanh Thanh.

Tận dụng thời gian chờ đèn đỏ, Bạch Thanh Thanh tháo dây an toàn của cô ra, tiến đến gần Hoắc tiên sinh, một tay cô đề lại ót của anh, trong lúc Hoắc tiên sinh còn đang ngây người, hôn xuống.

Hoắc tiên sinh được hôn đến ý loạn thần mê, bên hông nhũn ra, không ngừng thở dốc, đến khi anh đã phục hồi tinh thần, xe đã khởi động lần nữa, Bạch Thanh Thanh thắt dây an toàn vào, còn trong tay anh thì có thêm một cái hộp.

Hoắc tiên sinh tò mò mở ra, bên trong là một cái đồng hồ đeo tay, xa hoa điệu thấp (khiêm tốn), vừa nhìn là biết nó có giá trị xa xỉ.

"..."

Hoắc tiên sinh có chút mờ mịt: "Đây là gì vậy?"

Bạch Thanh Thanh nắm tay lái, mắt nhìn phía trước, thuận miệng nói: "Hôm nay tôi thấy cái đồng hồ này, có vẻ rất hợp với anh nên mua, tặng cho anh đó."

Ba chữ 'tiểu bạch kiểm' trong nháy mắt chiếm cứ đại não Hoắc tiên sinh, lập đi lập lại không ngừng hiện lên, cố tình không thể che đi được, ba chữ giống như sét đánh giữa trời quang lên người Hoắc tiên sinh.

Thấy anh không lên tiếng, Bạch Thanh Thanh quay đầu qua: "Anh không thích?"

Hoắc tiên sinh yếu ớt trả lời: "Không có, tôi rất thích."

"Vậy là tốt rồi."

Tối nay, hiếm khi Hoắc tiên sinh không qua nhà đối diện, tắm xong, anh mặc áo tắm dài, mái tóc ướt đầm dề được vuốt ra sau đầu, cầm một ly rượu vang đỏ đứng lẳng lẳng trước cửa sổ sát đất, nhìn cảm đêm ở thành thị này đến xuất thần.

Cuối cùng Hoắc tiên sinh lấy lại tinh thần, căn cứ vào những trường hợp kinh điển mà thư ký Dương đem đến, quá trình hẹn hò giữa anh và Bạch Thanh Thanh đúng là có vấn đề.

Anh! Tổng giám đốc Hoắc thị! Là người đàn ông được chọn là người phụ nữ muốn gả nhất suốt năm năm liền! Một tổng giám đốc thành công bá đạo! Vậy mà mỗi ngày đều bị phụ nữ đè lên tường hôn đến nhũn cả hai chân?!

Gặp mặt nhau mới được một ngày đã muốn mua nhà cho anh, từ khi yêu nhau đã quản lý ăn, mặc, ở, đi lại của anh, thật vất vả mới nhận ra, vội vàng tặng món quà tràn ngập khí chất tổng giám đốc bá đạo, kết quả đã được tặng lại món quà có giá trị càng cao hơn!

Hoắc tiên sinh bưng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Thân phận của hai người họ, tựa hồ hoàn toàn trái ngược nhau.

Nhưng mối quan hệ này.

Hoắc tiên sinh hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang lấy điện thoại ra, gọi cho thư kí kim bài Dương Xảo Mạn: "Tôi nên làm gì?"

Mà bên kia, Bạch Thanh Thanh cũng đang gọi điện thoại.

Dưới chân là thú cưng nhỏ hưng phấn chạy vào quanh, tay cô không tự giác xoa lông nó, vẻ mặt ngọt ngào gọi cho Đỗ Linh: "Hôm nay Hoắc Minh Châu đã tặng quà cho mình."

Đỗ Linh: "Việc này thì sao?"

Bạch Thanh Thanh kích động: "Đây là món quà đầu tiên anh ấy tặng mình."

Đỗ Linh: "... Cậu chờ chút."

"Ánh mắt của mình quả là không sai, Hoắc Minh Châu không giống với những người trước kia." Bạch Thanh Thanh xoa lông Chúc Chúc: "Mấy người bạn trai trước chưa từng tặng quà cho mình, bây giờ mình rất vừa ý anh ấy."

Mí mắt Đỗ Linh giật giật, có dự cảm xấu, cô ấy hỏi thật cẩn thận: "Vậy cậu đã làm gì?"

"Mình mua cái đồng hồ lần trước chúng ta đã nói đến."

Hồ hấp Đỗ Linh cứng lại.

Hồi tưởng lại tình huống trên xe lúc ấy, Bạch Thanh Thanh rất vừa lòng: "Anh ấy đúng là rất cao hứng, cao hứng đến mức không nói nên lời."

Đỗ Linh tuyệt vọng che mặt lại, trong lòng sinh ra cảm giác quý dị, quả nhiên là vậy.

Cho đến tận bây giờ, Bạch Thanh Thanh hẹn hò với ai cũng đều y hệt như bao dưỡng tiểu bạch kiểm, càng đau đầu hơn là, bản thân Bạch Thanh Thanh không hề nhận ra việc này, lần này Bạch Thanh Thanh để ý đến Hoắc Minh Châu, cô ấy còn thờ phào nhẹ nhõm.

Mặc dù biết cách thức yêu đương của Bạch Thanh Thanh có vấn đề, cô ấy tìm biện pháp để sửa cũng không được, nhưng thân phận của Hoắc Minh Châu khác với mấy tiểu bạch kiểm trước, với lòng tự tôn của anh, phỏng chừng tuyệt đối sẽ không để mình trở thành tiểu bạch kiểm.

Ngoài dự kiến của Đỗ Linh, hai người yêu đương một tuần, nhưng không có vấn đề gì xảy ra, trong lòng Đỗ Linh dậy sóng, biết ngay là không tốt, khí thế của Hoắc Minh Châu quá yếu so với Bạch Thanh Thanh.

Đỗ Linh thầm run sợ cắt cuộc gọi với Bạch Thanh Thanh, lập tức hoá tốc gọi đến số của thư ký Dương có được từ chuyện muốn mua nhà.

"Hoắc tổng của các người phản ứng ra sao?"

"Hoắc tổng của chúng tôi đã phát hiện." Dương Xảo Mạn rất đặc ý: "Hoắc tổng tuyệt đối không có khả năng đi làm tiểu bạch kiểm, cô yên tâm đi, trước kia Hoắc tổng không phát hiện, nhưng bây giờ ngài ấy đã biết, nhất định có thể đánh bại Bạch Thanh Thanh."

Đỗ Linh cười nhạo một tiếng: "Anh ta? Muốn đánh bại Bạch Thanh Thanh? Trước kia Bạch Thanh Thanh thay tôi đánh đuổi mấy tên côn đồ, anh ta còn đang ngồi trong đình uống trà giữa trưa đó."

"Hoắc tổng của chúng tôi đã từng học tán thủ (kungfu)."

"Thanh Thanh đã từng tham gia trận đấu quyền anh ngầm."

"Thiên phú của Hoắc tổng rất cao, thậm chí còn vượt qua thầy giáo."

"Thanh Thanh đánh thắng, hai người chúng tôi thắng mười vạn."

"..." Dương Xảo Mạn trầm mặc một chút, tiện đà sợ hãi cả kinh: "Từ từ, cô nói Bạch Thanh Thanh?"

Đỗ Linh đặc ý: "Thanh Thanh nhà tôi một chọi mười còn không thở dốc, Hoắc tổng của các người so với cậu ấy yếu như gà, anh ta muốn đánh bại Thanh Thanh? Mơ đi!"

Không chờ đối phương nói nữa, Đỗ Linh hừ một tiếng, đặc ý cúp máy.

Sau đó cô ấy mới nhận ra, mục đích mình tìm đến Dương Xảo Mạn không phải cái này mà!

Cô ấy vội vàng cầm điện thoại, gọi cho số vừa này, nghe được thông báo "Máy bận".

Bên kia, Dương Xảo Mạn đang ngàn vạn dặn dò qua điện thoại cho Hoắc tiên sinh: "Hoắc tổng, ngài nhất định phải kiên trì giữ vững, tuyệt đối không thể dùng vũ lực, bảo trì lý trí, dùng tình yêu cảm hóa cô ấy." Dùng vũ lực thì làm sao ngài thắng được chứ!

Hoắc tiên sinh khó hiểu: "Cái gì? Tình yêu gì? Cảm hóa gì?"

Dương Xảo Mạn quyết đoán nói: "Hoắc tổng yên tâm, ngày mai tôi sẽ vì ngài chuẩn bị thật kỹ, nhất định sẽ đặt lên bàn ngài phương pháp vẹn toàn nhất!"

Hoắc tiên sinh mờ mịt: "Cái gì?"

Thư ký Dương hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang ngắt cuộc gọi, để lại Hoắc tiên sinh mơ màng nhìn màn hình, gọi lại cũng không ai bắt máy, đến khi đặt điện thoại xuống, anh vẫn chưa phản ứng, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Cuối tuần tiếp theo.

Cửa nhà Bạch Thanh Thanh bị Hoắc tiên sinh gõ, soạn hành lý thật mau, bị lôi kéo xuống lầu, ngồi vào một chiếc xe việt dã.

Chúc Chúc cũng bị ôm theo: "Ngao!"

Hoắc tiên sinh nắm chặt tay lái, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Anh mang em đi ***."

Bạch Thanh Thanh: "..."

Hoặc tiên sinh nhớ lại kịch bản, sửa cho đúng: "Là hện hò."

Hết chương 28

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 29: Cao Thủ Võ Lâm

Chương 29: Cao thủ võ lâm

Khó có khi thấy được Hoắc tiên sinh chủ động một lần, lần đầu tiên chính là lúc anh đặt hoa hồng trước nhà Bạch Thanh Thanh cách đây không xa, Bạch Thanh Thanh lập tức sinh ra hứng thú.

Lần nào trước khi anh làm cũng không để lộ thông tin gì hết, kể cả lần tặng hoa bất ngờ kia, vậy lần này phải làm gì càng đặc biệt hơn đúng không?

Cõi lòng Bạch Thanh Thanh đầy mong chờ ngồi ở ghế phụ, nhìn Chúc Chúc trên tay, nhìn Hoắc tiên sinh lái xe rời khỏi nội thành, vào đường cao tốc, ra ngoài thành phố.

"Chúng ta đi đâu vậy?"

Hoắc tiên sinh khẩn trương nắm tay lái, tầm mắt nhìn chăm chăm phía trước, một giây cũng không dám rời đi, "Chưa thể nói được."

Bạch Thanh Thanh lo lắng: "Tôi không mang nhiều tiền lắm, thẻ cũng quên mang luôn rồi."

"Không sao, anh có mang." Trong lòng Hoắc tiên sinh đặc ý. Dương Xảo Mạn đã nói, quá trình hẹn hò giữa hai người, đặc biệt là loại người như anh,

nhất định phải là người trả tiền, tuyệt đối không thể để việc Bạch Thanh Thanh an bài tất cả như lần trước xuất hiện!

Tóm lại là, lần trước Bạch Thanh Thanh đã làm gì thì anh phải làm giống y chang!

Thư ký kim bài Dương Xảo Mạn đã lập ra kế hoạch, sợ Hoắc tiên sinh quên mất, còn in ra giấy để anh mang theo mọi lúc mọi nơi, kịch bản từ khi anh rời giường rửa mặt đến khi dẫn Bạch Thanh Thanh xuống lầu, kể cả thời điểm mấu chốt cũng đã suy xét kỹ càng, đảm bảo sẽ không xảy ra sai lầm gì.

Chính là vào lúc này, để Hoắc tổng trực tiếp đẩy ngã Bạch Thanh Thanh, sóng to gió lớn, nhật lại tôn nghiêm của tổng giám đốc bá đạo! Dương Xảo Mạn còn đang ở nhà yên lặng nắm chặt tay cổ vũ.

Hoắc tiên sinh lái xe từ sáng đến chiều mới đến nơi.

Nơi này rất xa nội thành, nhìn bằng mắt thường chỉ có thể thấy được một mảnh xanh biếc, Bạch Thanh Thanh ôm Chúc Chúc đi dạo một vòng, không thấy có người sống ở đây.

"Đây là đâu?" Bạch Thanh Thanh dừng một chút, nói tiếp: "Nơi anh muốn đến là ở đây?"

Đã quen với cuộc sống ở thành thị, bất ngờ đến một nơi hẻo lánh như này, ngay cả chỗ vui chơi cũng không có, không biết Bạch Thanh Thanh có thích hay không. Hoắc tiên sinh có chút khẩn trương, trong lòng cẩn thận nhớ lại nội dung trên giấy, đây là nơi mà đa số người đi phượt thích đến nhất, lần đầu tiên anh nhìn thấy Bạch Thanh Thanh, cô đang kéo vali hành lý, phong trần mệt mỏi, quần áo trên người rất bình thường, rất giống với cách ăn mặc của những người đi phượt, từ cách nói chuyện của cô, cũng biết cô đã đi đến rất nhiều nơi, nói không chừng cô sẽ thích chỗ này.

Bạch Thanh Thanh ôm Chúc Chúc đi khắp nơi, xe dừng trên một khoảng đất bằng phẳng, đi một đoạn mới thấy cây cối xuất hiện, chỗ này cũng không quá vắng vẻ, bình thường cũng sẽ có người đi phượt dừng chân ở đây, thỉnh thoảng sẽ thấy dấu vết sinh hoạt của con người.

Hoặc tiên sinh căng chặt mặt, không dám lộ ra sự khẩn trương của mình, anh đi theo Bạch Thanh Thanh dạo mấy vòng, về đến bên cạnh xe, mới nghe được Bạch Thanh Thanh cúi đầu hỏi Chúc Chúc: "Thích không?"

"Ngao!"

Cô nhìn Hoặc tiên sinh cười một tiếng: "Thì ra các người thích như vậy, là tôi sai, sau này tôi sẽ mang hai người ra ngoài nhiều một chút."

Hoặc tiên sinh vừa định gật đầu, trực giác thấy có chỗ không đúng, cảm sắp cúi xuống vội vàng ngẩng lên, mím môi, làm ra vẻ không có gì mở cốp xe.

"Buổi tối chúng ta chỉ có thể ngủ trong lều, em có chịu được không?"

Bạch Thanh Thanh gật đầu, thấy số lượng lều, tức khắc sửng sốt, ý vị thâm trường nhìn anh: "Ngủ chung sao?"

Dương Xảo Mạn nói, nằm chung một chỗ có thể xúc tiến tình cảm của bọn họ... Lỡ tai Hoặc tiên sinh đỏ bừng, anh mấp má môi, làm bộ lơ đãng hỏi: "Em để ý?"

"Anh không ngại thì tôi để ý cái gì?" Bạch Thanh Thanh đứng phía sau anh, nhìn lỗ tai đỏ bừng của anh, vượt vượt lông Chúc Chúc, trong đầu tự động nhớ đến cái đêm ở sơn trang, nếu không phải Chúc Chúc bất ngờ xen vào, nói không chừng bọn họ đã có thể hoàn thành bước cuối cùng...

Động tác vượt của Bạch Thanh Thanh dừng lại, bây giờ bọn họ cũng mang Chúc Chúc theo.

Nhưng mà không sao.

Nếu Hoắc Minh Châu thật sự nguyện ý, cho dù chỉ với một túp lều, cô cũng có thể làm ra chuyện lớn.

Hoắc tiên sinh dọn các loại dụng cụ ra, sau lưng đột ngột phát lạnh, xém chút quăng đi cái túi trên tay.

Tất cả mọi thứ đều là Dương Xảo Mạn chuẩn bị, rất đầy đủ, từ lều trại đến vỉ nướng, nồi niêu chén đĩa, đến đồ ăn liền, dầu muối tương dấm, ngay cả Chúc Chúc cũng được nhớ đến, đồ chơi cho nó cũng được mang theo.

Hoắc tiên sinh nhớ lại kế hoạch, anh ho một tiếng, nói: "Em đi xung quanh đây chơi đi, anh dựng lều lên trước."

Bạch Thanh Thanh: "Để tôi làm."

"Không cần." Hoắc tiên sinh nghiêm túc cự tuyệt cô. Dương Xảo Mạn nói, tất cả đều phải do anh tự tay làm, cần phải là chỗ dựa đáng tin cậy của Bạch Thanh Thanh, còn Bạch Thanh Thanh chỉ cần ngồi chờ là được.

Hoắc tiên sinh nghiêm túc cúi đầu, lấy bản hướng dẫn ra đọc.

Lều trại Dương Xảo Mạn chuẩn bị là loại vừa lớn vừa xa hoa, cách dựng đương nhiên phức tạp hơn loại bình thường rất nhiều, Hoắc tiên sinh cầm đồ lăn lộn một lúc lâu, làm thế nào cũng không ra được, cuối cùng vẫn là Bạch Thanh Thanh nhìn không nổi nữa, nhét Chúc Chúc vào ngực anh, lưu loát thực hiện, lều trại trong tay cô được hình thành nhanh chóng hoàn mỹ.

Hoắc tiên sinh: "..."

Hoắc tiên sinh xoay đầu.

Dựng xong lều trại, Bạch Thanh Thanh cũng không dừng lại, lấy hết toàn bộ những thứ còn lại trong xe ra, thùng nướng, bếp lò, nồi, cô đi qua đi lại

vào lần, một bãi cắm trại dã ngoại tiêu chuẩn đã dần thành hình.

Hoặc tiên sinh: "..."

"Tối nay anh muốn ăn gì?" Bạch Thanh Thanh nhìn nguyên liệu nấu ăn của Dương Xảo Mạn: "Điều kiện ở đây không tốt lắm, tôi không thể làm đồ ngon cho anh, nếu anh không ngại, tối nay chúng ta sẽ nướng thịt, nấu canh, nếu không đủ thì sẽ hấp thêm sủi cảo cùng nấu mì."

"..." Khoan khoan, có chỗ nào không thích hợp?

"Không được à?" Bạch Thanh Thanh quay đầu nhìn anh.

Hoặc tiên sinh vội vàng nói: "Cứ như vậy đi. "

Bạch Thanh Thanh vừa lòng, cô nhìn thoáng qua không trung, chỉ huy nói: "Anh dẫn theo Chúc Chúc, vào rừng cây nhặt vài nhánh cây về, nếu thấy rau dại có thể ăn... Thôi khỏi đi, anh cũng không phân biệt được."

Hoặc tiên sinh: "..."

"Gâu gâu!"

Được phân nhiệm vụ, Chúc Chúc kêu hai tiếng, giẫy giụa muốn nhảy khỏi lồng ngực anh chạy vào rừng, Hoặc tiên sinh đành phải ôm nó vào rừng, đến nơi, anh đặt Chúc Chúc xuống, chó con nhắm mắt đi bên cạnh anh, ngẫu nhiên đẩy vài nhánh cây lại, đến khi trong ngực đã đầy một nửa, Hoặc tiên sinh mới phản ứng lại.

Anh vội vàng thảy mấy nhánh cây xuống đất, móc mấy trang kế hoạch trong túi ra.

"...sau khi dựng xong lều trại, phải tự tay ráp những dụng cụ nấu nướng, Bạch tiểu thư là người thường xuyên ra ngoài chơi, chắc chắn rất am hiểu những thứ này, nhưng tuyệt đối không được để cô ấy động tay vào, Hoặc

tổng phải tự mình làm, biểu hiện thuần thực, Bạch tiểu thư sẽ nhìn ngài bằng con mắt khác, biết ngài cũng rất xuất sắc ở phương diện khác, kết quả là tình cảm của hai người sẽ thăng tiến..."

Đọc đến đây, hô hấp Hoắc tiên sinh ngưng lại.

Anh vội vàng đọc tiếp.

"Bạch tiểu thư rất am hiểu trù nghệ (nấu ăn), nhưng mục đích ở đây là để Bạch tiểu thư phát hiện ngài rất đáng tin cậy, khác với tiểu bạch kiểm, tôi đã chuẩn bị không ít nguyên liệu nấu ăn trên xe, phần lớn đều đã được xử lý qua, với năng lực của Hoắc tổng, nhất định có thể hoàn thành nhẹ nhàng. Ngài tự tay làm đồ ăn cho Bạch tiểu thư, là để thể hiện quyết tâm chăm sóc cô ấy thật tốt của ngài, nếu Bạch tiểu thư đòi giúp đỡ, ngài có thể kêu cô ấy đi ra nhặt nhánh cây... Dưới đây là mấy thực đơn đơn giản. Thực đơn một:... Thực đơn hai:..."

Hoắc tiên sinh nhìn thoáng qua cảnh cây khô trên mặt đất, trước mắt tối sầm, suýt nữa đứng không vững.

Anh thật cẩn thận xếp lại tờ giấy rồi bỏ vào túi, nhìn khắp nơi, không phát hiện rau dại mình có thể nhận biết, mới đành ôm cành khô cùng Chúc Chúc trở về.

Khi anh quay lại thì thấy Bạch Thanh Thanh cởi giày, xắn ống quần lên, cong eo cầm một cây nhánh cây đứng ở con sông cách đó không xa.

Hoắc tiên sinh tò mò đi qua: "Em đang làm gì vậy?"

Cùng lúc đó, cành cây trong tay Bạch Thanh Thanh phập một tiếng đâm xuống, tạo nên một đồng bọt nước, nghe thấy giọng của Hoắc tiên sinh, cô mới quay đầu nhìn thoáng qua: "Bắt cá."

"Bắt... Cá?!"

Hoặc tiên sinh nhìn vào dòng nước, quả nhiên có cá đang bơi lội, lắc đuôi một cái đã bơi được rất xa, anh nhìn qua nhánh cây thô trong tay Bạch Thanh Thanh, buồn bực nói: "Nhánh cây có thể bắt cá?"

"Có thể." Bạch Thanh Thanh cười với anh: "Nếu bắt được, tôi sẽ làm canh cá cho anh."

Món này thực sự rất hấp dẫn, chẳng qua Hoặc tiên sinh nhìn công cụ trong tay cô, tỏ vẻ bản thân rất hoài nghi. Nhánh cây trên tay Bạch Thanh Thanh được vót nhọn hoắt, nhìn qua có thể đâm cá rất dễ dàng, nhưng cá gặp nước linh hoạt đến vậy, một cây gậy có thể đâm trúng sao?

Hoặc tiên sinh thật hoài nghi.

Anh ôm Chúc Chúc đứng một bên nhìn.

Bạch Thanh Thanh đâm vào nước vài cái, quả nhiên không thành công.

Hoặc tiên sinh nhìn chốc lát, bật cười sùng nịch, Bạch Thanh Thanh có hứng thú, anh phải nên duy trì cho cô chứ, sao có thể nghi ngờ cô được, cho dù không có cá thì sao, Dương Xảo Mạn chuẩn bị nguyên liệu nhiều như thế, đa dạng phong phú, nhất định có thể đời đi lực chú ý của cô... Khi bạn gái buồn bã, anh mới có thể bày ra khí thế tổng giám đốc bá đạo an ủi cô đúng không?

Trong khi Hoặc tiên sinh còn đang tự hỏi, nhánh cây trong tay Bạch Thanh Thanh lại phập một tiếng đâm sâu xuống, Hoặc tiên sinh sùng nịch nhìn cô, quả nhiên vẫn vậy, nhưng mà không sao..... Mẹ nó! Bắt được!

Hoặc tiên sinh ngây ra như phỗng.

Bạch Thanh Thanh vừa lòng bước lên bờ, rút ra một con dao, lưu loát mổ bụng cá, động tác liền mạch thuần thục.

Hoặc tiên sinh trợn mắt há hốc mồm.

Bạch... Bạch Thanh Thanh chẳng lẽ là cao thủ võ lâm bí ẩn trong truyền thuyết?!

Hết chương 29

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 30: Biến Mất

Chương 30: Biến mất

Tuy Hoắc tiên sinh mang rất nhiều đồ đạc, nhưng số lượng vẫn có hạn. Xử lý xong con cá, Bạch Thanh Thanh dừng lại.

Hoắc tiên sinh nhìn cô đến phát sầu, trong lòng anh u tối, khụ một tiếng, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không đủ bếp."

Hoắc tiên sinh nhìn thoáng qua bếp lò không dùng bên kia: "Cái đó?"

"Cái đó có tác dụng khác."

"..."

Trong kế hoạch có nói đến vấn đề bếp không đủ dùng không nhỉ? Bạch Thanh Thanh đang ở đây, lúc này anh không thể lấy bản kế hoạch trong túi ra xem, Dương Xảo Mạn chuẩn bị đồ rất đầy đủ, nếu anh làm theo kế hoạch, chắc chắn là đủ, nhưng hiện tại đều là Bạch Thanh Thanh làm, anh không thể lấy thực đơn ra cho Bạch Thanh Thanh, nói cô đừng làm những món đó nữa, làm những món trong thực đơn được không?

Hoắc tiên sinh buồn rầu.

Bạch Thanh Thanh suy nghĩ, cô nhìn một vòng quanh đây, đặt cá xuống đất rồi bước đi, đến khi trở lại, trên tay đã có mấy tảng đá.

Hoặc tiên sinh sững sốt: "Thứ này để làm gì?"

"Làm bếp."

"..."

Bạch Thanh Thanh đặt cục đá xuống, lặp lại vài lần, cô đơn giản mà thô bạo nối chúng thành một vòng, vậy mà thật sự xếp ra thành một cái bếp giản dị, treo nồi lên giá, dùng nhánh cây nhóm lửa, nước trong nồi được chậm rãi nấu lên.

Hoặc tiên sinh đại ra.

Cứ cứ cứ... cứ thế làm ra một cái bếp?!

"Được rồi, không cần lo lắng."

Bạch Thanh Thanh để Hoặc tiên sinh và Chúc Chúc ở đây, còn cô đi một mình vào rừng, đem về một đồng rau dại.

"Rau cải rất khó mang theo, nếu đã đi dã ngoại thì nên lấy những thứ có sẵn." Cô vừa rửa rau vừa nói: "Nếu anh thật sự không phân biệt được, vậy cũng có thể ăn mấy loại rau sấy khô, chỉ là mùi vị không ngon."

Hoặc tiên sinh ngồi một bên, chưa hồi thần từ cái bếp ban nãy, không ngừng gật đầu theo bản năng.

Anh nhìn Bạch Thanh Thanh thuần thục làm sạch các loại rau dại, để vào nồi, rất nhanh một đĩa rau dại xào đã ra lò.

Đồ đạc Dương Xảo Mạn chuẩn bị đương nhiên cũng có rau quả sấy khô như lời cô nói, còn chuẩn bị một thực đơn đơn giản, bản kế hoạch có tới

mấy trang, kết quả bây giờ đến cái nồi Hoắc tiên sinh cũng không đựng đến.

Tiếp theo! Tiếp theo nhất định phải đoạt lấy việc kế tiếp của Bạch Thanh Thanh, tìm về tôn nghiêm bạn trai của mình!

Hoắc tiên sinh tự hỏi, bàn tay không tự giác vuốt ve bộ lông mềm mại của Chúc Chúc, đến khi anh phục hồi tinh thần lại, Bạch Thanh Thanh đã đưa một cái chén đến bên miệng anh.

"Canh cá chín rồi đó, ném thử xem."

Hoắc tiên sinh cũng không cầm lấy, cúi đầu trực tiếp ném thử một miếng, thanh đậm tươi ngon, ngon như bình thường nấu ở nhà. Đút Hoắc tiên sinh xong, Bạch Thanh Thanh cẩn thận rửa hết xương cá, cho cún con ăn.

"Gâu gâu!"

Chúc Chúc rất thảo mãn, cái đuôi lắc lắc không ngừng, nó giãy giụa chui ra từ lồng ngực Hoắc tiên sinh, ngậm chén cơm của mình qua một bên, vùi đầu vui sướng uống canh.

Nướng thịt, nấu canh, xào rau, một mình cô làm hết, bình tĩnh tự nhiên, không để cho Hoắc tiên sinh có cơ hội nhúng tay vào, cùng Chúc Chúc lẳng lặng ngồi một bên làm bình hoa.

"Lúc này tôi thấy có không ít hoa quả trên cây, có vẻ đã chín rồi." Bạch Thanh Thanh nói: "Nếu anh thấy chán, có thể qua đó nhìn."

Đôi mắt Hoắc tiên sinh sáng lên!

Anh lập tức đáp ứng, cún con bên cạnh đã ăn hết phần mình, đẩy chén cơm lên phe phẩy đòi nữa, thân thể bất ngờ bị ôm lên, Bạch Thanh Thanh

phất tay với bọn họ, nhìn theo Hoắc tiên sinh và Chúc Chúc đi vào rừng cây.

Vừa ra khỏi tầm mắt Bạch Thanh Thanh, Hoắc tiên sinh lập tức dừng lại, lấy bản kế hoạch ra, đọc tiếp phần sau.

"nếu các bước đi trước không thành công cũng không sao, thời gian dự định còn rất dài, chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ... Dựa theo những bình luận trên mạng, vùng này không bị ô nhiễm, đặc biệt là buổi tối, phong cảnh rất đẹp, ở đây nổi tiếng nhất chính là cảnh đêm, mặc dù Bạch tiểu thư rất mạnh mẽ, nhưng cũng là một người rất thích lãng mạn, có cảnh sắc mỹ lệ, còn có Hoắc tổng ôn nhu săn sóc, thái độ của cô ấy sẽ mềm xuống, sẽ nói với Hoắc tổng những câu nói nhiệt tình... Lúc này, chính là thời điểm để Hoắc tổng ra tay đó! "

"PS, dưới đây là những lời ngài có thể nói:....."

Nhìn đến nội dung cuối cùng, Hoắc tiên sinh gấp bản kế hoạch lại nhét vào túi.

Ngắm phong cảnh gì gì đó, Bạch Thanh Thanh hoàn toàn không làm theo kế hoạch của anh. Lời kịch thư ký Dương chuẩn bị rất nhiều, làm anh không nhận được tưởng tượng ra hình ảnh Bạch Thanh Thanh nói những câu đó với mình, hình ảnh cuối cùng làm tai Hoắc tiên sinh đỏ bừng, anh tin rằng, với khí thế tổng giám đốc bá đạo của anh, tuyệt đối có thể làm Bạch Thanh Thanh vừa lòng!

Chúc Chúc đáng thương cắn góc áo anh: "Ngao ô..."

Hoắc tiên sinh hồi thần, an ủi nó một phen, ôm nó đi đến chỗ Bạch Thanh Thanh nói, quả nhiên thấy được có mấy chùm trái cây nặng trĩu, nhánh cây bị sức nặng của chúng cong xuống, duỗi tay là có thể hái được.

Anh cởi áo khoác đặt xuống đất, hái được một đồng giấu trong áo khoác, sau đó đem Chúc Chúc đặt vào trong đó, ôm chúng nó trở về.

Được bao phủ trong hương thơm của trái cây, chó con ngửi ngửi, say mê rung đùi đắc ý.

Làm xong mọi việc, trời đã tối đi. Bọn họ vào rừng nhặt thêm nhánh cây, Bạch Thanh Thanh lăn lộn vài lần, một nhóm lửa trại được đốt lên trong sân. Giá nướng bị lửa đốt đen, que nướng đã được xử lý rung rung, nước thịt thấm ra ngoài, được ánh lửa chiếu sáng, nhìn qua thật sự rất hấp dẫn.

Cầm xiên thịt, bưng canh cá, bên cạnh còn có trái cây, toàn bộ quá trình, Hoắc tiên sinh chỉ ngồi một bên ôm chó có hơi bàng hoàng.

Bạch Thanh Thanh tiếc nuối lên tiếng: "Tiếc là ở đây không phải nhà, điều kiện không đủ, chỉ có thể làm nhiều đây. Tối nay tôi định làm tôm hùm, đã mua sẵn luôn rồi, bây giờ còn đang trong tủ lạnh."

Hoắc tiên sinh mất hồn nhìn lửa trại trước mắt.

Bạch Thanh Thanh nhìn nhìn: "Hay là tôi nấu thêm mì?"

Hoắc tiên sinh gật đầu.

Hơn mười phút sau, Hoắc tiên sinh cách túi sờ sờ bản kế hoạch, cúi đầu ăn mì.

Xung quanh dần dần tối đi, Hoắc tiên sinh cách vài phút phải sờ túi một lần, đến khi trời tối hẳn, nhìn thấy cảnh đêm như những người trên mạng đã nói, Hoắc tiên sinh mới thở phào.

Kế tiếp, chính là thời điểm phát huy mị lực bạn trai của tổng giám đốc bá đạo!

Hoặc tiên sinh ngẩng đầu ưỡn ngực, ho hai tiếng, tự tin mà xoay đầu: "Em..." Á?

Mới nãy Bạch Thanh Thanh còn ngồi cạnh anh, sao bây giờ không thấy cô đâu?!

Thay vào đó là Chúc Chúc ngồi cạnh anh: "Ngao!"

"Thanh Thanh?"

Hoặc tiên sinh nhìn khắp nơi, gọi vài tiếng, lửa trại ở giữa sân còn đang cháy phừng phực, những nơi được chiếu sáng không hề có bóng dáng Bạch Thanh Thanh. Hoặc tiên sinh không dám đi quá xa, đi vài vòng quanh lều trại, mở cửa xe nhìn vào, làm sao cũng không tìm thấy cô.

"Gâu gâu."

Chó con chậm rãi đi theo.

Hoặc tiên sinh bất đắc dĩ ôm nó lên: "Chúc Chúc, không thấy mẹ mà y đâu rồi."

Anh sờ túi quần, kế hoạch Dương Xảo Mạn viết không có việc Bạch Thanh Thanh đột nhiên biến mất, phải làm gì đây, anh còn không quen thuộc với chỗ này bằng Bạch Thanh Thanh, ngay cả sóng điện thoại cũng không tốt, lúc này không thấy Bạch Thanh Thanh đâu, anh cũng không có cách liên hệ với cô.

Biết Bạch Thanh Thanh sẽ không đi quá xa, Hoặc tiên sinh tìm khắp nơi không thấy cô, sợ lúc cô quay về thì mình đi lạc mất, đành phải một mình cô đơn ngồi ở vị trí cũ.

Anh cúi đầu nhìn Chúc Chúc: "Không thấy mẹ mà y đâu, bây giờ chỉ có hai chúng ta ngồi đây ngắm phong cảnh."

"Gâu gâu!"

"Mày có lạnh không? Tối nay có vẻ lạnh lắm, tao đi lấy chăn đến."

"Gâu gâu!"

"Mày nói xem, mẹ mày đi đâu rồi? Bạch Thanh Thanh cũng chỉ mới đến đây lần đầu tiên, chỉ có một mình giữa trời tối, nếu lạc đường thì làm sao?"

"Gâu gâu!"

Hoặc tiên sinh lo lắng không yên: "Đúng vậy, cho dù cô ấy có lợi hại đến đâu, cũng là lần đầu tiên đến đây, không quen thuộc với đường sá, lỡ đi lạc, không về nữa thì làm sao?"

"Có phải bây giờ Bạch Thanh Thanh đang rất hoảng hốt? Điện thoại không có sóng, tao không gọi cho cô ấy được, nếu hiện tại cô ấy đang cầu cứu thì làm sao?"

"Không không, sẽ không như vậy đâu, Bạch Thanh Thanh biết chường mực, sẽ không đi loạn đâu, nói không chừng chỉ đi dạo một vòng quanh đây thôi."

"Nhưng mà có phải cô ấy đã đi hơi lâu rồi không? Nếu cô ấy đi xa quá thì làm sao bây giờ? Ở đây tối như này, không có đèn, cô ấy sẽ không nhìn thấy."

"Đèn pin... À, cô ấy có đem theo đèn pin."

Hoặc tiên sinh lấy chăn lung tung quấn cả mình và Chúc Chúc vào, trong miệng lải nhải không ngừng, bàn tay còn vuốt loạn bộ lông ngay ngắn của cún con.

"Hay là... Tao chờ một chút? Nếu Bạch Thanh Thanh chỉ đi dạo một vòng, chắc là sẽ về nhanh thôi, nếu cô ấy về đây mà không thấy tao thì sẽ lo

lãng."

"Gâu gâu!"

"Đúng không, mà cũng thấy vậy?"

"Ngao!"

Hoặc tiên sinh ngẩng đầu nhìn thoáng qua không trung, bây giờ cho dù cảnh đêm có đẹp đến mấy cũng không thể làm anh tĩnh tâm lại, anh xách theo ghế gấp ngồi xuống cạnh đám lửa, nhìn ngọn lửa bùng lên trong gió, bên tai là âm thanh nhánh cây bị đốt.

Trong đầu anh đang tính giờ.

Đêm tối làm anh không thể biết được đã trôi qua bao lâu, chỉ có thể không ngừng lấy điện thoại ra nhìn giờ, thuận tiện nhìn cột sóng.

Trong lòng Hoặc tiên sinh thầm định ra một thời gian giới hạn, càng gần thời điểm đó, anh lại càng ngồi không yên, quần chần ôm Chúc Chúc đi tới đi lui.

Bạch Thanh Thanh... Bạch Thanh Thanh không nói với anh một tiếng đã chạy đi, chẳng lẽ không biết anh sẽ sốt ruột hay sao?!

Lâu như thế rồi Bạch Thanh Thanh vẫn chưa về, bây giờ cô đang ở đâu vậy?

Nếu bây giờ cô trở lại ngay lập tức, anh sẽ không truy cứu chuyện cô đột ngột rời đi!

Hoặc tiên sinh bắt tri bắt giác rời xe lửa trại, đi vào vùng tối sâu hoắm.

Anh quá nôn nóng, thậm chí không phát hiện xung quanh xuất hiện ánh sáng lờ lờ.

"Thanh Thanh..."

"Hoắc Minh Châu."

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng của Bạch Thanh Thanh, trước mắt Hoắc tiên sinh sáng ngời, trong lòng mừng như điên, tất cả nóng nảy trong lòng vừa nãy đều hóa thành thiên ngôn vạn ngữ (ngàn vạn lời nói), anh xoay người lại, phần nộ trùng mắt nhìn bạn gái đã biến mất suốt mấy tiếng đồng hồ, lời nói ghen một đống trung bụng chuẩn bị phun trào.

Bạch Thanh Thanh mở cái bình trong tay, vô số điểm sáng chen chúc nhau bay ra, lung linh, lấp lánh nhấp nháy, bay múa quanh Hoắc tiên sinh.

Thiên ngôn vạn ngữ gì đó của Hoắc tiên sinh, một câu cũng cũng không thốt ra được.

Hết chương 30

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 31: Xử Nam

Chương 31: Xử nam

Đến khi con đom đóm cuối cùng bay ra khỏi bình, rung cánh bay vào không trung, cùng các đồng bạn của mình bay khắp nơi. Hoắc tiên sinh nhìn những điểm sáng xanh lục không thấy điểm dừng trước mặt mình, thật lâu sau, mới tìm về khả năng ngôn ngữ của mình.

"Em đi... Bắt đom đóm?"

"Ừ, vừa nãy tôi thấy bọn nó bay xung quanh ở bên kia, nhưng không chắc có phải không, đi qua nhìn thoáng qua, chưa nói với anh." Bạch Thanh Thanh cúi đầu đóng nắp bình, giải thích: "Bắt được chúng nó cần hơi nhiều thời gian nên tôi về trễ."

Hoắc tiên sinh hơi hé miệng, không biết nên nói gì, ừ một tiếng, mím chặt môi.

Bạch Thanh Thanh hỏi anh: "Anh thích không?"

"... Ừm."

"VẬY LÀ TỐT RỒI."

Hai người cùng trầm mặc.

Vẫn là cún con không kiềm được, giãy giụa muốn chui ra khỏi ngực Hoắc tiên sinh, Hoắc tiên sinh đặt nó xuống đất, nó mừng rỡ chạy đến đóm đóm chơi đuổi bắt, đóm đóm tuy bay chậm chạp, nhưng không để cho móng vuốt của nó đụng đến.

Hoắc tiên sinh phản ứng không kịch liệt như Chúc Chúc.

Bạch Thanh Thanh ngẩng đầu lên, nương theo ánh trăng quan sát biểu cảm của anh, ngoại trừ kinh hi đã đoán được, còn có một thứ khác. Cô hỏi ngay: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Hoắc tiên sinh dừng một chút: "Anh rất thích."

"Vậy anh..."

Hoắc tiên sinh nhú mày nhìn cô, môi giật giật, nhin xuống không nói: "Lần sau không cần chạy xa như vậy."

"Hửm?"

"Anh sẽ lo lắng... Chúc Chúc không thấy em, cũng rất sốt ruột, không chờ được em trở về, còn thúc giục anh đi tìm em."

Bạch Thanh Thanh sửng sốt.

Hoắc tiên sinh gắt gao nhìn cô chăm chăm: "Từ đây mặc kệ đi đâu, đều phải nói với anh... Cùng Chúc Chúc một tiếng, nó vẫn còn nhỏ, không thấy mẹ đâu sẽ rất sốt ruột, chẳng lẽ em muốn nó trở thành chó không có mẹ sao?"

Bạch Thanh Thanh phục hồi tinh thần lại, nỗ lực nhin xuống khoe miệng muốn cong lên, ghen cười đáp ứng.

Đóm đóm bay khắp nơi, vốn dĩ còn bay xung quanh Hoắc tiên sinh, đã chậm rãi bay vào sâu trong rừng, đến lúc Chúc Chúc chơi mệt rồi, bò vào

lại lồng ngực Hoắc tiên sinh, một bình đom đóm cũng đã gần như biến mất.

"Nếu anh thích, tối mai tôi sẽ bắt nữa cho anh." Bạch Thanh Thanh nói.

Hoắc tiên sinh mơ hồ không rõ lên tiếng.

Hai người đi song song trở về lều trại, không nói một câu, im ắng, chỉ có tiếng Chúc Chúc lè lười hà hơi.

Hoắc tiên sinh thật ảo não!

Dựa theo kế hoạch của Dương Xảo Mạn, lúc này anh phải đang ôm eo Bạch Thanh Thanh, hai người bện hò cùng với một con cún dựa vào nhau, ngồi trên tảng đá bên bờ sông, cùng đắp một cái chăn, cùng nhìn cảnh đêm nổi danh ở đây, đến thời điểm thích hợp, anh sẽ có thể nói ra lời kịch đã chuẩn bị sẵn, tình sâu ý đậm, nói không chừng anh còn có thể đánh gục Bạch Thanh Thanh làm hai chân cô nhũn ra!

Cảnh đêm có, Chúc Chúc có, chăn có, đá lớn cũng có, ngay cả lời kịch cũng đã tập kỹ, kết quả Bạch Thanh Thanh chạy đi bắt đom đóm cho anh.

Cảnh sắc lúc này quả thật rất đẹp, có lẽ là do đó là bút tích của Bạch Thanh Thanh nên trong mắt Hoắc tiên sinh, ở đây còn đẹp hơn nhiều so với cảnh đêm nổi tiếng nhất.

Nhưng! Không thể thay đổi được! Sự thật là anh đã thất bại!

Hoắc tiên sinh vô cùng thương tâm, vô cùng khổ sở, vô cùng thất vọng.

Anh nhận lấy khăn lông Bạch Thanh Thanh đưa qua, để Bạch Thanh Thanh che mắt chiếu sáng cho anh, tắm bằng nước sông, run rẩy bước lên mặt đất, sau đó dùng nước ấm vừa chuẩn bị xối qua một lần nữa, mới mặc áo ngủ rồi vào trong lều trại.

Trong lều, loáng thoáng vẫn có thể thấy được ánh lửa bên ngoài. Hoắc tiên sinh nhắm mắt, đợi trong chốc lát, anh cảm thấy có người vén góc chăn, mang theo một thân đầy hơi ấm tiến vào, sau đó một bàn tay lạnh lẽo chui vào áo ngủ của anh, dán trên bụng anh.

Hoắc tiên sinh mở mắt, xém chút nháy dựng lên, anh run rẩy nhấc bàn tay của Bạch Thanh Thanh ra.

"Em em em... Em làm gì vậy?!"

"Làm ấm tay đó." Bạch Thanh Thanh nói với vẻ đương nhiên, duỗi tay qua lần nữa.

Tuy nói vậy, nhưng sáu khối cơ bụng thật vất vả lắm mới có được bị tay cô vuốt ve qua lại, Hoắc tiên sinh bị sờ đến lỗ tai đỏ bừng, nghĩ đến lí do vừa nãy của cô, Hoắc tiên sinh có chút kích động nhắm hai mắt lại.

Anh được Bạch Thanh Thanh chăm sóc cả ngày, khó có khi được Bạch Thanh Thanh dựa dẫm vào, còn có chút cao hứng khó nói đó!

Thư ký Dương nói, cần phải quan tâm tỉ mỉ với bạn gái, cho dù người đó là Bạch Thanh Thanh cũng vậy, thân là một tổng giám đốc bá đạo đủ tư cách, cần phải quan tâm bạn gái nhiều hơn người bình thường!

Hoắc tiên sinh ngượng ngùng, mảng đỏ lan từ lỗ tai đến tận trên mặt.

Tay của Bạch Thanh Thanh sờ soạng càng ngày càng quá phận, mới nãy chỉ sờ trên eo, hiện tại đã chậm rãi dờ lên, nút áo của Hoắc tiên sinh đã cởi bỏ gần hết, ngay cả bàn tay lạnh lẽo trên người, bây giờ dường như cũng đã nóng lên.

Hoắc tiên sinh ghen đỏ mặt, khó nhịn mở mắt.

Bạch Thanh Thanh ngồi dậy, gương mặt mang ý cười nhìn anh, thấy anh mở mắt, động tác của cô dừng lại, nhưng cũng không thu tay, vẫn để trên ngực Hoắc tiên sinh.

"Hoắc Minh Châu, anh có cảm giác."

Dưới quần ngủ, tiểu Hoắc tiên sinh không biết khi nào đã ngẩng đầu lên.

Cảm giác được phản ứng của mình, Hoắc tiên sinh lập tức xoay đầu.

"Thẹn thùng cái gì? Nếu anh không có cảm giác, tôi đã bắt đầu nghi ngờ anh." Bạch Thanh Thanh đè thấp cơ thể, cả người gần như dán trên mình anh: "Anh không dám nhìn tôi?"

Áo ngủ mùa hè rất mỏng, Hoắc tiên sinh có thể rõ ràng cảm nhận đường cong thân thể đang đè trên người mình, cả người anh cứng đờ, không dám nhút nhích một chút.

Bạch Thanh Thanh cười, đang muốn tiếp tục, dư quang thoáng thấy đôi mắt nhắm chặt của người bên dưới, lỗ tai đỏ bừng, một suy nghĩ bất ngờ nổi lên, nụ cười bên miệng dừng lại: "Khoan đã, Hoắc Minh Châu, không phải là anh ... chưa từng thử chứ?"

Nói hươu nói vượn!

Hoắc tiên sinh nghiêng đầu lại, mở to mắt tức giận trừng cô.

Thân là tổng giám đốc bá đạo hoàn mỹ, mỗi ngày đều có vô số tiểu yêu tinh kết bè kết phái tranh nhau leo lên người anh, là một người có thể làm lơ sự dụ hoặc của đám yêu tinh đó, làm sao đến bây giờ anh vẫn còn là xử nam?!

Bạch Thanh Thanh đang nghi ngờ tôn nghiêm đàn ông của anh!

Gương mặt anh tuấn được ánh lửa lay động theo gió bên ngoài chiếu sáng phảng phất như Tu La đến từ địa ngục, con người như hắc diệu thạch đang ấp ủ một cơn lốc gió, Hoắc tiên sinh mím chặt môi, không giận tự uy, cảm giận ngút trời gần như muốn nuốt hết cái người đang đè trên người anh.

Sắc mặt Bạch Thanh Thanh không thay đổi, vẫn như cũ hỏi hản: "Lần cuối của anh là khi nào?"

Hoắc tiên sinh: "..."

Hoắc tiên sinh cầm lấy một góc chăn, chậm rãi kéo cao lên che lấy khuôn mặt của mình.

"Thẹn thùng gì chứ? Tôi đâu có cười nhạo anh." Bạch Thanh Thanh buồn cười kéo chăn: "Để tôi đoán xem, là mấy tháng trước? Hay là mấy năm trước?"

"..."

Hoắc tiên sinh rầu rĩ nói: "Công việc ở Hoắc thị rất bận rộn, tôi không có nhiều thời gian nhàn hạ thoải mái đi chơi cùng người khác."

Bạch Thanh Thanh "À" một tiếng.

Cô bất ngờ vươn tay, cách quần ngủ bắt được tiểu Hoắc tiên sinh: "Vậy bình thường anh giải quyết như thế nào? Bằng tay?"

"..."

"Bằng nước lạnh?"

"..."

"Nếu anh không nói, tôi sẽ động thủ." Bạch Thanh Thanh mỉm cười: "Nghẹn lâu không tốt cho cơ thể của anh."

"..."

Hoắc tiên sinh nghẹn khuất kéo chần xuống.

Bàn tay Bạch Thanh Thanh dần dần động.

Ngón tay nắm chần dùng sức đến trắng bệch, gương mặt Hoắc tiên sinh đỏ lên rất mau, khóe mắt ướt át, mê mang không thấy rõ được biểu tình của người bên trên. Chân tay anh luống cuống nắm đó, như một con cá mặc người xâu xé, nhưng không hề sinh ra chút tâm tư phản kháng.

Đang lúc trầm luân, một phần bản kế hoạch hiện lên trong đầu Hoắc tiên sinh.

Đúng rồi! Mục đích của anh là đẩy ngã Bạch Thanh Thanh, nắm giữ quyền chủ động, bây giờ lại để mặc Bạch Thanh Thanh hành động, có khác gì với trước kia?

Những lời Bạch Thanh Thanh mới nói, quả thật đã khiêu chiến uy nghiêm tổng giám đốc bá đạo của anh!

Hoắc tiên sinh mở mắt, Bạch Thanh Thanh cong khóe miệng đầy ý cười nhìn anh, hai người cùng đối mắt, ánh mắt Hoắc tiên sinh sắc bén, bỗng nhiên xoay người đè cô dưới thân, một tay khóa chặt tay cô trên đỉnh đầu, một tay giống như vòng sắt giam cầm cô.

Bạch Thanh Thanh không giãy giụa, chờ mong nhìn anh.

Hoắc tiên sinh mím môi, tầm mắt từ trên mặt có dời xuống, dao động do động tác vừa nãy của cô đã làm cổ áo mở rộng, lập tức ngẩng đầu rời tầm mắt đi.

Hoặc tiên sinh trầm giọng nói: "Người phụ nữ này, em đang đùa với lửa."

"..."

Bạch Thanh Thanh: "... Ha."

Hoặc tiên sinh thẹn quá thành giận: "Em cười cái gì?"

"Anh học được lời này ở đâu vậy?" Bạch Thanh Thanh bất đắc dĩ: "Không khí tốt đẹp đã bị anh phá hủy."

Hoặc tiên sinh thật ủy khuất: Rõ ràng là Bạch Thanh Thanh cười anh trước, vậy mà lại đổ oan cho anh?

"Chính là trong quyển sách kia, 'Hoặc Minh Châu' trong đó đã nói vậy."

Bạch Thanh Thanh: "..."

"Ngao ô..."

Chúc Chúc bị động tĩnh của bọn họ đánh thức, ló đầu ra, mở nửa con mắt bò qua đây.

Lần trước Chúc Chúc đã phá hủy, lần đó Hoặc tiên sinh rất cảm tạ Chúc Chúc, nhưng lúc này chính là lúc anh nhật lại tôn nghiêm tổng giám đốc bá đạo, không thể để Chúc Chúc quấy rầy!

Hoặc tiên sinh nhanh tay lẹ mắt ôm chó lên, xoay một vòng, nhét đầu Chúc Chúc vào ổ của nó, chỉ chừa cái mũi hướng ra ngoài, Hoặc tiên sinh tùy tiện lấy gối che lại cái ổ.

Làm xong tất cả, anh mới nhìn về Bạch Thanh Thanh.

Bạch Thanh Thanh nhướn mày, cô hơi nâng chân, cách quần ngủ ái muội vuốt ve tiểu Hoắc tiên sinh.

"Đừng lộn xộn." Hoắc tiên sinh trầm giọng nói.

Bạch Thanh Thanh cười một chút, đúng là đã bất động, cô nhắm mắt lại, hơi ngẩng đầu qua, chờ mong nhìn phản ứng sóng to gió lớn của Hoắc tiên sinh.

Cô đợi trong chốc chốc lát, chỉ chờ được hai mảnh mềm mại dán lên môi cô, Hoắc tiên sinh dừng một chút, sau đó vụng về vươn đầu lưỡi, thử cạy môi cô chui vào, anh nỗ lực nhớ đến cách làm trước kia của Bạch Thanh Thanh, thực hành lại tất cả những thứ anh đã được cô làm.

Hoắc tiên sinh hôn đến quên mình, cuối cùng thở hỗn hển kết thúc nụ hôn này, vẻ mặt anh chờ mong: Thế nào? Có phải rất có khí thế của tổng giám đốc bá đạo không? Có phải đã bị anh hôn đến mức nhũn chân không?

Hiện thực tương phản hoàn toàn với hi vọng làm Bạch Thanh Thanh mở mắt mặt không biểu cảm nhìn anh.

Cô cười lạnh một tiếng, nhanh nhẹn vươn tay, thủ đoạn độc ác tàn nhẫn, tiểu Hoắc tiên sinh trong tay cô muốn khóc ra nước mắt.

Hết chương 31

—

Lịch đăng truyện từ thứ 4 và thứ 7 đổi sang thứ 3 và thứ 5, bắt đầu từ tuần sau (4/5/2020)

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 32: Chia Tay?

Chương 32: Chia tay?

Nắng sớm chiếu vào lều, bên ngoài truyền vào tiếng cún con hưng phấn kêu, cùng với mùi hương ngọt ngào của gạo bay vào, Hoắc tiên sinh mê mang mở mắt, cùng lúc đó, cảm nhận được một trận đau nhức từ eo.

Hoắc tiên sinh lập tức thanh tỉnh.

Ký ức tối qua toàn bộ tái hiện lại, trong túp lều không lớn, tất cả chuyện anh và Bạch Thanh Thanh làm hiện ra trong đầu, bị đôi tay Bạch Thanh Thanh chi phối làm cho sợ hãi, cùng tình triều mãnh liệt khó khắc chế. Hoắc tiên sinh nhìn đỉnh lều trại trên đỉnh đầu đến phát ngốc, bỗng nhiên cả người đứng thẳng lên.

Anh nhìn xung quanh, kiểm tra ổ chó của Chúc Chúc, cuối cùng mới yên tâm, sau đó thật cẩn thận kéo quần ngủ nhìn thoáng qua.....

Tiểu Hoắc tiên sinh còn bình an vô sự!

Trải qua một đêm, nó còn rất có tinh thần ngẩng đầu chào hỏi Hoắc tiên sinh!

Hoắc tiên sinh thiếu chút nữa mừng đến phát khóc.

Anh không tha nhìn đi mấy lần, cuối cùng mới cầm lấy quần áo đặt bên cạnh, thay xong hết mới ra ngoài.

Bạch Thanh Thanh đang ngồi xõm bên cạnh cái bếp cô đã làm hôm qua, nồi nhỏ trước mặt đang nấu cháo, trên bàn nhỏ bên cạnh đã chuẩn bị rất nhiều món ăn sáng, đều là do thư ký Dương chuẩn bị. Mà Chúc Chúc đang ngậm chén cơm của mình ngồi xõm cạnh cô, đôi mắt trông mong nhìn trong nồi.

Hoặc tiên sinh vừa đi ra ngoài đã run lên một cái.

Bạch Thanh Thanh ngược mi mắt nhìn anh, không giống như trước kia chủ động bước đến gần, ngược lại hừ lạnh một tiếng, rũ mắt nhìn chằm chằm nồi cháo trước mặt, muốn bao nhiêu lãnh đạm có bấy nhiêu lãnh đạm, làm Hoặc tiên sinh rất không quen.

Anh sờ sờ bản kế hoạch trong túi, thừa dịp lúc rửa mặt, móc ra nhìn sơ qua.

"Hết ngày đầu tiên, cho dù đánh ngã Bạch tiểu thư không thành công cũng không cần lo lắng, trải qua một ngày, thái độ của Bạch tiểu thư với ngài đã thay đổi, biết được chỗ đáng tin của Hoặc tổng, không giống với mấy tên tiểu bạch kiểm trước kia, ấn tượng của cô ấy với ngài sẽ có thay đổi, còn sẽ sinh ra một chút tam lý ý lại với ngài, nên ngày hôm sau, chính là lúc quan trọng nhất..."

Trong lòng Hoặc tiên sinh run lên, than thầm một tiếng không tốt.

Cả ngày hôm qua, những chuyện trong kế hoạch chẳng những không thực hiện, mà tất cả đều bị Bạch Thanh Thanh làm hết. Mắt thấy ban ngày tình cảm đã thăng tiến, ai dè buổi tối mình rất ra dáng tổng giám đốc bá đạo hôn Bạch Thanh Thanh một cái, đã bị Bạch Thanh Thanh hung hăng khi dễ tiểu Hoặc tiên sinh.

Đến bây giờ, Bạch Thanh Thanh còn không thèm để ý đến anh!

Đừng nói đến tâm lý ỷ lại như trong kế hoạch, hiện tại Bạch Thanh Thanh một câu cũng không muốn nói với anh!

Hoặc tiên sinh rất ưu thương, rất khổ sở, rất tuyệt vọng.

Anh tiếp tục đọc.

"... Quá trình cắm trại dã ngoại, ở đó không có quá nhiều phương tiện vui chơi giải trí, ngay cả sóng điện thoại cũng có thể sẽ không có, làm sao để trôi qua được một ngày, dưới đây có vài phương pháp: Thứ nhất, dẫn Bạch tiểu thư vào rừng thám hiểm. Những nơi chưa từng đặt chân đến sẽ khơi dậy lòng hiếu kỳ, không biết có nguy hiểm hay không, nếu Bạch tiểu thư gặp nạn, vào thời khắc mấu chốt, Hoặc tổng có thể ra tay cứu, như vậy nhất định sẽ khắc sâu ấn tượng của ngài trong lòng Bạch tiểu thư. Hoặc tổng có thể yên tâm, tôi đã điều tra qua chỗ đó, dựa theo những phản hồi các người đi phượt, không có nguy hiểm gì quá lớn, tôi tin Hoặc tổng sẽ có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân. Thứ hai,....."

Cặp mày Hoặc tiên sinh nhú chặt dần dần dần ra, anh gấp bản kế hoạch rồi cất đi.

Khi anh trở lại, cháo trong nồi đã xong.

Bạch Thanh Thanh lãnh đạm múc một chén cháo đặt vào vị trí của Hoặc tiên sinh, còn cô thì tự lấy một cái muống chặm rãi khuấy cháo, đến khi cháo đã nguội bớt, mới đổ vào chén cơm của Chúc Chúc.

Hoặc tiên sinh chậm chạp ngồi xuống, duỗi tay động đến cái chén, lập tức bị phỏng nhẹ, đầu ngón tay hơi đỏ lên. Anh nhìn qua Bạch Thanh Thanh, đối phương không có bất kì phản ứng nào.

Nếu là bình thường, Bạch Thanh Thanh đã sớm nắm lấy tay anh, tri kỷ mà quan tâm hỏi anh có sao không, còn ngậm lấy ngón tay bị phỏng của anh vào miệng, đầu lưỡi khiêu khích chèn ép ngón tay mềm mại, từng tắc

trên đó đều được cô dụng tâm miêu tả một lần, ánh mắt nhìn anh sẽ dần trở nên quyến rũ...

Hoặc tiên sinh khụ một tiếng.

"Khó có khi đến đây, hay là đi xung quanh thử đi?" Hoặc tiên sinh đề nghị nói: "Anh nghe nói phong cảnh quanh đây không tệ, nơi này chưa bị khai phá, đều là trạng thái tự nhiên, bình thường sẽ không thể thấy được đâu."

Bạch Thanh Thanh "Ừ" một tiếng.

Vậy coi như cô đã đồng ý rồi.

Hoặc tiên sinh thở phào nhẹ nhõm một hơi, thật cẩn thận thổi ngụi chén cháo, ăn no bảy tám phần, mới kết thúc bữa sáng này.

Dọn dẹp sơ qua đồ đạc, hai người đeo ba lô lên lưng, bế Chúc Chúc đi vào rừng cây. Hôm qua bọn họ chỉ đi vòng quanh bìa rừng, hái vài loại rau quả dại, nhặt một ít nhánh cây rồi trở về, chưa đi vào rất sâu, bản kế hoạch Dương Xảo Mạn viết cũng có đoạn này, đương nhiên cũng chuẩn bị rất nhiều lương khô, đều được bỏ vào ba lô của hai người.

Trong lòng Hoặc tiên sinh hạ quyết tâm, bây giờ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng nhất định phải thực hiện theo kế hoạch của Dương Xảo Mạn, tuyệt đối không để Bạch Thanh Thanh chiếm được tiên cơ!

Nhưng mà...

Nhìn phía trước thân ảnh Bạch Thanh Thanh ôm Chúc Chúc đi phía trước không hề quay đầu lại, Hoặc tiên sinh thật đau đầu.

Anh vài bước đuổi theo thử nói: "Ở đây không có cột mốc đường hay vật làm dấu, chúng ta cứ đi vào như này, lúc quay về có thể tìm được đường

không?"

"Tôi đã chuẩn bị rồi."

Hoặc tiên sinh nghe lời, thấy Bạch Thanh Thanh dừng lại ở một chỗ khó đi, trên tay cô cầm một con dao đa năng, xoay xoay hai cái làm ký hiệu trên thân cây, động tác vô cùng thuần thục, sau khi đánh dấu xong liền đi về phía trước, trong lúc tạm dừng cũng chỉ để chọn xem nên đi con đường nào.

Trong bản kế hoạch của Dương Xảo Mạn không nói đến việc này!

Hoặc tiên sinh nhắm mắt theo đuôi cô, không ngừng nói chuyện, ý đồ muốn để cô chú ý đến mình: "Em biết cây nấm đó không? Màu sắc thật tươi đẹp, nó có độc hay không?"

"Ừ."

"Ở đây vậy mà có thi thể, chỉ còn lại xương cốt, thoạt nhìn rất nhỏ, có thể biết trước kia nó là gì không?"

"Chim."

"Cái này có thể ăn không?"

"Không thể."

"..."

Hai người đi vào trong rừng, ban đầu Hoặc tiên sinh còn có thể kiên trì, đi đến cuối cùng, anh đã không nói nên lời, cũng chỉ biết thở dốc. Bạch Thanh Thanh quay nhìn anh, dừng trên một chỗ đất trống.

Ở đây chỉ còn tiếng của Chúc Chúc.

Hoặc tiên sinh bình phục hô hấp, sờ bản kế hoạch trong túi, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bạch Thanh Thanh, thấy cô đang nghiêm túc chơi cùng Chúc Chúc, thất bại nồng đậm cũng dâng trào. Cả một đoạn đường anh không ngừng nói nói nói, nhưng phản ứng của Bạch Thanh Thanh vô cùng lãnh đạm, sắc mặt cũng không đẹp lên tí nào, Hoặc tiên sinh cho rằng cô còn đang tức giận, nhưng cô đã tức giận quá lâu rồi.

Hơn nữa... Mình cũng chỉ hôn cô một chút!

Mỗi ngày Bạch Thanh Thanh đều đè anh vào tường hôn đến hai chân nhũn ra, anh đâu có tức giận! Anh chẳng qua chỉ chủ động hôn lại Bạch Thanh Thanh, Bạch Thanh Thanh không để ý anh suốt nửa ngày!

Hoặc tiên sinh cảm thấy thật ủy khuất.

Nhưng thư ký Dương đã nói, thời khắc mấu chốt, cần phải có lòng khoan dung với bạn gái.

Nên Hoặc tiên sinh chủ động qua đó ngồi, chủ động hỏi: "Em còn giận sao?"

Bạch Thanh Thanh liếc mắt nhìn anh.

Hoặc tiên sinh tiếp tục nói: "Anh cũng không cố ý muốn hôn em, tuy chưa được sự đồng ý của em, nhưng... Nếu em không muốn, em có thể hôn trả lại, hôn nhiều hôn ít cũng không sao."

Vẻ mặt Bạch Thanh Thanh cổ quái nghiêng đầu qua: "Anh cho rằng tôi tức giận vì hôm qua anh hôn tôi một chút?"

"Chẳng lẽ không phải?"

"Anh chủ động hôn tôi, chẳng lẽ tôi không cao hứng?"

Hoặc tiên sinh trong lòng gật đầu: Đúng vậy đúng vậy, tuy mỗi lần Bạch Thanh Thanh hôn anh đều sẽ làm hai chân anh nhũn ra, nhưng anh vẫn rất chờ mong.

"Tôi chỉ nghĩ..." Bạch Thanh Thanh chậm rãi nói: "Chúng ta có phải có hơi không hợp hay không."

----- Á?

"Không hợp?!" Hoặc tiên sinh lập tức nhíu mày, vẻ mặt không dám tin tưởng.

Bạch Thanh Thanh nói những lời này là có ý tứ gì? Muốn chia tay với anh sao?!

Kế hoạch của thư ký Dương chỉ mới đến trang thứ hai, anh chưa làm gì cả, vậy mà Bạch Thanh Thanh nói muốn chia tay với anh?!

Hoặc tiên sinh phảng phất cảm thấy trái tim mình bị một tay bàn dùng sức bóp chặt, đầu óc trong nháy mắt chỗ trống, anh nhìn Bạch Thanh Thanh, môi giật giật, dường như không thể nghe được gì nữa, nhất thời, tất cả tiếng động đều biến mất, anh dồn dập thở dốc một chút, cuối cùng mới cảm nhận được bàn tay đang cầm lấy trái tim mình thả lỏng.

Anh vươn tay bắt lấy cánh tay Bạch Thanh Thanh, cắn răng nói: "Em có ý gì?"

"Tôi nói, Hoặc Minh Châu, chúng ta kém nhau quá nhiều." Bạch Thanh Thanh gục đầu xuống, một tay khác nhẹ nhàng vuốt ve cún con sau lưng: "Anh thật tốt quá, tôi không biết nên làm gì bây giờ."

Hoặc tiên sinh sửng sốt một chút.

Anh chưa từng thấy Bạch Thanh Thanh như vậy.

"Anh biết Quách Tử Minh đúng không? Tôi với anh ta quen nhau hồi đầu năm, anh ta đang ở trên đường phỏng vấn, sau đó cảm tôi lại. Lúc đó tôi đang chia tay với bạn trai tiền nhiệm, còn anh ta cũng không làm tôi thấy chán ghét, ngày hôm sau, tôi tìm thấy nhà anh ta, anh ta sống trong căn nhà cho thuê ở phía tây thành phố, một tháng ba trăm, ta hỏi anh ta, có muốn đến nhà tôi sống không. Anh ta đồng ý."

Hoặc tiên sinh mờ mịt lên tiếng, không rõ vì sao cô lại đột ngột nhắc đến bạn trai cũ.

"Anh ta không có công việc chính thức, vốn chỉ làm những việc tạm thời kiếm tiền sinh hoạt, tôi nói tôi có thể nuôi anh ta, anh ta chấp nhận. Một tháng sau, một hạng mục ở nước ngoài của tôi có tiến triển, tôi nói với Đỗ Linh một tiếng, liền xuất ngoại." Bạch Thanh Thanh dừng một chút: "Lúc đi quá vội vàng, tôi không kịp nói với anh ta, nhờ Đỗ Linh chăm sóc anh ta một chút, một tháng sau khi tôi về nước, anh ta đi thuê phòng khách sạn với bạn gái cũ."

Hoặc tiên sinh cảm thấy tâm thật đau, cảm thấy đức mạnh của tổng giám đốc bá đạo tuôn ra, muốn một tay ôm cô vào ngực.

"Tôi đã gặp qua nhiều tình huống tương tự, không có cảm giác lớn lao gì, chia tay với anh ta tại chỗ." Bạch Thanh Thanh ngẩng đầu lên, đối mắt với anh, vẻ mặt nghiêm túc: "Nhưng anh không giống, chia tay với đám người như Quách Tử Minh, tôi không có cảm giác nặng nề gì, nhưng nếu có một ngày anh cũng vậy, tôi sẽ không nhận được đoạt anh lại."

Hoặc tiên sinh ngẩn ra.

"Tôi muốn đem anh nhốt trong nhà, không ai nhìn thấy, không ai biết, để anh chỉ thuộc về một mình tôi, toàn tâm toàn ý yêu tôi, trên người chỉ có mùi hương của tôi... Ban đầu, tôi cứ tưởng, anh giống với đám người Quách Tử Minh, sớm muộn gì có một ngày anh cũng rời xa tôi." Động tác

Bạch Thanh Thanh chậm rãi dừng lại: "Nhưng hiện tại, hình như không phải như vậy."

"Em luyện tức thả anh đi rồi."

Tác giả có lời muốn nói:

Lược bỏ vài câu...

Tuy Hoắc tiên sinh vẫn luôn được Thanh Thanh chăm sóc, nhưng mà, anh ta vẫn là tổng giám đốc bá đạo, đương nhiên Thanh Thanh có thể nhìn thấy sự bá (khả) đạo (ái) của anh!

Ban đầu chỉ coi Hoắc tiên sinh như tiểu bạch kiểm, bất tri bất giác, thật ra đã tiến thêm một bước nhỏ!

∩(≧◇≦)∪ Trong lòng Thanh Thanh, anh đã từng giống với tiểu bạch kiểm!

Hết chương 32

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 33: Kỹ Thuật Không Tốt

Chương 33: Kỹ thuật không tốt

Giọng nói Bạch Thanh Thanh rất thấp, nhưng không khác gì tiếng sấm oanh tạc trong lòng anh.

Hoặc tiên sinh không nói rõ được tâm tình của mình, nhưng cái cảm giác trái tim bị bóp chặt đã không còn nữa, anh bất tri bất giác thả lỏng, nhưng bàn tay bắt lấy Bạch Thanh Thanh vẫn không buông ra.

"Bắt đầu từ khi nào?" Hoặc tiên sinh nhẹ giọng hỏi: "Em phát hiện thái độ của mình thay đổi từ khi nào?"

"Đêm qua."

Hoặc tiên sinh bất động thanh sắc rũ mắt nhìn thoáng qua tiểu Hoặc tiên sinh.

"Anh hôn em một chút."

Hoặc tiên sinh trong lòng kinh hãi: Quả nhiên Bạch Thanh Thanh vẫn tức giận vì anh hôn cô!! Quyển sách của Bạch Thanh Thanh đã viết như thế, nam chính Hoặc Minh Châu thừa dịp nữ chính không chú ý hôn cô một cái, kết quả hai người cãi nhau một trận lớn nhất từ trước đến giờ, nữ chính cảm thấy mình bị chiếm tiện nghi, nam chính cảm thấy cô chuyện bé xé ra to, kinh tâm động phách đến nỗi để lại cho Hoặc tiên sinh ấn tượng rất sâu.

Hôm qua lá gan của anh lớn, chủ động hôn Bạch Thanh Thanh một cái, quả nhiên vấn đề nằm ở đó!

Bạch Thanh Thanh quay đầu, sắc mặt cổ quái nhìn anh: "Ngoài kia có rất nhiều phụ nữ muốn bò lên vị trí phu nhân tổng giám đốc Hoắc thị, cũng có vô số người tìm mọi cách tạo ra tai tiếng với anh, ví như em gái của Vương tổng, hay như Phương Niệm Vân, em vốn cho rằng đối với anh, khi em quen biết anh, anh vẫn chưa có đối tượng, là vì không có ai có thể lọt vào mắt anh, nhưng hiện tại xem ra, sự thật là căn bản chưa từng có cái kia....."

Tiểu Hoắc tiên sinh đã lâu chưa chịu kích động như đêm qua.

Hoắc tiên sinh sắc mặt cứng đờ.

Chẳng lẽ Bạch Thanh Thanh đang ghét bỏ kỹ thuật của anh không tốt?!

"Đây là lần đầu tiên anh hẹn hò đúng không?"

Hoắc tiên sinh sắc mặt càng cứng đờ.

Chẳng lẽ Bạch Thanh Thanh ghét bỏ anh không đủ kinh nghiệm?!

Bạch Thanh Thanh thở dài một hơi: "Trước kia không biết, nên em làm gì với anh đều không có gánh nặng, nhưng bây giờ đã biết, hiện tại em cũng không biết xuống tay với anh như thế nào... Nhưng phản ứng của anh đáng yêu như thế, làm em luyến tiếc thu tay lắm đó."

"Vậy không cần thu tay lại." Hoắc tiên sinh cắn răng nói.

"Hừm?"

Hoắc tiên sinh một tay ôm lấy Chúc Chúc từ cô, ngẩng cằm nhìn cô: "Lúc trước là em chủ động theo đuổi anh trước, lúc này nói một câu không hợp đã muốn đuổi anh đi? Bạch Thanh Thanh, có phải em đã quá coi nhẹ

anh rồi không. Anh đường đường là người cầm quyền của Hoắc thị, chẳng lẽ em nói muốn có thì có, nói không cần thì không cần?"

Bạch Thanh Thanh sững sốt một chút, cô chậm rãi hạ tầm mắt, đối diện với đôi mắt đen lúng liếng của cún con, nhất thời còn chưa phản ứng kịp, nhờ có Chúc Chúc kêu cô một tiếng, mới kéo về lực chú ý của cô.

Hoắc Minh Châu đang... đang níu kéo cô?

Đám người Quách Tử Minh níu kéo cô, là do bọn họ luyện tiệc tiền bạc cô cho bọn họ, còn Hoắc Minh Châu đang luyện tiệc cái gì?

Cô chú ý đến Hoắc Minh Châu, là vì Hoắc Minh Châu làm cô nhớ đến cún con trước kia đã nhạt được, ánh mắt ướt đầm dề giống nhau rất đáng yêu. Ban đầu Hoắc Minh Châu đã cự tuyệt cô, sau đó cô có Chúc Chúc, vốn dĩ sẽ không liên hệ với Hoắc Minh Châu nữa, nhưng khi Hoắc Minh Châu ăn mặc tỉ mỉ đứng trước mặt cô, cô vẫn không cự tuyệt.

Buổi chiều nhiều năm trước kia, cô đặt thùng giấy chứa chó con trước căn nhà nọ, trong lòng hạ quyết định, cuối cùng cũng luyện tiệc rời đi, đành phải ngồi xõm xuống trước thùng giấy, một lần lại một lần quyết tuyệt nói, cần phải tàn nhẫn bỏ nó lại. Khi cô bước đi, cún con phía sau cứ kêu gâu gâu, âm thanh nức nở đáng thương truyền đi rất xa.

Cô chết lặng trở về, đến khi trời đột nhiên đổ mưa, vì lo lắng cún con bị xối ướt, nên đã vội vã quay lại, đáng tiếc trước cửa nhà chỉ còn lại một thùng giấy, chó con đã bị ôm đi, cô lén nhìn vào cửa sổ, mới rốt cuộc hết hy vọng.

Mà hiện tại, Hoắc Minh Châu cũng đang níu kéo cô.

"Anh đã không để ý đến mấy người bạn trai cũ đó, vậy mà trái lại em để ý anh là lần đầu tiên?" Hoắc tiên sinh cắn răng nói: "Anh... Anh có chỗ nào không tốt, đều có thể sửa, bây giờ em hôn cũng đã hôn, ngủ cũng đã ngủ, ra

ngoài ai cũng biết em là bạn gái anh, chỗ tốt đều cho em chiếm, kết quả bây giờ em hối hận? Bạch Thanh Thanh, trên đời này sao có được chuyện tiện nghi đến thế?"

"Chẳng qua chỉ mới có một đêm, một đêm có thể nhận ra cái gì." Ngay cả kế hoạch Dương Xảo Mạn chuẩn bị cho anh để hạ gục Bạch Thanh Thanh cũng phải cần đến mấy ngày.

Hoắc tiên sinh nắm chặt cổ tay cô, một tay khác ôm chặt Chúc Chúc, sợ Bạch Thanh Thanh bất ngờ chạy đi.

Anh tiếp tục nói: "Em nói anh quá tốt, sẽ làm em luyện tiếc buông tay, vậy em không cần buông. Chúng ta vốn dĩ đang yêu nhau, sau em không tìm cách để trở thành Hoắc phu nhân, ngược lại nghĩ làm cách nào để chia tay? Chúc Chúc uống sữa cũng biết chọn loại ngon, sao em lại không biết?"

Chúc Chúc nằm không cũng trúng đạn mờ mịt 'ngao' một tiếng.

"Huống chi..."

Bạch Thanh Thanh: "Cái gì?"

Lỗ tai Hoắc tiên sinh đỏ hồng: "Huống chi... Anh không nói không hài lòng, chỉ có một câu không hợp, anh sẽ không đáp ứng."

"..."

Hoắc tiên sinh then quá hóa giận quay đầu: "Em nói chuyện!"

"À..." Bạch Thanh Thanh chậm rì rì lên tiếng: "Em cũng không biết rằng, anh luyện tiếc em như vậy."

Hoắc tiên sinh tức muốn hộc máu nghiêng đầu lại.

"Cho dù bây giờ đầu anh bị dopamine* che lấp hết, hiện tại hối hận cũng còn kịp. Nếu sau này anh thích người khác..."

*(Dopamine: Trong văn hóa và truyền thông đại chúng, dopamine thường được xem là hóa chất chính của hạnh phúc. Nguồn: Wikipedia)

Hoặc tiên sinh không dám tin tưởng ngắt lời cô: "Sao anh phải thích người khác? Những người đó có chỗ nào tốt hơn em? Đẹp hơn em? Nhiều tiền hơn em? Săn sóc hơn em? Thông minh hơn em?"

Bạch Thanh Thanh: "..."

Bạch Thanh Thanh một tay che đi đôi mắt Hoặc tiên sinh, một tay che kín mặt mình: "Em chưa từng biết anh cũng sẽ khen người khác."

Hoặc tiên sinh: ???

Hoặc tiên sinh bỏ tay cô xuống, tiếp tục truy vấn nói: "Em thì sao?"

"Hoặc Minh Châu, anh có biết anh khác Quách Tử Minh như thế nào không?"

Hoặc tiên sinh mờ mịt.

Bạch Thanh Thanh ôm cổ anh, cưỡng ép anh cúi đầu, cô chủ động ngược lên, ngậm lấy cánh môi anh liếm láp qua lại thật lâu, Hoặc tiên sinh không thở nổi, đẩy cô một cái, cô buông Hoặc tiên sinh ra, tiến sát đến tai anh, thấp giọng nói: "Bởi vì... Em chỉ muốn ngủ với anh thôi."

Á!

Cả tai lẫn mặt của Hoặc tiên sinh đều đỏ!

Anh đẩy Bạch Thanh Thanh ra, thân thể cứng đờ đứng lên, cùng tay cùng chân bước ra xa, ngồi lên một tảng đá lớn, động tác máy móc vuốt ve

cún con sau lưng, ánh mắt không có tiêu cự.

Bạch Thanh Thanh tức khắc bật cười: "Hoắc Minh Châu, anh có cần thẹn thùng vậy không?"

Thẹn... Thẹn thùng cái gì!

Một tổng giám đốc bá đạo đủ tư cách, sao có thể bị Bạch Thanh Thanh đùa giỡn vài câu đã thẹn thùng!

Hoắc tiên sinh hừ một tiếng, đứng lên tiến về phía trước: "Nghỉ ngơi đủ rồi, nên xuất phát tiếp."

Bạch Thanh Thanh nhin cười, vội vàng đuổi theo, cô nhìn thấy rõ ràng hai tai đỏ bừng của Hoắc tiên sinh, khi cô đến gần, tốc độ Hoắc tiên sinh sẽ tăng lên, dường như cô cứ như hồng thủy mãnh thú, chạm vào cũng không cho.

"Hoắc Minh Châu." Bạch Thanh Thanh kêu anh: "Anh đi nhanh vậy coi chừng ngã đấy."

Cô vừa dứt lời, Hoắc tiên sinh đã bị vướng vào rễ cây trên mặt đất, suýt nữa té xuống, may mà anh đã chống vào thân cây cổ thụ bên cạnh mới không xấu mặt trước Bạch Thanh Thanh. Anh thở phào một hơi, đang định đi tiếp, bỗng nhiên có cảm giác gì đó trên tay.

Hoắc tiên sinh vừa xoay đầu, đã đối diện với cặp mắt đen sâu thẳm, có lẽ đã nhận thấy tầm mắt của Hoắc tiên sinh, động vật màu đen này còn quơ quơ chân. Hoắc tiên sinh hít hà một hơi, nhất thời cứng đờ tại chỗ.

Bạch Thanh Thanh đuổi theo vài bước, chuẩn bị hỏi anh đã có chuyện gì, thấy anh chậm chậm nghiêng đầu, cánh tay đỡ lên thân cây không dám động một chút, trong giọng nói mang theo hoảng loạn: "Thanh Thanh! Có sâu!"

"..."

Bạch Thanh Thanh bất đắc dĩ thay anh bắt lấy: "Một con bọ hung sừng chữ y* bình thường thôi."

*(Bọ hung sừng chữ y, hình đây)

Hoặc tiên sinh ôm Chúc Chúc liên tiếp lùi mấy bước, vẻ mặt hoảng sợ: "Em mau bỏ nó xuống!"

"... Hoặc Minh Châu, ngay cả con bọ này anh cũng sợ?"

"Mau bỏ xuống!"

Bọ hung được đặt lên thân cây, bò đi vài bước, biến mất trong tầm nhìn hai người.

Lúc này Hoặc tiên sinh mới thở ra một hơi, chưa kịp hoàn hồn đi lên cạnh Bạch Thanh Thanh, một khắc cũng không dám rời đi, sợ gặp phải loài côn trùng đáng sợ nào nữa, ngay cả bản kế hoạch anh hùng cứu mỹ nhân trong túi cũng quên đi mất.

Con đường kế tiếp không dễ dàng như lúc bắt đầu, Hoặc tiên sinh đi vài bước gặp một con rắn, bị Bạch Thanh Thanh cưỡng chế đuổi đi. Đi vài bước bị cỏ cuốn lấy chân, nhờ Bạch Thanh Thanh gỡ rối. Đi vài bước rơi xuống hố to, được Bạch Thanh Thanh lôi ra ngoài. Đi vài bước chân trượt xuống sườn dốc lẩn đi, Bạch Thanh Thanh ôm Chúc Chúc nhảy xuống kéo anh lên...

Lần nghỉ ngơi tiếp theo, cả người Hoặc tiên sinh đều chật vật, hận không thể trở về trừ hết tiền thưởng của Dương Xảo Mạn!

Anh hùng cứu mỹ nhân cái gì, Bạch Thanh Thanh sinh ra tâm lý sùng bái với anh cái gì!

Hoặc tiên sinh khóc không ra nước mắt.

Cả đường đều chỉ có Bạch Thanh Thanh cứu anh, anh không cứu Bạch Thanh Thanh, Bạch Thanh Thanh không cười nhạo anh đã may mắn rồi!

Chúc Chúc được ôm cả đường đi liếm liếm mu bàn tay anh, kêu hai tiếng gâu gâu, Hoặc tiên sinh sờ bụng nó, đã xẹp lép.

"Thanh Thanh, Chúc Chúc đói bụng."

Bạch Thanh Thanh mở ba lô, trong ba lô có thức ăn cho chó Dương Xảo Mạn đã chuẩn bị, là mùi thịt gà, cho Chúc Chúc ăn, Bạch Thanh Thanh lại tìm trong đó, sau đó đưa cho Hoặc tiên sinh một bình nước và một gói bánh quy.

"Ở đây không thể nấu nướng, anh tạm chấp nhận một chút đi." Bạch Thanh Thanh lại tìm tiếp, lấy ra hai thanh chocolate và một nắm kẹo trái cây, nhét toàn bộ vào tay Hoặc tiên sinh.

Hoặc tiên sinh nhìn thoáng qua bánh quy đơn sơ trong tay, nhìn qua túi đồ ăn chó có mấy chữ "Xa hoa", "Hoàng gia", ngửi ngửi, mùi cũng rất thơm, anh nhìn lên qua Bạch Thanh Thanh, canh lúc cô không chú ý, nhanh tay cầm lấy một viên thức ăn trong chén Chúc Chúc.

À... Không có vị gì

Hoặc tiên sinh cảm thấy mỹ mãn xé gói bánh trong tay.

Chúc Chúc: → _ →

Hết chương 33

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 34: Cỗng

Chương 34: Cỗng

Bạch Thanh Thanh tìm thấy một tấm bản đồ trong ba lô của Hoắc tiên sinh.

Cô mở nó ra, cẩn thận nghiên cứu một chút, sau đó kéo Hoắc tiên sinh qua: "Hoắc Minh Châu, ban đầu có phải anh đã định đi đến đây không." Tay cô chỉ vào một kí hiệu màu xanh chỉ khu vực □□ nằm chính giữa, nhìn qua là một cái hồ.

Hoắc tiên sinh thăm dò nhìn thoáng qua, mơ hồ nhớ đến nội dung bản kế hoạch, trong đó có nhắc đến trong rừng có một cái hồ, cảnh sắc rất đẹp, chẳng qua ban đầu anh chỉ vội vàng hấp dẫn lực chú ý của Bạch Thanh Thanh, sau đó phải tránh né các mối nguy hiểm, đã quăng mất bản kế hoạch ra khỏi đầu từ lâu.

Sờ túi quần, bản kế hoạch còn trong đó, Hoắc tiên sinh gật đầu.

Ngón tay Bạch Thanh Thanh chuyển qua vị trí bên dưới, chỉ chỉ: "Hiện tại chúng ta đang ở đây."

"Ừ?"

"Đi làm đường rồi."

"....."

Hoặc tiên sinh có chút xấu hổ: "VẬY bây giờ đến đó còn kịp không?"

"Không kịp, trước khi trời tối chúng ta phải trở về chỗ lều trại, lúc đó trời tối sẽ không còn thấy đường, nguy hiểm gì cũng có, có thể sẽ không ra ngoài được." Bạch Thanh Thanh nói: "Lần này chỉ mới vào xem tình hình cụ thể, không mang theo lều trại các thứ, cho dù muốn ở lại cũng không được."

Hoặc tiên sinh hơi mất mát: "Phải về sao?"

Theo như bản kế hoạch của Dương Xảo Mạn, mặc dù cả đường đi không làm anh hùng cứu mỹ nhân được, nhưng ít nhất cũng phải ngắm cảnh, cảnh đẹp đi sâu vào lòng người, rất thích hợp để mở lòng với Bạch Thanh Thanh, làm thái độ của Bạch Thanh Thanh mềm đi, sau đó thuận lý thành chương dưới quang cảnh đầy ngả Bạch Thanh Thanh.

Kế hoạch hoàn mỹ như này, quả thực Hoặc tiên sinh không tìm thấy sai lầm nào, không nghĩ rằng chẳng những anh hùng cứu mỹ nhân không thành công, ngay cả phong cảnh cũng không nhìn được, bởi vì căn bản bọn họ đi sai đường!

Thấy Hoặc tiên sinh mất mát như vậy, Bạch Thanh Thanh an ủi hôn hôn anh: "Nếu anh muốn ngắm, ngày mai chúng ta quay lại đây một chuyến, cầm theo bản đồ, sẽ không đi sai nữa đâu."

Ngày mai? Ngày mai còn có kế hoạch của ngày mai mà!

Hoặc tiên sinh vội vàng lắc đầu: "Về sau còn rất nhiều cơ hội trở lại đây, bây giờ cũng không còn sớm nữa, quay về cũng mất kha khá thời gian, hay là chúng ta về liền đi, nếu không trời sẽ tối mất."

"Anh chắc chắn?"

Hoắc tiên sinh dùng sức gặt đầu: "Chắc chắn." Kế hoạch hôm nay thất bại, không thể để ngày mai cũng thất bại được.

Bạch Thanh Thanh cũng không phản đối, cô nhìn thoáng qua bản đồ, chờ hai người một cún ăn no, rồi đi theo con đường gần nhất trên bản đồ trở về.

Hoắc tiên sinh thất vọng đi dọn rác, anh bế Chúc Chúc lên, ước chừng cân nặng của nó, nhìn chén cơm của nó nói thầm: "Rõ ràng vẫn luôn được chúng ta ôm, rốt cuộc mày lấy sức ăn đó ở đâu ra vậy."

Dường như Chúc Chúc hiểu được 'ngao' một tiếng, vươn đầu lưỡi nhỏ hồng hồng liếm ngón tay Hoắc tiên sinh.

Bất ngờ bị liếm, Hoắc tiên sinh nhất thời không phát hiện, không kiểm được bật cười, anh đang đi sát phía sau Bạch Thanh Thanh, đường đi gập ghềnh, lực chú ý của Hoắc tiên sinh bị dời đi, không thấy cục đá dưới chân, không cẩn thận vấp phải nó.

Thân thể không khống chế được nghiêng qua một bên, sắc mặt Hoắc tiên sinh biến đổi: "Thanh Thanh!"

"Bịch!" "Ngao!"

Bạch Thanh Thanh quay đầu lại, thấy được toàn cảnh Hoắc tiên sinh té lăn trên đất, Chúc Chúc được anh giơ lên cao mờ mịt "Ngao" một tiếng, nó lắc lắc cái đuôi, không biết nên đi theo ai.

Bạch Thanh Thanh vội vàng kéo anh dậy: "Sao rồi? Anh có sao không? Sao lại té rồi?"

"Vấp phải thứ gì đó, xít --"

Cổ chân truyền đến một cơn đau thấu xương, Hoắc tiên sinh hít một hơi. Bạch Thanh Thanh đỡ anh ngồi xuống một tảng đá lớn, kéo tất của anh

xuống, cổ chân sưng lên rất lớn.

Hoắc tiên sinh không dám cử động một chút: "Anh bị gì vậy?"

"Không sao, chỉ là trật khớp."

Bạch Thanh Thanh lấy túi cấp cứu trong ba lô ra, xử lý cho anh xong, ngồi xuống tảng đá đối diện Hoắc tiên sinh sầu lo: "Anh như vậy không thể đi bộ được nữa."

Bọn họ mất vài tiếng để đi đến đây, cho dù đi theo con đường ngắn nhất cũng cần đến hai tiếng, nhưng bây giờ Hoắc tiên sinh không thể đi lại bình thường. Bạch Thanh Thanh nhìn xung quanh, tìm cho anh một nhánh cây lớn, coi như làm gậy chống cho Hoắc tiên sinh, nghĩ ngợi, lại lắc đầu, đơn giản trực tiếp bỏ ba lô ra, ngồi xồm xuống trước mặt Hoắc tiên sinh.

Hoắc tiên sinh mờ mịt: "Làm gì vậy?"

"Em công anh."

Trong nháy mắt, đầu óc Hoắc tiên sinh trống rỗng suốt ba mươi giây, ba chữ này thi nhau chạy tới chạy lui trong đầu anh, anh trầm mặc một phút, Bạch Thanh Thanh ngồi xồm thấy mọi chân, quay đầu lại thúc giục anh: "Mau lên đây."

"Khoan đã, Thanh Thanh, em nói em..." Hoắc tiên sinh chỉ vào bản thân: "Công anh? Anh?"

"Ừ."

Chúc Chúc bên cạnh "Ngao" một tiếng, bước chân ngắn nhỏ đi đến trước hai người.

Hoắc tiên sinh đại ra: "Em công nổi anh à?"

Bạch Thanh Thanh quay đầu lại cười nói: "Anh lên thử xem?"

Hoắc tiên sinh do dự một chút, trong lòng run sợ nắm lấy hai vai Bạch Thanh Thanh, không đợi anh dùng sức, đột nhiên cả người được dùng lực kéo lên, cả người không kiểm soát được chúi về phía trước, đến khi anh hoàn hồn lại, cơ thể đã nằm lên người Bạch Thanh Thanh.

Bạch Thanh Thanh đứng lên thích nghi với trọng lượng trên lưng, cô để Hoắc tiên sinh cầm ba lô và ôm Chúc Chúc, còn mình thì công anh vững bước tiến về phía trước.

Hoắc tiên sinh: "..."

Hoắc tiên sinh sờ bản kế hoạch trong túi, bỗng cảm thấy kế hoạch ngày mai không cần nhìn nữa.

Nghỉ ngơi trên đường vài dặm, Bạch Thanh Thanh mang theo một người một chó ra khỏi rừng, về đến chỗ lều trại, bầu trời đã mang sắc đỏ, hoàng hôn đến rồi. Cô đặt Hoắc tiên sinh lên ghế, tìm thấy hộp cấp cứu trong xe, xử lý cẩn thận lại chỗ bị thương của anh, rồi mới đi chuẩn bị bữa tối.

Nhìn Bạch Thanh Thanh ra bờ sông múc nước, Hoắc tiên sinh vội vàng móc bản kế hoạch trong túi ra.

"trên đường về, khoảng cách thể lực giữa nam nữ sẽ giúp Hoắc tổng chiếm được ít ưu thế, thám hiểm cả ngày dài, Bạch tiểu thư đã mệt mỏi, lúc này, Hoắc tổng ngài có thể chủ động công Bạch tiểu thư, bờ vai dày rộng để đem lại cảm giác an toàn, với thể lực được luyện từ phòng tập thể thao của Hoắc tiên sinh, công Bạch tiểu thư tuyệt đối không có vấn đề, nếu Hoắc tổng mệt, có thể nghỉ ngơi ngắn, tôi tin Bạch tiểu thư sẽ thông cảm..."

"... Về đến nơi, mặc kệ mệt mỏi như thế nào, vẫn phải nhận lấy nhiệm vụ nấu cơm, có ấn tượng anh hùng cứu mỹ nhân cả ngày của Hoắc tổng, lại

thâm việc công cô ấy, lúc này cho dù mùi vị món ăn không được ngon, Bạch tiểu thư cũng sẽ cảm động..."

"... Hết một ngày, thời điểm màn đêm buông xuống, sau khi thổ lộ với Bạch tiểu thư, chính là Hoắc tổng lúc ngài nên ra tay! "

Hoắc tiên sinh trầm mặc gấp xấp giấy, cất vào túi.

Anh cúi đầu nhìn thoáng qua cổ chân đang được quấn băng gạc, nhìn Bạch Thanh Thanh đang nấu cơm phía xa xa, tự nhiên cảm thấy rất buồn.

Kế hoạch thư ký Dương đã chuẩn bị, tất cả những điều anh nên làm đều đã bị Bạch Thanh Thanh đoạt đi rồi, bất luận là nấu cơm hay anh hùng cứu mỹ nhân, ngay cả mình đánh bậy đánh bạ làm cổ chân bị thương, đã làm Bạch Thanh Thanh phải công anh về.

Nhớ đến mục đích cuối cùng của mình, Hoắc tiên sinh bỗng cảm thấy cho dù mình là tổng giám đốc bá đạo, cũng cảm thấy rất áp lực!

"Gâu gâu."

Hoắc tiên sinh cúi đầu, cún con trắng đang ngồi xổm dưới chân nhìn anh.

Anh ôm một tay ôm Chúc Chúc lên: "Là mẹ mà kêu mà đến đây?"

"Gâu gâu."

"Kêu mà qua đây làm gì?"

"Gâu gâu."

Chúc Chúc giẫy giụa thoát khỏi lồng ngực Hoắc tiên sinh, chạy đến một cái túi phía trước, nhảy thật mạnh vào ngăn không khóa, Hoắc tiên sinh chỉ thấy được cái đuôi bên ngoài vẫy vẫy không ngừng, Chúc Chúc hoạt động trong đó một lát, sau đó ngậm lấy một quyển sách ra.

Cái túi cách Hoắc tiên sinh không xa, nên anh liếc mắt qua là thấy được tên cuốn sách.

《 Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi 》 !

Hoắc tiên sinh: "..."

Sao cô vẫn còn đọc thứ này?!!!

Quyển sách rơi "bịch" xuống đất, Bạch Thanh Thanh đang nấu nước bên kia, vừa nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại, cô đối diện với cặp mắt của Hoắc tiên sinh, sau đó nhìn theo tầm mắt Hoắc tiên sinh nhìn...

Bạch Thanh Thanh vội vàng bước đến nhặt quyển sách lên, vỗ tro bụi trên đó, thuận tiện xách Chúc Chúc từ trong túi ra, đặt nó lên đùi Hoắc tiên sinh.

"Đồ ăn sắp xong rồi, đừng chạy loạn." Cô nhìn Hoắc tiên sinh: "Anh cũng vậy."

"Ngao ô..." Cún con đáng thương dùng móng vuốt che kín mặt mình.

Hoắc tiên sinh ôm chó con, cúi đầu nhìn cổ chân được băng lại, cảm thấy mình rất rất vô tội.

Hoắc tiên sinh bị thương, Bạch Thanh Thanh cũng chuyên tâm làm cơm được, bắt một con cá dưới sông hầm canh cho anh, rồi chiên một phần cơm bình thường, ngay cả Chúc Chúc cũng chỉ được ăn đồ ăn cho chó.

Tối đến, có một vấn đề vô cùng quan trọng.

"Không được!" Hoắc tiên sinh lời lẽ chính đáng cự tuyệt: "Chúng ta chưa kết hôn, sao có thể nhìn nhau khỏa thân?"

Bạch Thanh Thanh khoanh tay trước ngực cười lạnh một tiếng: "Toàn thân trên dưới của anh có nơi nào em chưa thấy, chưa sờ qua?"

Hoắc tiên sinh nghẹn lời, tiếp tục từ chối: "Anh nói không được là không được, anh có thể tự tắm, em đứng bên cạnh chờ là được."

"Chờ anh té xuống sông, sau đó có bò cũng không dậy được?"

"Anh còn một chân."

"Ồ, anh muốn đứng một chân dưới sông, sau đó không cần thận té ngã, có bò cũng không dậy nổi?"

"..."

Bạch Thanh Thanh nâng cằm: "Hoặc là em tắm giúp anh, hoặc là tối nay không cần tắm, tự anh chọn đi."

Cái này biết chọn như thế nào!

Bọn họ ở trong rừng cả ngày, sao có thể không tắm?

Nhưng Hoắc tiên sinh không muốn Bạch Thanh Thanh nhìn thấy anh tắm mà!

Anh sốt ruột nhìn quang đây, tay không tự giác □□ trong túi, muốn tìm ra biện pháp giải quyết, trong lúc hoảng loạn, ngón tay Hoắc tiên sinh đụng phải một xấp giấy dày.

Đúng rồi! Bản kế hoạch!

Trước mắt Hoắc tiên sinh sáng ngời, anh khụ một tiếng, chậm chạp nói: "Bây giờ còn sớm lắm, anh chưa vội tắm."

Bạch Thanh Thanh "Ồ" một tiếng.

Hoặc tiên sinh ngẩng đầu nhìn nhìn vào không trung, cảm đêm đã bỏ lỡ tối qua hiện ra trước mắt bọn họ, Hoặc tiên sinh cười nhẹ, nói: "Khó có khi đến được nơi này, cảnh đêm ở đây rất nổi danh, hay là chúng ta ngắm cảnh, trò chuyện về cuộc đời?"

Bạch Thanh Thanh: "..."

Hết chương 34

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 35: Chỉ Đi Ngang Qua

Chương 35: Chỉ đi ngang qua

Bạch Thanh Thanh trầm mặc một chút, quả thật lấy một cái ghế gấp ngồi xuống bên cạnh, cô đặt Chúc Chúc lên đầu gối chậm rãi vuốt lông nó, ngẩng cằm về phía Hoắc tiên sinh: "Anh nói đi."

Bàn tay Hoắc tiên sinh nhét trong túi, vuốt tờ giấy lạnh lẽo, anh suy nghĩ, mở miệng hỏi: "Ba mẹ em đâu? Anh chưa từng nghe em nhắc đến, cũng chưa từng nhìn thấy bọn họ."

Kế hoạch của Dương Xảo Mạn đã viết, đầu tiên, khi tâm sự có thể nói về người thân, theo cô ấy biết, Người thân nhất của Bạch Thanh Thanh chỉ có một người bạn là Đỗ Linh, Đỗ Linh là phụ nữ, anh không tiện chủ động nhắc đến, Hoắc tiên sinh nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn có thể nhắc đến ba mẹ Bạch Thanh Thanh.

Hơn nữa, thân là bạn trai đương nhiệm chân chính của Bạch Thanh Thanh, anh chưa từng nghe thấy Bạch Thanh Thanh nhắc về chuyện vừa ba mẹ.

"Em không biết."

"Không biết?" Hoắc tiên sinh sừng sốt: "Sao em không biết?"

Bạch Thanh Thanh nhàn nhạt nói: "Ba của em ham mê cờ bạc, nợ nần khắp nơi. Người đòi nợ ngày nào cũng tìn đến cửa, mẹ em không chịu nổi, vào một buổi tối, bà ấy đã bỏ chạy cùng người tình của mình."

Hoắc tiên sinh ngẩn ra, quay đầu nhìn sườn mặt cô, trong lòng dâng lên hối hận. Nếu anh biết đáp án là thứ này, anh không nên hỏi chuyện của ba mẹ Bạch Thanh Thanh, trước kia, khi bị ba mẹ bỏ rơi, cô nhất định đã đau thấu tận tâm can, bây giờ nói đến với giọng điệu nhẹ nhàng như này, nhắc lại chuyện xưa, nội tâm chắc chắn rất giày vò.

Tim Hoắc tiên sinh rất đau, anh muốn ôm cô vào lòng.

Anh cũng đã làm vậy. Hoắc tiên sinh xích ghế lại gần cô, chia cho cô một nửa cái chăn trên người mình, ôm lấy bả vai cô an ủi nói: "Từ nhỏ đã phải gánh vác nợ nần chồng chất, mấy năm nay em đã vất vả rồi."

Chúc Chúc: "Ngao!"

Bạch Thanh Thanh nhàn nhạt nhìn anh: "Đó cũng không phải nợ của em, sao em phải ở lại?"

".. Hả?"

"Em cũng bỏ chạy, nửa đêm bò lên xe tải đường dài."

"..."

"Chuyện sau đó em không biết." Bạch Thanh Thanh nhún vai: "Có thể bọn họ đã bị bắt rồi."

"..."

Hoắc tiên sinh ngơ ra hồi lâu, nghĩ thầm không hồ là bạn gái anh, không giống người thường, sau đó tiếp tục hỏi: "Lúc đó em bao lớn? Làm sao để sống một mình?"

"Quên rồi, có lẽ là mười tuổi?" Bạch Thanh Thanh nhớ lại: "Xe tải chạy đến đích, em đói suốt một ngày, không chạy kịp, bị phát hiện rất mau. Xe tải dừng lại mấy lần trên đường, em không nói mình từ đâu đến, cũng không có ai đi báo có người mất tích, bọn họ không biết gì hết, cuối cùng em được ba của Đỗ Linh mang về."

Cặp mày nhíu mặt của Hoắc tiên sinh dẫn ra: "Em lớn lên cùng với Đỗ Linh, trách không được quan hệ hai người tốt đến thế."

"Cũng không hẳn." Bạch Thanh Thanh cười thấp một tiếng: "Anh không biết đâu, lúc ấy Đỗ Linh chính là tiểu công chúa, em trai cô ấy chưa được sinh ra, trong nhà đột nhiên xuất hiện người ngoài là em, náo loạn một trận thật lớn, nên em ở đó vài ngày, sau đó đã rời đi."

Động tác vỗ bả vai của Hoắc tiên sinh ngưng lại, sợ gây người vì thời thơ ấu đầy cú ngoặt làm, anh suy nghĩ theo lối thường một chút, yếu ớt hỏi: "Vậy em lại được nhận nuôi?"

"Tôi tìm được một căn nhà bỏ hoang, hộ khẩu tạm thời vẫn còn ở Đỗ gia."

"À..." Hoắc tiên sinh chậm rãi gật đầu: "Ba mẹ Đỗ Linh nuôi lớn em phải không?"

"Học phí chín năm giáo dục bắt buộc hoàn toàn miễn phí, tiền sinh hoạt còn lại em có thể chống đỡ." Nói đến đây, ánh mắt Bạch Thanh Thanh nhu hòa đi: "Chú Đỗ lo lắng cho em, cách vài ngày đến xem em một lần, mỗi khi đến cũng chẳng có gì để nói, nên mỗi lần đều kể chuyện của Đỗ Linh cho em, tuy không sống chung với nhau, nhưng em nắm rõ cuộc sống của Đỗ Linh trong lòng bàn tay."

Hoắc tiên sinh đột nhiên nhớ đến sơn trang nghỉ dưỡng nọ, Phương Niệm Vân bị đè vào tường bên ngoài phòng anh, nhớ đến phản ứng khi đó

của đối phương, nghĩ đến mức độ thân thiết của bạn gái mình với bạn thân duy nhất của cô, lông mày anh run lên.

Hoặc tiên sinh bất động thanh sắc chuyển chủ đề: "Lúc ấy em còn nhỏ vậy, sao có thể kiếm được tiền sinh hoạt?"

"Có rất nhiều cách kiếm sống, mặc dù có chút phiền phức, nhưng vẫn dư sức nuôi em."

Bạch Thanh Thanh nói nhẹ nhàng băng quơ, Hoặc tiên sinh nhớ đến những chuyện mình làm ở tuổi đó, không nhịn được càng tôn kính cô, nghĩ về tài sản cô có được từ hai bản tay trắng còn nhiều hơn so với tài sản được truyền suốt mấy đời của anh, lập tức hổ thẹn.

Anh càng tò mò hơn là: "Phương pháp gì?"

Bạch Thanh Thanh bình tĩnh nói: "Nhặt ve chai."

Hoặc tiên sinh: "..."

Chúc Chúc: "Ngao!"

Nhận ra người bên cạnh đột nhiên anh tĩnh xuống, Bạch Thanh Thanh cười cười vỗ mặt anh: "Nhưng đừng coi khinh nó, lúc trước toàn bộ khu rách nát đó đều được em nhận thầu, dưới trướng em còn có mười mấy anh em nhỏ, tiền mỗi tháng thu vào có thể nuôi sống được một gia đình bình thường, lúc ấy chú Đỗ còn nghi ngờ em lén giấu tiền."

"..."

Bạch Thanh Thanh thở dài một hơi: "Đáng tiếc lúc ấy em chỉ lo kiếm tiền, không thèm để ý đến thứ gì khác, làm mỗi lần Đỗ Linh nhìn thấy em, đều cho rằng em là một nữ côn đồ."

Hoặc tiên sinh vuốt bản kế hoạch trong túi, cố nén xúc động muốn nhéo lông mày.

Bạch Thanh Thanh hưng phấn lên: "Khi còn nhỏ Đỗ Linh thật sự quá xuất chúng, nên đã làm các bạn học nữ khác ghen ghét, bọn họ tìm mấy người côn đồ bên ngoài muốn giáo huấn Đỗ Linh một chút, khi đó em đứng lúc đi ngang qua, trùng hợp cứu Đỗ Linh, từ đây trở đi, ấn tượng của Đỗ Linh với em đã thay đổi, rốt cuộc đã nguyện ý làm bạn với em. Trước kia em rất hâm mộ cô ấy, cô ấy có người thân như chú Đỗ, em muốn đến gần cô ấy cũng không thể, đã lén mua rất nhiều kẹp tóc cho cô ấy, khi cô ấy nguyện ý chấp nhận em, cuối cùng em cũng có thể tặng đi những món quà đã cất lâu đó."

Hoặc tiên sinh mặc niệm trong lòng: Chỉ đi ngang qua chỉ đi ngang qua chỉ đi ngang qua...

"Về sau, giáo dục chín năm bắt buộc kết thúc, em muốn tiếp tục phát triển việc làm của mình, nhưng Đỗ Linh muốn em học tập cho tốt để thi vào đại học, em đành phải vào cấp ba, vì tiết kiệm thời gian, em bắt đầu đi đầu tư kiếm lời, nhưng Đỗ Linh muốn em thi đậu trường đại học trọng điểm, nên công việc của em không thể không gián đoạn." Bạch Thanh Thanh thở dài một hơi: "Sau đó Đỗ gia xảy ra chuyện, tiền tiết kiệm của em đều đổ vào đó, nhưng Đỗ Linh không cho em giúp nữa, em chỉ có thể gạt Đỗ Linh ra bên ngoài, muốn tìm việc kiếm ra tiền thật nhanh."

Nói đến việc này, Hoặc tiên sinh có vài ấn tượng mơ hồ.

Anh nhớ tư liệu của Bạch Thanh Thanh có đề cập đến, ban đầu Bạch Thanh Thanh dựa vào đồ cổ kiếm được không ít tiền, nói vậy đây chính là cách kiếm tiền nhanh mà cô nói đến.

Hoặc tiên sinh hỏi: "Là đồ cổ?"

Bạch Thanh Thanh vừa định lắc đầu, nghĩ nghĩ, lại gật đầu.

Trên thực tế, cô không lợi hại đến mức đi nhật vài lần đã gặp trúng của hời, mới bắt đầu cũng không hề nghĩ đến việc đó. Lúc ấy mẹ của Đỗ Linh bệnh nặng, không chỉ cô, mà cả toàn bộ tiền của Đỗ gia cũng ném vào đó, hai bên đều đã hết sạch, lúc ấy Bạch Thanh Thanh cùng đường, dựa vào kinh nghiệm hoành hành đầu đường từ nhỏ, gạt Đỗ Linh đi đến sàn thi đấu quyền anh ngầm, cho dù sau này Đỗ Linh biết được, nhưng tiền cô kiếm được đi mua thuốc đã cứu được mẹ Đỗ Linh một mạng.

Khi cô ấy biết được chân tướng, đã ôm cô khóc thảm thiết, cũng chính là khi đó, Bạch Thanh Thanh mới biết được bản thân tiến cận đến đâu, không còn lưu luyến công việc cũ trước kia nữa, chuyên tâm học hành, nhưng cuối tuần cũng không chịu ngồi yên lén đi ra ngoài. Ngẫu nhiên đi vào phố đồ cổ, tận mắt nhìn thấy một người mua một cái chén sứ Thanh Hoa giá ba vạn, bán ra với giá ba mươi vạn, từ đây, cô đã phát hiện ra cánh cửa bước vào thế giới hoàn toàn mới.

Thi đại học xong, cô ôm theo kiến thức đã học trộm suốt một năm thử đi nhật đồ lậu, kết quả đã giải quyết xong học phí mấy năm sau cho hai người, rốt cuộc cũng đã mở cánh cửa đó ra.

Bạch Thanh Thanh cười cười: "Chuyện sau đó anh cũng đã biết, không có gì hay để nói."

Hoặc tiên sinh gạt đầu.

Nhớ đến nửa cuộc đời trước kia của Bạch Thanh Thanh, Hoặc tiên sinh đã rơi nước mắt vì những khó khăn gặp ghềnh cô đã đi qua, cuối cùng anh cũng đã hiểu vì sao Dương Xảo Mạn đã cường điệu nhất định phải tâm sự, sau khi nói ra, anh muốn mình lấy khí thế của tổng giám đốc bá đạo ra ôm lấy Bạch Thanh Thanh an ủi cô.

"Ngao!"

Hoắc tiên sinh khụ một tiếng, nói: "Anh không giống với em, anh có ông che chở, nếu không cũng sẽ không đến được vị trí bây giờ."

Bạch Thanh Thanh sững sốt, chần chờ gật gật đầu: "Ừm."

"Ba mẹ anh không có trách nhiệm, những còn may, ít nhất bọn họ đã sinh anh." Hoắc tiên sinh nhớ đến từng bước trong kế hoạch, xoay qua nhìn Bạch Thanh Thanh với ánh mắt thâm tình chân thành, nói lời kịch đã được chuẩn bị sẵn: "Nếu không anh cũng sẽ không có cơ hội gặp được em..."

"Chờ đã." Bạch Thanh Thanh ngắt lời anh.

Lời kịch chỉ mới nói được một nửa đã bị chặn, nhất thời chưa phản ứng kịp: "Cái... Cái gì?"

"Anh có ông lúc nào thế?" Bạch Thanh Thanh nghi ngờ: "Ông của anh không phải đã mất trước khi anh được sinh ra sao?"

Hoắc tiên sinh nhíu mày: "Em nghe thấy việc bậy bạ này ở đâu vậy? Ông nội của anh đang ở viện dưỡng lão nước ngoài."

"Tất cả mọi người đều biết."

Bạch Thanh Thanh lấy điện thoại nhìn thoáng qua, ngoài ý muốn phát hiện có tin hiệu, liền lên mạng tìm lịch sử của gia tộc Hoắc thị, Hoắc thị là một công ty lớn, trên mạng cũng có ghi lại người nhậm chức lãnh đạo đầu tiên.

Trên đó để là, sau mấy năm sáng lập ra Hoắc thị, chủ tịch đầu tiên của Hoắc tổng đã qua đời, ngay sau đó là ba của Hoắc Minh Châu thừa kế, mở rộng quy mô của Hoắc thị, đến khi Hoắc Minh Châu tốt nghiệp được một năm, mới đưa Hoắc thị vào tay anh.

Hoắc tiên sinh ôm điện thoại, rời khỏi trang web muốn tìm thêm lần nữa, lúc này tín hiệu đã không còn.

Nhưng nội dung vừa này cũng đã đủ làm Hoắc tiên sinh khiếp sợ.

"Sao có thể... Không chỉ ông anh vẫn còn, hiện tại đang tình dưỡng trong trang viên nước ngoài, hơn nữa ba của anh... Ba của anh căn bản chưa từng tiếp nhận Hoắc thị, cả đời ông ta chỉ ăn chơi đàn đấm, sau đó còn phản bội mẹ anh, làm bà ấy vừa sinh anh ra đã mắc bệnh trầm cảm, canh lúc người khác không chú ý đã nhảy lầu. Sau khi ông truyền Hoắc thị cho anh, đã dẫn theo cha anh cùng nhau ra nước ngoài."

Hoắc tiên sinh thật mờ mịt.

Bạch Thanh Thanh càng mờ mịt: "Anh lại đọc lên tiểu thuyết của em?"

"Cái gì?"

"Ai cũng biết, ba mẹ anh rất ân ái, sau khi truyền lại Hoắc thị cho anh, vẫn luôn đi du lịch khắp nơi, còn những điều anh nói, chính là cuộc đời của Hoắc Minh Châu trong tiểu thuyết."

Tay Hoắc tiên sinh bỗng nhiên nắm chặt thật lâu không buông lỏng.

Đây không phải là lần đầu anh và Hoắc Minh Châu trong truyện có điểm giống nhau.

Hết chương 35

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 36: Xuyên?

Chương 36: Xuyên?

Hoặc tiên sinh dám cam đoan rằng ký ức của mình không hề có sai sót nào. Nhưng lần trước khi ở sơn trang nghỉ dưỡng cũng đã có trường hợp như này, anh quá giống với Hoặc Minh Châu trong truyện, đến mức ngay cả vài việc tí hon không muốn để ai biết cũng giống như đúc, những chuyện anh đã trải qua, Hoặc Minh Châu trong sách cũng đã trải qua, nhưng trong hiện thực lại chưa từng có. Hơn nữa, có các tin tức mà ai cũng biết thì anh lại không có chút ấn tượng gì.

Anh có thể nhớ nhầm việc linh tinh, nhưng chuyện liên quan đến ba mẹ mình, còn có sống chết của người ông thân yêu của anh, sao anh có thể nhớ nhầm?

Hoặc tiên sinh có nghĩ đến trăm lần cũng không hiểu.

Lần đầu tiên phát hiện có điểm không thích hợp bị Bạch Thanh Thanh gián đoạn nên anh đã xem nhẹ nó, hiện tại nhớ đến, mới phát hiện nơi nơi đều lộ ra sự đáng sợ.

Anh cho rằng nam chính trong truyện này được viết dựa theo hình mẫu của mình, nên có nhiều chỗ không thấy sai, nhưng bây giờ phản ứng lại, nếu dựa theo anh rồi viết ra thì tại sao có khả năng viết ra quá khứ giống hệt với ký ức của mình?

Đầu mày Hoắc tiên sinh gắt gao nhú chặt, sau lưng từng trận rét run, vô thức nắm chặt lấy tấm chăn trên tay.

Nhận thấy được thái độ của anh không đúng, Bạch Thanh Thanh lập tức hỏi: "Sao vậy?"

"Quyển sách đó của em đâu?"

Bạch Thanh Thanh sững sốt một chút, phản ứng rất mau, anh đang nói đến quyển tiểu thuyết cay mắt nọ.

Hoắc tiên sinh sắc mặt âm trầm nói: "Mang đến đây."

Chúc Chúc "Ngao" một tiếng. Bạch Thanh Thanh không hiểu, nhưng vẫn nghe lời anh lấy quyển sách từ trong túi ra.

Vừa thấy tấm bìa quen thuộc, ngay tức khắc, Hoắc tiên sinh đoạt lấy nó từ tay cô, anh lật ra thật nhanh, có kinh nghiệm đọc qua một lần, anh dễ dàng tìm thấy trang nói đến gia đình của nam chính Hoắc Minh Châu.

Vào một buổi tối, nam nữ chính nắm tay ngồi bên bờ hồ, vì ngày hôm đó nữ chính đã giúp nam chính một việc gấp, hai người khó có khi được một lần ở riêng bên nhau, vào ngay lúc này, nam chính chậm rãi thổ lộ lòng mình cho nữ chính, nói về chuyện của ba mẹ mình.

【 "Ba mẹ anh không có trách nhiệm, nhưng ít nhất bọn họ cũng sinh anh ra." Hoắc Minh Châu rũ mắt, lông mi thật dài tạo nên cái bóng trên mặt. Tô Tiểu Manh không thấy rõ cảm xúc trong mặt anh, đột nhiên cảm nhận được mát mát truyền đến từ người bên cạnh.

"Không đâu." Tô Tiểu Manh ngắt lời anh: "Mỗi một cặp ba mẹ đều rất yêu con cái của mình, chỉ là do anh không biết mà thôi."

Lời nói của cô làm Hoắc Minh Châu hơi xúc động, anh xoay đầu nhìn Tô Tiểu Manh, thần sắc trong mắt tối nghĩa không rõ, thật lâu sau, trên mặt anh mới lộ ra nụ cười tự giễu: "Sau khi sinh anh ra, mẹ anh mắc bệnh trầm cảm, có một hôm, bà ấy thừa dịp không có ai chú ý, nhảy xuống từ mái nhà. Ngày diễn ra tang lễ của bà, ba anh còn đang bên ngoài chơi đùa với phụ nữ khác, nghe được tin tức bà qua đời, cũng không thèm phản ứng gì."

Tô Tiểu Manh ghen lời, cô không thể tin được, con người luôn luôn cường đại trước mặt mình, thế nhưng có một thời thơ ấu bi thảm như vậy.

Cô nhìn sườn mặt Hoắc Minh Châu, phảng phất cảm thấy mình cũng cảm nhận được bi ai trong lòng anh, xúc động không tên đột nhiên sinh ra từ đáy lòng, hành động của cô nhanh hơn não, cô vươn tay ra, ôm lấy người trước mắt.

Cả người Hoắc Minh Châu run lên, đáy mắt hiện lên kinh ngạc, nhưng không đẩy cô ra.

.....】

"Bộp" một tiếng, Hoắc tiên sinh dùng sức khép cuốn sách, hô hấp dồn dập.

Bạch Thanh Thanh bị phản ứng của anh làm cho mơ hồ, cô vượt ve bộ lông mềm như nhung của cún con, nghi hoặc nói: "Có điểm không thích hợp sao?"

"Không đúng, rất không đúng!" Hoắc tiên sinh chau mày: "Cuộc đời của Hoắc Minh Châu trong đây sao lại giống như đúc của anh?"

"Cuộc đời của anh?"

Bạch Thanh Thanh cười khẽ một tiếng: "Anh còn tưởng rằng ông của anh đang ở viện dưỡng lão nước ngoài sao? Ông ấy đã qua đời từ trước khi

anh sinh ra, anh còn chưa từng gặp mặt ông ấy, sao có thể nhớ thương người được?"

"Không, Thanh Thanh, anh dám khẳng định, ông nội của anh đang ở viện dưỡng lão." Hoắc tiên sinh dừng một chút, anh cúi đầu nhìn thoáng qua quyển sách trên tay, hơi không xác định được: "Em nói là ông của anh đã mất, tất cả mọi người đều cho rằng như vậy, ngay cả tư liệu trên mạng cũng nói vậy, một khi đã thế, vậy kí ức của anh thì sao?"

Bạch Thanh Thanh cầm lấy quyển sách trong tay anh.

Bình thường cô nghe Đỗ Linh nhắc mãi về những quyển tiểu thuyết đó, mặc dù không đọc, nhưng cũng biết lý thuyết vài việc, nói giỡn: "Trí nhớ của anh giống như đúc Hoắc Minh Châu trong sách, chẳng lẽ anh nghĩ rằng mình xuyên ra từ trong truyện sao?"

Sao có thể!

Trên đời này làm sao có chuyện ly kì cổ quái như vậy!

Hoắc tiên sinh vừa định phản bác, nhưng nghĩ mãi, vậy mà cảm thấy cũng hơi có lý, không có lý do phản bác nào.

Hoặc là anh bị người bụng dạ khó lường nào đó tẩy não?

Mặc kệ là nguyên nhân gì đi chăng nữa thì đều không có tính chân thật.

Bạch Thanh Thanh nhìn thoáng qua đồng hồ, nhắc nhở: "Anh đã tâm sự xong, có phải nên tắm rồi hay không?"

Hoắc tiên sinh: "..."

Hoắc tiên sinh nắm chặt tấm chăn trên người, bị Bạch Thanh Thanh bế lên, lấy tư thế ôm công chúa đưa đến bờ sông, nhẹ nhàng thả xuống, thấy

anh vẫn ngơ ngác không nhúc nhích, Bạch Thanh Thanh duỗi tay, chuẩn bị lấy đi tấm chăn trên người anh.

"Anh tự làm!" Hoắc tiên sinh hồi thần lại rồi gấp gáp nói.

Bạch Thanh Thanh nhún vai, xoay người theo yêu cầu của anh, nghe được âm thanh cởi quần áo phía sau dừng lại, mới hỏi: "Xong rồi?"

"... Ừ."

Nước sông chảy xiết, đá cuội dưới đáy sông được dòng nước chảy qua trở nên rất trơn, trên bề mặt còn có không ít rêu xanh mọc lên, cho dù không bị thương đâm lên đó, lơ đãng một cái cũng rất dễ té, càng đừng nói đến Hoắc tiên sinh bây giờ chỉ còn có một chân hoạt động tốt.

Đêm nay, tiểu Hoắc tiên sinh cuối cùng cũng nhớ đến đôi tay Bạch Thanh Thanh chi phối gây sợ hãi, cùng với sự khuất nhục khi mất khống chế mà khóc ra.

...

Lửa trại ngoài lều còn đang cháy hừng hực, tiếng động của nhánh cây bị đốt cháy, cún con đã ngủ trong ổ của nó, bên tai vọng lại tiếng ngáy nhẹ nhàng của nó, gần như không thể nghe thấy. Hoắc tiên sinh xoay người, đã là nửa đêm, anh vẫn vô cùng thanh tỉnh, không buồn ngủ chút nào.

Anh đang nghĩ về chuyện Hoắc Minh Châu trong truyện.

Cuộc đời trước kia của anh vậy mà giống như đúc người trong truyện, bất kì ai cũng không tưởng tượng nổi, Hoắc tiên sinh cho rằng ngoại trừ chuyện bằng khí thể tổng giám đốc bá đạo của anh không đánh lại bạn gái của mình thì không còn chỗ nào không thích hợp nữa, kết quả hôm nay phát hiện ra, anh mới biết bản thân anh và Hoắc Minh Châu - chính là anh trong truyện kém nhau quá nhiều.

Ngoại trừ mắt chọn bạn gái, tất cả những thứ còn lại, anh đều giống hệt với Hoắc Minh Châu trong truyện.

Lời Bạch Thanh Thanh vô tâm nói ra cứ lẩn quẩn trong đầu anh, rõ ràng là vô cùng hoang đường mà anh không kiểm được nghĩ theo đó, nếu anh chính là Hoắc Minh Châu trong truyện thì sao?

Vậy Hoắc Minh Châu "thật" đâu rồi?

Hoắc tiên sinh bực bội xoay người lần nữa.

Bỗng nhiên bên cạnh có một cánh tay duỗi qua, kéo anh vào lòng. Bạch Thanh Thanh nhắm mắt, sờ sờ đầu anh, buồn ngủ mông lung nói: "Ngủ đi."

"Thanh Thanh." Hoắc tiên sinh nhỏ giọng gọi cô một tiếng.

Bạch Thanh Thanh theo bản năng đáp: "Sao vậy?"

"Nếu... Anh thật sự xuyên ra từ trong sách thì làm sao bây giờ?"

"Ừm... Sách gì?"

Hoắc tiên sinh nhỏ giọng nói: "Nếu có một ngày, tất cả mọi thứ đều trở lại bình thường thì anh có trở vào trong sách không?"

"Trở vào trong sách?"

"Có một ngày anh không thể gặp được em nữa?"

Bạch Thanh Thanh mở mắt ra, ánh mắt tỉnh táo, cô nhìn chăm chăm Hoắc tiên sinh thật lâu, bỗng nhiên bật cười, dịu dàng vuốt ve sau cổ anh: "Anh muốn chạy trốn?"

"Đương nhiên không phải." Hoắc tiên sinh bị sờ đến nổi da gà, vội vàng nói: "Anh chỉ nói nếu."

Bạch Thanh Thanh thả lỏng, cô bóp chặt cằm Hoắc tiên sinh, tiến sát đến dùng sức hôn một cái: "Không có nếu, cho dù anh thật sự xuyên ra từ trong sách, em đây sẽ tìm người nghiên cứu chế tạo ra cỗ máy xuyên không, anh đào tẩu thì sao chứ, em cũng có cách bắt anh quay về."

"Nếu có một Hoắc Minh Châu khác đứng trước mặt mà em không nhận ra thì thế nào?"

Bạch Thanh Thanh trầm mặc một chút, bóp lấy mắt anh: "Có phải tối nay anh không ngủ được nên suy nghĩ có hơi sâu xa rồi không?"

Hoắc tiên sinh: QAQ

"Sao anh có thể cho rằng em không nhận ra anh?" Bạch Thanh Thanh xoay người ngồi trên mình anh, nhìn anh từ trên cao xuống, động tác nhanh nhẹn tháo nút áo anh ra.

"Ngày hôm nay, em đã nói rõ với anh. Em cho anh chọn lựa, nếu anh đã cho phép em không thu tay lại, thì sao có thể cho rằng em vẫn dung túng anh như trước." Bạch Thanh Thanh cười lạnh một tiếng, dùng sức kéo áo ngủ của anh ra: "Nếu anh không ngủ được, không bằng chúng ta làm vài việc ý nghĩa, miễn cho không chịu ngồi yên bắt đầu nghĩ lung tung có được không."

Hoắc tiên sinh mộng lung hoảng hốt.

Anh chưa phản ứng kịp, bàn tay Bạch Thanh Thanh đã dờ xuống, tiểu Hoắc tiên sinh trong nhất thời một lần nữa rơi thẳng vào tay người.

Hoắc tiên sinh: =□=!!!

Tiểu Hoắc tiên sinh: Híc...

"Ngao ô....." Cún con bị động tĩnh của bọn họ đánh thức mơ màng lơ đầu ra.

Bạch Thanh Thanh liếc nó một cái, động tác không dừng, lạnh lùng nói: "Chúc Chúc, xoay đầu đi."

Cún con giật mình cả người, đầu óc hỗn loạn vẫn chưa thức tỉnh, thân thể đã phản ứng nhanh hơn, xoay người vùi đầu vào ổ của mình, cái đuôi lộ ra ngoài không dám động đậy tí nào.

Xốc chặn lên che lại cái ổ của nó, Bạch Thanh Thanh cúi đầu nhìn Hoắc tiên sinh, nhìn anh dần dần trầm luân dưới tay mình, ánh mắt mê mang, hai má phỉm hồng, chỉ có thể không có ý thức nắm chặt chặn nệm bên dưới, thở dốc theo động tác của cô.

Bạch Thanh Thanh bỗng nhiên bật cười, cô chậm rãi cởi đi nút áo của mình, nhẹ nhàng áp người xuống, ngậm lấy cánh môi Hoắc tiên sinh liếm mút qua lại, đầu lưỡi bừa bãi tàn sát trong khoang miệng anh, Hoắc tiên sinh không còn sức chống cự, bị động duỗi tay ôm eo cô.

Tiểu Hoắc tiên sinh: Híc híc híc...

Tiểu Hoắc tiên sinh: (O_O)

Tiểu Hoắc tiên sinh: o(≧v≦)o~~

Tiểu Hoắc tiên sinh: o(*///▽///*)q

.....

Xong việc, Bạch Thanh Thanh ôn nhu vuốt ve tóc mái che trước trán đã ướt đầm mồ hôi của Hoắc tiên sinh, tùy tiện trùm chăn trên cơ thể hai người, cô hôn hôn thái dương Hoắc tiên sinh, kéo anh vào ngực của mình: "Ngủ đi."

Hoặc tiên sinh: "@_@" à..."

Hết chương 36

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 37: Chuyển Nhà

Chương 37: Chuyển nhà

Sáng hôm sau, Hoắc tiên sinh tỉnh dậy với cơn đau nhức trên eo.

Chúc Chúc đang canh giữ một bên nhào qua liếm liếm mặt anh: "Gâu gâu!"

"A..." Hoắc tiên sinh ôm cao nó lên, chậm chạp ngồi dậy, anh cúi đầu mờ mịt nhìn những dấu hôn trên cơ thể mình, trong chốc lát chưa kịp hiểu: "Aizz..."

"Gâu gâu!"

Đêm qua, anh mở quyển tiểu thuyết đó của Bạch Thanh Thanh, phát hiện nam chính trong truyện có cùng trùng hợp với anh, sau đó... Gương mặt Hoắc tiên sinh đỏ lên, động tác vuốt lông Chúc Chúc cũng dừng lại, anh cúi đầu nhìn dấu vết trên người mình, gần như lập tức xoay đầu.

Sau đó! Anh cùng cùng Bạch Thanh Thanh, cùng Bạch Thanh Thanh... Cùng cô ấy...

Hoắc tiên sinh có nhớ thế nào cũng không nổi nữa.

Anh vội vàng lấy quần áo đặt bên cạnh tròng vào người, che đi những vết hồng trên người, cúi đầu xuống không thể thấy gì nữa, mới thở phào nhẹ nhõm, đi cùng Chúc Chúc ra ngoài.

Cháo và rau dại trong nồi đang được nấu, Bạch Thanh Thanh đưa lưng về phía anh ngồi trên ghế gấp nhỏ, đầu gối còn đặt áo khoác của anh, không biết đang gì. Hoắc tiên sinh vốn định đi qua nói vài câu với cô, nhưng những ký ức tối hôm qua lại trào ra, mặt già lập tức đỏ lên, cầm đồ đạc rửa mặt đi đến bờ sông.

Chúc Chúc nhắm mắt theo đuôi bên chân anh, suýt nữa bị anh đạp trúng, Hoắc tiên sinh quan tâm nhìn nó, dư quang nơi khóe mắt đúng lúc nhìn thấy Bạch Thanh Thanh, anh không nhịn được nhìn thoáng qua, nhìn thấy Bạch Thanh Thanh đang cầm một xấp giấy đọc.

Hoắc tiên sinh lập tức xoay đầu đi.

Chưa được mấy bước, anh cảm thấy có chỗ nào đó sai sai?

Đầu gối Bạch Thanh Thanh đang đắp áo khoác của anh, trong tay cầm mấy tờ giấy...

Từ từ!

"Hoắc Minh Châu." Bạch Thanh Thanh ở đằng xa gọi anh một tiếng: "Anh qua đây một chút."

Hoắc tiên sinh xoay đầu từng chút một, động tác cứng đờ giống như máy móc không cảm xúc.

Bạch Thanh Thanh phất phất xấp giấy, khóe miệng mím cười, ánh mắt uy hiếp nhìn anh: "Lại đây."

Bản kế hoạch Dương Xảo Mạn đã chuẩn bị cho anh, nội dung là làm thế nào để đẩy ngã được Bạch Thanh Thanh trong mấy ngày ở đây, được đặt trong túi áo khoác của anh, trước khi ngủ tối qua đã suy nghĩ rất nhiều, anh tùy tiện đặt áo khoác qua một bên, bây giờ nhìn thấy, có hơi giống với cái đang đặt trên đầu gối Bạch Thanh Thanh...

Hoặc tiên sinh ôm đồ rửa mặt, trì trệ đi qua.

"Đây là của anh à?" Bạch Thanh Thanh đưa xấp giấy cho anh.

Hoặc tiên sinh nhận lấy, thấy rất rõ ràng, đúng là bản kế hoạch thư ký Dương chuẩn bị, được giữ gìn rất kỹ, ngay cả vết gấp cũng rất thẳng... Hoặc tiên sinh cứng đờ gật đầu.

Bản kế hoạch của thư ký Dương tinh tế đến mức lời kịch từ khi Bạch Thanh Thanh rời giường đều có, hiện tại Bạch Thanh Thanh đã thấy được, nhất định sẽ phát hiện ra những việc bọn họ làm hai ngày nay giống hệt như trong đó, ngoại trừ việc nhân vật bị thay đổi, anh đã bị Bạch Thanh Thanh đẩy ngã thành công...

Bạch Thanh Thanh khoanh tay trước ngực, cười như không cười nhìn anh: "Anh muốn đẩy ngã em?"

Đây là sự thật, không có cách phản bác, Hoặc tiên sinh chỉ có thể tiếp tục gật đầu.

"Đẩy ngã em..." Âm cuối được Bạch Thanh Thanh kéo dài hết mức: "Anh không hài lòng với tư thế tối qua?"

Tư thế tối qua? Hôm qua có tư thế gì?

Hoặc tiên sinh phản ứng lại, nhiệt độ trên mặt tăng ngớt, lắc đầu thật nhanh.

"Sợ cái gì? Em đâu có bắt anh chỉ với một tư thế, thời gian còn dài, sau này anh muốn tư thế nào liền thực hành tư thế ấy." Tầm mắt Bạch Thanh Thanh hạ xuống, dừng một chút trên xương quai xanh của anh, nhìn dấu vết hồng hồng lộ bên ngoài cổ áo, ý vị thâm trường nói: "Chỉ cần anh chịu nổi."

Không biết vì sao Hoắc tiên sinh cảm thấy sau lưng từng đợt rét lạnh kéo đến.

May mắn thay, Bạch Thanh Thanh đã thu hồi tầm mắt lại. Rau dại cùng cháo trong nồi cũng sắp nấu xong, cô thúc giục Hoắc tiên sinh đi rửa mặt.

Thừa dịp Bạch Thanh Thanh xoay người, Hoắc tiên sinh lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai móc bản kế hoạch từ trong túi ra, duỗi tay ném nó vào đám lửa đang cháy trên bệ bếp tự chế, xấp giấy bị ngọn lửa đốt rất nhanh đã hóa thành tro bụi.

Hoắc tiên sinh thở phào một hơi.

Trở về trừ tiền thưởng!

Dương Xảo Mạn đang cách xa ngàn dặm:... Hắt xì!

Ăn xong bữa sáng, thân là một tổng giám đốc bá đạo lại bị người ta đẩy ngã, Hoắc tiên sinh rất cuộc không chịu nổi nữa, dọn dẹp mọi thứ, lên đường về nhà cùng Bạch Thanh Thanh.

...

Vừa về đến nơi, Hoắc tiên sinh lập tức gọi điện thoại cho trợ lý Trương và thư ký Dương, nhận được cuộc gọi, hai người cười ngửa không ngừng chạy đến đây.

Dương Xảo Mạn vẽ mặt vui mừng vào cửa: "Hoắc tổng, thành công rồi?"

Nếu đã về, có phải Hoắc tổng đã thực sự đẩy ngã Bạch Thanh Thanh thành công? Hoắc tổng rời đi mới có ba ngày, chỉ có ba ngày, bản kế hoạch của cô ấy còn chưa đến một nửa đó, không nghĩ rằng Hoắc tổng tốc độ đến vậy, cuối cùng cũng có thể có mặt mũi nói lại Đỗ Linh!

Hoắc tiên sinh hừ lạnh một tiếng: "Tháng này không có tiền thưởng."

Dương Xảo Mạn: "...". Được rồi, cô hiểu rồi.

Trợ lý Trương cơ trí dờ dề tài: "Hoắc tổng gọi chúng tôi tới để làm gì vậy?"

Nói đến việc này, sắc mặt Hoắc Minh Châu liền trầm xuống. Anh vẫn luôn không quên chuyện Hoắc Minh Châu trong sách, nên khi vừa về đến, đã thuận tiện lấy quyển sách trong túi Bạch Thanh Thanh ra, vấn đề này có liên quan đến cuốn sách, nên lúc này cũng lấy nó ra đặt trước mặt hai người họ.

Xem nhẹ biểu tình đột nhiên trở nên kì quái của cả hai, Hoắc tiên sinh sắc mặt âm trầm nói: "Hai người đi điều tra tác giả của quyển sách này đi, tôi nghi ngờ có chỗ không đúng ở đây."

Dương Xảo Mạn vừa nghĩ thầm: Khó trách Hoắc tổng không đẩy ngã được Bạch Thanh Thanh, thì ra ngài ấy có sở thích kì quái như này. Vừa cứng đờ đáp ứng: "Dạ, Hoắc tổng."

Cô ấy đang định đi, thì thấy trợ lý Trương vẫn đang đứng tại chỗ, biểu tình có điểm kỳ quái, chỉ nghe anh ta hỏi: "Hoắc tổng, tác giả của quyển sách này có gì à?"

"Tôi nghi ngờ người đó biết được vài chuyện không nên biết."

Biểu cảm trợ lý Trương càng kỳ quái: "Chuyện gì?"

Cái chuyện xuyên qua chưa biết thật giả này có thể nói ra dễ dàng sao? Hoắc tiên sinh không phát hiện anh ta có chỗ không đúng, khởi động khí thế của tổng giám đốc bá đạo, lãnh đạm nhìn anh ta, đến khi trợ lý Trương chây mồi lạnh liên tục mới không dám hỏi gì nữa, rời khỏi đây cùng Dương Xảo Mạn.

Làm một trợ lý vạn năng, kỹ thuật điều tra của trợ lý Trương cũng thuộc hàng đệ nhất, tư liệu lúc trước của Bạch Thanh Thanh cũng là do anh ta điều tra, Hoắc tiên sinh rất yên tâm với anh ta, chỉ cần chờ vài ngày là sẽ có tư liệu được gửi đến.

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại sau khi hai người ra ngoài, chưa được bao lâu thì đã bị người ta bấm mật mã mở ra.

Chúc Chúc thật cẩn thận ló đầu vào, nhìn thấy Hoắc tiên sinh, nó "Ngao" một tiếng, hưng phấn chạy đến anh, Hoắc tiên sinh ôm nó lên bằng một tay, đứng lên, nhìn thấy Bạch Thanh Thanh đi đến sau Chúc Chúc.

"Anh cầm đi quyển sách của em rồi đúng không?"

Hoắc tiên sinh cứng đờ.

Quyển sách cay mắt đó đang được tùy tiện đặt trên bàn trà trong phòng khách, Bạch Thanh Thanh đi vào, liếc mắt một qua là thấy được, cô dừng chân, vẻ mặt cổ quái cầm lên: "Anh thích thể loại này?"

"Đương nhiên không phải!" Sự ấn tượng của cô với mình không còn là tổng giám đốc bá đạo, Hoắc tiên sinh vội vàng giải thích: "Là vì Hoắc Minh Châu trong sách, anh đã nói với em, anh phát hiện ký ức của anh giống hệt với nhân vật này, nhưng trong thực tế lại hoàn toàn trái ngược, giống như ba mẹ anh... Nên anh muốn để trợ lý Trương và thư ký Dương điều tra một chút."

Lúc này đúng là đã gặp hai người họ, Bạch Thanh Thanh gật đầu, nói: "Có việc gì cần hỗ trợ cứ nói với em."

"Được."

Chúc Chúc trong lòng không an phận nhích tới nhích lui, Hoắc tiên sinh ôm chặt nó, nghi hoặc nói: "Em qua đây vì cuốn sách đó?"

"Em qua để hỏi anh có muốn dọn qua chỗ em không." Bạch Thanh Thanh nói: "Hai bên không cách nhau xa lắm, giường nhà em cũng đủ lớn, trước kia anh xấu hổ không muốn, bây giờ cái gì nên làm cũng đã làm, chắc là anh đã hết lý do cự tuyệt rồi đúng không?"

"Hơn nữa..." Bạch Thanh Thanh nhìn anh thật sâu, trong mắt có ý tứ câu dẫn: "Chúng ta sống cùng nhau, anh muốn đánh gục em bao nhiêu lần đều được."

Cực kì động lòng!

Hoặc tiên sinh dường như nhớ đến hồi ức hôm qua bị Bạch Thanh Thanh chi phối tất cả, tuy bản kế hoạch đã bị hủy, nhưng mong muốn đẩy ngã cô của Hoặc tiên sinh không hề không thay đổi, thân là một tổng giám đốc bá đạo thành công, sao có thể ngay cả bạn gái mình cũng không đẩy ngã nổi!

Không nghĩ nhiều nữa, Hoặc tiên sinh gần như là đáp ứng ngay tức khắc.

Anh nghĩ nghĩ, lập tức sửa lại: "Hay là em dọn qua chỗ anh đi?"

Nếu anh dọn qua nhà của Bạch Thanh Thanh thì có phải hơi giống với tiểu bạch kiểm rồi không? Anh đã bị Bạch Thanh Thanh đánh bại một lần, nhất định phải lấy lại uy nghiêm của tổng giám đốc bá đạo trên phương diện khách!

Ví dụ như chuyển nhà!

Hoặc tiên sinh suy nghĩ rất vui vẻ, nhưng bị Bạch Thanh Thanh từ chối thẳng.

"Đồ đạc của em rất nhiều, có nhiều thiết bị nếu chuẩn bị lại sẽ rất phiền phức. Mà phần lớn đồ của anh đã ở bên kia, chỉ cần soạn quần áo là có thể qua ở ngay."

Hoặc tiên sinh muốn do dự, Bạch Thanh Thanh đã vươn tay quấn quanh cổ anh, tiến sát lại, tựa như làm nũng, dịu dàng nói: "Chúng ta đã hẹn hò lâu như vậy, cái gì nên làm cũng đã làm, em chẳng qua chỉ muốn sống cùng anh, như vậy cũng không được sao?"

Đã quen với sự cường thế của cô, Hoặc tiên sinh lần đầu tiên nhìn thấy thái độ của cô mềm đi, đầu óc đã bị mê hoặc đến choáng váng, kiên định quyết tâm trong lòng đã biến mất tiêu, anh vui tươi hơn hử đáp ứng, không có chút do dự nào.

Khóe môi Bạch Thanh Thanh cong lên, thả anh ra: "Em chờ anh."

Cô ôm lấy Chúc Chúc trong lòng anh, cầm theo quyển sách trở về đối diện, chỉ cần chờ Hoặc tiên sinh xách hành lý chủ động đưa tới cửa.

Kế hoạch của Hoặc Minh Châu kỹ lưỡng đến thế, đương nhiên có thể đánh bại cô.

Nhưng cô chưa nói hết đâu, chỉ cần Hoặc Minh Châu có năng lực đó.

Hết chương 37

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 38: Lại Một Tiểu Yêu Tinh?

Chương 38: Lại một tiểu yêu tinh?

Trong chung cư, Hoắc tiên sinh đã sớm dọn đồ qua bên đối diện từ lâu, ngay cả khi Dương Xảo Mạn đi đưa văn kiện cũng là đem qua nhà Bạch Thanh Thanh, trừ khi đi ngủ, Hoắc tiên sinh rất ít khi về nhà mình.

Anh lấy vài bộ quần áo đơn giản rồi chủ động gõ cửa nhà đối diện.

"Gâu gâu!"

Chúc Chúc chui ra từ kẹt cửa, cắn lấy ống quần của anh kéo vào trong.

Bạch Thanh Thanh đã chờ sẵn bên trong, khi Hoắc tiên sinh vào nhà, cô nhếch khóe miệng, nói: "Em đã chừa cho anh nửa tủ quần áo, đồ dùng rửa mặt đã chuẩn bị xong, nếu còn thiếu gì thì lát nữa chúng ta đi siêu thị sẽ bổ sung sao."

Đây... Đây chính là cảm giác sống chung sao!?

Hoắc tiên sinh mừng rỡ gật đầu, rõ ràng đã qua đây không ít lần, nhưng bây giờ anh thấy cách trang trí trong phòng, nhìn thế nào cũng rất kỳ lạ.

Ví dụ như cánh cửa kia, Bạch Thanh Thanh đã cho anh ăn một bạt tai ở đó, ví dụ như cái bàn ăn đó, là nơi Bạch Thanh Thanh lần đầu tiên đích thân đút anh ăn, ví dụ như cái sofa này, mỗi ngày anh đều phải cùng Bạch Thanh Thanh ngồi dựa vào nhau...

Tay trái nhàn rỗi nắm lại đặt bên khóe miệng, Hoắc tiên sinh ho một tiếng, cố nén đi sự xúc động trong lòng, vẻ mặt bình tĩnh đi vào phòng ngủ, anh mở tủ quần áo ra, quả nhiên có một nửa trống không, là chỗ Bạch Thanh Thanh đã để cho anh.

Xếp xong quần áo, anh xoay người, giường lớn mềm mại đập vào mắt anh.

Hừm, từ đây mỗi ngày anh sẽ ngủ trên một cái giường với Bạch Thanh Thanh, mỗi buổi sáng sau khi Bạch Thanh Thanh nấu cơm xong, sẽ dịu dàng tặng anh nụ hôn thức giấc, mỗi tối có thể ôm Bạch Thanh Thanh ngủ, còn có thể như này như này, xoay tròn xoay tròn...

Bùm!

Hoắc tiên sinh đỏ bừng từ đỉnh đầu đến ngón chân.

Anh chạy trốn chết ra khỏi phòng ngủ.

Bạch Thanh Thanh đang chuẩn bị ra ngoài, thấy anh đi ra, liền hỏi: "Em muốn đến siêu thị mua vài thứ, anh muốn đi chung không?"

Đây là hình ảnh nam nữ cùng đi siêu thị sau khi ở chung sao! Hai mắt Hoắc tiên sinh tỏa sáng, nhắm mắt theo đuôi cô, ngay cả Chúc Chúc cũng không thèm để ý đến, trực tiếp ngăn cách tiếng gâu gâu của nó sau cánh cửa.

Lần đầu tiên anh và Bạch Thanh Thanh đi siêu thị! Tuyệt đối không thể bị Chúc Chúc quấy rầy!

Hoắc tiên sinh ngồi ở ghế phụ, đôi tay quy củ đặt trên đầu gối, khuôn mặt nghiêm trang, cặp mắt tràn đầy chờ mong nhìn đuôi xe đằng trước, trong đầu là vô số cảnh tượng chợt lóe qua, một đoạn đường ngắn ngủn, anh đã tưởng tượng hết cảnh đi vào siêu thị cho đến khi rời khỏi.

"Mấy ngày đi dã ngoại, không có điều kiện tốt, đã để anh chịu ủy khuất rồi." Ánh mắt Bạch Thanh Thanh nhu hòa nhìn anh: "Hiện tại đã về nhà, anh muốn ăn gì cứ việc nói ra hết đi, nếu siêu thị không có thì em sẽ gọi người đưa đến."

Hoặc tiên sinh gật đầu, anh rất ít khi đến siêu thị, lần đầu tiên dạo siêu thị với bạn gái, nghĩ đến cuộc sống ở chung sau này, tâm tình kích động của anh không thể diễn tả bằng lời, anh đi phía sau Bạch Thanh Thanh, đi ngang qua từng kệ hàng, còn chưa tới khu thực phẩm tươi sống, xe đẩy của bọn họ đã có bàn chải đánh răng cặp, chén trà cặp, khăn tắm cặp, dép lê cặp, áo ngủ cặp...

Bạch Thanh Thanh để mặc anh bỏ thêm những thứ giống nhau vào xe đẩy, sợ không đủ, còn kéo thêm một chiếc xe cho Hoặc tiên sinh đẩy.

Cướp đoạt hết tất cả bộ đồ ngủ đôi, Hoặc tiên sinh mới dần dần bình phục sự kích động, anh nhìn thoáng qua đồ trong xe, ho một tiếng, mắt nhìn thẳng đẩy nó tiến về phía trước.

Cuối cùng bọn họ đã đến khu thực phẩm tươi sống.

Bạch Thanh Thanh hỏi: "Chúng ta ăn thịt dê được không?"

Hoặc tiên sinh gật đầu.

"Tôm được không?"

Gật đầu.

"Củ từ được không?"

Gật đầu.

"Rau họ được không?"

Hoặc tiên sinh cảm thấy hình như có chút vấn đề.

Bạch Thanh Thanh nhìn ạn đầy thâm ý, tầm mắt chậm rãi hạ xuống, dạo một vòng quanh vị trí bụng nhỏ của anh, rồi ngẩng đầu lên nói, và mặt chính trực: "Được không?"

Hoặc tiên sinh: "..."

Đầu óc Hoặc tiên sinh xoay chuyển mau lẹ, lấy cớ muốn tự đi dạo xung quanh, nhanh chóng đẩy xe rời khỏi nơi này, không chọn đường đi mà đẩy theo cái xe chứa đầy đồ dùng đôi đến khu vực ăn vặt.

Làm một tổng giám đốc bá đạo, Hoặc tiên sinh chưa từng nghĩ mình sẽ đến đây, anh nhìn một hàng khoai tây lát trên kệ, tạm dừng lại, nhớ tới đến quảng cáo thỉnh thoảng nhìn thấy trên TV, lông mày tức khắc nháy lên.

Anh nhìn nhìn khắp nơi, khu kệ hàng này đúng lúc không có ai, bằng một tốc độ không tưởng, anh duỗi tay lấy vài vị mình nhìn trúng để vào xe đẩy, sau đó làm như không có việc gì đẩy xe đi đến nơi khác như chưa có gì xảy ra.

Ngay lúc anh đang chuẩn bị bước đi, một chiếc xe đẩy nghênh diện đụng trúng anh.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi!" Đỗ Linh vội vàng lùi vài bước: "Xin lỗi tiên sinh, tôi có việc gấp... Á?"

Nhận thấy ánh mắt đối phương có chút không thích hợp, Hoặc tiên sinh chột dạ nhìn thoáng qua đồ ăn vặt trong xe đẩy, sau đó cương trực đứng thẳng sống lưng, khí thế bá đạo xuất ra toàn bộ, đang định đi tiếp, bỗng nhiên bị gọi lại.

"Chờ đã, có phải ngài là Hoặc Minh Châu... Hoặc tổng?"

Bước chân Hoắc Minh Châu cứng lại, không kịp che dấu đồ vật trong xe, anh động não nghĩ xem việc mình giả vờ không nghe thấy rồi đi có khả thi không.

Làm sao bây giờ, vậy mà bị nhận ra, nếu như bị người khác biết tổng giám đốc Hoắc thị mà đi mua nhiều đồ ăn vặt như này, hình tượng của mình có bị tổn hại hay không? Cổ phiếu Hoắc thị có bị hạ xuống hay không?? Sau này Bạch Thanh Thanh sẽ nhìn anh như thế nào???

Anh nghe thấy người đối diện tiếp tục nói: "Tôi vẫn luôn muốn gặp mặt Hoắc tổng, cuối cùng hôm nay cũng gặp được, không nghĩ rằng sẽ thấy Hoắc tổng ở đây, thật trùng hợp."

Á? Hoắc tiên sinh thâm trầm như vậy: Lời kịch này có chút quen tai?

Chẳng lẽ người phụ nữ đối diện này là một tiểu yêu tinh muốn câu dẫn anh?

Hoắc tiên sinh rụt rè gật đầu: "Tôi đi dạo cùng bạn gái." Ngụ ý chính là: Hiện tại tôi đã có bạn gái, cho dù tiểu yêu tinh này muốn câu dẫn anh cũng không được đâu đó!

Quả nhiên, biểu cảm người đối diện tức khắc thay đổi.

Đỗ Linh nghĩ đến việc mình vừa gọi điện cho Bạch Thanh Thanh, nhìn đồ ăn vặt trong xe đẩy Hoắc tiên sinh, rất cảm động: Cô vẫn luôn cho rằng Hoắc Minh Châu là tổng giám đốc không dính đến khói lửa phàm trần, không nghĩ rằng sau khi hẹn hò với Thanh Thanh, vậy mà có thể yêu ai yêu cả đường đi mua đồ ăn vặt cho cô! Cô vừa gọi điện thoại nói muốn đến nhà Thanh Thanh, Hoắc Minh Châu đã nhanh chóng đi mua đồ ăn vặt lấy lòng cô, còn đều là vị cô thích!

Người như Hoắc Minh Châu sao có thể ăn vặt được!

Đỗ Linh rất cảm động, nhớ đến nội dung nói chuyện trong điện thoại vừa nãy, đột nhiên sinh ra áy náy, nhìn Hoắc tiên sinh trước mặt mình, độ hảo cảm trực tiếp tăng lên mấy phần trăm.

"Nếu đã như vậy, tôi không quấy rầy nữa." Đỗ Linh đẩy xe nhanh chân rời đi.

Mắt Hoắc tiên sinh lộ ra sự vừa lòng. Quả nhiên, từ khi có bạn gái, mấy tiểu yêu tinh muốn trèo lên người anh đã giảm đi.

Đến khi Bạch Thanh Thanh gọi cho anh, Hoắc tiên sinh mới vui vẻ đẩy xe tìm cô.

Đồ của hai người cần đến mấy túi cỡ to, trong đó quần áo cặp đã chiếm phân nửa, khi tính tiền, Bạch Thanh Thanh nhớ đến gì đó, cầm vài hộp áo mưa từ trên kệ hàng, cô quay lại nói với Hoắc tiên sinh: Đồ dùng cho cặp đôi quan trọng nhất anh lại không cầm.

Hoắc tiên sinh: (*/*\

Lần đầu tiên đi siêu thị đạt được thành tựu, Hoắc tiên sinh xách túi, cảm thấy rất vừa lòng.

Bọn họ lái xe đến cửa hàng đồ thú cưng, mua cho Chúc Chúc vài món đồ chơi mới, còn có đồ ăn cho chó vị mới, quần áo cũ đã hơi khó mặc, Hoắc tiên sinh chọn vài bộ mới, bước ra cửa hàng còn có cảm giác như đang mua đồ cho con gái mình.

Chỉ vừa mới bắt đầu ở chung đã nghĩ đến tương lai - Hoắc tiên sinh đang ngồi trên ghế phụ phát ngốc: Nếu là con gái, nên mua quần áo gì cho con đây? Hay là mua váy? Con có thể mặc đồ mẹ con cùng Thanh Thanh không? Hay là mặc đồ ba con với mình? Nếu con gái thích màu hồng phấn thì làm sao bây giờ? Nếu Thanh Thanh sinh con trai thì làm sao bây giờ? Vậy là không thể mặc váy đáng yêu hay sao?

Hoặc tiên sinh càng nghĩ càng thái quá, bật cười hì hì.

Bạch Thanh Thanh: "..."

Khi lên lầu, Bạch Thanh Thanh bỗng nhiên nhớ đến một việc, nói với anh: "Lúc này em vừa nhận cuộc gọi từ Đỗ Linh, cô ấy nói muốn qua đây, có khả năng bây giờ đang ở trong nhà."

Sắc mặt Hoặc tiên sinh cứng đờ, khóe miệng đang nâng lên lập tức hạ xuống.

Anh đã sớm nghe qua cái tên Đỗ Linh, là người bạn tốt nhất của Bạch Thanh Thanh, anh đã nghe qua từ miệng Bạch Thanh Thanh không ít lần, đặc biệt là khi nghe Bạch Thanh Thanh nói đến chuyện trước kia, tưởng tượng đến lúc nhỏ bạn gái mình lén mua kẹp tóc tặng cho đối phương, anh hùng cứu mỹ nhân, tặng quà, theo đuôi bảo vệ, còn nghe theo lời người ta chăm chỉ học tập thi vào đại học, bình dấm chua trong lòng Hoặc tiên sinh đổ ào xuống! (ghen đó ạ ← ~ (o ` ▽')oΨ)

Nhưng mà làm một tổng giám đốc bá đạo, là người đã bắt đầu chính thức ở chung với Bạch Thanh Thanh, Hoặc tiên sinh vỗ ngực, tỏ vẻ mình không ngại chút nào, nên anh bình tĩnh nói: "Đúng lúc anh chưa từng gặp qua người bạn này của em, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội gặp được."

Bạch Thanh Thanh cười cười: "Đỗ Linh rất đáng yêu, anh sẽ thích cô ấy."

Hoặc tiên sinh: "..."

Làm sao bây giờ, hình như còn có chút để ý.

Khi bọn họ ra khỏi thang máy, cửa nhà Bạch Thanh Thanh mở ra một nửa, bên trong truyền ra tiếng gâu gâu của Chúc Chúc, còn có tiếng nói chuyện của con gái.

Bạch Thanh Thanh giải thích nói: "Thỉnh thoảng em có nhờ Đỗ Linh chăm sóc cho ngôi nhà một chút, nên đã đưa một cái chìa khóa cho cô ấy, nhưng mà bây giờ chúng ta ở cùng nhau, nếu anh để ý, em sẽ lấy lại chìa khóa."

Hoặc tiên sinh thoải mái, thả lỏng cặp mày nhíu chặt, anh hào phóng nói: "Không sao, bên kia Dương Xảo Mạn cũng có một cái."

"Anh không ngại là tốt rồi."

Bạch Thanh Thanh đẩy cửa ra đi vào, đồ trên tay còn chưa đặt xuống, đã bị Đỗ Linh nghe được động tĩnh ôm vào lòng: "Thanh Thanh, mình rất nhớ cậu đó!"

Hoặc tiên sinh theo sát phía sau trừng to mắt.

Đây đây đây... Đây không phải là tiểu yêu tinh anh vừa gặp trong siêu thị sao?!

Đỗ Linh cười tủm tỉm nhận lấy cái túi trong tay anh, nói một tiếng cảm ơn, cô lôi kéo Bạch Thanh Thanh cùng ngồi xuống sô pha, lấy một bịch đồ ăn vặt trong túi mở ra, vừa ăn vừa nói chuyện cùng Bạch Thanh Thanh, Chúc Chúc sủa gâu gâu trong lòng cô ấy, trò chuyện đầy hứng thú, vậy mà Đỗ Linh còn sáp lại hôn lên mặt Bạch Thanh Thanh một cái!

Hoặc tiên sinh trằm mắt, ngồi trên sô pha bên kia, tạp chí tài chính trên tay anh bị dùng sức siết chặt trở nên nhăn nhúm.

Ngồi trên sô pha của anh! Hôn người phụ nữ của anh! Ăn đồ ăn vặt của anh! Ôm chớ của anh!

Quả thật không thể chịu đựng được!

Tác giả có lời muốn nói: Hoắc tiên sinh: 【 cau mày 】 cảm nhận được nguy cơ lớn nhất từ trước đến giờ.....

Đỗ Linh: Tổng giám đốc Hoắc đúng là người tốt!

Hết chương 38

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 39: Kết Hôn

Chương 39: Kết hôn

Gặp mặt khuê mật của bạn gái, Hoắc tiên sinh tỏ vẻ rất không vui.

Rõ ràng hôm nay là ngày anh và Bạch Thanh Thanh chính thức ở chung, cũng vừa đạt được thành tựu đi siêu thị lần đầu tiên, kết quả người phụ nữ tên Đỗ Linh này đến đây, toàn bộ lực chú ý của Bạch Thanh Thanh đều bị hấp dẫn đi, ngay cả Chúc Chúc cũng chủ động bỏ vào ngực Đỗ Linh, Hoắc tiên sinh ngồi bên cạnh không lâu, tạp chí trong tay đã lật từ trang đầu tiên đến trang cuối cùng rồi lật lại một lượt vậy mà hai người một cún đó vậy mà không hề chia cho anh dù chỉ một tia lực chú ý!

Ánh mắt Hoắc tiên sinh nhìn Đỗ Linh gần như có thể hóa thành sát ý!

Nhận được tầm mắt của anh, Đỗ Linh rùng mình, vẻ mặt khó hiểu xoay đầu lại, cô ấy sững sốt, cúi đầu nhìn thoáng qua đồ ăn vặt trong tay, cười khẽ với Hoắc tiên sinh: "Lúc này gặp được Hoắc tổng trong siêu thị, chưa kịp chào hỏi, vẫn luôn kính nể đại danh của Hoắc tổng, nhờ có Thanh Thanh, cuối cùng hôm nay cũng có thể nhìn thấy Hoắc tổng."

Hoắc tiên sinh gật đầu, cực kì lãnh khốc, cực kì cao ngạo.

Bạch Thanh Thanh cũng xoay đầu lại, cười nhẹ với anh một chút, uy hiếp trong mắt không cần nói cũng đã lộ rõ ra, truyền đến đáy mắt Hoắc

tiên sinh, Hoắc tiên sinh nhìn thấy giật mình một cái, vội vàng trả lời: "Tôi cũng thường xuyên nghe thấy Thanh Thanh nhắc đến cô."

Hoắc tiên sinh thật ủy khuất!

Bạch Thanh Thanh vậy mà vì cái người Đỗ Linh này trừng mắt với anh!

Rốt cuộc cô có đặt người bạn trai chính quy này vào mắt hay không?!

Hoắc tiên sinh bất động thanh sắc mờ mịt nghiêng đầu đưa qua một ánh mắt bất mãn cho cô, được Bạch Thanh Thanh nhận lấy, sau đó xoay đầu đáp lại một ánh mắt trấn an, Hoắc tiên sinh được vuốt lông xuyên xa không gian, mới đè ép bất mãn của mình xuống.

Từ nơi cắm trại về nhà đã mất hết nửa ngày, sau đó còn sửa soạn đồ đạc, rồi đi siêu thị một chuyến, khi về nhà đã không còn sớm, Đỗ Linh qua đây chính là để ăn chực bữa tối, Bạch Thanh Thanh nhìn đồng hồ rồi xách đồ vào bếp.

Đỗ Linh cũng đi theo đằng sau, chuyện trong bếp luôn luôn thuộc về Bạch Thanh Thanh, Hoắc tiên sinh ngồi một mình thấy chán, đặt Chúc Chúc vào ổ của nó, vào thư phòng xử lý công việc tồn đọng mấy ngày nay.

"Không nghĩ rằng con người thật của Hoắc Minh Châu lại như này." Đỗ Linh quay đầu nhìn thoáng qua phòng khách, thấy không có ai ở đó nữa, mới tiếp tục nói: "Mình nghĩ rằng anh ta giống như trong truyền thuyết, bất cận nhân tình."

Bạch Thanh Thanh cười một chút: "Bất cận nhân tình gì chứ?"

"Rất nhiều người nói thế, nói anh ta chỉ biết làm việc, không có tình cảm, bao nhiêu người vì tài sản của anh ta tiếp cận đến, không có ai thành công. Dùng cách theo đuổi của cậu, ai cũng cho rằng đó là tiểu bạch kiểm, vậy mà Hoắc Minh Châu lại cam tâm tình nguyện, hơn nữa còn bị cậu tóm

được nhanh như vậy." Đỗ Linh có hơi hiếm lạ: "Lần trước là ở sơn trang nghỉ dưỡng, lần này là cắm trại dã ngoại, tình cảm của hai người thật tốt."

"Anh ấy không giống với lời nói bên ngoài."

Bỏ cá đã được sơ chế vào nồi, dầu nóng làm miếng cá rung động nhẹ, màu thịt chậm rãi thay đổi, Bạch Thanh Thanh quét gia vị lên đó, thấm qua da cá, mùi thơm của gia vị và thịt cá hòa quyện với nhau tràn đầy trong bếp.

Đỗ Linh hít sâu một hơi, nhớ đến một chuyện lạ gật gật đầu: "Đúng là không giống, những đồn đãi bên ngoài đó đúng là bôi nhọ."

Bạch Thanh Thanh cười nhìn cô ấy: "Nói như thế nào?"

"Mới nãy mình gặp Hoắc Minh Châu trong siêu thị, cậu đoán xem trong xe đẩy chứa cái gì? Một nửa đều là đồ ăn vặt! Hơn nữa đều vị mình thích, khi đó mình vừa gọi cho cậu chưa lâu, mình biết là do cậu nói cho anh ta, vậy mà anh ta còn chuẩn bị đồ ăn vặt cho mình, sao có thể giống như lời đồn bắt cận nhân tình bên ngoài."

Đỗ Linh cảm động sâu sắc: "Người đời nói rằng phải nhìn chi tiết mới đánh giá nhân phẩm người khác, rốt cuộc mình đã biết, người giống Hoắc Minh Châu sao có thể ăn loại đồ ăn vặt này, vì mình là bạn của cậu, nên anh ta đã tự đi mua riêng đồ ăn vặt cho mình, mình quá cảm động."

Bạch Thanh Thanh: "... " Cô chưa nói gì hết.

Bạch Thanh Thanh nhìn thoáng qua Đỗ Linh, nhớ đến bộ dáng ghen khuất lúc nãy của Hoắc Minh Châu. Nhớ đến lúc cô ở siêu thị gặp trúng Dương Xảo Mạn, nhìn thấy cô ấy mua không ít đồ ăn vặt, nghe Dương Xảo Mạn nói tất cả đều mua cho Hoắc Minh Châu, chỉ sợ lúc này là hiểu lầm của Đỗ Linh, đó là đồ ăn vặt Hoắc Minh Châu tự mua cho chính mình.

Cô hiểu Hoắc Minh Châu, trước mặt người khác thì sĩ diện vô cùng, nếu Đỗ Linh đã cho rằng như vậy, anh sẽ không có khả năng mở miệng giải thích, càng không thể có chuyện làm ra việc tổn hại hình tượng của bản thân như ăn vặt trước mặt Đỗ Linh.

Không chừng bây giờ Hoắc Minh Châu đang trong thư phòng hối hận biết bao nhiêu đó!

Tưởng tượng ra dáng vẻ đó của anh, Bạch Thanh Thanh xém chút cười ra tiếng.

"Thanh Thanh, hiện tại cậu có tính toán gì không?"

"Tính toán gì?"

"Hoắc Minh Châu đó." Đỗ Linh sáp vào cô, hạ giọng hỏi: "Cậu định sống với anh ta cả đời sao? Cuối cùng sẽ kết hôn à? Hay là vẫn chơi chơi như mấy tiểu bạch kiểm trước kia?"

Không đợi cô trả lời, vẻ mặt Đỗ Linh lo lắng nói: "Nhưng mà Hoắc Minh Châu không giống với những tiểu bạch kiểm đó, anh ta là người cầm quyền Hoắc thị, toàn bộ Hoắc thị đều là của anh ta, dậm chân một cái chỉ sợ toàn bộ thương giới sẽ rung chuyển, mình sợ anh ta thật lòng với cậu, sau này cậu sẽ không dễ thoát ra đâu."

Bạch Thanh Thanh cúi đầu cắt thịt dê, thong thả ung dung nói: "Ai nói mình muốn thoát?"

Đỗ Linh sửng sốt: "Hả?"

"Cậu nói kết hôn cũng không tệ." Bạch Thanh Thanh nghĩ đến gì đó, hơi mỉm cười: "Đến lúc đó làm hôn lễ long trọng một chút, để anh ấy chơi thật vui."

"Á?!"

Đỗ Linh ngỡ ngàng thật lâu, cuối cùng mới phản ứng lại: "Cậu thật sự muốn kết hôn với anh ta? Kết hôn?! Là kết hôn đấy Thanh Thanh!"

"Đúng vậy, kết hôn." Bạch Thanh Thanh nói: "Hôn lễ lúc đó cũng sẽ phiền đến cậu đó, bên Hoắc Minh Châu có lẽ sẽ để thư ký ra mặt, hai người đã quen biết với nhau, đến lúc đó trực tiếp giao lưu là được, tất cả đều bố trí dựa theo sở thích của Hoắc Minh Châu... Mình phải hỏi anh ấy trước, để anh ấy chọn một ngày."

Đỗ Linh ghi nhớ mọi thứ, nghĩ thầm: Không hổ là Hoắc Minh Châu, không hổ là người cầm quyền của công ty lớn như Hoắc thị, không giống với người thường, Thanh Thanh bao dưỡng nhiều tiểu bạch kiểm... Bạn trai cũ như này, chưa có ai được cô công nhận, kết quả bây giờ chỉ mới hẹn hò với Hoắc Minh Châu không lâu, đến cả kết hôn cũng đã nghĩ đến, không hổ là người đàn ông năm năm liền được bầu làm người phụ nữ muốn gả cho nhất!

"Hai người chỉ mới quen nhau chưa bao lâu, mị lực của Hoắc Minh Châu lớn như vậy sao? Ngay cả cậu cũng không chống cự được?" Đỗ Linh tò mò hỏi.

"Anh ấy rất tốt." Bạch Thanh Thanh nói: "Nếu không sớm để mọi người biết anh ấy là của mình, vậy sẽ có rất nhiều người tranh nhau cướp anh ấy, nên để bọn họ hết hi vọng mới phải."

"Còn Hoắc Minh Châu..."

Bạch Thanh Thanh ngẩng đầu, nhìn cô ấy cười: "Anh ấy sẽ từ chối?"

Đỗ Linh: "..."

Đỗ Linh yếu ớt giãy giụa: "Đó là Hoắc Minh Châu đấy..."

Lời đồn về anh rất khoa trương, từ khi Bạch Thanh Thanh quyết định bắt đầu theo đuổi Hoắc tiên sinh, Đỗ Linh vẫn luôn lưu ý những tin này, nghe lâu cũng tự nhiên cảm thấy Hoắc tiên sinh rất lợi hại, lúc này nghe Bạch Thanh Thanh nói thế, thiếu chút nữa đã quên mất bản thân của mình còn lợi hại hơn Hoắc tiên sinh.

Bạch Thanh Thanh hừ nhẹ một tiếng, nhớ đến bản kế hoạch đã bị hủy nào đó.

Thư ký Dương có viết ở phần dưới cùng: "sau khi đánh đổ Bạch tiểu thư thành công, chuyện kế tiếp sẽ phát triển giống như hi vọng của Hoắc tổng, nếu Hoắc tổng yêu cầu, tôi đã hỏi thăm mấy công ty chuẩn bị lễ cưới hàng đầu, chỉ cần Hoắc tổng mở miệng, bọn họ sẽ ngay lập tức trình lên cho ngài phương án hôn lễ hoàn mỹ nhất. "

Đoạn văn xấu hổ đó bị Hoắc tiên sinh dùng móng tay cào cào, để lại những vết thật dài thật sâu, liếc mắt một cái là nhìn thấy.

Cho dù Hoắc Minh Châu không vui thì sao chứ.

Dù sao cô cũng sẽ không để Hoắc Minh Châu có cơ hội hối hận, càng sẽ không để Hoắc Minh Châu có cơ hội đào tẩu từ người cô.

Nên Bạch Thanh Thanh nói với Đỗ Linh: "Từ hôm nay trở đi, bọn mình đã chính thức sống chung."

Đỗ Linh mở to hai mắt nhìn.

"Ngay trong căn nhà này."

Đỗ Linh bội phục đến mức hận không thể đập đầu tôn kính.

Tối đó, trên bàn cơm, ánh mắt cô ấy nhìn Hoắc tiên sinh đã thay đổi, vẻ mặt rối rắm và sùng bái. Một mặt rối rắm, Hoắc tổng bên ngoài nghe đồn

vô cùng lợi hại mà bị Bạch Thanh Thanh dễ dàng giữ chặt như thế, trong thời gian ngắn đã đến mức có ý kết hôn. Mặt khác thì không ngừng kính nể anh có thể làm Bạch Thanh Thanh sinh ra suy nghĩ muốn kết hôn.

Hai loại cảm giác trộn lẫn vào nhau, làm ánh mắt cô nhìn Hoắc tiên sinh càng trở nên phức tạp.

Hoắc tiên sinh rất không được tự nhiên.

Anh cảm lòng không đậu nhìn qua Bạch Thanh Thanh, kết quả bạn gái chỉ cười cười với anh, anh hơi thất vọng thu hồi tầm mắt, cảm nhận được ánh mắt Đỗ Linh phóng qua đây, hận không thể dịch người thay đổi vị trí.

Chẳng lẽ Đỗ Linh phát hiện mình nói bậy về cô trong thư phòng?

Hay là Đỗ Linh phát hiện ra bản thân đã ăn nhầm đồ ăn vặt?

Hoặc Đỗ Linh cảm thấy bất mãn khi anh đã đoạt mất Thanh Thanh?

Nghĩ đến khả năng cuối cùng, ánh mắt Hoắc tiên sinh sắc bén, toàn bộ khí thế của tổng giám đốc bá đạo đều xuất ra, bất động thanh sắc nhìn qua.

Hoắc tiên sinh: Thanh Thanh là của tôi!

Hoắc tiên sinh: Cho dù là khuê mật cũng không được đoạt!

Hoắc tiên sinh: (ノ ^)ノ !

Dùng ánh mắt tràn đầy hỏa khí không góc chết trừng đối phương thị uy xong, Hoắc tiên sinh cầm muống, ưu nhã múc một muống canh thịt dê, đưa đến miệng mình.

Đỗ Linh rối rắm cắn đũa, tưởng tượng đến hình ảnh bạn tốt nhiều năm cứ như thế kết hôn, tức khắc đau lòng không chịu nổi, cô nàng mở miệng hỏi: "Thanh Thanh, tối nay mình có thể ngủ ở đây không?"

Hoặc tiên sinh đang ăn canh sặc một cái, ho đến mức kinh thiên động địa: "Khụ khụ khụ khụ khụ!"

Ăn đồ ăn vặt của anh, ôm chó của anh!

Vậy mà còn muốn ngủ với người phụ nữ của anh!

Tác giả có lời muốn nói: Hoặc tiên sinh: (ノ `□')ノ へ——

Hết chương 39

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 40: Cô Gái Lạ Mặt

Chương 40: Cô gái lạ mặt

Tính toán của Đỗ Linh không thể thành được. Lòng mày Hoắc tiên sinh nhảy dựng, trong mắt tràn ngập kháng nghị, nhìn qua Bạch Thanh Thanh, nỗ lực ra hiệu cho cô. Bạch Thanh Thanh nhận thấy ánh mắt của anh liền bật cười, dùng vài câu đời đi lực chú ý của Đỗ Linh, sau đó không hề nhắc đến nữa.

Lôi kéo Bạch Thanh Thanh nói chuyện thật lâu, Đỗ Linh mới lưu luyến không rời đi ra.

Nhìn Đỗ Linh ra cửa, Hoắc tiên sinh chiếm cứ lấy vị trí cũ của cô ấy, ôm Bạch Thanh Thanh không buông tay: "Bây giờ em là người có bạn trai, chỉ có thể ngủ với anh, dù là Đỗ Linh cũng không được."

Bạch Thanh Thanh phụ họa: "Được."

"Sau này nếu Đỗ Linh có nói ra yêu cầu như này, em nhất định phải không lưu tình từ chối cô ấy."

"Được."

"Không cho phép người nào ngủ lại, Đỗ Linh cũng không được."

"Được."

Bạch Thanh Thanh đáp ứng sáng khoái như vậy, Hoắc tiên sinh tỏ vẻ rất vừa lòng.

Chúc Chúc ngồi bên sô pha nhìn trông mong thật lâu ngao ngao hai tiếng, móng vuốt bám vào sô pha dùng sức bò lên trên, Hoắc tiên sinh ôm nó lên, chạm đến đám lông trong lòng, mới tập trung vào trước mắt.

Bạch Thanh Thanh ngồi cạnh anh đọc sách, anh đã xử lý xong hết mấy văn kiện gần đây, Chúc Chúc tựa vào lòng anh, còn anh đang dựa lên người Bạch Thanh Thanh. Giống như cách chung đụng trước kia của bọn họ, nhưng điểm khác biệt ở đây chính là, đây là ngày đầu tiên bọn họ ở chung.

Ở chung!

Ngày đầu tiên!

Động tác vuốt lông Chúc Chúc của Hoắc tiên sinh tạm dừng, trong lòng trộm hoan hô nhảy nhót, lăn lộn khắp chốn, bắn pháo hoa nơi nơi, anh nỗ lực kiềm chế khóe miệng của mình, tầm mắt dời từ bàn trà đến đèn trên trần nhà, chuyển đến TV và hoa văn trên tường, cuối cùng làm bộ lơ đãng rơi xuống trên người Bạch Thanh Thanh.

Hoắc tiên sinh giả vờ lơ đãng hỏi: "Em đang đọc gì vậy?"

Bạch Thanh Thanh đọc một cái tên thật dài.

Hoắc tiên sinh sững sốt một chút, không hiểu, đổi đề tài: "Lúc nãy em và Đỗ Linh nói gì trong phòng bếp vậy?"

"Nói về anh."

"Anh? Nói gì về anh?"

"Nói anh rất tốt."

Tâm trạng Hoắc tiên sinh nở hoa, tiếp tục vượt lông Chúc Chúc, anh tràn đầy đồng cảm gật đầu, tán đồng nói: "Anh cũng cảm thấy vậy."

"Ngao ô ~"

"Còn nói, anh có muốn suy xét chuyện kết hôn hay không." Bạch Thanh Thanh chậm rãi lật sách, thuận miệng nói: "Ngủ cũng đã ngủ, hiện tại cũng đã ở chung, dựa theo con đường phát triển bình thường, bây giờ cũng đã đến thời điểm kết hôn."

Hoắc tiên sinh tức khắc sững sờ tại chỗ: "Kết hôn?!"

"Ừ."

Từ từ... Quá trình hẹn hò giữa nam nữ thư ký Dương đã đưa nói đến chuyện này như thế nào nhỉ?

Bọn họ vừa bắt đầu ở chung, ngày đầu tiên còn chưa trôi qua, đã trực tiếp đi đến kết hôn, chuyện này có phải phát triển hơi quá nhanh rồi không?!

Hoắc tiên sinh nhất thời không phản ứng kịp, động tác vượt lông Chúc Chúc cũng bị ấn nút tạm dừng.

Thấy anh chậm chạp chưa trả lời, "bộ" một tiếng, Bạch Thanh Thanh khép sách lại, quay đầu nhìn anh: "Anh không muốn?"

"Đương nhiên anh muốn. Nhưng... Tốc độ này có phải quá nhanh rồi không?" Hoắc tiên sinh: "Chúng ta mới ở chung ngày đầu tiên, hơn nữa, hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?"

Hơn nữa anh còn chưa phản công... Mối Hoắc tiên sinh giật giật, rốt cuộc vẫn không nói ra câu này.

Tuy kế hoạch đánh gục Bạch Thanh Thanh ở nơi dã ngoại chưa thành công, bản kế hoạch thư ký Dương chuẩn bị còn chưa kết thúc đã bị ném vào ngọn lửa, nhưng là một tổng giám đốc bá đạo thành công, Hoắc tiên sinh sẽ không bỏ cuộc, tuyệt đối sẽ không giống với bản kế hoạch bị đốt thành tro kia!

Anh cũng chỉ bị Bạch Thanh Thanh đánh đổ một lần thôi! Mới làm kẻ hèn có một lần!

Chờ đến khi kỹ thuật của anh thuần thục, sớm muộn gì cũng có một ngày đạt được!

Hoắc tiên sinh nỗ lực tìm lý do thoái thác: "Hơn nữa chúng ta mới bắt đầu ở chung, còn chưa có đủ trải nghiệm, bây giờ bắt đầu ở chung, nếu... Nếu phát hiện ra khẩu vị của anh và Chúc Chúc không hợp thì sao?"

Bạch Thanh Thanh lẳng lẳng nhìn anh: Anh muốn có cùng khẩu vị với một con cún làm gì?

Hoắc tiên sinh tiếp tục tìm cớ: "Nếu sở thích của chúng ta không giống nhau thì sao?"

Bạch Thanh Thanh: "..."

"Hay là có chỗ nào không thể thống nhất ý kiến?"

"..."

"Ví dụ như... Hai chúng ta đều tương đối thích ngủ bên trái?"

Ánh mắt Bạch Thanh Thanh lạnh đi: "Anh không muốn kết hôn?"

Hoắc tiên sinh dùng sức lắc đầu: "Đương nhiên muốn!"

Hôn lễ trong bản kế hoạch đó quả thật làm anh rất động tâm, thậm chí còn lên đi tra các hình thức váy cưới lễ phục, trong đầu của anh, Bạch Thanh Thanh đã mặc hết đủ kiểu dáng váy cưới rồi, dáng vẻ kia làm lòng anh ngứa ngáy, nhưng thực tế là anh vẫn chưa phát gục được Bạch Thanh Thanh, nghĩ đến cuối cùng, xem chút nữa trên người Bạch Thanh Thanh đã khoác lễ phục của đàn ông.

Những cái có trước đều quá vụng về, mà nguyên nhân chân thật lại khó nói, ánh mắt Bạch Thanh Thanh nhìn anh ngày càng tàn nhẫn, Hoắc tiên sinh nỗ lực động não, muốn tìm ra một lý do phù hợp.

Bạch Thanh Thanh cười lạnh một tiếng, duỗi tay đặt Chúc Chúc xuống đất.

"Chúc Chúc, về đi."

Chúc Chúc "Ngao ô" một tiếng, bước chân ngăn ngùn vội vàng chạy như bay đến phòng ngủ, đầu vọt vào ổ của mình, đến cái đuôi cũng không dám lộ ra.

Bạch Thanh Thanh đẩy phía trước, đè Hoắc tiên sinh ngã xuống sô pha, cô thong thả ung dung kéo cà vạt của Hoắc tiên sinh, cởi nút áo sơ mi của anh ra: "Hoắc Minh Châu, anh đã quên mất mình nói gì rồi à?"

Tiểu Hoắc tiên sinh run rẩy ngẩng đầu, nhớ đến hậu quả của việc bị Bạch Thanh Thanh áp đảo.

Hoắc tiên sinh khóc không ra nước mắt, nỗ lực biện giải: "Anh chỉ thấy bây giờ còn hơi sớm."

Anh duỗi tay muốn ngăn động tác của Bạch Thanh Thanh, trái lại bị bắt lấy, đôi tay bị kéo lên đỉnh đầu, thấy được Bạch Thanh Thanh cởi hết nút áo sơ mi của mình ra, có cản cũng không được.

"Nếu anh đã không muốn thì cần gì quan tâm sớm hay muộn." Bạch Thanh Thanh hôn anh, ánh mắt đột nhiên nhu hòa: "Kết hôn thì sao chứ, cũng không khác gì với hiện tại, em chỉ muốn anh vui vẻ một chút. Nếu anh không muốn, chúng ta sẽ không làm. Anh là của em, không cần biết có cái giấy chứng nhận đó không, tóm lại anh chạy không thoát đâu."

Hoắc tiên sinh thở phào: "VẬY Ờ."

Bạch Thanh Thanh hôn lên những vết hồng chưa tan đi trên người anh, tầm mắt gắt gao dừng trên gương mặt Hoắc tiên sinh, không buông tha cho từng biểu cảm của anh, "Nếu một ngày nào đó anh muốn làm, mười lần, một trăm lần, em đều cho anh hết."

Hoắc tiên sinh mạnh mẽ gạt đầu.

Tiểu Hoắc tiên sinh rơi vào bàn tay quen thuộc.

Hoắc tiên sinh: Nếu cho anh, vậy em mau buông tay ra!! Cho anh đổi vị trí một lần chứ!!!

Sức tay của Bạch Thanh Thanh quá lớn, Hoắc tiên sinh dùng sức thế nào cũng không thoát được bàn tay cô, đành phải không ngừng vặn vẹo cơ thể, Bạch Thanh Thanh cố tình đè trên người anh, kết hợp với phản ứng của tiểu Hoắc tiên sinh dưới hạ thân, dường như còn đang phối hợp với cô.

Tưởng tượng đến việc hôm nay không có hi vọng phản lại, Hoắc tiên sinh sốt ruột nhìn loạn khắp nơi, ánh đèn trên đỉnh đầu làm hoa mắt anh, trước mắt Hoắc tiên sinh sáng ngời, buột miệng thốt ra: "Đèn còn đang bật."

"Hửm?"

Hoắc tiên sinh ngượng ngùng: "Anh không thích bật đèn."

"..."

Bạch Thanh Thanh còn chưa kịp làm gì, bỗng nhiên trên đỉnh đầu truyền đến tiếng động rất nhỏ, ngay sau đó trước mắt hai người tối sầm, toàn bộ căn phòng đều tối đi.

Hoắc tiên sinh: "..."

Bạch Thanh Thanh lần nữa đè xuống: "Được, đèn hồng rồi."

Tiểu Hoắc tiên sinh: Híc híc híc híc híc...

...

Ngày hôm sau, Bạch Thanh Thanh đứng trước ổ của Chúc Chúc, rồi rậm rãi cắn.

Trước kia vì để thuận tiện, cô đã đặt ổ của nó vào phòng mình, nhưng bây giờ Hoắc tiên sinh vào ở, dù sao phòng ngủ cũng phải phát sinh vài chuyện không hài hòa nào đó, Chúc Chúc vẫn là một con cún con, không thể để nó thấy được, nếu đổi đến nơi khác, cho dù là phòng khách hay thư phòng, có đôi khi cũng phải làm ở hai chỗ đó.

"Chẳng lẽ phải mua một căn nhà đặc dụng cho mày?" Bạch Thanh Thanh nói thầm: "Nếu thế sẽ không có ai chăm sóc cho mày, tao rất không yên tâm."

Chúc Chúc lấy lòng liếm liếm tay cô: "Gâu gâu!" Yên tâm, con chạy trốn rất mau!

Bạch Thanh Thanh trầm tư: "Chẳng lẽ phải đem mày đến chỗ Đỗ Linh?"

Chúc Chúc: QAQ

Chúc Chúc quyết đoán bổ nhào vào chân Hoắc tiên sinh, dùng sức đung đưa cái đuôi, ánh mắt ướt đầm dề nhìn anh.

"Đỗ Linh ngay cả bản thân còn không chăm sóc được, nói chi đến chuyện giữ mày." Bạch Thanh Thanh lắc đầu.

"Gâu gâu!"

Hoắc tiên sinh đỏ tai, nỗ lực phớt lờ cún con đang cầu xin dưới chân, giả vờ không nghe thấy gì hết.

Bạch Thanh Thanh ngồi xồm xuống, ôm nó về ổ: "Không còn cách nào, tao sẽ tìm người trang hoàng lại phòng cho khách, sau này nó sẽ thuộc về mày."

"Gâu gâu!"

Chó con mừng rỡ kêu, xoay người chạy vào ổ, gặm vài món đồ chơi đem ra, "Gâu gâu!"

"Ừ, dùng đồ chơi chất đầy phòng của mày."

"Ngao ~"

Sự việc được giải quyết viên mãn, Hoắc tiên sinh đỏ tai đi ra phòng ngủ, vừa ra ngoài đã thấy cảnh tượng hỗn độn gần sô pha, quần áo rơi đầy đất, tối hôm qua Bạch Thanh Thanh chưa kịp dọn. Mặt già của anh đỏ lên, ho một tiếng, vội vàng đi qua nhật lên, không thèm nhìn nó là gì, ném hết vào máy giặt.

Làm xong mọi việc, chuông cửa vang lên.

Hoắc tiên sinh cúi đầu nhìn một chút, bảo đảm mỗi cúc áo sơ mi đều được thắt kỹ, mới qua đó mở cửa.

Trợ lý Trương làm việc rất nhanh nhẹn, hôm qua Hoắc tiên sinh vừa phân phó cho anh ta, sáng hôm nay đã mang theo một người đến bấm chuông.

Đó là một cô gái thoát nhìn rất trẻ tuổi, dáng người nhỏ nhắn, mang kính đen, nhìn qua rất an tĩnh, vẫn luôn đi cạnh trợ lý Trương, không dám mở miệng nói một câu dư thừa nào.

Sắc mặt Hoắc tiên sinh biến đổi, lập tức biết được cô gái này là ai.

Hết chương 40

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 41: Thật Giả

Chương 41: Thật giả

Chuông cảnh báo trong lòng Hoắc tiên sinh kêu vang, ánh mắt cảnh giác quét qua cô gái mấy lần mới hỏi trợ lý Trương: "Đây là ai?"

"Hoắc tổng, hôm qua ngài muốn tôi điều tra tác giả của quyển sách này, tư liệu đều ở đây." Trợ lý Trương trình lên một túi văn kiện cho anh, giới thiệu nói: "Người này chính là vị tác giả đó, cô ấy là hàng xóm của tôi, tôi nghĩ ngài có chuyện muốn hỏi cô ấy, nên đã tự ý mang cô ấy đến đây."

Tuy đã đoán được đáp án, nhưng khi nghe trợ lý Trương nói ra, Hoắc tiên sinh vẫn có cảm giác rất khiếp sợ.

Cái muốn sách cay mắt bình thường đó, vậy mà có cùng nhịp thở với anh, nam chính bên trong gần như giống hệt anh, còn làm anh sinh ra ý niệm kì quái là bản thân xuyên qua đó. Có rất nhiều chuyện phát sinh trong hiện thực mà anh không có ấn tượng, còn tình tiết trong quyển sách hư cấu đó thì có trong ký ức của anh, vừa thấy là biết phía sau màn là một âm mưu to lớn, tất cả những thứ đó, đều xuất phát từ cô gái bình thường này?!

Hoắc tiên sinh không nhịn được nhìn cô ấy thêm vài lần.

Khúc Hoàn Hoàn bị tầm mắt của anh làm nổi từng đọt da gà sau lưng, không nhịn được xê dịch ra phía sau trợ lý Trương, cô nắm góc áo của trợ lý Trương, ý bảo anh ta mở miệng giải vây.

"Hoặc tổng, hay là chúng ta đi vào rồi nói?"

Cuối cùng Hoặc tiên sinh cũng thu hồi tầm mắt, xoay người đi vào nhà.

Trợ lý Trương quay đầu liếc nhìn Khúc Hoàn Hoàn, ý bảo cô ấy đi vào, sau đó mới đóng cửa lại.

Bạch Thanh Thanh ôm Chúc Chúc đi ra từ phòng ngủ, nhìn thấy hai người xuất hiện trong phòng khách, một người là trợ lý Trương, người còn lại là một cô gái cô chưa từng thấy qua, còn Hoặc tiên sinh thì cả người căng chặt, bộ dáng như gặp phải đại địch, không khỏi tò mò: "Có khách đến?"

Khúc Hoàn Hoàn vừa ngồi xuống, lập tức khẩn trương đứng lên: "Xin chào!"

Bạch Thanh Thanh gật đầu với cô ấy, ngồi xuống cạnh Hoặc tiên sinh, cô đặt Chúc Chúc vào lồng ngực Hoặc tiên sinh, mới hỏi: "Cô là?"

"Tôi... Tôi là Khúc Hoàn Hoàn." Cô dừng một chút, sau đó không nói ra được gì nữa, nhìn qua trợ lý Trương xin giúp đỡ.

Quyển sách 《 Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi 》 được đặt trên bàn trà, trợ lý Trương không dám duỗi tay, đành phải chỉ vào nó nói: "Hôm qua Hoặc tổng nói muốn điều tra vị tác giả của quyển sách này, hôm nay tôi mang theo cô ấy qua đây."

Tầm mắt bên cạnh Hoặc tiên sinh trở nên nóng rực, Bạch Thanh Thanh quay đầu nhìn, đối diện với ánh mắt Hoặc tiên sinh, trong mắt ghi rõ: Nhìn đi, thì ra anh thích tác giả của quyển sách này à!

Bạch Thanh Thanh: "..."

Bạch Thanh Thanh nhìn quyển tiểu thuyết trên bàn, tầm mắt đình trệ trên cái bìa trong chốc lát, chần chừ nói: "... Phấn Hồng Đáng Yêu Miêu?"

Khúc Hoàn Hoàn dùng sức gật đầu.

Trợ lý Trương: "Đúng đúng, chính là cô ấy!"

Bạch Thanh Thanh ho một tiếng, một tay đoạt lại Chúc Chúc trong ngực Hoắc tiên sinh, vuốt lông cho nó.

Hoắc tiên sinh xoay đầu nhìn người đối diện, lúc này anh quan sát rất cẩn thận, ngay cả giá tiền quần áo trên người đối phương bao nhiêu cũng nắm rõ, xém chút đã đuổi Khúc Hoàn Hoàn ra khỏi cửa, cuối cùng mới mở ra tệp giấy trợ lý Trương mới đưa lên cho anh.

Trong đó chỉ là tư liệu bình thường, giản lược lại gia cảnh của Khúc Hoàn Hoàn, sau đó nhấn mạnh đến quyển tiểu thuyết, biết Hoắc tiên sinh chủ yếu điều tra quyển sách này, nên quá trình từ khi gửi bản thảo, được biên tập nào nhìn trúng, đến khi xuất bản, tăng ấn bản, tái bản, đến việc doanh số đạt được thứ hạng cao nhất, tất cả đều được giới thiệu rất rành mạch.

Khúc Hoàn Hoàn càng khẩn trương.

Cô ấy nhìn thoáng qua trợ lý Trương, đối phương mắt nhìn phía trước, một chút cũng không nhận lấy ánh mắt của cô, cô nhìn nhìn Hoắc tiên sinh đang trầm tư đọc tư liệu đối diện, chủ động hỏi: "Xin hỏi... Ngài tìm tôi có chuyện gì sao?"

Hoắc tiên sinh hỏi: "Cô biết tôi à?"

Cuối cùng cũng được phản ứng lại, Khúc Hoàn Hoàn mừng rỡ, vội vàng gật đầu: "Biết, ngài là Hoắc Minh Châu, tổng giám đốc Hoắc thị... À, cũng là hình mẫu của tiểu thuyết tôi viết."

"Chỉ là hình mẫu?"

"Đúng vậy."

Hoắc tiên sinh nhíu mày một chút: "Tôi phát hiện trong tiểu thuyết viết rất nhiều chuyện mà người khác không biết, làm sao cô biết được?"

"Trương Mặc Thâm là hàng xóm của tôi, tôi biết anh ấy là trợ lý của Hoắc tổng, lúc tôi coi ngài như hình mẫu của nhân vật trong truyện, nên đã hỏi thăm rất nhiều chuyện của ngài từ anh ấy, anh ấy nói cho tôi rất nhiều chi tiết."

Trợ lý Trương ở bên cạnh gật đầu.

Trương Mặc Thâm là tên của trợ lý Trương, anh ta đã ở cạnh Hoắc tiên sinh rất nhiều năm, biết rất nhiều chuyện người ngoài không biết, ví dụ nỗi sợ sét đánh của Hoắc tiên sinh, sợ động vật có thân hình dài, vị trí nốt ruồi trên lưng cũng biết rõ.

Hoắc tiên sinh nhíu nhẹ mày, lời giải thích này không chê vào đâu được. Anh hỏi tiếp: "Những chuyện đó... Những chuyện chưa từng xảy ra trong quá khứ, làm sao cô biết được?" Hoắc tiên sinh đang nói đến tình tiết trong truyện, trong trí nhớ của anh cũng có những việc đó.

"Hả?" Khúc Hoàn Hoàn mờ mịt.

Cô ấy chần chờ thật lâu, mới do dự nói: "Đương nhiên là... Hư cấu rồi."

Hoắc tiên sinh sững sốt.

Khúc Hoàn Hoàn chậm rãi nói: "Cho dù lấy Hoắc tổng ngài làm hình mẫu, nhưng tôi cũng không thể xây dựng câu chuyện dựa theo hiện thực được, nữ chính trong truyện là hư cấu, chẳng lẽ tôi có thể làm cô ấy xuất

hiện trong hiện thực sao? Chuyện trước kia của nam nữ chính đều là hư cấu, diễn biến câu chuyện đương nhiên cũng không có thật."

Hoắc tiên sinh nhất thời sững sờ tại chỗ.

Khúc Hoàn Hoàn không hiểu được phản ứng của anh, cô thật cẩn thận nhớ lại lời vừa nói, không phát hiện ra sai lầm nào, lập tức càng thấy kì quái.

Nếu chuyện trong tiểu thuyết không phải là hư cấu, chẳng lẽ đây là hồi ký à?

Khúc Hoàn Hoàn nhìn Bạch Thanh Thanh bên cạnh Hoắc tiên sinh một cái, trong lòng nói thầm: Rõ ràng có người yêu đẹp như này, chẳng lẽ còn coi trọng nữ chính thiếu năng trí tuệ trong truyện sao? Cái thể loại mỗi ngày chỉ biết nhào vào lòng, té ngã, giả tạo bạch liên hoa*, loại người bán đứng công ty, vậy mà có người nhìn trúng à?

*(Bạch liên hoa: Hoa sen trắng, chỉ mấy cô gái ngây thơ, trong sáng, vô tội)

Hoắc tiên sinh do dự một chút, hỏi: "Vậy bối cảnh gia đình nam chính, ba mẹ của anh ta... Rất khác với hiện thực."

"Đương nhiên cũng là giả." Khúc Hoàn Hoàn nói: "Hoắc tổng, ngài không hiểu, nam chính tiểu thuyết có thân thế bi thảm, tương phản với vẻ ngoài cường thế, như vậy mới có thể khiến cho nữ chính và người đọc đồng tình thương tiếc, giống loại tiểu thuyết nào... Khụ, loại tiểu thuyết này đều có kịch bản như thế."

Hoắc tiên sinh với thân thế bi thảm: "....."

Hoắc tiên sinh tiếp tục hỏi: "Nếu có một ngày, cô phát hiện mình và nam chính trong truyện có thân thế như đức, nhưng lại trái ngược với thực tế thì

sao?"

Khúc Hoàn Hoàn nhìn chăm chăm Hoắc tiên sinh thật lâu, thấy biểu cảm trên mặt anh không có vẻ như nói giỡn, mới nghiêm túc trả lời anh: "VẬY nhất định là tôi đã xuyên qua."

Hoắc tiên sinh: "..."

Trong nháy mắt Hoắc tiên sinh cảm thấy đầu óc trống rỗng, ý niệm này cũng đã từ xuất hiện, lúc ấy lưu lại trong đầu, làm cách nào cũng không biến mất, hiện tại nghe thấy người khác nói như vậy, không cảm thấy vớ vẩn, ngược lại có một ảo giác chắc chắn là đúng.

Mặc dù vớ vẩn, nhưng kết hợp với ký ức của anh thì vô cùng hợp lý.

Khúc Hoàn Hoàn hậu tri hậu giác hỏi: "Hoắc tổng, ngài biết xuyên qua là gì à?"

Hoắc tiên sinh gật gật đầu.

Khúc Hoàn Hoàn nói: "Nhưng mà loại chuyện này đều là hư cấu, không có khả năng phát sinh trong hiện thực."

Hoắc tiên sinh thật thật giả giả xuyên qua: "..."

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy quyển sách nọ, Hoắc tiên sinh cũng không tin mình cứ như vậy xuyên qua.

Rõ ràng tất cả đều không thay đổi, anh vẫn là tổng giám đốc Hoắc thị, thư ký cũng là Dương Xảo Mạn, ngay cả siêu xe số lượng giới hạn toàn cầu kia cũng thế, kết quả vào ngay lúc anh không biết, bản thân đã trực tiếp xuyên qua thời không.

Hoắc tiên sinh thật hoang mang, anh không biết làm sao mình xuyên qua được.

Bạch Thanh Thanh ngồi bên cạnh nhìn toàn bộ quá trình, vẫn không hiểu nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể nhận ra cảm xúc của Hoắc tiên sinh độ nhiên trầm xuống, thần sắc uể oải, không vực dậy được tinh thần.

Cô nhét Chúc Chúc vào lại ngực anh, Chúc Chúc rất hiểu ý, gâu gâu vài tiếng, vươn đầu lưỡi nhỏ hồng hồng mềm mại liếm mu bàn tay anh, bộ lông xù nỗ lực cọ vào người Hoắc tiên sinh, cuối cùng đã kéo về thần hồn của Hoắc tiên sinh.

Anh nói với trợ lý Trương: "Không còn gì nữa, cậu đem vị này..." Hoắc tiên sinh dừng một chút, nhìn thoáng qua quyển sách trên bàn: "Đưa vị Phấn Hồng Đáng Yêu Miêu này về đi."

Khúc Hoàn Hoàn:...

Gì? Cứ như vậy kết thúc?

Khúc Hoàn Hoàn hơi ngơ ra, từ đêm qua tinh thần của cô đã căng chặt, còn dự tính đối phương sẽ ném cho cô một tờ chi phiếu trước mặt cô, cảm thụ toàn bộ khí thế tổng giám đốc bá đạo là như thế nào, chuẩn bị coi như tư liệu sống cho lần sáng tác tiếp theo, kết quả chẳng qua chỉ hỏi mấy vấn đề đã kết thúc?

Trợ lý Trương kéo cô một chút cô mới hoàn hồn, vội vàng cầm túi của mình đi theo trợ lý Trương ra ngoài.

Cửa được đóng lại cẩn thận, Bạch Thanh Thanh lo lắng nhìn Hoắc tiên sinh, thấy anh vẫn là bộ dáng không thể nhắc nổi tinh thần lên, cô sờ sờ đầu anh, tiến qua hôn hôn, "Sao vậy?"

"Thanh Thanh, phát hiện lần trước là thật." Hoắc tiên sinh cầm lấy quyển tiểu thuyết kia, nhìn chăm chăm nhân vật trên bìa sách, "Anh thật sự xuyên ra từ trong đây, thậm chí anh còn không biết tại sao lại như vậy."

"..." Bạch Thanh Thanh phối hợp với anh: "Nếu anh không biết, vậy chúng ta đừng nghĩ đến chuyện quay về được không."

Hoặc tiên sinh thở dài: "Rõ ràng hoàn cảnh không có gì thay đổi, nhưng anh cảm giác có chỗ không đúng."

Bạch Thanh Thanh quyết đoán ôm Chúc Chúc đứng dậy: "Em mang Chúc Chúc ra ngoài đi dạo."

Hoặc tiên sinh u oán nhìn bóng dáng biến mất sau cửa của cô.

...

Trợ lý Trương và Khúc Hoàn Hoàn chưa đi xa, Bạch Thanh Thanh ôm Chúc Chúc ra khỏi thang máy, thì nhìn thấy hai người đứng trước cửa tòa nhà, dường như muốn nói gì đó.

Bạch Thanh Thanh đến gần, đoạn hội thoại liền truyền vào tai.

"Trương Mặc Thâm, anh đã nhờ tôi giúp đỡ gấp, đừng về nhà phải làm Phật nhảy tường* cho tôi đấy."

*(Phật nhảy tường: 佛跳墙, món ăn nổi tiếng của Phúc Kiến, Trung Quốc)

"Ừ."

"Anh nói bề ngoài Hoặc Minh Châu thoát nhìn cao lãnh như vậy, sao lại thích đọc loại truyện tổng giám đốc này chứ."

"= = Ừm."

"Tôi càng không hiểu, anh là đàn ông, sao lại thích viết thể loại tổng giám đốc này chứ, còn cái tên gì nữa... Phấn Hồng Đáng Yêu Miêu, không chỉ còn không phù hợp với hình tượng của anh, anh còn lấy Hoặc Minh

Châu làm hình mẫu, bây giờ bị Hoắc Minh Châu phát hiện, vậy mà còn tìm tôi mạo danh thay thế, anh nói xem nếu Hoắc tổng biết anh là người viết ra nó sẽ cảm giác gì?"

Trợ lý Trương trầm mặc một chút, nói: "Cô đã đáp ứng không nói ra."

Khúc Hoàn Hoàn cười hì hì nói: "Không phải là chưa bại lộ sao, Hoắc Minh Châu đâu có phát hiện."

"= = ừm."

Bạch Thanh Thanh đứng phía sau nghe thấy toàn bộ: "..."

Dáng người trợ lý Trương cao lớn, trong ấn tượng của cô, trợ lý Trương là người trầm mặc ít lời không can thiệp vào chuyện khác. Cô nhớ đến cái tên 'Phấn Hồng Đáng Yêu Miêu', nhớ đến tình tiết trong truyện, sau đó nhớ đến Đỗ Linh tôn sùng quyển sách này đến mức nào, Bạch Thanh Thanh cúi đầu nhìn thoáng qua Chúc Chúc, duỗi tay che miệng nó, trầm mặc xoay người trở về.

Cô nghĩ thầm: So với chuyện này, việc Hoắc Minh Châu mê sảng nói còn đáng tin hơn.

Tác giả có lời muốn nói: Hoắc tiên sinh: QAQ trời ạ vậy mà tôi đã xuyên qua...

Bạch Thanh Thanh: Ừ.

Hoắc tiên sinh: TAT cảm thấy cả người đều không ổn...

Bạch Thanh Thanh: Ừ.

Hoắc tiên sinh: Hu hu hu hu thật khổ sở, cần Thanh Thanh hôn hôn mới có thể tốt lên(づ ̄ 3 ̄)づ

Bạch Thanh Thanh: CHU~

Hết chương 41

—

Tin mới là mình đã thi xong nên có thời gian edit. Lịch đăng truyện sẽ thay đổi, cụ thể là 3 chương/tuần vào thứ 3, 5, 7. Áp dụng từ tuần sau.

Cám ơn.

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 42: Kế Hoạch Mới

Chương 42: Kế hoạch mới

Hoắc tiên sinh suy sút trong chốc lát nhưng tỉnh táo lại rất nhanh.

Sau khi biết được mình xuyên ra từ trong truyện, anh đã có tinh thần, đọc lại tỉ mỉ quyển sách đó thật kĩ càng, còn ghi chú thật nhiều giống như Bạch Thanh Thanh.

Hoắc tiên sinh rất nhanh phát hiện ra một chuyện.

Bất kể là việc bị bệnh hay đi sơn trang nghỉ dưỡng, quá trình anh trải qua ở hiện thực vậy mà giống như đúc trong truyện, ngay cả tuyến thời gian cũng thế, anh bị bệnh được Bạch Thanh Thanh chăm sóc, trong sách là nữ chính chăm sóc, kế hoạch ở sơn trang của bọn họ bị gián đoạn, trong sách cũng bị một chuyện bất ngờ mà kết thúc. Ngay cả kế hoạch đánh đổ Bạch Thanh Thanh của Dương Xảo Mạn, bọn họ đi cắm trại dã ngoại, trong sách nam nữ có hoạt động của công ty nên đi cắm trại, thời gian trải qua ở đó không hơn kém trong hiện thực một ngày nào.

Trong sách không có nhân vật Bạch Thanh Thanh, nam chính đương nhiên cũng không bị nữ chính đánh ngã, Hoắc tiên sinh thở phào, rất nhanh đã cảm thấy là lạ. Dương Xảo Mạn không đọc qua quyển sách này, làm sao kế hoạch định ra có thể trùng với tuyến thời gian trong truyện?

Hoặc tiên sinh lật lật, nhìn thấy nam nữ chính cãi nhau, chia tay, hòa thuận, cãi nhau, chia tay, hòa thuận, trải qua vô số lần mới có thể trở thành một thể, tu thành chính quả, lăn lên giường đơn.

Hoặc tiên sinh tính toán tuyến thời gian: "Á... Lúc này, phỏng chừng mình đã đẩy ngã Thanh Thanh rồi."

"Như vậy chắc là khác trong tiểu thuyết rồi." Hoặc tiên sinh thật vừa lòng.

Trong truyện không có Bạch Thanh Thanh, từ khi Bạch Thanh Thanh phá hư cửa sổ xe của anh, cho dù lúc bắt đầu vẫn còn bị tiểu thuyết ảnh hưởng, nhưng hiện tại cũng đã khác. Giai đoạn sau của cốt truyện là nam chính và nam phụ đấu đá nhau tranh đoạt nữ chính, nhưng trong hiện thực, nam phụ đã sớm cưới vợ sinh con, công ty hai nhà hợp tác rất tốt, sẽ không xảy ra việc vì phụ nữ mà trở mặt thành thù.

Trong truyện, nam chính mất một khoảng thời gian mới xác định quan hệ với nữ chính, nhưng trong hiện thực, anh đã ở chung với Bạch Thanh Thanh!

Nghĩ đến đây, Hoặc tiên sinh vừa lòng khép sách lại.

May mà anh xuyên qua, bây giờ bạn gái là Bạch Thanh Thanh, trừ việc không thể áp đảo cô thì mặt nào cũng ưu tú, khác một trời một vực với nữ chính trong tiểu thuyết. Nếu không phải biết mình đã xuyên ra, Hoặc tiên sinh không thể tin tưởng được, bản thân anh vậy mà có thể coi trọng loại nữ chính trong truyện này!

Loại phụ nữ này sao có thể so với Bạch Thanh Thanh, một trăm cô ta cũng kém hơn cả Dương Xảo Mạn!

Hoặc tiên sinh cảm thấy hiện tại rất rất muốn gặp Bạch Thanh Thanh, anh nhìn xung quanh, không tìm được liền lên tiếng gọi: "Thanh Thanh."

Chúc Chúc 'gâu gâu' chạy ra từ phòng ngủ đến bên chân anh, duỗi móng vuốt muốn bò lên người anh. Hoắc tiên sinh ôm nó lên một tay, lúc này, Bạch Thanh Thanh ôm một cái thang đi vào từ ngoài cửa.

Cô mang nó đến chính giữa phòng khách, cởi giày ra leo lên.

Hoắc tiên sinh tò mò: "Em làm gì thế?"

"Hôm qua đèn hỏng rồi, có thời gian nên sửa nó luôn."

"..."

Trong lòng Hoắc tiên sinh thầm đặc ý: Xem đi! Thanh Thanh còn biết sửa đèn, bạn gái trong truyện không biết làm việc này!

Bạch Thanh Thanh lấy tua vít từ trong hộp dụng cụ, dư quang khóe mắt nhìn thấy anh đang ngẩng đầu xem không chớp mắt, thuận miệng hỏi: "Anh không đi làm sao?"

"... À?"

"Em kéo cầu dao điện xuống rồi, lúc này trong nhà không có điện, nếu anh muốn đợi cũng được."

Bạch Thanh Thanh bắt đầu tháo đinh ốc trên đèn, vừa vặn vừa nói: "Nhưng mà em thấy Dương Xảo Mạn đã nhắn tin cho anh, còn vài hội nghị chờ anh quay về tham gia, anh quên rồi à?"

"....." Đúng là quên rồi!

Bạch Thanh Thanh thoáng nhìn biểu tình khiếp sợ của anh, không nhịn được cong khóe miệng, Hoắc tiên sinh ngửa đầu ngơ ngác nhìn cô, không khác gì Chúc Chúc trong lòng anh, nhìn qua giống hệt một chú chó to tướng.

Cô dừng động tác, cười nhìn về phía Hoắc tiên sinh: "Nếu anh đồng ý để em nuôi..."

"Anh đi đây!"

"Mang Chúc Chúc theo đi, chiều nay em có việc bận, không tiện lo cho nó."

Bước chân đã tới cửa của Hoắc tiên sinh ngừng lại, mang theo Chúc Chúc cùng đồ chơi và thức ăn của nó, còn mang theo một bộ quần áo cho cún rồi mới đi.

Cánh cửa được anh nhẹ nhàng đóng lại, Bạch Thanh Thanh cúi đầu cười cười, tiếp tục vắn đĩnh ốc.

...

Khi Hoắc tiên sinh đến công ty, Dương Xảo Mạn đã rất gấp: "Hoắc tổng, ngày đầu tiên ngài và Bạch tiểu thư ở chung như thế nào rồi?"

Tầm mắt cô ấy quét qua phần cổ lộ ra của Hoắc tiên sinh vài lần, thật sự không tìm ra dấu vết ái muội nào mới tiếc nuối dời mắt đến cúc áo sơ mi đầu tiên, thu hồi ánh mắt.

Hoắc tiên sinh vừa thấy cô ấy, lập tức nhớ đến bản kế hoạch đã bị hủy, lông mày tức khắc nhíu lên, ôm Chúc Chúc ngồi vào bàn làm việc, dù bận vẫn ung dung đánh giá cô nàng.

Dương Xảo Mạn bị anh nhìn đến nổi da gà, cảm lòng không đậu lùi lại mấy bước.

"Hoắc tổng...?"

Hoắc tiên sinh nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve bộ lông mềm mại của Chúc Chúc, nói băng quơ: "Lần trước cô đã nói, chỉ cần dựa theo bản kế hoạch

đó hành động, cuối cùng tôi có thể... Thành công."

"Dạ, đúng vậy..."

Dương Xảo Mạn khóc không ra nước mắt.

Cô ấy nói không sai, chỉ cần dựa theo từng bước trong đó là Hoắc tổng tuyệt đối có thể đánh gục Bạch Thanh Thanh, nhưng trên tiền đề, Hoắc tổng phải làm theo từng bước mà!

Không cần đoán cũng biết, với độ cường thế như bình thường của Bạch Thanh Thanh, nói không chừng ở ngay bước đầu tiên trong kế hoạch, Hoắc tổng đã bị Bạch Thanh Thanh chiếm trước tiên cơ, từ đó cũng không hề bẻ lại, cô ấy vốn cho rằng Hoắc tổng có thể chống đỡ đến khi hoàn thành kế hoạch, kết quả mới đi có hai ngày đã về.

Bây giờ kế hoạch thất bại, vậy mà trái lại còn trách cô?!

Dương Xảo Mạn cảm thấy rất ấm ức.

Cô đã chuẩn bị tâm lý bị trừ tiền thưởng thì nghe được Hoắc tiên sinh trước mặt nhẹ nhàng nói một câu: "Lập thêm một bản kế hoạch khác."

"Dạ, Hoắc tổng..... Á?"

Dương Xảo Mạn ngẩng đầu lên.

Hoắc tiên sinh đối diện nghiêng đầu qua một bên: "Không hoàn thành sẽ trừ tiền thưởng."

Dương Xảo Mạn: "..... Dạ, Hoắc tổng."

Dương Xảo Mạn choáng váng quay về vị trí của mình, theo bản năng lập ra một hồ sơ, bắt đầu tạo ra một bản kế hoạch mới. Đến khi viết được một nửa, cô mới hậu tri hậu giác phản ứng lại.

Chẳng lẽ Hoắc tổng còn chưa chết tâm?

Đến bây giờ Hoắc tổng còn muốn phản công lại Bạch Thanh Thanh?

Không hổ là Hoắc tổng! Quả nhiên là Hoắc tổng!

Dương Xảo Mạn hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang mở phần đã đánh dấu, tìm ra '100 chiêu lãng mạn' đã cất giữ từ lâu, cẩn trọng đem vào bản kế hoạch.

Vì tiền thưởng! Nói gì cũng phải giúp Hoắc tổng áp đảo Bạch Thanh Thanh!

Mấy chục phút sau, một bản kế hoạch mới ra lò được đặt trước mặt Hoắc tiên sinh.

"Cho dù đã bắt đầu ở chung, cũng không thể lơ là được. Sinh hoạt hàng ngày chính là làm bạn gái vui vẻ, đối với Bạch tiểu thư, khi tâm trạng cô ấy tốt, Hoắc tổng muốn làm gì cũng tốt, ngược lại, nếu tâm trạng cô ấy không tốt, là người thân cận nhất với Bạch tiểu thư, rất có khả năng Hoắc tổng sẽ gánh lấy hậu quả."

"Muốn để Bạch tiểu thư bị Hoắc tổng áp đảo, tiền đề là cô ấy cam tâm tình nguyện. Bạch tiểu thư làm người tương đối cường thế, Hoắc tổng phải làm hai thứ, một là phải cường thế hơn cô ấy, hai là làm thái độ của cô ấy mềm xuống. Bạch tiểu thư tương đối am hiểu việc chăm sóc người khác, vì vậy Hoắc tổng cần phải càng chăm sóc nhiều hơn cô ấy."

Trước mắt Hoắc tiên sinh sáng ngời, anh tán thưởng nhìn về Dương Xảo Mạn đang lạng lẽ đứng một bên chờ, tiếp tục đọc.

"Sống chung với nhau, Hoắc tổng sẽ càng tiếp xúc với Bạch tiểu thư nhiều hơn, quan tâm từng chi tiết nhỏ sẽ có thể chạm vào lòng người... Sinh

nhật bất ngờ, về nhà sẽ được tặng một cái ôm, tặng quà, tri kỷ hiểu ý...
Dưới đây là những trường hợp có thể áp dụng: ①...②...③..."

Hoặc tiên sinh đặt bản kế hoạch xuống, nhìn thoáng qua đồng hồ, lập tức nói: "Dương Xảo Mạn!"

"Ngài nói đi Hoắc tông."

"Đặt một phần cơm trưa cho Thanh Thanh, lúc tôi ra ngoài cô ấy còn đang sửa bóng đèn, hiện tại chắc hẳn đã không kịp giờ nấu cơm, Hoắc tiên sinh trầm tư một chút: "Đặt phần tôi thường ăn đi."

Dương Xảo Mạn: =□= Sửa... Sửa đèn?!

"Còn không đi mau!"

"Dạ, Hoắc tông!"

Dương Xảo Mạn vội vàng đi gọi điện thoại, khi xác nhận địa chỉ, cô nàng ngẩng đầu hỏi Hoắc tiên sinh: "Đưa đến nhà Bạch tiểu thư ạ?"

Hoắc tiên sinh vừa định gật đầu, bỗng nhiên nhớ đến lời nói trước khi đi của Bạch Thanh Thanh, cô nói chiều nay có việc cần xử lý, cũng không nói đi đâu, nếu đã không thể lo cho Chúc Chúc thì chắc là đi ra ngoài, không biết bây giờ cô đã đi chưa.

"Từ từ, để tôi hỏi cô ấy."

Hoắc tiên sinh cầm điện thoại, anh còn chưa gửi xong tin nhắn, một tiếng ding nhắc nhở vang lên trước, là tin nhắn của Bạch Thanh Thanh.

【 Ngoan ngoãn ăn cơm. 】

... Hả?

Hoặc tiên sinh có điếm không hiểu.

Điện thoại trên bàn Dương Xảo Mạn vang lên, cô ấy sửng sốt một chút, vội vàng bắt máy.

"Thư ký Dương, có cơm hộp của cô."

"Hả?... À, đưa lên đây đi."

Dương Xảo Mạn mờ mịt cúp máy, nhớ lại xem hôm nay mình có gọi cơm hộp hay không.

Không chờ cô ấy nghĩ ra, anh trai giao cơm đã đi ra thang máy, trong tay cầm hai phần cơm, còn có một bó hoa hồng tươi mới còn đọng nước.

"Xin chào, xin hỏi cô Dương Xảo Mạn có ở đây không?"

Dương Xảo Mạn vội vàng nói: "Tôi đây."

Anh trai giao cơm đưa cho cô ấy một phần, hỏi tiếp: "Xin hỏi Hoắc Minh Châu tiên sinh có ở đây không?"

Hoắc tiên sinh đang nghĩ về tin nhắn, nghe vậy thì ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn thấy bó hoa trong lòng anh trai giao hàng, anh nhớ đến tin nhắn vừa nãy, tức khắc nheo mắt.

Anh trai giao cơm nói tiếp: "Đây là cơm trưa do cô Bạch Thanh Thanh đã đặt tôi đem đến, cùng với một bó hoa hồng."

Hoắc tiên sinh: "..."

Ding!

【 Còn có một cái hôn. 】

【 (づ 3)づ へ ~ 】

Tác giả có lời muốn nói: Hoặc tiên sinh: π_π.....

Bạch Thanh Thanh: (づ[〰] 3[〰])づ 〰? ~

Hết chương 42

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 43: Ghen

Chương 43: Ghen

Hoắc tiên sinh từ chối để Bạch Thanh Thanh đến đón anh tan làm, trợ lý Trương mở cửa chiếc siêu xe trăm bản toàn cầu kia, chở anh đến một cửa hàng hoa, chọn lựa tỉ mỉ 99 cành hoa hồng xinh tươi rồi để nhân viên bó lại thật đẹp. Tiếp theo, anh ngồi vào siêu xe của mình đến cửa hàng trang sức, chọn một cái vòng cổ đơn giản giá trị cao đến mức có thể làm Dương Xảo Mạn sợ nhũn chân, xong hết mới để trợ lý Trương chở về nhà.

"Hàng ngày, tặng quà cho bạn gái có thể làm cho sinh hoạt bình đạm trở nên vui vẻ hơn, trước kia Bạch tiểu thư đam mê bao dưỡng tiểu bạch kiểm, nếu cô ấy nhận được quà của Hoắc tổng, nhất định sẽ rất cao hứng, vô cùng mừng rỡ, lúc ấy Hoắc tổng đưa ra yêu cầu, nhất định cô ấy sẽ không cự tuyệt. Có kinh nghiệm lần trước*, chắc hẳn Hoắc tổng nên tự mình tặng quà, tự tay đeo cho cô ấy, có thể nhìn thấy phản ứng trực tiếp của cô ấy..."

*(Xem rõ hơn ở chương 28)

"dưới đây là những món quà thích hợp: ①...②...③..."

Trợ lý Trương lái xe, chậm rãi dừng dưới chung cư.

Hoắc tiên sinh sờ món quà được đóng gói tinh xảo trong túi, ôm Chúc Chúc, cầm bó hoa, vẻ mặt tự tin bước lên lầu.

Anh không nhấn mật mã mà ấn chuông cửa, chờ Bạch Thanh Thanh ra mở.

"Ding dong!"

Trong lúc chờ đợi, trong lòng Hoắc tiên sinh bắt đầu mơ tưởng đến phản ứng của Bạch Thanh Thanh.

Bạch Thanh Thanh có thể nghĩ người ngoài cửa là khách, nên sẽ ra ngoài mở cửa như thường, không ngờ rằng đập vào mắt là một bó hoa hồng đỏ rực, bị bó hoa che đi, tiếng 'gâu gâu' của Chúc Chúc coi như là nhạc đệm, mặt của mình sẽ xuất hiện trước mặt cô.

Nhất định cô sẽ sững sờ tại chỗ, niềm vui bất ngờ làm cô chưa kịp hồi thần, lúc này, mình sẽ nhét bó hoa vào lòng cô, trong lúc cô đang ngơ ngẩn thì lấy ra hộp quà đã được đóng gói tinh tế đẹp đẽ.

Chúc Chúc 'gâu gâu' kêu hai tiếng, hộp quà được mở ra chậm rãi, bên trong là vòng cổ anh đã lựa chọn tỉ mỉ. Cuối cùng cái vòng cổ đơn giản nhưng hào phóng này sẽ được an vị trên cổ Bạch Thanh Thanh.

Tất cả đều sẽ tiến hành dựa theo kế hoạch, nhất định Bạch Thanh Thanh sẽ vô cùng cảm động, nói không chừng sẽ lần đầu tiên cảm động rơi nước mắt trước mặt anh, lúc này, anh chỉ cần đặt Chúc Chúc xuống, mở ra lồng ngực bạn trai chỉ thuộc về Bạch Thanh Thanh, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng...

-- Ha ha ha.

Hoắc tiên sinh cố kiềm chế khóe miệng đang cong lên của mình, nỗ lực không phát ra tiếng cười.

Chúc Chúc trong lòng anh sửa 'gâu gâu', dường như cũng thấy được bức tranh trong đầu anh.

Hoặc tiên sinh đợi ngoài cửa thật lâu, không có ai ra mở cửa, anh ôm bó hoa, nghĩ thầm có thể Bạch Thanh Thanh đang nấu cơm nên không nghe thấy, một lần nữa gian nan ấn chuông cửa.

"Ding dong!"

Trong lòng Hoặc tiên sinh bấm ngón tay tính giờ, cánh cửa phía trước cũng không được mở ra.

Anh nhớ trước khi ra ngoài, Bạch Thanh Thanh đang ngồi trên cái thang vận đình ốc trên bóng đèn thủy tinh, không biết cô có sửa được không, trong nháy mắt, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu anh, phỏng đoán đáng sợ làm sắc mắt anh trắng bệch, vội vàng duỗi tay ấn mật mã.

Hoặc tiên sinh kinh hoàng thất thố vọt vào: "Thanh Thanh!"

Phòng khách trống rỗng không có ai. Cái thang ở giữa cũng không còn, trong nhà tối tăm, chỉ có ánh chiều tà chiếu vào từ cửa sổ, phòng bếp cũng không có ánh sáng.

Hoặc tiên sinh đặt Chúc Chúc xuống đất, duỗi tay bật đèn phòng khách.

Đèn thủy tinh sáng trưng, đã được sửa rồi.

Hoặc tiên sinh mờ mịt: "Thanh Thanh? Em có trong nhà không?"

"Gâu gâu!"

Không ai trả lời.

Hoặc tiên sinh nhìn thoáng qua bó hoa trong lòng, sờ hộp quà trong túi, lại sờ sờ bản kế hoạch trong túi, cảm thấy thật thất vọng.

Anh đã đặc biệt chuẩn bị sự bất ngờ vui vẻ, kết quả người nên nhận được không có ở nhà.

Hoặc tiên sinh mất mát đặt bó hoa và món quà lên bàn trà.

"Ngao ô..." Chúc Chúc dùng đầu chạm vào chân anh, ánh mắt ướt át nhu thuận nhìn anh.

"Mẹ mày đi ra ngoài rồi, không biết chừng nào mới về." Hoặc tiên sinh một tay ôm nó lên: "Mày đói chưa? Hôm nay cho mày ăn đồ ăn vị mới nha?"

"Ngao ô..."

Hoặc tiên sinh mở cho nó túi đồ ăn vị cá biển, bản thân thì ngồi xồm bên cạnh nhìn, gần như cả người Chúc Chúc đều vùi vào chén cơm.

Hoặc tiên sinh nhìn nhìn, hậu tri hậu giác mới phản ứng lại: "Thanh Thanh không ở nhà, còn tao thì sao?"

Anh lấy điện thoại ra, vậy mà phát hiện ra mấy tin nhắn chưa đọc từ Bạch Thanh Thanh, thời gian gửi đến là một giờ trước, lúc ấy anh còn đang ở cửa hàng bán hoa nên không nghe tiếng thông báo.

【 Tối nay em có việc, sẽ về trễ một chút. 】

【 Ngoan ngoan ăn cơm, em về kiểm tra đấy. 】

【(づ〰 3 〰)づ へ~】

Hoặc tiên sinh nhìn cái biểu tượng moah moah cuối cùng, lỗ tai dần dần đỏ lên.

Anh gần như phản ứng lại, Bạch Thanh Thanh trở về kiểm tra cái gì!

Đến khi Bạch Thanh Thanh về nhà, nhất định cô sẽ đề anh lên sô pha, giam anh lại không cho anh chạy trốn, sau đó néo cằm anh, không cho anh cơ hội quay đầu đi, cứ như vậy dùng sức hôn, hút hết từng tấc không khí

trong miệng anh, nếu không khí thích hợp, còn sẽ kêu Chúc Chúc về ổ của nó, bọn họ sẽ như vậy thuận lý thành chương xxoo!

Hoặc tiên sinh đứng thẳng dậy, cứng đờ đi ra ngoài vài bước, lại xoay về, một tay ôm Chúc Chúc đã ăn đến no căng bụng.

"Ngao ô?"

"Ba mang mỳ đi ra ngoài ăn." Hoặc tiên sinh thay cho nó một cái váy công chúa: "Mẹ mỳ không về, hai ba con mình chỉ có thể nương tựa vào nhau."

"Ngao ô..."

Hoặc tiên sinh mở cửa siêu xe giới hạn của mình ra, mang theo Chúc Chúc đến một nhà hàng Pháp.

Anh đặt Chúc Chúc lên ghế đối diện, rất có tình thú trải khăn ăn ra, một người một chố ăn từng miếng từng miếng, còn rót rượu vang đỏ cho ly của Chúc Chúc.

Đây là nhà hàng có tính bảo mật rất cao, giữa hai bàn sẽ có đồ che, còn có cây xanh trang trí chặn lại, rất ít người chú ý đến bàn ăn khác, càng không cần lo lắng sẽ bị phóng viên chụp lén, trở thành đầu đề trên báo của ngày hôm sau.

Làm xong tất cả, Hoặc tiên sinh thật thỏa mãn, trong lúc chờ đồ ăn được đem ra, anh còn cầm ly thủy tinh chạm chạm với ly của Chúc Chúc.

"Mặc dù không biết mẹ mỳ đang ở đâu, nhưng nếu cô ấy không ở đây, chúng ta chỉ có thể đổi khẩu vị."

"Ngao!"

"Đúng không? Mỳ cũng thấy vậy?"

"Ngao!"

Hoặc tiên sinh nhấp một ngụm rượu vang đỏ, cầm dao nĩa chuẩn bị ăn thì nghe thấy Chúc Chúc ngao ngao vài tiếng, anh nghi hoặc ngẩng đầu, phát hiện tầm mắt Chúc Chúc không dừng trên người anh, ngược lại đang nhìn phía sau anh.

Hoặc tiên sinh mờ mịt xoay người lại, ở vị trí cách anh không xa, có hai người ngồi đối diện nhau, một người trong đó ngoài Bạch Thanh Thanh thì còn ai vào đây?

Hoặc tiên sinh sáng mắt, quay lại khen Chúc Chúc một trận: "Không uổng công tao thương mày như này, nhanh như vậy đã tìm được mẹ mày."

Anh khen xong, bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, cảm thấy có chỗ sai sai.

Bạch Thanh Thanh nói buổi tối có việc nên chưa về, sao cô có mặt ở nhà hàng này?

Anh vốn cho rằng Bạch Thanh Thanh đang ở cạnh Đỗ Linh, dù sao Đỗ Linh cũng coi như là người quản lý công việc của cô, chuyện gì cũng do Đỗ Linh xử lý, bây giờ chẳng những Đỗ Linh không có ở đây, mà người ngồi đối diện Bạch Thanh Thanh còn là đàn ông!

Bạch Thanh Thanh nói mình có việc, bây giờ lại xuất hiện một mình trong nhà hàng với một người đàn ông xa lạ?

Chuông cảnh báo trong lòng Hoặc tiên sinh vang lên, sắc mặt tức khắc trầm xuống, ra hiệu cho Chúc Chúc im lặng, lặng lẽ chuyển người qua.

"Bạch tiểu thư thật sự không hề suy xét một chút?" Yến Thu Dương đặt ly rượu xuống, nhìn người phụ nữ đối diện: "Tôi thật lòng mời Bạch tiểu thư gia nhập công ty của chúng tôi, giá cả cũng rất phong phú, tôi tin phần

lớn người đều sẽ bắt lấy cơ hội này, cho dù như thế, Bạch tiểu thư cũng không động tâm à?"

"Anh đã nói, chỉ là phần lớn người." Bạch Thanh Thanh cười cười, từ chối nói: "Tôi là một người thích tự do, chỉ sợ không thể thích ứng với cuộc sống sáng đi chiều về." Cô rũ mắt nhìn điện thoại, vẫn không có tin nhắn nào.

Yến Thu Dương nhún vai: "Vậy cũng không còn cách nào, Hoắc tổng còn là bạn trai của Bạch tiểu thư mà."

Bạch Thanh Thanh đang định nhắn tin thì dừng tay, ngẩng đầu lên: "Anh biết?"

"Hoắc tổng đã từng đi đến sơn trang nghỉ dưỡng cùng Bạch tiểu thư hai ngày, trùng hợp là, em họ tôi cũng ở đó, con bé trở về còn nhớ mãi không quên Hoắc tổng, trong miệng còn từng nhắc qua tên của Bạch tiểu thư."

"Em gái họ của anh?"

"À, nó là tiểu thư của Phương gia, tên là Phương Niệm Vân, không biết Bạch tiểu thư có ấn tượng hay không."

Bạch Thanh Thanh: "..."

Bạch Thanh Thanh không đổi sắc mặt thu tay: "Thật trùng hợp."

Ding!

Tin nhắn cô chờ cả đêm cuối cùng cũng đến!

【 Em đang ở đâu? 】

【 Chúc Chúc nhớ em. 】

Bạch Thanh Thanh bật cười, duỗi tay cầm điện thoại, nhả thật nhanh:
【 Thay em ôm nó một cái. 】

Hoắc tiên sinh: 【 Ôm xong rồi, sau đó thì sao? 】

Bạch Thanh Thanh: 【 Chờ em trở về. 】

Hoắc tiên sinh: 【 Sau đó thì sao? 】

Yến Thu Dương liếc mắt một cái, hỏi: "Là Hoắc tổng?"

Bạch Thanh Thanh nhả xong, ngẩng đầu cười nhẹ với anh ta: "Thú cưng nhà tôi nhớ tôi."

Bên đây Hoắc tiên sinh ghen ghét dữ dội, chỉ nghe điện thoại vang lên tiếng thông báo, Bạch Thanh Thanh nhả đến.

【 Khi em về nhà, cho em một cái ôm. 】

Hoắc tiên sinh nhìn chăm chăm màn hình điện thoại thật lâu, cuối cùng cũng không nhả qua.

Bạch Thanh Thanh cách đó không xa vẫn đang nói chuyện với tên đàn ông đó, Hoắc tiên sinh không nghe được bọn họ đang nói gì, anh chỉ thấy người đàn ông đó móc một hộp quà tinh mỹ trong túi ra, đẩy đến trước mặt Bạch Thanh Thanh.

Rốt cuộc Hoắc tiên sinh đã nhịn không được, đứng thẳng dậy.

Niềm vui bất ngờ của anh còn chưa tặng được, làm sao Bạch Thanh Thanh có thể nhận quà từ đàn ông khác!

Hết chương 43

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 44: Nam Phụ Xuất Hiện?

Chương 44: Nam phụ xuất hiện?

Giữa tiếng vĩ cầm du dương, đột nhiên truyền ra một tiếng "gâu gâu" phá vỡ, hai người đang nói chuyện đồng thời quay đầu.

Chỉ thấy một con cún mặc váy công chúa ló đầu ra từ sau bồn cây, nó nhìn nhìn khắp nơi, bỗng nhiên xoay đầu, nhìn về phía hai người, hưng phấn 'ngao' một tiếng.

Yến Thu Dương chưa kịp phản ứng, cún con đã mừng rỡ từng bước nhỏ chạy đến bọn họ, anh ta kinh hoàng, thất thố dịch về phía sau, ghế dựa cọ sát với mặt đất tạo ra âm thanh chói tai, trong lòng Yến Thu Dương không ngừng kinh ngạc, nhìn Bạch Thanh Thanh cong eo, ôm con cún trắng mặc váy công chúa đó lên.

Cô không nói gì, chỉ dịu dàng xoa xoa phần lông mềm mại trên đầu nó, vuốt thuận lông cho nó, nhìn theo phương hướng cún con, có một bóng người loáng thoáng đằng sau cái cây, lộ ra một góc áo.

Nhìn hoa văn ở góc áo, hôm nay khi Hoắc tiên sinh ra ngoài cũng mặc tây trang có hoa văn này.

Trong mắt Bạch Thanh Thanh mang ý cười, nhìn thật sâu phương hướng phía sau cây xanh, không vạch trần anh, giả vờ không phát hiện ra.

Tầm mắt Yến Thu Dương dừng trên người cún con, cực lực nhẫn nại xúc động muốn chạy trốn, anh ta gắt gao nắm chặt khăn ăn, nỗ lực nở một nụ cười ấm áp trên khuôn mặt cứng đờ của mình.

"Bạch, Bạch tiểu thư... Không biết chó từ đâu ra, hay là thả nó đi đi, đừng để chủ nhân của nó sốt ruột." Yến Thu Dương khô khan nói. Nghĩ thêm: Tốt hơn hết là đừng bao giờ xuất hiện nữa.

"Chủ nhân của nó không vội đến tìm, nói vậy hẳn là chưa phát hiện." Bạch Thanh Thanh mặt không đổi sắc liếc qua cây xanh, nhìn thấy bóng người đằng sau giật giật mới thu hồi tầm mắt, tiếp tục nói: "Một con cún ở nhà hàng, nếu va chạm với người khác cũng không tốt, có rất nhiều người để ý, không bằng tôi cứ ở đây, chờ chủ nhân của nó tự tìm đến rồi trả lại cho người đó cũng được."

Cô nhấn mạnh ba chữ 'tự tìm đến'.

Yến Thu Dương không phát hiện gì hết, trong đầu anh ta chỉ còn lại một chữ "chó" tuần hoàn qua lại, nỗi sợ do bị loại động vật lông xù xù này dọa khóc suốt mười mấy năm không hề thay đổi, ngược lại có xu thế càng lúc càng tăng.

Anh ta bắt đầu hối hận.

Sớm biết như vậy ban đầu đã quyết đoán ký hiệp nghị, không tiếp tục dây dưa, nếu không cũng sẽ không đi đến nhà hàng này cùng Bạch Thanh Thanh, tiện đà phát hiện ra điểm ưu tú của đối phương, muốn đưa ra lời mời, mời không được, muốn lấy lòng cô để đạt thành ý đồ hai bên cùng có lợi, nếu không có này đó là sẽ không đến nhà hàng này, anh ta cũng sẽ không gặp phải con cún mặc váy công chúa này.

Không biết người nào ở đây không quản tốt chó của mình, Yến Thu Dương đối diện với đôi mắt tròn xoe ướt đầm dề của nó, nhìn nó 'ngao' một

tiếng với mình, chỉ cảm thấy lông tơ dựng thẳng, hận không thể ngay bây giờ bắt được chủ nhân của nó, để người đó lãnh chó mình về.

Nhưng anh ta không tìm thấy chủ nhân, càng không thể cứ như vậy để Bạch Thanh Thanh ở đây rồi rời đi một mình, đành phải miễn cưỡng dời tầm mắt, cực lực xem nhẹ chó con trong lòng đối phương, đẩy hộp quà trên bàn qua: "Đây là tâm ý nho nhỏ của tôi, hy vọng Bạch tiểu thư không từ chối."

"Gâu gâu!"

Bạch Thanh Thanh chưa nhận lấy, cô gãi gãi cằm Chúc Chúc, cúi đầu hỏi: "Mày thích?"

"Gâu gâu!"

Yến Thu Dương vội vàng nói: "Chỉ sợ cái này không hợp với cô bé cún này."

"Ngao ô..." Chúc Chúc mắt mát bò xuống đùi cô.

Bạch Thanh Thanh cười nhìn cây xanh phía sau, đẩy hộp quà trở lại: "Yến tổng vẫn nên giữ nó đi, nếu tôi nhận lấy, chỉ sợ vị kia nhà tôi sẽ khó chịu."

Yến Thu Dương cười khẽ: "Bạch tiểu thư nói đùa, Hoặc tổng độ lượng sẽ không chấp nhận những thứ này đâu."

"Gâu gâu ~ "

Hoặc tiên sinh đằng sau cây xanh nắm chặt tay.

Một tổng giám đốc bá đạo thành công, bình thường độ lượng thì như thế nào, đối mặt với một nam hồ ly tinh muốn câu dẫn bạn gái mình, độ lượng không có nhiều như thế!

Hoắc tiên sinh gặt gao nhìn chăm chăm hộp quà của Yến Thu Dương, anh dừng hô hấp, chờ xem Bạch Thanh Thanh có phản ứng gì.

"Hợp tác của tôi và Yến tổng đã kết thúc, nếu nhận quà của Yến tổng thì thật sự quá bản khoăn." Bạch Thanh Thanh cầm ly rượu kính anh ta: "Hợp tác vui vẻ, tôi kính Yến tổng một ly."

Yến Thu Dương bất đắc dĩ cầm ly: "Có bạn gái như Bạch tiểu thư đây, đúng là vinh hạnh của Hoắc tổng."

"Gâu gâu ~ "

Hoắc tiên sinh ngồi phía sau cây xanh đồng tình gật đầu.

Bạch Thanh Thanh khước từ làm anh rất vui, vậy mà anh phải cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, không thể kích động quá phận, sợ sẽ bị hai người bên kia phát hiện ra mình, bàn tay Hoắc tiên sinh cầm khăn ăn, vừa nhìn động tĩnh bên kia, vừa xếp khăn ăn thành một bông hoa.

Hai người nói thêm vài câu, cún con loáng thoáng có ý định muốn bò lên bàn, Yến Thu Dương cực kì căng thẳng, không thể nhịn được nữa, tìm cơ kết thúc bữa tối này, hai người bắt tay rời rời khỏi nhà hàng.

Nhìn thân ảnh Yến Thu Dương biến mất ở cửa, Hoắc tiên sinh mới thả lỏng, anh xoay người lại, hoàn thành xong bông hoa, trong lòng thì nhảy nhót.

Không hổ là bạn gái của anh, không nhận lấy lễ vật của nam hồ ly tinh đó. Hoắc tiên sinh vô cùng cảm động, rất muốn bao hết toàn bộ cửa hàng trang sức, toàn bộ đều đưa cho Bạch Thanh Thanh.

Trong lúc anh đang nghĩ ngợi, bên cạnh bỗng nhiên tối đi, một người đang đứng cạnh anh.

"Gâu gâu ~ "

Hoặc tiên sinh cứng đờ.

Không xong rồi! Quên chạy!

Anh quay đầu, đối diện với đôi mắt đen lúng liếng của Chúc Chúc, Hoặc tiên sinh ngẩng đầu, đầu óc rối tung, cơ thể thì thành thực đưa bông hoa trong tay qua.

Bạch Thanh Thanh cười như không cười nhìn anh, duỗi tay nhận lấy.

Hoặc tiên sinh hồi thần lại, hồi hận đến xanh ruột, anh nhớ đến bản kế hoạch mới, quà tặng bất ngờ cho bạn gái phải là một bó hồng tươi thắm, chứ không phải là một bông hoa tiện tay gấp từ khăn ăn.

Hoặc tiên sinh cân nhắc lợi hại, bất động thanh sắc nở nụ cười với Bạch Thanh Thanh: "Thật trùng hợp, sao em cũng ở đây."

"Em nhặt được Chúc Chúc trong nhà hàng này."

Hoặc tiên sinh làm bộ kinh ngạc: "Em nói em không về sớm, nên anh mang Chúc Chúc đến đây ăn, ăn được một nửa thì nó chạy đi, thì ra là gặp được em."

Hoặc tiên sinh giả vờ vô tình nhìn nhìn cạnh cô: "Em cũng đến đây ăn? Đi với ai vậy? Đỗ Linh à?"

"Không phải, là cùng Yến Thu Dương."

Tên này thật quen tai.

Hoặc tiên sinh nghĩ nghĩ, tiện đà cả kinh! Vừa nãy anh không thèm nhìn đến mặt của tên nam hồ ly đó, nhưng anh đã nghe qua cái tên này, Yến Thu

Dương không phải là người trùng tên trùng họ với nam phụ trong tiểu thuyết sao!

Hoặc tiên sinh lấp bấp nói: "Em... Sao em đi cùng anh ta?"

Sau khi đi đến sơn trang nghỉ dưỡng và cắm trại dã ngoại, tiết mục nam phụ tranh nữ chính với nam chính online rồi sao?

Bạch Thanh Thanh mở túi xách mang theo ra, lấy một xấp tài liệu đưa cho anh.

Hoặc tiên sinh nhận lấy, là một bản hợp đồng giao dịch, nội dung là một miếng đất, người mua là Yến Thu Dương, người bán đúng là Bạch Thanh Thanh.

"Có một miếng đất trước kia em nhìn trúng, nhìn giá trị của nó rất có khả năng sẽ tăng lên nên mua. Bây giờ miếng đất này được người khác để ý, chính là Yến Thu Dương, em thấy Hoặc thị không có hứng thú gì với miếng đất này, vì vậy em đã bán luôn cho anh ta." Bạch Thanh Thanh nói: "Mua với giá này, chênh lệch không ít với giá kiếm lời, Yến thị đúng là rất thông minh."

Hoặc tiên sinh cẩn thận nhìn số tiền trên đó... Một hai ba bốn năm sáu bảy tám! Tám con số! Cao hơn so với con số lần trước anh nhìn thấy!

Hoặc tiên sinh có chút hoang mang. Từ lúc anh nhìn thấy văn kiện tám con số kia cho đến bây giờ còn chưa được một tháng.

Với tốc độ kiếm tiền của Bạch Thanh Thanh, chỉ sợ anh có lao lực mà chết trên bàn làm việc Hoặc thị cũng không đuổi kịp.

"Mới có mấy ngày thôi, em còn tưởng sẽ phải gác lại một thời gian." Bạch Thanh Thanh cười khê: "Nếu không phải em ra tay mau, thủ tục làm nhanh, chỉ sợ bây giờ cũng không tới phiên em đâu."

Hoặc tiên sinh: "..."

Hoặc tiên sinh nhớ đến hộp quà kia, trong lòng yên lặng thả cho nam hồ ly tinh đó một ngọn nến.

Anh nghĩ thầm, có lẽ bản thân không cần lo sẽ bị tiểu thuyết ảnh hưởng đến, bằng năng lực của Thanh Thanh, chỉ sợ nam phụ sẽ bị cô xoay vòng vòng, căn bản không nghĩ đến việc phá hư tình cảm của bọn họ đúng không?

...

Hoặc tiên sinh bị kích thích, từ chối để Bạch Thanh Thanh chở về nhà, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang gọi một cuộc cho Dương Xảo Mạn, mang theo tâm chí hùng tráng đi ra.

Bạch Thanh Thanh đành phải chở Chúc Chúc về nhà.

Cô mở cửa, ánh sáng từ đèn thủy tinh phát ra chiếu sáng cả căn nhà, bó hoa hồng và hộp quà được đặt trên bàn rất dễ dàng thấy được.

Giữa mấy bông hoa còn kịp một tấm thiệp, giống với lần Hoặc tiên sinh đặt hoa trước cửa nhà cô, trên đó chỉ viết một chữ "Hoặc", còn trong hộp quà là một cái vòng cổ đơn giản hào phóng thuộc phong cách của cô.

Bạch Thanh Thanh sửng sốt một chút, nghĩ đến một chuyện, cúi đầu hỏi Chúc Chúc trong lòng ngực: "Là ba mà chuẩn bị?"

"Ngao!"

Bạch Thanh Thanh cười khê: "Khó trách phản ứng tối nay của anh ấy lớn như thế."

Đầu ngón tay của cô xẹt qua vòng cổ, kim cương trên đó rục rờ lấp lánh, lóe lên dưới ánh đèn thủy tinh, tản ra ánh sáng mê người, Bạch Thanh

Thanh cầm lên, trên dây đeo còn có tên viết tắt được định chế của Hoắc tiên sinh.

Bạch Thanh Thanh móc một bông hoa tự làm trong túi ra, cô đã tốn rất nhiều sức lực mới không để cho Hoắc tiên sinh phát hiện.

Chúc Chúc 'gâu gâu' hai tiếng, duỗi móng vuốt muốn bắt lấy hoa trên bàn trà.

Rút một cành hoa từ trong bó ra, gai nhọn trên đó đã được nhổ sạch, Bạch Thanh Thanh cúi đầu ngửi một chút, hoa hồng mang theo mùi sương sớm xâm nhập vào chóp mũi, phảng phất như có Hoắc tiên sinh ở cạnh, nhắc nhở sự tồn tại của mình.

"Chỉ sợ Dương Xảo Mạn đang muốn khóc."

Bạch Thanh Thanh cúi đầu nói với Chúc Chúc: "Tao nghĩ ba mày đã quên mất cái này rồi."

Chúc Chúc: "Ngao!"

Hoắc tiên sinh đang tặng ca: "... Hắt xì"

"Dương Xảo Mạn, rót cho tôi một ly nước ấm!"

"Vâng Hoắc tổng." TAT

Tác giả có lời muốn nói: Nam phụ không xuyên không xuyên không xuyên! Trợ lý Trương chỉ hiểu biết về tổng giám đốc của mình, nên nam phụ không liên quan đến tiểu thuyết!

Có lẽ đặc điểm duy nhất của nam phụ là sợ chó _(:3 > <)_

Hết chương 44

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 45: Trung Tâm Thương Mại

Chương 45: Trung tâm thương mại

Trước khi Hoắc tiên sinh nhớ ra đóa hoa hồng mình đã tỉ mỉ lựa chọn cho Bạch Thanh Thanh, đã bị Bạch Thanh Thanh làm thành một cái bánh hoa hồng thật lớn, trở thành món điểm tâm nhẹ cho Hoắc tiên sinh khi đi làm.

Hoắc tiên sinh không biết, quên hết tất cả những chuyện liên quan đến cái vòng cổ, khi Bạch Thanh Thanh đưa hộp bánh cho anh, anh chỉ hơi rối rắm một chút về hình tượng tổng giám đốc bá đạo của mình, sau đó vô cùng tự nhiên đem đến văn phòng, dưới ánh mắt thèm nhỏ dãi của Dương Xảo Mạn ăn rất thỏa mãn.

Dương Xảo Mạn thật cẩn thận nói: "Hoắc tổng..."

"Cái gì?"

"Bản kế hoạch....."

Động tác định lấy tiếp điểm tâm của Hoắc tiên sinh tạm dừng, cả người cứng đờ.

Hoa hồng và quà tặng mình đem về không thấy đâu nữa, phỏng chừng Bạch Thanh Thanh đã lấy rồi, hoa hồng có thể nằm trong thùng rác, vậy hộp quà đâu? Vòng cổ đâu? Bạch Thanh Thanh có hiểu ý của anh không?

Hoặc tiên sinh nỗ lực nghĩ ngợi như thế nào cũng không biết chúng đang ở đâu, anh không nhìn thấy Bạch Thanh Thanh đeo cái vòng đó, chắc chắn Bạch Thanh Thanh biết được đó là quà mình tặng, nhưng sao cô lại không mang?

Hoặc tiên sinh khiếp sợ đến mức cái bánh trong tay cũng sắp rơi xuống: Có... Có khi nào Bạch Thanh Thanh nghĩ đó là rác rồi vứt bỏ không?!

Thấy anh không lộ ra biểu cảm vui vẻ, vẻ mặt ngược lại khiếp sợ, tựa như bị đụng trúng cái chân đầu, Dương Xảo Mạn nghĩ thầm quả nhiên là thế, cổ vũ cổ lên: "Không sao đâu Hoắc tổng, lần này thất bại thì còn lần sau, bản kế hoạch còn rất dài, nhất định lần sau có thể làm Bạch tiểu thư mềm lòng."

Hoặc tiên sinh thất thần gật gật đầu.

*

Nhận được tiền bán đất, trong khoảng thời gian ngắn không cần quan tâm đến tình trạng kinh tế, Bạch Thanh Thanh lại rảnh rỗi, kể cả Đỗ Linh cũng vậy.

Thừa dịp Hoắc tiên sinh không ở nhà, Đỗ Linh lại qua đây.

Bạch Thanh Thanh lấy bánh hoa tươi từ trong bếp ra, đặt trước mặt Đỗ Linh, sau đó vẻ mặt tràn đầy chờ mong nhìn cô ấy.

Đỗ Linh mới cắn miếng thứ hai, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, thấy biểu tình của cô, tức khắc sững sờ tại chỗ, do dự một chút, nhai nhai rồi nuốt xuống: "Sao... sao vậy?"

Cô ấy sờ sờ mặt mình: "Trên mặt mình có dính gì hả?"

Bạch Thanh Thanh cười tủm tỉm: "Không có."

Đỗ Linh càng nghi hoặc: "Vậy sao cậu có..." Biểu cảm kỳ quái như này?

Cô ấy quen biết Bạch Thanh Thanh rất sớm, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Thanh Thanh kỳ quái như vậy, Đỗ Linh nghĩ, cắn thêm một miếng bánh trong tay, nhìn thấy nụ cười trên mặt Bạch Thanh Thanh càng tươi hơn.

Á... Chẳng lẽ cái bánh này có vấn đề?!

Đỗ Linh sợ hãi cả kinh: "Bánh này..."

Nghe được lời muốn nghe, trước mắt Bạch Thanh Thanh sáng ngời, lập tức ngắt lời cô ấy: "Có phải cái bánh này cực kì ngon không?"

"... Hả?"

Bạch Thanh Thanh ánh mắt sáng lấp lánh nói: "Đây là hoa hồng Hoắc Minh Châu tặng mình."

"... Ồ?"

Bạch Thanh Thanh kéo cổ áo ra, cầm lấy đồ trên đó đưa qua: "Đây là vòng cổ Hoắc Minh Châu tặng mình."

Đỗ Linh chưa kịp phản ứng, tiện đà khen ngợi: "Ánh mắt anh ta không tệ."

Bạch Thanh Thanh vui rạo rức đặt lại vòng cổ, đi vào phòng, bưng một cái hộp đặt trước mặt cô ấy. Đây là một cái hộp gỗ bình thường, thậm chí không có bất kì hoa văn trang trí gì, chỉ có một cái khóa. Bạch Thanh Thanh dùng chìa khóa mở hộp, lấy từng thứ bên trong ra.

"Mình đã muốn cho cậu xem cái này từ lâu."

Đỗ Linh tức khắc tò mò: "Cái gì vậy?"

Bạch Thanh Thanh giới thiệu cho cô ấy từng món, cô lấy ra hai tấm thiệp: "Cậu nhìn đi, đây là thiệp kẹp trong bó hoa Hoắc Minh Châu tặng mình đó."

Đỗ Linh: "..."

Cô lấy một bó hoa khô: "Đây là bó hoa đầu tiên anh ấy tặng cho mình, vì để bảo quản nên mình đã làm thành hoa khô."

"..."

Cô lấy ra một cái bánh hoa hồng được đóng gói tinh xảo: "Đây là loại bánh cậu mới ăn đấy, cũng là hoa hồng, vì để giữ lâu nên mình đã làm nó thành bánh hoa hồng."

"Đây là bông hoa lần trước anh ấy xếp bằng khăn ăn cho mình."

"Đây là túi xách anh ấy tặng mình."

"Đây là đồng hồ cũ của anh ấy*."

*(Xem kĩ hơn ở chương 28, thay vì đeo đồng hồ này, Hoắc tiên sinh đã đeo cái Thanh Thanh tặng)

"Đây là quà..."

"Thanh Thanh, cậu đợi chút." Đỗ Linh ngắt lời cô: "Cậu muốn cho mình xem mấy thứ này?"

Bạch Thanh Thanh gật đầu: "Đúng vậy."

Đỗ Linh: "..."

"Đỗ Linh, mình rất thích anh ấy." Ánh mắt Bạch Thanh Thanh sáng lấp lánh: "Anh ấy tặng cho mình, bất kể thứ gì, mình đều thích."

Đỗ Linh: "..."

"Hoặc Minh Châu khác với Quách Tử Minh, Quách Tử Minh không có gì hết, có vô số người có thể thay thế anh ta, nhưng Hoặc Minh Châu thì không, mình không thấy ai có thể thay thế anh ấy." Bạch Thanh Thanh nhớ đến chuyện trước kia, bật cười: "Cậu biết không? Anh ấy nghe Dương Xảo Mạn nói, lập kế hoạch đẩy ngã mình gì đó, lần trước đã thất bại một lần, bây giờ đã bắt đầu làm lại nữa rồi."

Đỗ Linh có ấn tượng về việc này, khi Bạch Thanh Thanh đi cắm trại dã ngoại, Dương Xảo Mạn đã từng gọi điện cho cô ấy khoe khoang, nói có kế hoạch đó, Hoặc Minh Châu nhất định sẽ đẩy ngã Bạch Thanh Thanh thành công, để cô ấy chờ xem, nhưng sau khi hai người trở về, Dương Xảo Mạn chưa từng xuất hiện.

Thì ra là thất bại, không trách được không có động tĩnh gì.

Đỗ Linh còn rất bội phục hai người bọn họ, thất bại một lần, chưa nhận được giáo huấn hay sao, đến bây giờ vẫn còn muốn đẩy ngã Thanh Thanh, còn lập ra kế hoạch hai. Nếu Thanh Thanh có thể bị đánh bại dễ dàng như thế, vậy Hoặc Minh Châu đã sớm thành công, cần gì đến kế hoạch một hai ba bốn.

"Kế hoạch lần này của bọn họ, đại khái cho mình bất ngờ gì đó." Bạch Thanh Thanh quay đầu nhìn chó con: "Phải không?"

"Ngao!"

Bạch Thanh Thanh xoay về: "Hoa hồng này, vòng cổ này, có lẽ là bất ngờ anh ấy chuẩn bị cho mình, nhưng mà ở giữa gặp chút sai lầm, anh ấy vẫn chưa tự tay tặng cho mình. Anh ấy nhìn thấy Yến Thu Dương ở nhà hàng, bị kích thích, một hai phải trở về tăng ca, có lẽ đã quên mất chuyện này, khi mình trở về hỏi Chúc Chúc mới biết được."

Đỗ Linh: "...". Cô ấy nên nói rằng Hoắc Minh Châu quá sốt ruột hay nên thấp nển cho Dương Xảo Mạn đây?

"Cậu thấy không, Hoắc Minh Châu như này có phải rất đáng yêu?"

"..." Đỗ Linh lắc đầu.

Bạch Thanh Thanh cũng không uể oải: "Nếu các người phát hiện dễ như thế, chẳng phải đã quá đơn giản rồi sao? Hoắc Minh Châu tốt như vậy, làm sao cậu nhìn ra được chứ?"

Bạch Thanh Thanh vui rạo rức cất đồ lại, khóa hộp, xác nhận thêm một lần mới ôm về phòng, cẩn thận giấu xuống dưới giường.

Đỗ Linh nhìn toàn bộ quá trình, quả thật đã cạn lời.

Cô ấy quen biết Bạch Thanh Thanh đã lâu, từ khi Bạch Thanh Thanh được ba cô ấy mang về, đến bây giờ đã gần hai mươi năm, từ nhỏ Bạch Thanh Thanh đã trà trộn trong xã hội, còn nhỏ mà đã có công việc rất ổn, làm gì cũng có chủ kiến, chưa từng để người khác nhọc lòng. Sau đó cô ấy bắt đầu đam mê tiểu thuyết, đã quan sát Bạch Thanh Thanh rất lâu mới dám xác định cô không phải người trọng sinh (sống lại).

Hai mươi năm nay, Bạch Thanh Thanh làm gì cũng rất thành thạo, tìm không ít tiêu bạch kiếm, đây là lần đầu tiên cô có dáng vẻ rơi vào lưới tình.

Đỗ Linh nghĩ đến những thứ trong cái hộp đó, tức khắc đau đầu, đặt miếng bánh trong tay xuống, lôi kéo cô ra ngoài.

"Chỉ với mấy thứ đó đã có thể làm cậu cao hứng đến thế, không biết bình thường Hoắc Minh Châu đối xử với cậu như thế nào, thân là bạn của cậu, mình nhận thấy cần phải nâng cấp giá trị quan* của cậu."

*(Giá trị quan - Values: căn cứ về phương diện cảm quan và tư duy nhất định của người mà nhận thức, lí giải, phán đoán hoặc tuyển chọn được sinh ra, cũng chính là một chủng loại tư duy hoặc định hướng mà người nhận định sự vật hoặc phân biệt xác định phải trái, từ đó bản chất được biểu hiện ra bên ngoài giá trị hoặc tác dụng nhất định của người, sự việc hoặc sự vật ; ở trong xã hội giai cấp, giai cấp không giống nhau có quan niệm giá trị không giống nhau. Nguồn: Wikipedia).

Bạch Thanh Thanh vẻ mặt khó hiểu bị cô ấy dẫn đến trung tâm thương mại.

Nhìn những nhãn hiệu cửa hàng trước mặt, Đỗ Linh hào khí vung tay: "Đi thôi, Thanh Thanh, chúng ta đi cảm thụ cái gọi là quà tặng có giá trị!"

Rõ ràng là cô ấy muốn đi mua sắm... Bạch Thanh Thanh bất đắc dĩ đi theo.

Bạch Thanh Thanh không chọn nhiều, cô quen mặc quần áo của một số nhãn hiệu cố định, Đỗ Linh thì khác, không cần biết sản phẩm mới của hãng nào, chỉ cần hợp ý cô ấy thì cô ấy sẽ tìm mua.

Tiền bán đất không chỉ thuộc về Bạch Thanh Thanh, Đỗ Linh cũng hưởng không ít phí đại diện, lần trước thấy được không ít quần áo của các nhãn hiệu trên tạp chí, nên khi mới có tiền, cô ấy lập tức mang theo Bạch Thanh Thanh đi càn quét.

Đạo qua mấy cửa hàng, trên tay Bạch Thanh Thanh đã có không ít túi, mà Đỗ Linh vẫn còn rất hăng hái, lôi kéo cô tiến vào cửa hàng tiếp theo.

Trong lúc Đỗ Linh thử quần áo, Bạch Thanh Thanh tìm ghế ngồi xuống.

Cô vừa ngồi xuống thì đã có một người đi đến đứng cạnh cô.

Bạch Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn, là Yến Thu Dương.

Yến Thu Dương ngồi xuống cạnh cô, chủ động mở lời: "Bạch tiểu thư cũng tới dạo phố à, sao Hoắc tổng không đi theo vậy?"

"Anh ấy có công việc." Bạch Thanh Thanh gật đầu nhẹ với anh ta: "Yến tổng đi cùng bạn gái sao?"

"Bạch tiểu thư nói đùa, tôi làm gì có bạn gái." Yến Thu Dương cười lắc đầu, giơ túi trên tay lên: "Tôi đi cùng em họ thôi, làm em trai xách đồ cho con bé."

Em gái họ của anh ta?

Chẳng phải là Phương Niệm Vân à?

Bạch Thanh Thanh cả kinh, đang định đứng dậy lấy cốc tạm biệt thì nhìn thấy có người đứng trước mặt bọn họ. Ngay sau đó một giọng nữ quen thuộc vang lên.

"Anh họ, em xong..." Phương Niệm Vân chớp chớp mắt, lộ ra biểu tình mừng rỡ: "Bạch Thanh Thanh?!"

Bạch Thanh Thanh: "..."

Mà bên kia, kế hoạch của Dương Xảo Mạn: "'Mua sắm là thiên tính của phụ nữ, đối với phụ nữ, mua sắm là một phương thức giảm căng thẳng, tương tự như thế, chúng tôi không có lực chống cự với các loại hàng hiệu xa xỉ, Bạch tiểu thư cũng là phụ nữ, nhất định cũng khó kháng cự lại những dụ hoặc này...'"

Hoắc tiên sinh ngắt lời cô ấy: "Bạch Thanh Thanh không phải người như vậy."

"Dạ, dạ, Bạch tiểu thư không phải người như vậy, nhưng phụ nữ không thể cản lại mị lực của hàng hiệu, không phải lần Hoắc tổng tặng túi xách

cho Bạch tiểu thư, cô ấy đã rất vui sao?"

Sau đó lập tức mua cho anh một cái đồng hồ đắt gấp mấy lần.

Dương Xảo Mạn uyển chuyển nhắc nhở: "Tháng này. Vài hãng hàng đã ra sản phẩm mới..."

Hoặc tiên sinh suy nghĩ, nghĩ đến mục đích cuối cùng, trong nháy mắt sáng mắt lên.

"Trợ lý Trương, chuẩn bị xe, tôi muốn đi đến trung tâm thương mại."

Hết chương 45

—

Hôm nay thay bìa truyện.

Bìa do bạn Hi Hi trên wordpress tặng.

Đa tạ.

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 46: "...Gói Lại Hết Cho Tôi."

Chương 46: "... Gói lại hết cho tôi."

Lần đầu tiên gặp mặt Phương Niệm Vân là ở sơn trang nghỉ dưỡng.

Nhìn biểu cảm mừng rỡ trên mặt Phương Niệm Vân, Bạch Thanh Thanh đầu đầu.

Mục tiêu ban đầu của Phương Niệm Vân rõ ràng là Hoắc tiên sinh, thậm chí khi biết rõ anh có người đi cùng ở sơn trang mà còn làm ra chuyện gõ cửa buổi tối, Bạch Thanh Thanh trùng hợp nghe được, trùng hợp uống rượu nên mới có thể đập tan ý đồ của cô ấy, nếu không cũng không biết Hoắc tiên sinh sẽ gặp phải chuyện gì.

Nhưng cũng vì cô trùng hợp nghe được, trùng hợp uống rượu mới xảy ra chuyện lúc sau.

Từ khi rời khỏi sơn trang, Bạch Thanh Thanh gần như quên mất Phương Niệm Vân, không nghĩ rằng bây giờ người ta trùng hợp xuất hiện trước mắt mình.

"Từ khi nhìn thấy cô ở sơn trang nghỉ dưỡng, tôi đã tìm cô rất lâu cũng không thấy, không ngờ rằng có thể gặp cô ở đây." Phương Niệm Vân nhìn cô chăm chú. Sau đó đột nhiên cố ấy nghĩ đến gì đó, nuốt vào lời sắp buột miệng nói ra, vội vàng nói: "Tôi vẫn luôn muốn gặp Hoắc tổng, nhưng vẫn không được, nghĩ rằng nếu có thể gặp cô là có thể nhìn thấy Hoắc tổng."

Nói đoạn, Phương Niệm Vân nhìn xung quanh: "Hoặc tổng có ở đây không?"

Bạch Thanh Thanh không đổi sắc mặt lùi lại một bước: "Anh ấy không ở đây."

"Cô đến đây một mình sao?"

"Tôi đi cùng bạn."

Phương Niệm Vân tiếp tục truy vấn: "Cùng ai?"

"..." Bạch Thanh Thanh dừng một chút: "Bạn."

Thấy cô không muốn trả lời, lúc này Phương Niệm Vân mới bỏ cuộc.

Phương Niệm Vân vừa mới thử quần áo, trên tay cầm vài món, cô ấy quan sát khắp nơi, tầm mắt dừng trên mấy cái túi trên tay Bạch Thanh Thanh, có không ít logo.

Phương Niệm Vân ngẩng đầu lên, nhìn cô từ trên xuống dưới bắt bẻ: "Cô ăn mặc tùy ý như thế, không sợ có ngày Hoặc tổng phiền chán rồi đá cô đi sao?"

Bạch Thanh Thanh chỉ mặc một bộ quần áo thoải mái bình thường, vì bị Đỗ Linh kéo ra cửa, nên chưa kịp thay quần áo, không phải hàng hiệu gì, chỉ là quần áo thoải mái nhưng đã cũ, cứ như này, đứng giữa cửa hàng nhãn hiệu lớn bày biện trang phục tinh xảo, có cảm giác không phù hợp.

Phương Niệm Vân vẻ mặt ghét bỏ nói: "Cô còn không chịu trang điểm cho mình, thân là bạn gái của Hoặc tổng, đi ra ngoài là đại diện cho mặt mũi Hoặc tổng, cho dù một ngày nào đó Hoặc tổng đá cô thì sao chứ, nói thế nào thì Hoặc thị cũng là một công ty có tiếng tăm, chẳng lẽ có người bạn trai như Hoặc tổng, ngay cả quần áo của cô cũng không mua nổi?"

Nội tâm Bạch Thanh Thanh ha hả một tiếng: Nếu Hoắc Minh Châu thật sự dám đạp tôi, tôi sẽ phá banh Hoắc thị của anh ấy.

Dư quang nhìn thấy cửa phòng thay đồ mở ra, Bạch Thanh Thanh bước đến, nói với hai người: "Bạn của tôi xong rồi, tôi đi trước."

Yến Thu Dương khẽ cười nói: "Bạch tiểu thư xin cứ tự nhiên."

"Đi cái gì." Phương Niệm Vân bắt lấy cánh tay cô: "Vì Hoắc tổng, tôi sẽ giúp cô chỉnh sửa một chút, thay đổi phẩm vị của cô."

Bạch Thanh Thanh: "..."

Đỗ Linh đằng kia thấy cảnh bên đây, cũng không rảnh tìm gương nhìn xem mình có hợp với quần áo không, vội vàng đi qua: "Thanh Thanh, bạn của cậu?"

"Đỗ tiểu thư." Yến Thu Dương khẽ gật đầu.

Khi anh ta kí kết hợp đồng với Bạch Thanh Thanh, Đỗ Linh cũng ở bên cạnh, anh ta chỉ biết Đỗ Linh là người đại diện cho Bạch Thanh Thanh, không ngờ quan hệ của hai người tốt đến thế.

Phương Niệm Vân quay đầu: "Anh họ, người này là ai?"

Bạch Thanh Thanh cau mày rút tay ra: "Không quấy rầy Phương tiểu thư và Yến tổng, chúng tôi đi trước."

"Hả?... À." Đỗ Linh ngơ ngác gật đầu với Yến Thu Dương: "Yến tổng, xin lỗi, chúng tôi không tiếp được."

Không đợi Đỗ Linh thay quần áo trên người ra, Bạch Thanh Thanh trực tiếp quẹt thẻ, gỡ móc xuống, Bạch Thanh Thanh lôi Đỗ Linh chưa kịp hiểu gì ra khỏi cửa hàng.

Phương Niệm Vân căn môi nhìn bóng dáng hai người, cô ấy do dự một chút, cũng kéo Yến Thu Dương: "Anh họ, chúng ta đi theo."

"Khoan đã, tính tiền trước."

Phương Niệm Vân không buông tha nhìn thoáng qua phương hướng Bạch Thanh Thanh, nôn nóng chờ anh ta thanh toán.

Đến khi đi rất xa, Đỗ Linh mới hậu tri hậu giác hỏi: "Người vừa nãy là ai?"

"Tên là Phương Niệm Vân, là tiểu thư của Phương gia."

Đỗ Linh "À" một tiếng, lại hỏi: "Quan hệ với cậu là gì?"

Bạch Thanh Thanh: "..."

Đỗ Linh vẻ mặt hoài nghi nhìn cô: "Mình chưa từng thấy qua người này, cũng không nghe cậu nhắc đến, chẳng lẽ cậu lén mình quen biết người khác bên ngoài?"

Bạch Thanh Thanh đau đầu: "Khi ở sơn trang nghỉ phép, cô ấy có hảo cảm với Hoắc Minh Châu, nửa đêm đi gõ cửa phòng thì bị mình bắt gặp."

"..." Đỗ Linh tưởng tượng đến cảnh đó, bỗng nhiên cũng đau đầu thay cô.

"Lúc ấy mình uống hơi nhiều, hành động không thông qua suy nghĩ, sau đó... Không cần thận coi cô ấy là Hoắc Minh Châu." Bạch Thanh Thanh quý dị tạm dừng một chút: "Bị Hoắc Minh Châu thấy được, sau đó chính là như cậu thấy đây."

Đỗ Linh bừng tỉnh đại ngộ: "Khó trách lần đó hai người đột ngột quay về... Chờ chút, bị Hoắc Minh Châu thấy được?!"

Bạch Thanh Thanh vẽ mặt trầm trọng gật đầu.

Ánh mắt Đỗ Linh tức khắc trở nên quái dị: "Rốt cuộc cậu đã làm gì người ta? Mới có thể làm Hoắc Minh Châu tức giận như vậy, còn làm cô ấy bây giờ đối với cậu là nhớ mãi không quên?" Cô ấy quen biết Bạch Thanh Thanh rất nhiều năm, cũng biết tử lượng của Bạch Thanh Thanh rất tốt, chưa từng làm ra chuyện gì không thể vãn hồi do uống rượu, đột nhiên có một việc như này, làm cô ấy thật sự sinh ra một chút hứng thú.

Bạch Thanh Thanh nghĩ nghĩ, nói: "Mình làm mẫu cho cậu một chút?"

"Hả?"

Đỗ Linh chưa phản ứng kịp, cánh tay bất ngờ bị kéo, cô chỉ thấy một trận choáng váng, sau đó cả người bị đề lên vách tường, trước mặt là gương mặt đột ngột tiến sát lại của Bạch Thanh Thanh, chỉ nghe bên tai vang lên một tiếng "Bộp", Bạch Thanh Thanh chậm rãi đến gần.

Chớp mũi Đỗ Linh có thể cảm nhận được hô hấp nhợt nhạt của cô, ngũ quan tinh xảo của Bạch Thanh Thanh phóng đại trước mắt, Đỗ Linh bỗng nhiên khẩn trương, không dám chớp mắt một cái. Cô ấy nhìn thấy khoảng cách giữa mình và Bạch Thanh Thanh càng lúc càng rút ngắn, tầm mắt cô ấy quan sát tỉ mỉ ngũ quan của Bạch Thanh Thanh, Đỗ Linh có thể phát hiện tầm mắt Bạch Thanh Thanh nhìn mình chăm chú, phảng phất toàn bộ thế giới chỉ còn lại mình cô, sau đó chậm rãi, chậm rãi, Bạch Thanh Thanh tiến sát bên tai cô ấy.

"Chính là như này."

Nói xong, Bạch Thanh Thanh lùi một bước, kéo giãn khoảng cách ra.

Đỗ Linh dựa vào tường chưa thể hoàn hồn, nghe thấy nhịp tim bất ngờ tăng lên của mình.

Thật lâu sau, cô ấy mới vỗ vỗ ngực, lẩm bẩm nói: "Cuối cùng mình cũng biết vì sao Phương Niệm Vân nhớ mãi không quên cậu... Thanh Thanh, đồng ý với mình, trừ Hoắc tiên sinh nhà cậu, cái chiêu đồn tường này đừng dùng với ai hết."

Bạch Thanh Thanh buồn bực quay mặt đi.

Hai người bị trì hoãn, Phương Niệm Vân lôi kéo Yến Thu Dương đuổi theo rất mau.

"Bạch Thanh Thanh, cô trốn cái gì? Tôi vì Hoắc tổng mới nghĩ cho cô, cô cho rằng bình thường tôi tốt bụng vậy sao?" Phương Niệm Vân đứng trước mặt cô, chằm chọc mĩa mai nói: "Hoắc tổng có tài sản lớn như thế, cần phải giao thiệp với người ta, nếu để người khác biết bạn gái anh ấy mặc quần áo bình thường, người khác sẽ nhìn Hoắc tổng như thế nào? Ai không biết còn tưởng Hoắc thị đã phá sản đó."

Bạch Thanh Thanh: "= =..."

Đỗ Linh tiến lên một bước, đứng trước mặt cô ấy: "Không nói đến chuyện khác, diện mạo Thanh Thanh nhà chúng tôi đã bỏ xa cô mấy con phố đấy, cho dù cậu ấy mặc quần áo vỉa hè đi chẳng nữa, cũng mặc đẹp hơn cô. Thanh Thanh đang hẹn hò với Hoắc Minh Châu, mấy tâm tư đó của cô với Hoắc Minh Châu nên thu hồi lại đi."

Với hiểu biết của cô ấy về Bạch Thanh Thanh, phỏng chừng Hoắc Minh Châu sẽ không có cơ hội đào tẩu đâu.

Phương Niệm Vân nói thêm: "Ai nói tôi vì anh ta..."

"Cái gì?"

Phương Niệm Vân hồi thần, trừng mắt trở về: "Tôi vì mặt mũi của Hoắc tổng nên mới hảo tâm giúp đỡ cô ấy, có lòng tốt mà bị coi như lòng lang dạ"

thú."

Đỗ Linh hừ một tiếng, không khoan nhượng tí nào.

Hai người giằng co một buổi, cuối cùng Yến Thu Dương cũng lên tiếng: "Hai người đi dạo phố cũng đã mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút hay không?"

Hai người nhất trí nói: "Không cần!" "Hừ!"

Yến Thu Dương: "..."

Bạch Thanh Thanh tiến lên kéo Đỗ Linh: "Không phải cậu nói còn mấy cửa hàng chưa đi sao? Bây giờ chúng ta đi đi."

Đỗ Linh không đánh lại cô, đành chịu bị cô lôi kéo vào một cửa hàng, Phương Niệm Vân vội vàng lôi kéo Yến Thu Dương đi vào theo.

"Bạch Thanh Thanh, tôi nói một lần cuối cùng, tôi vì Hoắc tổng nên mới hảo tâm giúp cô." Phương Niệm Vân cầm một bộ quần áo đưa cho cô: "Cô đi thử đi, tôi thấy rất hợp với cô đó."

Bạch Thanh Thanh còn chưa mở miệng, Đỗ Linh đã nhận lấy nó, thuận tay treo lại, sau đó cầm một bộ lên: "Thanh Thanh, mình biết cậu thích kiểu này, mặc thử xem."

"Tôi..."

Phương Niệm Vân tức giận trừng: "Rõ ràng là bộ của tôi mới hợp!"

Đỗ Linh đáp lại một cách mỉa mai: "Tôi quen biết Thanh Thanh hai mươi năm, chẳng lẽ không hiểu cậu ấy bằng cô?"

Phương Niệm Vân ghen lời.

Bạch Thanh Thanh: "= = Này, tôi..."

"Quen biết hai mươi năm thì sao? Cô rất hiểu biết Hoắc tổng sao?" Phương Niệm Vân khoanh tay trước ngực cười lạnh: "Gia nghiệp của Hoắc thị lớn bao nhiêu, Hoắc tổng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có rất nhiều cô gái muốn trèo lên anh ấy, bây giờ Bạch Thanh Thanh có một khuôn mặt, hiện tại cô ta không chịu năm chắc, sớm muộn gì Hoắc tổng cũng sẽ xem trọng mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp, cô có muốn khóc cũng không được đâu."

Bạch Thanh Thanh: = =.....

Ngoài cửa hàng, Hoắc tiên sinh mang theo Dương Xảo Mạn và trợ lý Trương đi ngang qua đây, nghe thấy cái tên quen thuộc, tức khắc dừng chân, nhìn vào bên trong, lập tức chấn kinh.

Mục tiêu của kế hoạch đang đứng trong cửa hàng này! Không chỉ thế, bên cạnh Bạch Thanh Thanh là Đỗ Linh đang đứng, Phương Niệm Vân đang đứng! Còn có Yến Thu Dương!

Hoắc tiên sinh nghĩ rằng nếu giờ này Quách Tử Minh xuất hiện ở đây, anh sẽ không quá kinh ngạc đâu.

Nhưng nghe thấy Phương Niệm Vân nói thế, thân là nhân vật chính trong đó, Hoắc tiên sinh cảm thấy mình không thể cứ đứng đó nhìn.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của bốn người, anh đi vào cửa hàng, lãnh khốc mạnh mẽ đẹp trai lấy một tấm thẻ ra đặt lên bàn: "Những thứ này --"

Anh duỗi tay, quét qua hết toàn bộ cửa hàng: "-- những thứ đó, gói lại hết cho tôi."

Bạch Thanh Thanh: = =...

Hết chương 46

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 47: Âm Hồn Không Tan

Chương 47: Âm hồn không tan

Hoắc tiên sinh đột nhiên xuất hiện khiến bốn người ở đây đều lắp bắp kinh hãi.

Yến Thu Dương hoàn hồn nhanh nhất, gật đầu chào anh: "Hoắc tổng, xin chào, thật trùng hợp."

"Không trùng hợp." Hoắc tiên sinh vẻ mặt lãnh khốc: "Tôi đến đây vì Thanh Thanh." Ngụ ý: Gặp được anh chỉ là thuận tiện thôi.

Yến Thu Dương ghen họng, tiếp tục nói: "Không ngờ rằng hôm nay ở đây có thể gặp được Bạch tiểu thư, còn có thể tái ngộ Hoắc tổng, xem ra hôm nay ra cửa quả nhiên rất đúng."

Hoắc tiên sinh hừ lạnh một tiếng, nghĩ thầm: Nếu sớm biết anh ta đến đây, mình nhất định sẽ mang Chúc Chúc đến cùng, tương tự lần trước, đòi đi lực chú ý của anh ta, như vậy ánh mắt của anh ta mới không dừng trên người Thanh Thanh nữa.

Nghĩ đến Chúc Chúc, Hoắc tiên sinh lập tức nhìn xung quanh, không thể tìm thấy nơi nào có chó, anh rất buồn bực, hỏi Bạch Thanh Thanh: "Chúc Chúc đâu?"

"Em để nó trong nhà, chắc là đang ngủ." Bạch Thanh Thanh trả lời đúng sự thật.

Yến Thu Dương tò mò: "Chúc Chúc là?"

"Là chó chúng tôi nuôi."

Yến Thu Dương trầm mặc một chút, quyết đoán ngậm miệng lại, lùi lại rời khỏi phạm vi tầm mắt có tính sát thương của Hoắc tiên sinh.

Hoắc tiên sinh dời lực chú ý khỏi anh ta, dừng trên người Phương Niệm Vân.

Nếu nói trong những người này ai là người anh đề phòng nhất, chắc chắn là Phương Niệm Vân chứ còn ai, cảnh tượng khi mở cửa ở sơn trang làm anh không thể quên được, lực sát thương quá lớn, tức giận đến mức Hoắc tiên sinh phải mang theo Bạch Thanh Thanh lập tức trở về, trước khi đi, Phương Niệm Vân còn lôi kéo anh, bộ dạng lưu luyến không rời, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng ngó qua Bạch Thanh Thanh, nói trong đó không có ý tứ mờ ám gì mới lạ.

Hoắc tiên sinh lập tức cảnh giác: "Sao Phương tiểu thư lại ở đây?"

"Tôi... Tôi đi dạo phố cùng anh họ." Dưới tầm mắt áp bức của anh, Phương Niệm Vân không nhịn được lùi ra phía sau Yến Thu Dương: "Sau đó đụng phải Bạch Thanh Thanh..."

Phương Niệm Vân kinh hoàng, lời vừa nãy của cô có bị Hoắc tiên sinh nghe được không?! Hoắc tổng sẽ nhìn cô như thế nào? Có cho rằng cô thật sự khinh thường Bạch Thanh Thanh không?

Cô ấy chẳng qua là lo lắng cho đối phương, thật sự không nhìn nổi cách ăn mặc của cô thôi mà, là vì cô tính toán từ đáy lòng, phải biết rằng Hoắc tổng gặp qua không ít phụ nữ, Bạch Thanh Thanh không có bối cảnh, mặc

dù không biết vì sao cô quen biết với anh họ của mình, nhưng với ánh mắt bắt bẻ Hoắc Minh Châu như này, cô còn ăn mặc tùy tiện như thế thì nhất định sẽ bị ghét bỏ!

Phương Niệm Vân lấy lại bình tĩnh, kiên định nói: "Trùng hợp đụng phải Bạch Thanh Thanh, nên cho cô ấy một ít ý kiến để tham khảo."

Hoắc tiên sinh hồ nghi nhìn cô ấy một cái mới thu hồi ánh mắt.

Còn Đỗ Linh, không cần phải nói cũng biết, cô ấy đến đây cùng Bạch Thanh Thanh.

Cái thẻ đặt trên bàn lúc này mới được nhớ đến.

Nhân viên trong tiệm đã đi đến, cẩn thận cầm nó lên, cô ấy thận trọng hỏi: "Xin hỏi vừa rồi muốn mua..."

Bạch Thanh Thanh: "Bỏ đi."

Hoắc tiên sinh: "Gói hết lại."

Hai người đồng thời mở miệng, đồng thời im miệng.

Hoắc tiên sinh nói trước: "Thanh Thanh, Phương tiểu thư nói rất đúng, em cần phải đối xử tốt với bản thân một chút."

Phương Niệm Vân đứng một bên dùng sức gật đầu.

Sắc mặt Hoắc tiên sinh khó có khi nhu hòa: "Em không cần tiếc tiền thay anh, chút tiền này, anh vẫn trả nổi."

Bạch Thanh Thanh: "..."

Là nhân vật chính của đề tài, cuối cùng Bạch Thanh Thanh cũng tìm được cơ hội nói chuyện, cô rút tấm thẻ từ tay nhân viên, vẻ mặt == nhìn

Hoắc tiên sinh: "Hoắc Minh Châu, có phải anh ngại chuyện này còn chưa đủ loạn?"

Hoắc tiên sinh ầm ức.

Anh đang nghiêm túc làm theo bản kế hoạch, chẳng những phát huy khí thế tổng giám đốc bá đạo vô cùng nhuần nhuyễn mà còn sắp xếp niềm vui bất ngờ của mình rất rất thỏa đáng, hơn nữa, anh còn đứng ra giải vây giúp Bạch Thanh Thanh, củng cố thêm địa vị của bạn trai chính thức, một mũi tên trúng bốn con chim.

Quả thực hoàn mỹ đến mức không tìm ra sai lầm!

Hoắc tiên sinh ầm ức, Hoắc tiên sinh khổ sở trong lòng, vậy mà ở đây còn có người ngoài, anh không có khả năng thể hiện ra ngoài.

Bạch Thanh Thanh kéo Đỗ Linh đang muốn nói tiếp, quay đầu nói với Phương Niệm Vân: "Phương tiểu thư, cảm ơn lòng tốt của cô, nhưng Hoắc Minh Châu sẽ không làm ra chuyện như thế, cô không cần lo lắng."

Phương Niệm Vân: QAQ

"Yến tổng..."

Yến Thu Dương kéo tay em gái mình lùi một bước: "Tôi và em gái còn có việc, không quấy rầy Bạch tiểu thư và Hoắc tổng."

Anh ta nói xong, bất chấp Phương Niệm Vân có chuyện muốn nói, kéo tay cô ấy lôi thẳng ra cửa.

Cửa hàng to như vậy chỉ còn ba người bọn họ. Ngay cả nhân viên cũng đã trốn ra phía xa, không dám tới gần. Đỗ Linh nghĩ nghĩ, cơ trí đi ra, đứng cùng Dương Xảo Mạn bên ngoài.

Không còn người ngoài ở đây, rốt cuộc Hoắc tiên sinh cũng không còn giữ bộ dạng tổng giám đốc bá đạo, khí thế của anh lập tức chìm xuống, ánh mắt nhìn Bạch Thanh Thanh trở nên đáng thương: "Anh không muốn nghe người khác nói em như thế, em tốt như vậy, căn bản không cần hàng hiệu gì đó để tăng giá trị."

Bạch Thanh Thanh buồn cười xoa xoa tóc anh: "Em biết."

Hoắc tiên sinh sáng mắt, lấy ra tấm thẻ, vỗ lên bàn, vui vẻ và phấn chấn nói: "Chúng ta mua luôn cái cửa hàng này đi!"

Bạch Thanh Thanh: "..."

Bạch Thanh Thanh mặt không cảm xúc tịch thu thẻ của anh, lướt qua anh đi ra.

Dương Xảo Mạn nơm nớp lo sợ đứng ở cửa tiệm, trong lòng hung hăng giáo huấn bản thân của mấy chục phút trước, cô ấy nghe động tĩnh bên trong, nghe tiếng "Bộp", một thứ bị ném lên bàn, tim cô ấy cũng run rẩy một chút.

Hoắc tổng làm ra loại chuyện này trước mặt Bạch Thanh Thanh, Bạch Thanh Thanh sẽ nghĩ như thế nào? Có thể nhớ đến lời khuyên của cô ấy hay không?

Trong lòng Dương Xảo Mạn kêu khổ, cô đã đưa cho Hoắc tổng một bản kế hoạch, trên đó viết tặng quà cho bạn gái sẽ làm tâm trạng cô ấy tốt lên, do đó khả năng Hoắc tổng thành công đẩy ngã Bạch Thanh Thanh sẽ cao hơn một chút, nhưng đến bây giờ cô ấy chưa từng nói Hoắc tổng phải mua toàn bộ cửa hàng mà!

Không phải cô ấy nói, về tài sản, Hoắc tổng khó có thể so sánh được với Bạch Thanh Thanh.

Trong khi cô ấy đang suy nghĩ miên man, Bạch Thanh Thanh đã đi đến trước mặt, đưa tấm thẻ đó qua.

Dương Xảo Mạn hiểu ý, cung kính đồng ý: "Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ để mắt đến Hoắc tổng, tuyệt đối sẽ không để ngài ấy làm ra chuyện này."

"Không phải." Bạch Thanh Thanh nói: "Ý tôi là, nếu không đủ thì tới tìm tôi."

Dương Xảo Mạn sửng sốt: "Cái gì?"

"Bằng cái cách tiêu tiền của anh ấy, chỉ sợ có lấy Hoắc thị cũng không đủ." Bạch Thanh Thanh ánh mắt ôn nhu nói: "Anh ấy thích như vậy, cũng không có cách nào, cô không cần hạn chế, sau này ở những thứ cần phải bỏ tiền ra, nếu không đủ, cô cứ đi tìm Đỗ Linh, cô ấy sẽ chuyển qua. Hoặc là làm một cái thẻ phụ của tôi."

"..."

Dương Xảo Mạn ngơ ngác đáp ứng.

Cô ấy chán nản nhìn Hoắc tiên sinh đi ra từ cửa, trong lòng đột nhiên nổi lên một trận ghen ghét.

*

Kế hoạch lại thất bại, thậm chí mua mua mua cho Bạch Thanh Thanh cũng không thành công, Hoắc tiên sinh cực kì uể oải, trước mặt thư ký và trợ lý của mình, về mặt chính trực ngầm quyết định về sớm, đi theo Bạch Thanh Thanh về nhà.

Trên đường về nhà, bọn họ dừng vài lần, đến cửa hàng dụng cụ nhà cửa mua đồ dùng cho phòng mới của Chúc Chúc, đến cửa hàng thú cưng mua đồ ăn vị mới và đồ chơi cho nó.

Hoặc tiên sinh cầm thẻ của Bạch Thanh Thanh, mua cho cô cún nhà mình một cái tủ quần áo nhỏ nhỏ nhưng xa hoa, cuối cùng mới thỏa mãn dự vọng mua mua mua của anh trong cửa hàng.

"Chúng ta phải làm gì?" Hoặc tiên sinh tò mò nhìn thùng sơn sau xe:
"Em muốn trang trí lại?"

"Nên chuẩn bị cho Chúc Chúc một căn phòng mới, vốn đã đồng ý với nó, vẫn chưa kịp làm."

Hoặc tiên sinh loáng thoáng có một chút ấn tượng, Bạch Thanh Thanh đã nói chuyện này với Chúc Chúc, chẳng qua hôm đó có vị tiểu thuyết gia đến, bị chuyện mình xuyên qua gián đoạn nên sau đó anh đã quên mất.

Hoặc tiên sinh hứng thú bưng bưng ôm đồ chơi cho Chúc Chúc lên lầu, anh ôm Chúc Chúc ngồi một bên, nhìn Bạch Thanh Thanh đi vào phòng cho khách, trên sàn nhà trải báo, mở thùng sơn ra.

"Em muốn làm gì?"

"Sơn tường."

"(⊙o⊙) Á."

Phòng cho khách chỉ đặt một cái giường đơn giản, chưa kịp trang trí, tường vẫn là màu trắng.

Sơn tường cần có thời gian, Hoặc tiên sinh nhìn trong chốc lát, cảm thấy nhàm chán, anh buông Chúc Chúc ra, để mặc cún con hứng phấn phe phẩy cái đuôi ngồi xõm tại chỗ, còn mình thì đi ra ngoài, chuẩn bị tìm chuyện làm.

Anh đi một vòng trong nhà, không chờ anh tìm việc giết thời gian, đã nghe được tiếng chuông cửa.

"Ding dong."

Hoặc tiên sinh tò mò đi qua mở cửa.

Ngoài cửa là nhân viên chuyển phát nhanh: "Chào ngài, là chuyển phát nhanh của Bạch Thanh Thanh tiểu thư."

Hoặc tiên sinh thay cô ký nhận, đóng cửa xong, tò mò chạy vào phòng khách: "Thanh Thanh, anh có thể mở không?"

"Ừ."

Chuyển phát nhanh là một văn kiện, xé giấy bao bên ngoài ra, Hoặc tiên sinh tò mò mở ra, bên trong rút ra một tấm thiệp.

Anh nhặt lên nhìn thoáng qua, là thư mời, người được mời là Bạch Thanh Thanh, ký tên là Phương Niệm Vân, địa điểm là Phương gia, chủ đề là tiệc sinh nhật của Phương Niệm Vân.

Hoặc tiên sinh dừng một chút, anh lén nhìn qua Bạch Thanh Thanh, thừa dịp cô không chú ý, đi lùi lại ra khỏi nhà, lén quăng thư mời vào thùng rác.

Phương Niệm Vân này thật đúng là âm hồn không tan mà!

Hết chương 47

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 48: Nấu Ăn

Chương 48: Nấu ăn

Hoặc tiên sinh không có gì để làm, thấy Bạch Thanh Thanh còn đang sơn tường, anh nhìn trộm qua bản kế hoạch, chủ động nói làm bữa tối.

"Anh nấu?" Bạch Thanh Thanh ngừng lại, nhìn anh đầy hoài nghi: "Anh biết làm?"

Hoặc tiên sinh sờ bản kế hoạch, cách một tầng vải mỏng manh, cảm thụ được sự bóng loáng của tờ giấy, sau đó kiên định gật đầu: "Anh làm." Anh dừng một chút, giọng nói yếu đi, do dự hỏi: "Ừm, em... em có sách hướng dẫn không?"

"....."

Bạch Thanh Thanh bất đắc dĩ đặt cọ xuống: "Không có cách nào, em đành phải chỉ anh vậy."

"Quá trình ở chung giữa người yêu với nhau, người được chiếu cố sẽ vô thức ý vào người chiếu cố, ví dụ như bình thường Bạch tiểu thư sẽ đảm nhận ba bữa xơm cho Hoặc tổng, Hoặc tổng bất tri bất giác bắt đầu sinh ra tâm tính ý lại với cô ấy, ngay cả nhà hàng yêu thích nhất từ trước đến giờ cũng chưa đặt chân qua, nếu có một ngày không được Bạch tiểu thư chăm sóc nữa, ngài sẽ thấy không quen..."

"Vì thế, Hoắc tổng nên xuống tay từ việc nấu ăn, nếu ngài học được, chẳng những có thể làm Bạch tiểu thư tin tưởng ngài, còn có thể có thêm một chủ đề chung với Bạch tiểu thư, nếu Bạch tiểu thư có chuyện gì đó không thể nấu cơm, ngài có thể giúp được Bạch tiểu thư... Nếu có một ngày, Bạch tiểu thư bị bệnh, có Hoắc tổng tri kỷ chăm sóc, thái độ của cô ấy sẽ hoàn toàn bất đồng. "

Hoắc tiên sinh cảm thấy bản kế hoạch này rất có đạo lý.

Nhớ lần đó, cũng vì anh bị bệnh, vừa tỉnh dậy thấy Bạch Thanh Thanh trên giường, trước đó không lâu còn ăn cháo Bạch Thanh Thanh tự tay nấu nên mới thay đổi thái độ với Bạch Thanh Thanh. Lần trước trước nữa, sau khi bị ăn tát ngoài ý muốn, vì bữa sáng phong phú của Bạch Thanh Thanh nên mới có cơ hội qua lại với nhau.

Cũng là vào buổi sáng đó, lần đầu tiên Bạch Thanh Thanh đưa ra lời mời hẹn hò với anh.

Hoắc tiên sinh nghĩ rằng kỹ năng nấu nướng này đúng là quá hữu dụng!

Lần đầu tiên sẽ đưa ra yêu cầu nấu ăn, lần thứ hai sẽ chủ động hoàn thành, nói không chừng tiếp theo sẽ đẩy ngã được Bạch Thanh Thanh!

Hoắc tiên sinh hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang lấy nguyên liệu nấu ăn ra trong tủ lạnh, chân tay vụng về rửa sạch chúng, dựa theo chỉ dẫn của Bạch Thanh Thanh gọt vỏ khoai tây rồi đặt khoai tây đã gọt vỏ lên thớt.

"Lần đầu tiên anh nấu ăn, cứ làm khoai tây sợi và trứng xào cà chua đi?" Bạch Thanh Thanh trưng cầu ý kiến của anh: "Hiện giờ anh chưa thể làm mấy món phức tạp được."

Hoắc tiên sinh không có dị nghị.

Anh trầm mặc nhìn thoáng qua mấy củ khoai tây sau khi gọt vỏ còn có một nửa, nhận ra bình thường rõ ràng không phải như vậy, Hoắc tiên sinh nghĩ nghĩ, nói: "Xào trứng trước đi?"

Bạch Thanh Thanh cầm hai quả trứng trong tủ lạnh ra: "Đập nó."

Hoắc tiên sinh cầm một quả trứng, anh nhớ đến hình ảnh Bạch Thanh Thanh nấu cơm, cầm quả trứng, thận trọng đập thật nhẹ xuống bên cạnh.

Quả trứng không chút sứt mẻ.

"Đập mạnh một chút."

Hoắc tiên sinh hít sâu một hơi, nín thở ngưng thần, thật cẩn thận đập vào thành chén một chút.

"Mạnh thêm một chút."

Quả trứng trong tay có vẻ cứng hơn so với tưởng tượng, không dễ đập vỡ như trong suy nghĩ. Hoắc tiên sinh yên tâm, tự tin nâng tay, đập mạnh xuống.

"Cộp".

Lòng đỏ lòng trắng trứng khóc hu hu chảy ra trên tay anh.

Hoắc tiên sinh: "..."

Bạch Thanh Thanh trầm mặc nhìn chốc lát, xoay người lấy hết trứng gà trong tủ lạnh ra, bỏ vào lòng bàn tay anh một quả, an ủi nói: "Không sao cả, làm vài lần rồi quen."

Hoắc tiên sinh cầm trứng gà, trong đầu tua đi tua lại hình ảnh đập trứng, đến khi hình ảnh anh thuần thục gõ trứng được mường tượng chi tiết, anh mới hít một hơi sâu, cẩn trọng gõ nhẹ vào thành chén.

Bạch Thanh Thanh: "= = gõ mạnh một chút."

...

Đến khi hết sạch hộp trứng, rốt cuộc Hoắc tiên sinh cũng đập được một quả thành công, anh nhìn lòng đỏ đang yêu đang run rẩy trong chén, nhất thời không đành lòng đâm thủng nó.

Bạch Thanh Thanh dọn dẹp bàn sạch sẽ, làm xong tất cả mới phát hiện anh vẫn còn đang thưởng thức trúc gà của mình, tức khắc cạ lời, đẩy anh một cái, Hoắc tiên sinh mới không buông tha mà bắt đầu đánh trứng, cắt cà chua, dưới sự hướng dẫn của Bạch Thanh Thanh, cuối cùng cũng hoàn thành được đĩa trứng xào cà chua đầu tiên trong đời.

Hoắc tiên sinh cầm cái đĩa, nhìn món ăn không được coi là đẹp đó, chỉ thấy trong lòng nổi lên thương tiếc, giống như đây chính là món ăn được đầu bếp ba sao Michelin hoàn thành, vô cùng tinh mỹ, hoàn hảo không thể chê vào đâu được, quả thực có thể cho điểm tuyệt đối, việc dùng đũa chạm vào nó chính là đang khinh nhờn độ hoàn mỹ cao quý của nó.

Hoắc tiên sinh nghĩ rằng bản thân có thể ăn ngay một chén cơm.

Bạch Thanh Thanh bất đắc dĩ hỏi: "Làm tiếp nữa không?"

Hoắc tiên sinh giật mình hoàn hồn, trang kế hoạch đó một lần nữa xuất hiện trong đầu, anh vội vàng đặt cái đĩa trong tay xuống, tiếp tục đứng trước bàn: "Tiếp theo phải làm gì?"

"Thái sợi khoai tây đi."

Hoắc tiên sinh giơ dao phay khoa tay múa chân một hồi, khẩn trương cầm chuôi dao, "Bộp" một tiếng, dùng sức cắt xuống, khoai tây biến thành hai nửa, sau đó anh lấy một phần đặt lên trước mặt, tay cầm chuôi dao, hít sâu một hơi, "Bộp", dùng sức cắt xuống.

Khoai tây trên thớt từ khoai tây cắt khối, sau đó biến thành khoai tây cắt hạt lựu, cuối cùng biến thành khoai tây băm nhỏ.

Hoặc tiên sinh thở phào một hơi, đặt dao xuống, vừa lòng gật đầu.

Trong lúc anh xắt khoai tây, Bạch Thanh Thanh đã gọt vỏ xong khoai tây, cô đặt khoai tây băm nhỏ qua một bên, ôm lấy Hoắc tiên sinh từ phía sau, một bàn tay cầm bàn tay nắm dao của anh, thở dài nói: "Nên để em chỉ anh đi."

Cơ thể cô dán vào lưng Hoắc tiên sinh, không có khoảng cách, hô hấp khi nói chuyện đều phả vào lỗ tai Hoắc tiên sinh khiến tai anh đỏ bừng, choáng váng như bước trên mây. Hoắc tiên sinh chỉ thấy Bạch Thanh Thanh cầm tay anh giơ lên hạ xuống, hạ xuống rồi nâng lên, hình như còn nói gì đó, không biết lặp lại bao nhiêu lần, xong rồi Bạch Thanh Thanh mới lùi một bước tách khỏi anh.

"Bây giờ biết chưa?"

Biết... biết... hả?!

Hoắc tiên sinh còn đang đi trên mây trong nháy mắt hồi thần.

Anh mờ mịt cúi đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy khoai tây trên thớt không biết vì sao đã mất đi một nửa, trong tầm tay có thể một phần khoai tây thái sợi, hình dạng rõ ràng, vừa nhìn là biết khoai tây thái sợi hoàn hảo.

Hoắc tiên sinh hoang mang: Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?

"Dựa vào cách xắt lúc nãy của em, đừng quá nhanh, xắt chậm thôi là được." Bạch Thanh Thanh nói: "Bây giờ anh thử xem, nhớ kỹ, đừng mạnh tay quá."

Hoặc tiên sinh nhớ lại động tác của cô, thử xắt vài lần, mặc dù không hoàn mỹ như của Bạch Thanh Thanh, nhưng ít nhất cũng có dạng sợi, không giống với khoai tây băm nhỏ lúc này.

Bạch Thanh Thanh đứng bên cạnh nhìn một lát, hơi yên tâm, cô vừa xoay người định ra ngoài, bỗng nhiên nghe thấy Hoặc tiên sinh truyền đến một âm thanh kinh hãi và tiếng dao phay va chạm với thớt, Bạch Thanh Thanh cả kinh, vội vàng xoay người.

Chỉ thấy đầu ngón tay trắng nõn của Hoặc tiên sinh bị cắt một đường, dòng máu đỏ tươi chảy ra từ miệng vết thương, làm sợi khoai tây có dài có ngắn cũng bị dính máu.

Bạch Thanh Thanh sửng sốt một chút, bất đắc dĩ dắt anh ra khỏi phòng bếp.

Cô tìm hộp cứu thương, cẩn thận vệ sinh sạch sẽ đầu ngón tay của Hoặc tiên sinh, sau đó lấy một miếng băng keo cá nhân hình cún con dán lên.

Hoặc tiên sinh duỗi ngón trở, trừng mắt với con cún trên đầu ngón tay, anh sờ sờ bản kế hoạch trong túi, quay đầu nhìn thoáng qua cái đĩa trứng xào cà chua duy nhất trên bàn, cảm thấy cuộc đời thật vô vọng.

Nhìn động tác xắt khoai tây thuần thục lưu loát của Bạch Thanh Thanh, dao phay bay múa trên thớt chỉ thấy được tàn ảnh, bây giờ anh chỉ mới học nấu ăn đã bị đứt tay, đừng nói đây ngã Bạch Thanh Thanh, lúc này hình tượng của anh trong lòng Bạch Thanh Thanh là như thế nào rồi? Hoặc tiên sinh nghĩ đến đây, trong nháy mắt đau lòng không chịu được, anh vượt bản kế hoạch kêu anh đi nấu ăn đó, quyết định phải trừ tiền thưởng!

Dương Xảo Mạn ở xa xa:... Hắt xì!

Bạch Thanh Thanh cầm tay anh, hôn lên vết thương trên tay anh một cái: "Anh ngồi đây đi, để em làm cho."

Hoặc tiên sinh: QAA

Hoặc tiên sinh chỉ có thể trong mong nhìn cô vào bếp, ném khoai tây trên thớt vào thùng rác rồi mở tủ lạnh lấy nguyên liệu khác ra, bận rộn nấu bữa tối.

Anh nhìn bàn tay Bạch Thanh Thanh linh hoạt sử dụng con dao, rất nhanh khoai tây trong tay cô đã biến thành sợi mỏng, anh chỉ nghe được một trận "phập phập phập", chưa kịp phục hồi tinh thần lại, Bạch Thanh Thanh đã bắt đầu xào rau.

Hoặc tiên sinh cúi đầu nhìn thoáng qua đầu ngón tay được băng của mình, rất rất thất vọng, rất rất khổ sở.

Anh cứ đơn giản ngồi đó nhìn Bạch Thanh Thanh nấu ăn.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Hoặc tiên sinh lập tức tỉnh táo, anh tìm khắp nhà, cuối cùng mới phát hiện ra điện thoại trên bàn trà, là của Bạch Thanh Thanh, có số lạ gọi đến.

Hoặc tiên sinh quay đầu gọi: "Thanh Thanh, điện thoại của em."

Bạch Thanh Thanh không quay đầu lại: "Anh nghe giúp em."

Hoặc tiên sinh cầm điện thoại, ấn nút nghe.

Anh còn chưa kịp nói, người bên kia đã gấp không chờ nổi lên tiếng: "Bạch Thanh Thanh, cô có nhận được thư mời của tôi không?"

Thư mời? Thư mời gì?

Hoặc tiên sinh nhìn thoáng qua phương hướng thùng rác, tấm thiệp mời của Phương Niệm Vân còn đang êm đẹp nằm trong đó, anh trầm mặc một chút, nghe Phương Niệm Vân nói tiếp: "Tôi đã gửi thư mời qua rồi, cô nhất định phải tới, cô nhớ dẫn Hoặc tổng theo đó, tóm lại cô có thân phận là bạn

gái Hoắc tổng, nếu không tới đây, ai cũng không quen biết cô, họ sẽ không đến tìm cô trò chuyện đâu."

"Đúng rồi, cô nhớ ăn mặc đẹp một chút, đừng ăn mặc tùy tiện như hôm nay, bữa tiệc này là chính thức, nếu cô ăn mặc quá tùy tiện, ném mất mặt mũi Hoắc tổng..."

Phương Niệm Vân lải nhải trong điện thoại, Hoắc tiên không có cơ hội chen vào, anh trầm mặc một lát, đặt điện thoại xuống, vẻ mặt lãnh khốc cúp máy.

Hết chương 48

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 49: Thăng Lợi Áp Đảo

Chương 49: Thăng lợi áp đảo

Liên tiếp hai lần ngăn chặn lời mời của Phương Niệm Vân, Hoắc tiên sinh không hề có ý định nói chuyện này cho Bạch Thanh Thanh.

Trừ lúc Bạch Thanh Thanh gặp Phương Niệm Vân ở sơn trang nghỉ dưỡng, từ đó chưa từng gặp lại, nhưng Phương Niệm Vân vì thế mà nhớ mãi không quên, chẳng qua ngẫu nhiên gặp được trong trung tâm mua sắm, đã có thể đi theo Bạch Thanh Thanh một đoạn dài.

Trực giác của tổng giám đốc bá đạo nói cho Hoắc tiên sinh, Phương Niệm Vân bất ngờ mời Bạch Thanh Thanh như này, nhất định có chỗ không thích hợp, thân là bạn trai của Bạch Thanh Thanh, anh cần phải giúp Bạch Thanh Thanh cản trở tiểu yêu tinh này!

Cúp máy xong, Phương Niệm Vân không bỏ cuộc gọi thêm vài lần, bị Hoắc tiên sinh hỏa tốc từ chối cuộc gọi, lúc này mới dừng.

Hoắc tiên sinh xóa lịch sử cuộc gọi, kéo sổ của Phương Niệm Vân vào danh sách đen, xác nhận không lưu lại dấu vết gì mới vừa lòng đặt điện thoại tại chỗ cũ.

Hoắc tiên sinh cảm thấy chuyện này chưa kết thúc đâu.

Vì vậy, trước sinh nhật Phương Niệm Vân một ngày, anh cực kì chú ý hành trình của Bạch Thanh Thanh, biết cô sẽ ở nhà cả ngày mới yên tâm, đến khi sinh nhật Phương Niệm Vân kết thúc, anh không cho Phương Niệm Vân một cơ hội tiếp xúc với Bạch Thanh Thanh.

Ngăn cản thành công một tiểu yêu tinh, Hoắc tiên sinh tỏ vẻ thật vừa lòng.

Hoắc tiên sinh buông lỏng cảnh giác, kết quả ngày hôm sau, Bạch Thanh Thanh nhận được điện thoại của Đỗ Linh.

"Thanh Thanh, rốt cuộc cậu đã làm gì với Phương Niệm Vân vậy?" Đỗ Linh vẻ mặt đau khổ nói với cô: "Có phải người ta đã gửi thiệp mời sinh nhật gì đó cho cậu, kết quả cậu không đến?"

Bạch Thanh Thanh mờ mịt.

"Cậu còn cho người ta vào danh sách đen, bây giờ người ta tìm được mình. Nói muốn mời cậu ra ngoài ăn tối, cô ấy không để ý chuyện cậu lỡ hẹn lần trước." Đỗ Linh nói xong, tò mò hỏi: "Hai người có ước hẹn gì à?"

Bạch Thanh Thanh thật khó hiểu: "Mình không biết."

"Vậy bây giờ cô ấy mời cậu, cậu muốn đi không?"

"Thôi bỏ đi, Hoắc Minh Châu sẽ ghen."

Đỗ Linh hiểu ý: "Được, mình giúp cậu từ chối."

Đỗ Linh cúp máy, Bạch Thanh Thanh cầm điện

thoại buồn bực nhớ lại, mình rốt cuộc đã hẹn gì với Phương Niệm Vân? Trừ việc ngoài ý muốn ở sơn trang, cô có gặp Phương Niệm Vân là trốn, sợ Hoắc Minh Châu không vui, cô đồng ý hẹn với cô ấy khi nào?

Nghĩ đến lời vừa nãy của Đỗ Linh, Bạch Thanh Thanh lục lọi, quả nhiên tìm thấy một dãy số lạ trong sổ đen.

Bạch Thanh Thanh trầm mặc.

Cô nghĩ mình biết rồi.

Đỗ Linh cúp máy chưa lâu, điện thoại lại vang lên, vẫn là số lạ, Bạch Thanh Thanh do dự một chút, nhận.

"Bạch tiểu thư, là tôi." Đối phương mở lời: "Tôi là Yến Thu Dương."

"Yến tổng?"

Yến Thu Dương nói ra ý đồ bất đắc dĩ của mình: "Chắc Bạch tiểu thư cũng biết chuyện của em gái tôi, sinh nhật hôm qua của nó, đợi rất lâu mà Bạch tiểu thư không đến, hôm nay muốn tôi phải hẹn cô cho bằng được, nói muốn ăn bữa cơm, dù sao con bé cũng là em tôi, tôi cũng chỉ có thể thử hỏi ý của Bạch tiểu thư."

"Không đi." Cô nói xong liền chuẩn bị tắt máy.

"Khoan khoan, hay là cô cứ suy xét một chút đi."

Yến Thu Dương đầu đầu nói: "Em họ tôi bị chiều hư, cho dù lần này có từ chối, chỉ sợ sau này vẫn còn dây dưa không rõ, không bằng bây giờ cô cứ nói rõ ràng với nó, dẫn theo Hoắc tổng cũng được. Lúc trước nó có ý ái một Hoắc tổng, tôi nghĩ nó muốn tìm cô chắc là vì Hoắc tổng."

Ồ?

Bạch Thanh Thanh nhướn mày, thì ra không phải

do cô, là Hoắc Minh Châu?

Bạch Thanh Thanh mới trải qua việc bạn trai phản bội, chưa từng thấy tiểu yêu tinh tìm tới cửa, cô hiếm khi sinh ra tí hứng thú, suy nghĩ rồi đồng ý luôn.

Tối đến, khi Hoắc tiên sinh biết được chuyện này cứ như trời sắp sụp xuống.

Rõ ràng anh đã phòng thủ kính cẩn như này! Sao vẫn có thể liên hệ được với Bạch Thanh Thanh!

Hơn nữa còn thông qua Yến Thu Dương!

Đáng giận, biết vậy đã kéo Yến Thu Dương vào sổ đen!

Hoắc tiên sinh trầm mặt mặc váy công chúa nạm kim cương cho Chúc Chúc, vẻ mặt khó chịu thực hiện cuộc hẹn.

Bọn họ hẹn ở một nhà hàng địa phương, tất cả đều là Phương Niệm Vân chuẩn bị, khi hai người đến, Phương Niệm Vân và Yến Thu Dương đã có mặt ở đó.

Thấy có thêm người, Hoắc tiên sinh càng không vui. Anh khó chịu mím chặt môi, không thèm che dấu sắc mặt đen thui, ai nhìn cũng biết anh đang không vui, Chúc Chúc trong lòng anh cũng không dám lộn xộn.

Tầm mắt Yến Thu Dương không nhìn được lướt qua ngực anh vài lần, không biết có phải là ảo giác hay không, anh ta cảm thấy hình như đã nhìn thấy con chó mặc váy công chúa trong lòng Hoắc tiên sinh ở đâu đó, nhưng hình dạng mấy con chó cũng không khác nhau lắm, Yến Thu Dương nghĩ ngợi, cho rằng đó là ảo giác.

Chúc Chúc "gâu gâu" hai tiếng với anh ta, Yến Thu Dương lập tức quay đầu, tia nghi hoặc cuối cùng cũng biến mất.

Bên này, Phương Niệm Vân căn môi, vẻ mặt ấm ức nhìn Bạch Thanh Thanh: "Sao hôm qua cô không đến?" Cô ấy còn đặc biệt nói cho chị em của mình biết, muốn cho Bạch Thanh Thanh gia nhập vào vòng tròn này, sau này đi đâu với Hoắc tiên sinh cũng sẽ không tự ti, ai biết cô ấy đã chuẩn bị xong xuôi hết thảy, kết quả Bạch Thanh Thanh vốn là vai chính lại không hề xuất hiện.

Bạch Thanh Thanh mặt không đổi sắc liếc Hoắc tiên sinh, nhàn nhạt nói: "Quên rồi."

"Sao cô kéo tôi vào danh sách đen?"

"Trượt tay."

"..."

Phương Niệm Vân tức giận trừng mắt với cô.

Hoắc tiên sinh ngồi bên cạnh đang sửa sang váy cho Chúc Chúc dừng tay, ánh mắt chột dạ nhìn quanh bốn phía.

Từng món ăn tinh xảo được bày lên, bốn người chọn mấy đề tài không mặn không nhạt hàn huyên một chút, ăn được một nửa, Chúc Chúc nhàm chán động động, làm Hoắc tiên sinh nhất thời không kịp chuẩn bị, bỗng nhiên nhảy ra ngoài.

Hoắc tiên sinh trở tay không kịp, nhìn bộ váy công chúa nạm kim cương mới toanh lúc lắc rời đi.

Anh sừng sốt, vội vàng đặt dao nĩa trong tay xuống, lau lau khóe miệng: "Anh đuổi theo Chúc Chúc." Nói xong liền đuổi theo.

Mí mắt Yến Thu Dương giựt giựt, cảnh tượng này quá quen mắt.

Bạch Thanh Thanh đang chuẩn bị đứng dậy, Phương Niệm Vân đối diện bỗng đứng lên, để lại một câu: "Tôi đi giúp đỡ." Đuổi theo sát Hoắc tiên sinh.

Bóng lưng hai người rất nhanh đã biến mất ở chỗ rẽ.

Bạch Thanh Thanh: "... "Chà chà, tiểu yêu tinh này xuống tay rất nhanh.

"Bạch tiểu thư, em gái tôi lỗ mãng, làm cô và Hoắc tổng gặp phiền toái." Yến Thu Dương nói, móc một hộp nhỏ từ trong túi ra, đẩy đến trước mặt cô: "Quà tạ lỗi nho nhỏ, hy vọng Bạch tiểu thư nhận lấy."

Bạch Thanh Thanh mỉm cười nhìn anh ta: "Lần nào anh cũng thích tặng đồ?"

"Chỉ sợ một câu xin lỗi khó có thể giải quyết hết chuyện của em gái." Yến Thu Dương xin lỗi nói: "Từ mấy năm trước nó đã có hảo cảm với Hoắc tổng, Hoắc tổng là người lãnh đạm, bọn họ chưa từng nói được vài câu, hiện tại vất vả lắm mới có cơ hội, không quan tâm gì nữa mà bắt đầu lì lợm la liếm, đã tạo nhiều phiền toái cho hai người."

"Anh đã biết, còn ngăn tôi đuổi theo hai người họ, là để lại không gian riêng tư cho cả hai?" Bạch Thanh Thanh khoanh tay trước ngực, hiểu rõ nói: "Phương Niệm Vân kêu anh làm?"

"Cái gì cũng không thể gạt được cô."

Yến Thu Dương cười cười: "Tôi tin tưởng cách làm người của Hoắc tổng, mới chịu đáp ứng, tuy em gái tôi có niềm say mê với Hoắc tổng, nhưng nếu ăn ngay nói thật, bất kì phương diện nào của nó cũng kém hơn cô, sẽ không thể làm Hoắc tổng nhìn có bằng con mắt khác."

Bạch Thanh Thanh cười nhẹ, không nói gì.

Yến Thu Dương đẩy hộp qua: "Lần trước cô đã không nhận, lúc này cũng nên có lý do."

Bạch Thanh Thanh bất động.

"Cô yên tâm, về nhà tôi sẽ nói rõ ràng với nó, tôi bảo đảm, từ giờ nó sẽ không bao giờ quấy rầy cô và Hoắc tổng nữa." Yến Thu Dương nói: "Bạch tiểu thư thấy tôi thành tâm như vậy cũng nên nhận lấy đi."

Bạch Thanh Thanh ngồi một hồi lâu, mới cầm lấy cái hộp đó lên, cô nhìn Yến Thu Dương, khóe môi bỗng nhiên cười nói: "Nếu anh không làm được, tôi sẽ mua một trăm con chó tặng cho anh."

Cả người Yến Thu Dương cứng đờ.

"Nhìn thành ý của anh, Yến tổng sẽ không lật lọng đâu phải không?"

Toàn bộ đầu óc của Yến Thu Dương đang bị bộ lông xù xù đó chi phối, cả người run rẩy đáp ứng.

Khi Hoắc tiên sinh trở về, nhìn thấy cảnh Bạch Thanh Thanh nhận lấy cái hộp đó.

Sắc mặt của anh trong nháy mắt trầm xuống, không vạch trần, nhưng vẫn luôn khó coi, đến khi bữa tối kết thúc, mới xem nhẹ biểu tình lưu luyến không rời của Phương Niệm Vân, lập tức tóm Bạch Thanh Thanh về nhà.

Hoắc tiên sinh rất bất mãn.

Sao Bạch Thanh Thanh lại nhận quà của Yến Thu Dương, chẳng lẽ khi anh không có mặt hai người đã xảy ra chuyện gì? Không không không Thanh Thanh sẽ không làm thế đâu, nhưng tại sao cô lại nhận đồ của Yến Thu Dương? Nhìn cách đóng gói tinh xảo của nó, Hoắc tiên sinh thừa dịp Bạch Thanh Thanh không chú ý lén mở ra, bên trong vậy mà là vòng cổ.

Hoắc tiên sinh lập tức nhớ đến vòng cổ mình đã tỉ mỉ lựa chọn, sau khi đưa ra thì không thấy xuất hiện nữa.

Hoắc tiên sinh âm ỨC! Trong lòng Hoắc tiên sinh buồn khổ!

Nhưng vì hình tượng tổng giám đốc bá đạo của mình, để không biến mình thành một bình gốm, Hoắc tiên sinh không có cách nào nói ra.

Hoắc tiên sinh ghen đến khó nhịn.

Tối nay, Bạch Thanh Thanh như bình thường áp đảo anh bên dưới, trong lúc mê mang giữa biển tình, tầm mắt Hoắc tiên sinh loáng thoáng xẹt qua cổ cô, bỗng nhiên thanh tĩnh.

Cái hộp Yến Thu Dương đưa lại xuất hiện trước mắt anh.

Hoắc tiên sinh mím môi, không biết lấy dũng khí từ đâu ra, bỗng nhiên dùng lực xoay người đè Bạch Thanh Thanh dưới thân.

"Hửm?" Bạch Thanh Thanh hơi kinh ngạc xoa mặt anh: "Sao vậy?"

Hoắc tiên sinh không nói gì, anh cúi đầu, học theo Bạch Thanh Thanh ngậm lấy cánh môi người bên dưới, liếm cắn tới lui, ngăn chặn đối phương, tung ra mọi kỹ xảo đã học được trên từ cô.

Trong mắt Bạch Thanh Thanh hiện lên nghi hoặc, rất mau nhớ đến hành động lén lút tối nay của Hoắc tiên sinh, ý cười chợt lóe qua đáy mắt cô, cô không phản kháng, ngược lại chủ động ôm lấy eo Hoắc tiên sinh, vô cùng chờ mong đón nhận.

Tối nay.

Trải qua vô số đêm bị chi phối sợ hãi, rốt cuộc tiêu Hoắc tiên sinh đã thắng lợi áp đảo!

Hết chương 49

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 50: Sinh Con

Chương 50: Sinh con

Khi Hoắc tiên sinh tỉnh ngủ, phần giường bên cạnh đã lạnh.

Bên ngoài truyền đến hương thơm ngào ngạt của bữa sáng, anh trợn tròn mắt mờ mịt nhìn trần nhà, nghe thấy âm thanh nồi chén va chạm, cuối cùng cũng hồi thần.

Đến tận sáng hôm sau, Hoắc tiên sinh vẫn không dám tin nổi.

Anh cứ như vậy dễ dàng đẩy ngã Bạch Thanh Thanh!?

Bản kế hoạch mấy chục trang của Dương Xảo Mạn, cuối cùng cũng có hiệu quả?!

Vọng tưởng lén lút từ khi hẹn hò của anh cuối cùng đạt được?!

Trong lòng Hoắc tiên sinh lớn tiếng hoan hô, ôm chần kích động lăn mấy vòng trên giường, lăn từ bên đây tới bên kia, tấm chăn mềm mại bị anh nhào thành một cục, đến khi lăn quá nhanh đến thành giường, xem té xuống, Hoắc tiên sinh mới dừng.

Anh chậm chạp ngồi dậy, không mặc áo ngủ, vì vậy dấu vết nửa người trên nhìn thấy rất rõ, lúc này, Hoắc tiên sinh cúi đầu nhìn chốc lát, bật cười hì hì hì.

Thành công áp đảo Bạch Thanh Thanh, dấu vết Bạch Thanh Thanh lưu lại trên người anh đều biến thành huy hiệu trong lòng anh.

Nội tâm Hoắc tiên sinh vung tay hô to mấy lần mới trấn định lại.

Chúc Chúc ở ngoài cửa "gâu gâu" vài tiếng, cơ thể nho nhỏ chui vào kẹt cửa, nó vui sướng bổ nhào vào người Hoắc tiên sinh, gâu gâu muốn kéo anh ra ngoài.

Hoắc tiên sinh vẻ mặt ôn hoà bẽ nó lên: "Là Thanh Thanh kêu mày đến?"

"Gâu gâu!"

Không hổ là Thanh Thanh của anh, Hoắc tiên sinh nghĩ thầm, cho dù bị anh đè như tối qua mà vẫn ôn nhu làm bữa sáng cho mình, vẫn như bình thường gọi Chúc Chúc vào kêu mình, trong lòng không có chút khúc mắc nào.

Hoắc tiên sinh bật cười hì hì hì.

Chúc Chúc ngoan ngoãn dựa vào lòng anh, kết luận hôm nay ba mình có điểm sai sai.

Hoắc tiên sinh vừa khỏi phòng ngủ, liền bóng

dáng Bạch Thanh Thanh bận rộn trong bếp. Trên bàn đã bày không ít món ăn sáng mỹ vị, đa dạng phong phú, cái gì cũng có, trong nháy mắt, Hoắc tiên sinh có ảo giác hôm nay là ngày đặc biệt nào đó.

Anh nhẹ nhàng đi qua, ôm eo Bạch Thanh Thanh từ phía sau, gác cằm lên vai cô.

Hoắc tiên sinh ngạc nhiên: Á á á á á thì ra là cảm giác này!

"Em vất vả rồi." Hoắc tiên sinh cọ cọ lỗ tai người trong lòng: "Sao không ngủ thêm nữa?"

"Thói quen của em rồi, hôm nay cũng thế." Bạch Thanh Thanh quay đầu hôn anh một chút, vuốt mặt anh, cười nói: "Em tưởng anh sẽ dậy trễ nên đã nói với Dương Xảo Mạn."

Hoắc tiên sinh mờ mịt: "Nói gì?"

Ánh mắt Bạch Thanh Thanh đột nhiên trở nên quý dị.

Cô dạo một vòng, thoát khỏi đôi tay của Hoắc tiên sinh, tầm mắt từ đầu vết lộ ra trên cổ anh dời xuống tiểu Hoắc tiên sinh, sau đó mới quay về khuôn mặt Hoắc tiên sinh.

"Gì đó... Anh không hiểu sao?"

Hoắc tiên sinh: "..."

Anh cầm lòng không đậu lui một bước, suýt nữa đập trúng Chúc Chúc. Hoắc tiên sinh vội vàng khom lưng ôm Chúc Chúc lên, như chạy trốn mà rời khỏi phòng bếp, ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn.

Rõ ràng là đề Bạch Thanh Thanh, dựa vào kế hoạch của Dương Xảo Mạn, khi anh mở mắt ra là có thể nhìn thấy Bạch Thanh Thanh đang nằm trong khuỷu tay mình, lúc này anh sẽ cúi đầu ôn nhu hôn hôn cái trán Bạch Thanh Thanh, trong lúc anh hôn môi, Bạch Thanh Thanh chậm rãi tỉnh dậy, đêm trước làm lưng vất vả quá độ làm cô không thể vực dậy tinh thần, nên mới hiếm khi ngủ nướng. Anh sẽ chủ động, vì cô làm một bữa sáng đơn giản, gỡ khí ôn tồn quan tâm, tự tay đút thức ăn cho Bạch Thanh Thanh, sau đó giữa mảnh nhu tình tươi đẹp, anh sẽ xách cặp đi làm của mình, ngồi vào siêu xe trăm bản do trợ lý Trương lái, bắt đầu một ngày làm việc...

Còn Bạch Thanh Thanh, lần đầu tiên nằm dưới, đương nhiên muốn ở nhà nghỉ ngơi một ngày, chờ cơm hộp tri kỷ của anh, khi về nhà anh sẽ hôn trán đánh thức cô.

Hoặc tiên sinh nhớ lại nội dung kế hoạch, động tác vượt lòng cho Chúc Chúc cũng chậm dần.

Anh trầm tư suy nghĩ.

Rõ ràng đã dựa theo trình tự kế hoạch hoàn thành thuận lợi, cũng đã thành công đê Bạch Thanh Thanh, rốt cuộc là sai chỗ nào?

...

Đến khi trợ lý Trương mở cửa siêu xe giới hạn toàn căn đón anh, Hoặc tiên sinh vẫn chưa nghĩ ra được đáp án.

Vì đã đạt được mục đích, Hoặc tiên sinh trực tiếp bỏ qua mấy bước, lật đến tờ cuối cùng của bản kế hoạch.

Anh được Bạch Thanh Thanh hôn một cái trước khi ra cửa, để biểu đạt tính thấu hiểu, anh còn ôm Chúc Chúc trong lòng, xách cặp đi làm của mình, được trợ lý Trương chở thẳng đến công ty.

Vào văn phòng, Dương Xảo Mạn đã sớm thu được tin tức chạy đến: "Hoặc tổng, tôi nghe nói kế hoạch đã thành công?"

Hoặc tiên sinh cao quý, lạnh lẽo, đẹp trai gật đầu.

Dương Xảo Mạn hoan hô một tiếng, trong lòng nắm tay, tiền thưởng của mình! Có!

Kiểm chế kích động trong lòng, cô ấy tiếp tục nhiều chuyện: "VẬY Bạch tiểu thư phản ứng như thế nào?" Đây mới là điều cô ấy tò mò nhất, người như Bạch Thanh Thanh, vừa nhìn là biết không thể tùy tiện bị áp đảo. Mặc

dù không biết Hoắc tổng dùng cách gì, nhưng áp đảo thành công là sự thật, muốn quyt nợ cũng không được, cuối cùng cô ấy cũng có mặt mũi điều võ giương oai trước Đổ Linh!

Vấn đề của Dương Xảo Mạn cũng là thứ Hoắc tiên sinh muốn biết nhất.

Anh rối rắm một chút, nói: "Không có phản ứng gì."

"Tất cả đều bình thường..... Há?!" Lời an ủi sắp buột miệng thốt ra bị nuốt lại, cô ấy sắp xếp lại từ ngữ, xác nhận nói: "Không có phản ứng gì?"

Hoắc tiên sinh rối rắm gật đầu.

Mọi sự hưng phấn Dương Xảo Mạn có được đều biến mất hết, cô ấy bỗng nhiên nhớ đến cuộc gọi hồi sáng đến từ Bạch Thanh Thanh, cô nói sáng nay Hoắc tổng sẽ đến hơi muộn.

Hoắc tổng luôn luôn lãnh khốc bá đạo, trước giờ không phải là người sẽ thông báo trước.

Hơn nữa Bạch Thanh Thanh còn lấy điện thoại của Hoắc tổng.

Cầm điện thoại của Hoắc tổng xin nghỉ cho ngài ấy.

Nếu không phải sau đó Hoắc tổng báo tin vui cho cô ấy, thiếu chút nữa Dương Xảo Mạn đã phải thở dài vì con đường phản công của Hoắc tiên sinh mạnh mẽ, lãnh khốc, bá đạo và đẹp trai rồi.

Hiện tại ngẫm lại, hơi thở đó hình như thu lại có hơi sớm.

Dương Xảo Mạn chán nản cúi thấp đầu, gương mặt uể oải đi về vị trí của mình.

Để lại Hoắc tiên sinh với vẻ mặt:?????

...

"Alô, Thanh Thanh, cậu thật sự đã để Hoắc Minh Châu thực hiện được à?" Đỗ Linh bên kia dấm ngực dậm chân: "Cậu không biết, Dương Xảo Mạn đáng giận đến mức nào đâu, sáng sớm đã gọi điện thông báo cho mình, nói cái gì mà rốt cuộc Hoắc Minh Châu đã đề lại thành công..... Khụ, anh ta thật sự, chưa từng làm... Cái kia sao?"

"Có mà."

Đỗ Linh kinh ngạc: "Khi nào?"

"Đêm qua."

Đỗ Linh: "..."

Đỗ Linh: "Không biết vì sao, mình bỗng cảm thấy Hoắc Minh Châu thật đáng thương."

"Đáng thương gì chứ?" Bạch Thanh Thanh cười nói: "Tư thế không giống nhau thôi, thấy anh ấy muốn như thế cũng thuận theo luôn, hưởng hồ mình cũng không phải không có cảm giác."

Đỗ Linh: Aiz ~ cô ấy vẫn là mỹ nữ độc thân thuần khiết vô tội đấy!

Đỗ Linh thay đổi đề tài: "Vậy sao cậu lại kêu mình mua nhà mua xe?"

"Đương nhiên là cho anh ấy." Bạch Thanh Thanh trả lời vô cùng tự nhiên: "Mình và Hoắc Minh Châu ở bên nhau lâu như thế, mình chưa tặng gì nhiều cho anh ấy, nhìn anh ấy ngày nào cũng hao phí tâm tư lấy lòng mình, mình liền muốn mua quà cho anh ấy. Tuy rằng Hoắc Minh Châu không thiếu mấy thứ đó, nhưng bọn mình cũng đúng lúc nên đổi nhà mới."

"Nhà mới?" Đỗ Linh kinh ngạc: "Mới nhiều đó mà cậu đã chia tay Hoắc Minh Châu?!"

Không trách cô ấy kinh ngạc, dựa theo kinh nghiệm quen biết Bạch Thanh Thanh nhiều năm, mỗi lần Bạch Thanh Thanh muốn đổi nhà là mỗi lần cô chia tay bạn trai, lúc này Bạch Thanh Thanh nói đến việc này, cô ấy mới hiểu sai.

"Không phải, mình sẽ không tùy tiện buông tay Hoắc Minh Châu." Bạch Thanh Thanh bật cười: "Căn hộ này một người sống còn được, hai người sống thì hơi chật, bây giờ Chúc Chúc còn muốn một phòng riêng làm ổ cho nó, nếu hôm nào cậu muốn qua đây, cũng chỉ có thể ngủ cùng Chúc Chúc."

Nói tới đây, Bạch Thanh Thanh dừng một chút, tiếp tục nói: "Hơn nữa, sau này nhà của mình cũng không thể chỉ có hai người, nếu có thêm người thì sẽ không ở đủ."

Đỗ Linh nhất thời chưa phản ứng kịp: "Có ai nữa? Sao không ở đủ? Không phải rất vừa sao?"

"Ừm... Sau này, có khả năng có con."

Đỗ Linh nghe vậy cả kinh, không tin tưởng nói: "Con?!"

"Đúng vậy."

"Cậu cậu cậu cậu cậu cậu chuẩn bị có con cùng Hoắc Minh Châu?!"

"Nếu bọn mình ở bên nhau, chuyện này cũng chỉ sớm muộn thôi."

Đỗ Linh trầm mặc một chút rồi đồng ý.

"Vậy để mình tìm giúp cậu trước, dựa theo yêu cầu trước của cậu, được không?"

"Nhờ cậu đó."

Bạch Thanh Thanh cúp điện thoại.

Cô nhặt áo khoác Hoắc tiên sinh ném dưới đất lên, đang định ném vào máy giặt, bỗng nhiên phát hiện trong túi có một xấp giấy A4 thật dày.

Xấp giấy này làm cô có chút ấn tượng, cô mở ra, trang đầu tiên là một tiêu đề lớn "Kế hoạch đè Bạch Thanh Thanh" đập vào mắt.

Bạch Thanh Thanh sững sốt một chút, ném vào thùng rác hủy thi diệt tích, ném áo khoác vào máy giặt.

"Loại kế hoạch này sao cứ quăng lung tung thế này, làm sao có thể lên tiến hành được..." Bạch Thanh Thanh lẩm bẫm, đi xuống lầu ném túi rác: "Nếu Dương Xảo Mạn biết anh tùy tiện như này chỉ sợ người ta sẽ khóc thét mất."

"Chỉ số thông minh này... Lỡ như sau này thật sự có con, sẽ không di truyền cho đời sau chứ?"

Hết chương 50

—

Xin lỗi mọi người, hôm qua mình quên đăng truyện. Hôm nay bù thêm một chương nhé.

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 51: Cô Vợ Xinh Đẹp Mang Thai Bỏ Trốn Của Tổng Giám Đốc

Chương 51: Cô vợ xinh đẹp mang thai bỏ trốn của tổng giám đốc

Trước khi Đỗ Linh tìm được nhà mới thì bọn họ vẫn sẽ sống ở đây.

Tường phòng của Chúc Chúc đã sơn được một nửa, Bạch Thanh Thanh cầm cọ quét lên bắt đầu sơn, vừa bán đất được một số tiền, trong thời gian ngắn cô cũng không có tâm tư tìm phương thức kiếm tiền, trong lúc rảnh rỗi, phòng ở của Chúc Chúc càng được coi trọng.

Cô ôm Chúc Chúc đi chọn dụng cụ, chỉ vào một loạt giường ngủ hỏi: "Mày thích cái này? Hay cái này? Hay cái kia?"

Dưới ánh mắt quý dị của nhân viên tiêu thụ, Chúc Chúc nằm trên đó thử từng cái, cuối cùng chọn một cái vừa rộng vừa mềm mại. "Hai người" đi dạo thêm một vòng, lại dưới ánh mắt quý dị của nhân viên tiêu thụ, chọn thêm nguyên một bộ độ dùng.

Chúc Chúc thích nhất đồ chơi phủ kín giường và sàn nhà, tấm đệm mềm mại chiếm hết cả căn phòng, căn bản không có chỗ đặt chân, cún con hưng phấn nhảy cả người vào, nằm giữa những món đồ chơi và miếng đệm, thiếu chút nữa đã mất đi bóng dáng. Nó giãy giụa bò ra từ trong đồng hồ, bò lên trên một cái gối ôm, đến khi hồi phục sức lực, mới mạnh bạo nhảy tưng tưng vài cái trên tấm đệm.

Giống như nữ vương tuần tra căn phòng của mình, Chúc Chúc tỏ vẻ thật vừa lòng.

Hoặc tiên sinh cũng thật vừa lòng.

Căn phòng của Chúc Chúc ngoại trừ những món đồ chơi và đệm lót thì chỉ còn tủ quần áo, từ đầu này đến đầu kia, Hoặc tiên sinh hưng phấn mua hết những bộ quần áo mà lúc trước không thể mua nữa do không đủ chỗ, mỗi ngày có thể thay vài bộ.

Đỗ Linh đi qua nhìn thoáng qua, tán thưởng bước vào, vịn tường ra ngoài.

"Thanh Thanh, hai người đang nuôi con gái sao?" Đỗ Linh yếu ớt nói: "Ngay cả nuôi con gái còn không sung đến mức này đâu? Cậu nhìn tủ quần áo của Chúc Chúc đi, còn nhiều hơn cả tủ quần áo của cậu, nếu có thể lấy hết, mình thấy Hoặc Minh Châu có thể dọn hết toàn bộ cửa hàng."

Bạch Thanh Thanh sùng nịch cười cười: "Hoặc Minh Châu thích thì để anh ấy làm đi."

Đỗ Linh cảm giác mình không thể nhìn thẳng được nữa: "Lúc đầu mình thấy váy công chúa của Chúc Chúc, còn tưởng rằng là do cậu thích, không nghĩ rằng là Hoặc Minh Châu, cậu nói xem, dù sao bên ngoài Hoặc Minh Châu cũng là... À... tổng giám đốc bá đạo?"

Bạch Thanh Thanh nghĩ tới quyển sách 《 Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi 》 kia, Hoặc tiên sinh luôn nói mình xuyên ra từ trong đó, còn nhiều lần dặn dò cô ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài, tuy không biết vì sao anh lại có ý niệm như này, nhưng nhân vật bên trong cũng tên Hoặc Minh Châu, nếu dựa theo phỏng đoán của Hoặc Minh Châu, anh đúng là một tổng giám đốc bá đạo.

Bạch Thanh Thanh không nhin được, bật cười một tiếng.

Đỗ Linh tiếp tục nói: "Bên ngoài ai cũng nói Hoắc tổng nhà cậu cao lãnh, cách xa mấy tiểu yêu tinh nhào tới, chưa từng ai làm được, trong đầu chỉ có công việc, mọi người đều nói Hoắc tổng yêu nhất là công việc, bây giờ xem ra, anh ta còn có sở thích không muốn để người khác biết... Cơ mà cũng khó trách người khác không biết, nếu mình là Dương Xảo Mạn, mình cũng sẽ tìm cách giấu đi."

Sở thích của Hoắc Minh Châu không chỉ có cái này. Bạch Thanh Thanh nghĩ thầm.

Hoắc tiên sinh hoàn toàn không hề hay biết gì về chuyện này, anh ôm Chúc Chúc thị sát một vòng, vừa lòng không chịu được, thừa dịp hai người còn đang nói chuyện bên ngoài, còn trộm lén ôm gối lăn một vòng, quả nhiên cực kì mềm mại, trên sàn nhà cứng rắn cũng lót một lớp thảm, không cần lo lắng Chúc Chúc sẽ bị té đau.

Hoắc tiên sinh lưu luyến bò dậy đi ra.

Lời Đỗ Linh đang nói đột nhiên im bặt, cứng đờ dờ đề tài: "Đúng rồi, Thanh Thanh, lần trước cậu nói muốn tìm nhà, mình tìm được vài căn hộ không tệ lắm, cậu nhìn xem rồi chọn đi." Cô ấy nói, lấy ra vài tấm hình trong túi xách, đưa cho Bạch Thanh Thanh.

Bạch Thanh Thanh cầm lấy đưa qua Hoắc tiên sinh : "Anh chọn đi."

Hoắc tiên sinh vẻ mặt khó hiểu: "Chọn cái gì?"

Anh cúi đầu lật lật, ảnh chụp trong tay là vài căn phòng, tức khắc nghi hoặc: "Chúng ta muốn chuyển nhà sao?"

Chúc Chúc trong lòng ngực cũng nghiêm túc: "Ngao!" Phòng mới vừa trang trí rất đẹp, còn chưa ở đâu đó!

"Nếu anh vừa lòng thì mua ngay." Bạch Thanh Thanh nói: "Muốn chuyển nhà hay không, vẫn dựa vào anh."

Lúc này Hoắc tiên sinh mới yên tâm, anh cẩn thận nhìn mấy tấm ảnh, tìm hiểu từ Đồ Linh mấy phương tiện xung quanh, cuối cùng do dự lên tiếng: "Cái này gần công ty, bên ngoài cái này có siêu thị, tiện cho em mua đồ ăn, hoàn cảnh ở đây tốt, nhưng vị trí có chút vấn đề..." Hoắc tiên sinh nhíu mày, cảm giác thấy mình mắc chứng khó lựa chọn.

Đồ Linh: "Tôi đề cử căn có hoàn cảnh tốt, nhưng có hơi xa nội thành, hai người muốn đi đâu cũng không tiện, nhưng không khí ở đây rất tốt, nên diện tích lớn, hoàn cảnh cũng tốt, xung quanh còn có núi lớn, hơn nữa..."

Bạch Thanh Thanh gật đầu tán đồng: "Vậy đều mua hết đi."

"Được, mình sẽ đi làm..... Hà?!" Đồ Linh hoang mang: "Mua hết?!"

Hoắc tiên sinh cũng tán thành: "Mua hết đi."

Đồ Linh: "..."

Đồ Linh: Aiz, khó trách Thanh Thanh thích Hoắc Minh Châu như thế, quả nhiên thổ hào sống cùng thổ hào mới có đề tài chung mà!

Vô tình bị khoe giàu, nhưng đã cầm khoản tiền trung gian kết xù, Đồ Linh đáp ứng.

Tiền Đồ Linh xong, Hoắc tiên sinh mới nhớ đến vấn đề quan trọng nhất: "Em mua nhà làm gì?"

"Về sau trong nhà sẽ có thêm người, căn nhà này sẽ không đủ ở được nữa."

"Không đủ ở?" Hoắc tiên sinh sững sốt, ngược lại ánh mắt sáng lên: "Em muốn nuôi chó?!"

Chúc Chúc: "Ngao ô..."

"Sao phải nuôi thêm, nhà chúng ta có Chúc Chúc là chó là đủ rồi, không cần có thêm đâu."

Hoặc tiên sinh nghĩ nghĩ: "Đỗ Linh muốn vào sống?"

"Cô ấy không muốn sống cùng người khác."

Hoặc tiên sinh nghĩ đến gì đó, thật cẩn thận hỏi: "Em... Em tìm được ba mẹ mình rồi?"

"Em không tìm bọn họ."

Hoặc tiên sinh không nghĩ ra được, đành phải trông mong nhìn cô, chờ cô chủ động nói ra.

Bạch Thanh Thanh cầm tay anh, đặt lên bụng anh.

Hoặc tiên sinh mờ mịt, anh nỗ lực nghĩ nghĩ, trong lòng run sợ nói: "Dường... Dường lão?"

Bạch Thanh Thanh đặt tay anh lên bụng anh, có phải sợ sau này anh già đi, không còn giữ nổi cơ bụng, không chừng sẽ còn có bụng mỡ, nên bây giờ ghét bỏ anh? Trước hết dùng nhà ở để lấy lòng anh?!

Hoặc tiên sinh sợ hãi kinh hoàng!

"Anh nghĩ đi đâu vậy." Bạch Thanh Thanh đành phải cầm tay anh, đặt lên bụng mình: "Nếu anh không muốn kết hôn, nhưng ít nhất cũng phải có con. Anh thích Chúc Chúc như này, có lẽ cũng muốn có con của chính mình đúng không."

... Hả?!

Hoặc tiên sinh ngây dại.

Anh chưa suy xét qua vấn đề này. Từ khi hẹn hò với Bạch Thanh Thanh, mỗi giờ mỗi phút anh chỉ hận không thể ở cùng Bạch Thanh Thanh, ngại thời gian quá ít, nếu không phải trên người còn trọng trách nuôi gia đình, thiếu chút nữa anh đã muốn đem công ty cho người khác phó thác.

Nếu có con gái với Bạch Thanh Thanh... Tuy thời gian trôi qua bên cạnh Bạch Thanh Thanh rất ngắn, nhưng hình như cũng không đáng ghét lắm?

Hơn nữa như cô nói, mình có thể trang điểm con gái như trang điểm Chúc Chúc.

Tưởng tượng đến đây, Hoặc tiên sinh phảng phất thấy được một Bạch Thanh Thanh thu nhỏ trước mặt mình, ôm chân mình, nũng nịu gọi mình là ba.

Hoặc tiên sinh bật cười ha ha ha: "VẬY em có cho anh nằm trên không?"

Bạch Thanh Thanh nhướn mày: "Hửm?"

"..." Không xong! Không cần thận nói ra lời trong lòng rồi!

Bạch Thanh Thanh cười một chút, vỗ vỗ mặt anh: "Chúng ta có con hay không, không có liên quan gì đến tư thế buổi tối, đương nhiên, nếu anh thật sự muốn... Em cũng không phản đối, chỉ cần anh chịu được."

Hoặc tiên sinh rơi lệ đầy mặt: Nhưng anh không chịu nổi... Từ lần thành công đó, đến khi trang hoàng căn phòng cho Chúc Chúc xong cũng đã gần một tháng, anh chưa từng một lần đè Bạch Thanh Thanh nổi.

Anh xem hoài nghi liệu có phải là Bạch Thanh Thanh cố ý không.

Hoặc tiên sinh mong đợi hỏi: "VẬY... Khi nào chúng ta sinh bảo bảo?"

"Hiện tại còn sớm."

Hoặc tiên sinh đột nhiên thất vọng.

Bạch Thanh Thanh bật cười, hôn hôn anh: "Ít nhất cũng phải kiếm tiền mua sữa trước mới có thể sinh chứ?"

Hoặc tiên sinh nghĩ ngợi, nhớ đến quần áo của Chúc Chúc, nghĩ về tương lai muốn trang điểm cho con gái thật xinh đẹp, lòng tràn đầy đồng cảm gật đầu.

Không sai, nếu sau này ngay cả quần áo của con gái còn không mua nổi thì làm sao được?

Hoặc tiên sinh bỗng nhiên tràn ngập ý chí làm việc chiến đấu.

...

Trang hoàng phòng cho Chúc Chúc xong, cả người Bạch Thanh Thanh bỗng trở nên kì quái.

Đầu tiên là trở nên mệt mỏi, vừa lơ đãng là ngủ, làm Hoặc tiên sinh lo lắng rất lâu, không chỉ thế, khẩu vị của cô cũng thay đổi, đồ ăn không chua thì cũng cực kì cay.

Hoặc tiên sinh rất lo lắng, nhưng Bạch Thanh Thanh đã kiểm tra một lần, không có vấn đề gì, không có cách nào, anh đành phải nói cho Đỗ Linh.

Đỗ Linh đến rất nhanh.

"Sao vậy? Thanh Thanh? Mình nghe ngữ khí của Hoặc Minh Châu còn cho rằng cậu mắc bệnh nặng sắp không chịu nổi đấy."

"Không sao." Bạch Thanh Thanh nhẹ nhàng nói: "Có thể là do rảnh rỗi quá mức, tìm chút chuyện làm là được rồi."

Đỗ Linh gật đầu, nhớ đến một việc, vội vàng móc một quyển sách trong túi ra đưa đến trước mặt cô.

"Đây là?"

"Lần trước mình cho cậu đọc một cuốn, cậu đọc rất vui, thường xuyên nhìn thấy nó trong nhà cậu." Đỗ Linh nói: "Vị tác giả đó lại ra sách mới, là tập tiếp theo của cuốn này, hôm nay vừa bán ra, đúng lúc đem qua cho cậu."

Bạch Thanh Thanh: "..."

Bạch Thanh Thanh dừng một chút, cầm sách nhìn thoáng qua, quả nhiên thấy được năm chữ quen thuộc ngay phần tác giả: Phấn Hồng Đáng Yêu Miêu.

Cô nhìn sơ qua bìa sách, nhận vật trên đó quả thật giống với quyển kia.

Bạch Thanh Thanh thấy tựa sách, thấy dòng chữ cùng phong cách cũ, ấn báy chữ --

《 Cô vợ xinh đẹp mang thai bỏ trốn của tổng giám đốc 》

Bạch Thanh Thanh: "..."

Bạch Thanh Thanh: "Chờ đã, Đỗ Linh, chúng ta đến bệnh viện."

Hết chương 51

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 52: Quên

Chương 52: Quên

Cơ thể của Bạch Thanh Thanh có vấn đề, Đỗ Linh hẹn cô đến bệnh viện kiểm tra một lần, hai người lập tức hành động, hẹn trước chuyên gia tốt nhất, kiểm tra toàn thân trên dưới trong ngoài một lần.

Báo cáo có rất nhanh, khi Bạch Thanh Thanh nhận được, nhìn kết quả trên đó, cả người ngậy ra.

"Đã... Mang thai?!"

Đỗ Linh cũng rất rất khiếp sợ: "Lần trước vừa nói có con, bây giờ liền mang thai, Thanh Thanh có phải cậu quá nhanh rồi không?! Hơn nữa không phải cậu không tính có con sớm vậy sao?"

"Mình cũng không biết." Bạch Thanh Thanh có hơi mê mang.

Cô và Hoắc Minh Châu mỗi lần đều làm biện pháp an toàn, hơn nữa mỗi lần đều do cô chủ đạo, cô không muốn có con nhanh như vậy, đương nhiên cũng không chuẩn bị mang thai, kết quả lúc này thật sự nằm ngoài dự kiến, nếu không phải thấy được quyền sách của Đỗ Linh, cô thậm chí không nghĩ rằng dạo này cơ thể khác là do mang thai?!

Tính tính thời gian, đứa nhỏ này có vào khoảng một tháng trước.

Một tháng trước...

Bạch Thanh Thanh nheo mắt, bỗng nhiên nghĩ đến lần duy nhất Hoắc tiên sinh phản áp.

Tối đó Hoắc tiên sinh hứng khởi khác thường, không biết có phải do phản áp thành công hay không, khó có khi anh chủ động như thế, Bạch Thanh Thanh cũng dung túng để anh làm điều mình muốn, sau đó, tình ý trầm luân, cô cũng không nhớ rốt cuộc có mang phòng hộ hay không...

Chẳng lẽ là tối đó?

Bạch Thanh Thanh sắc mặt quái dị.

Cô để mặc Hoắc tiên sinh một buổi tối, kết quả anh làm ra loại việc lớn này.

Bạch Thanh Thanh đầu đầu xoa thái dương: "Không có cách nào, thủ tục mua nhà cậu đã làm xong chưa?"

Đỗ Linh vội vàng gạt đầu: "Xong rồi, bây giờ chỉ cần trang hoàng thôi."

"Vừa kịp lúc, bắt đầu làm luôn đi, đến khi sinh bảo bảo ra, vừa vặn có thể vào ở." Bạch Thanh Thanh bất đắc dĩ: "Nhà ở đây quá nhỏ, Chúc Chúc chiếm một phòng, không còn phòng dư cho trẻ con."

"Được, phương án thiết kế thì thế nào?"

"Tìm người thiết kế lần trước đi..." Bạch Thanh Thanh tạm dừng, nói: "Đi tìm Hoắc Minh Châu đi, dựa theo sở thích của anh ấy, nếu người ta thiết kế mà anh ấy không thích thì không tốt."

Đỗ Linh vội vàng gạt đầu, nhớ hết mọi thứ.

Thấy Bạch Thanh Thanh lấy máy tính ra, cô ấy đang muốn ngăn cản, để đối phương an tâm dưỡng thai, bỗng nhiên nghĩ tới một việc, tức khắc sừng sốt, kéo Bạch Thanh Thanh vội vàng nói: "Hôn lễ thì sao?"

Bạch Thanh Thanh sửng sốt: "Hôn lẽ?"

"Đúng vậy, Thanh Thanh, trước kia cậu nói không vội, nhưng bây giờ đã có con, cũng không thể không kết hôn? Sau này bé con được sinh ra, chẳng lẽ đến ba cũng không có sao?" Đỗ Linh nhìn không được nói: "Mình không biết Hoắc Minh Châu có ý gì, nhưng nếu anh ta cự tuyệt, mình bảo đảm sẽ thay cậu đánh anh ta."

Chuyện kết hôn là vấn đề lớn.

Bạch Thanh Thanh vốn muốn kết hôn rồi mới sinh con, huống chi lần trước cô nói ra, Hoắc tiên sinh ập úng từ chối cô, nói còn chưa tới thời điểm, tuy không biết thời điểm của anh là khi nào, nhưng lúc ấy không có việc gì, cô đương nhiên nguyện ý làm theo ý Hoắc tiên sinh, chẳng qua bây giờ cô lại nhận được danh hiệu chưa kết hôn đã mang thai.

Bạch Thanh Thanh không để ý mấy thứ đó, nhưng nếu Hoắc tiên sinh đã biết, chỉ sợ anh sẽ áy náy đến mức mất ngủ.

"Chờ Hoắc Minh Châu về, mình sẽ xác nhận với anh ấy."

Lúc này Đỗ Linh mới yên lòng, luân phiên bảo đảm: "Mình nhất định sẽ chọn ngày lành cho hai người, làm hôn lễ thật vẻ vang, cậu cứ giao hết toàn bộ cho mình đi."

Bạn tốt của mình đột nhiên trở thành phụ nữ có thai, Đỗ Linh tìm vô số tư liệu, đóng dấu một chồng thực đơn thật dày, mua một đồng sách, đồ dùng cho thai phụ cũng không ít, bận lên bận xuống chuẩn bị thật nhiều, mới không yên tâm về nhà.

Đến khi Hoắc tiên sinh trở về, nhìn thấy trên bàn trà đặt sách dưỡng thai, trong phòng bếp dán thực đơn, trên sàn nhà cũng lót một tấm thảm mềm mại, tức khắc hoảng sợ: "Xảy ra chuyện gì?"

Bạch Thanh Thanh cúi đầu lật sách: "Chuẩn bị trước một chút."

Chuẩn bị? Chuẩn bị làm gì?

Hoặc tiên sinh khó hiểu nhìn xung quanh, ánh mắt đùng đùng đến mấy bìa sách đó, trước mắt tức khắc sáng ngời: Chẳng lẽ Thanh Thanh chuẩn bị có con với anh?!

Đây chính là con đầu lòng của Thanh Thanh đó ha ha ha!

Hoặc tiên sinh thật cẩn thận ngồi xuống cạnh cô, ánh mắt tự cho là được che dấu rất kỹ lặc lư một vòng quanh bụng cô, sau đó lại hơi thất vọng thu về.

Không biết khi nào Thanh Thanh mới có thể hoài thai bảo bảo nhỏ của anh nhỉ?

"Đúng rồi, hôm nay em đến bệnh viện kiểm tra có gì không?" So với việc không có bảo bảo, chuyện này càng làm Hoặc tiên sinh khẩn trương lên. "Gần đây cơ thể của em trở nên kì quái, chắc là không có vấn đề gì đúng không?"

Nói đến đây, Bạch Thanh Thanh có điểm mất mát.

Cô dung túng Hoặc tiên sinh, một lần duy nhất bị anh đè, vậy mà vừa lúc trúng đạn mang thai, vận khí không thể quá kém, kế hoạch ngoài ý muốn như này làm Bạch Thanh Thanh có chút không chống đỡ được.

Cô lắc lắc đầu, không muốn nhiều lời: "Không có vấn đề gì, là hiện tượng bình thường." Chẳng qua trong bụng có thêm một bảo bảo mà thôi.

Hoặc tiên sinh thở phào, cuối cùng mới yên tâm tới.

"Đúng rồi." Bạch Thanh Thanh quay đầu hỏi anh: "Anh định khi nào kết hôn?"

"Hả? Kết hôn?"

"Đúng vậy." Bạch Thanh Thanh nhàn nhạt nói: "Hiện tại cũng là thời điểm nên kết hôn rồi." Nếu không chờ bụng cô lớn thì không mặc áo cưới được, nếu không kết hôn, sợ rằng đứa trẻ được sinh ra trong gia đình đơn thân, đến lúc đó Hoắc Minh Châu càng muốn khóc.

Hoắc tiên sinh suy tư, lúc trước anh từ chối lời kết hôn của Bạch Thanh Thanh là vì chưa phát gục được cô, trước khi đề được Bạch Thanh Thanh, Hoắc tiên sinh nghĩ đến việc kết hôn có hơi không thích hợp, nhưng bây giờ người cũng đã đề rồi, kế hoạch cũng thành công, Hoắc tiên sinh nghĩ ngợi, đã không còn lý do cự tuyệt nữa.

"Lúc nào cũng được." Hoắc tiên sinh thành khẩn nói: "Em muốn tổ chức hôn lễ kiểu gì? Kiểu Trung Quốc hay là kiểu Tây? Hay là làm hai lần? Địa điểm ở đâu mới tốt? Giáo đường? Hay là khách sạn? Hay là bờ biển? Thảo nguyên?"

Nói chi tiết hôn lễ, Hoắc tiên sinh liền bắt đầu thao thao bất tuyệt, anh đã sớm tra qua hết một lần, hiện tại chính là ngựa quen đường cũ, cái gì cũng hiểu biết một ít.

Bạch Thanh Thanh an tĩnh nghe anh nói xong mới gật đầu, nói: "Dựa theo suy nghĩ của anh đi, anh để Dương Xảo Mạn và Đỗ Linh chuẩn bị là được."

"Không thể được." Hoắc tiên sinh xoa tay hăm hè: "Đời này chỉ có một lần kết hôn, nhất định phải tự mình làm, như vậy mới không tiếc nuối."

"Tùy anh hết."

"Vậy còn em? Em có muốn chi tiết gì nữa không?"

Bạch Thanh Thanh nghiêm túc suy nghĩ: "Chúc Chúc có thể làm phù dâu cho em được không?"

"..."

"VẬY QUÊN ĐI."

Hoặc tiên sinh hổ thẹn, Bạch Thanh Thanh khó có khi đưa ra yêu cầu, thế nhưng anh lại không có biện pháp thảo mãn cô, thật là xin lỗi khí thế tổng giám đốc lãnh khốc đẹp trai bá đạo vung tay là thay đổi!

Anh suy xét một chút, đang định đáp ứng, thì nghe thấy nhạc chuông vang lên, là của Bạch Thanh Thanh, Hoặc tiên sinh im lặng.

Bạch Thanh Thanh nhìn thoáng qua, là số điện thoại từ nước ngoài, cô ra hiệu với Hoặc tiên sinh rồi đứng dậy nhận điện thoại.

"Xin chào, Bạch Thanh Thanh tiểu thư đúng không?"

"Đúng vậy."

"Là chuyện này, hạng mục đầu tư vào viện nghiên cứu năm trước của ngài đã có tiến triển, yêu cầu ngài đến đây thị sát tiến độ."

"Yêu cầu bao lâu?"

"Hai tháng."

Bạch Thanh Thanh suy nghĩ một chút, đáp ứng nói: "Không thành vấn đề, tôi sẽ qua đó nhanh thôi."

Cô cúp máy.

Hoặc tiên sinh không biết gì về thông tin này, hưng phấn nhắn tin cho Dương Xảo Mạn, thương lượng với cô ấy các chi tiết của hôn lễ, nghe được

Dương Xảo Mạn nói anh đang ngược cầu.

Đến tối trước khi đi ngủ, Bạch Thanh Thanh loáng thoáng nghĩ hình như mình đã quên mất gì đó, cẩn thận suy nghĩ lại nhưng vẫn không ra, từ lúc mang thai, Bạch Thanh Thanh rất thích ngủ nên cô đã ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Hoắc tiên sinh rời nhà như thường, đến công ty, lôi kéo Dương Xảo Mạn tiếp tục thảo luận về chi tiết hôm qua đang bàn dở dang, đang đến chỗ hưng phấn, Dương Xảo Mạn đưa ra một vấn đề.

"Ngài chuẩn bị kết hôn vào ngày nào?"

Hoắc tiên sinh sửng sốt một chút, rất nhanh nghĩ ra mình đã chuẩn bị nhiều chi tiết như này, nhưng ngày kết hôn vẫn chưa định ra đó!!!

Hoắc tiên sinh lãnh khốc im miệng, để biểu hiện ra đặc điểm của tổng giám đốc bá đạo, anh chậm rãi nói: "Cô cứ quyết định với Đỗ Linh đi, đến lúc đó nói với chúng tôi là được."

Dương Xảo Mạn đáp ứng.

Mà bên kia, Bạch Thanh Thanh cũng bắt đầu soạn đồ.

Hạng mục ở nước ngoài của cô có tiến triển mới, nhất định không đi không được, vừa đi là hai tháng, ít nhất cũng là một tháng, cô sẽ phải không gặp Hoắc Minh Châu một thời gian dài.

Bạch Thanh Thanh sờ sờ bụng, đến khi cô trở về, cũng đã đến thời điểm lộ bụng, đến lúc đó trở về trực tiếp tham gia hôn lễ là vừa kịp.

Mỗi năm cô phải ra nước ngoài vài lần, vì hạng mục ở bên đó, mỗi một lần về đều phải nghỉ ngơi thật lâu, trước đó quan hệ của cô và bạn trai cũ vẫn chưa ổn định, mỗi lần trở về là chia tay một người, bây giờ đã đi đến

con đường kết hôn với Hoắc Minh Châu, không cần lo lắng vấn đề không còn tình cảm, Bạch Thanh Thanh rất yên tâm.

Trước khi đi, cô cho Chúc Chúc ăn no, để lại một tờ giấy, mới yên tâm ra cửa.

Chờ đến khi Hoắc tiên sinh về nhà, nhìn thấy căn nhà trống rỗng, tâm trạng hạ xuống đặt Chúc Chúc dưới đất.

Anh kêu một tiếng: "Thanh Thanh?"

Không ai trả lời.

Tác giả có lời muốn nói: Thanh Thanh đã quên chuyện gì...

Quên nói với Hoắc tiên sinh chuyện cô mang thai.....

Hoắc tiên sinh hoang mang lo liệu không nổi _(:_" <)_

Và, không ngược, không ngược, không ngược.

Hết chương 52

—

Xin lỗi mọi người, lâu rồi mình không đăng chương mới, hiện tại cũng sắp đi học lại và mình sẽ bắt đầu edit bộ mới nên lịch đăng chương cũng sẽ thay đổi, 2 chương/tuần, thời gian không cố định, mình sẽ cố gắng duy trì lịch đăng này, rất xin lỗi mọi người.

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 53: Đào Hôn

Chương 53: Đào hôn

Hoặc tiên sinh ngồi trên sô pha chờ đến tối, nhưng Bạch Thanh Thanh vẫn chưa về, tin nhắn anh gửi cho Bạch Thanh Thanh như đá chìm dưới đáy biển, không nhận được hồi âm. Đến khi anh đói bụng, đi vào phòng bếp kiểm đồ ăn linh tinh để lấp bụng rồi tìm Bạch Thanh Thanh ở các căn phòng khác.

Hoặc tiên sinh ôm Chúc Chúc tìm khắp nơi, cuối cùng nhìn thấy một tờ giấy trên bàn trà. Nó bị đè bên dưới đĩa đựng trái cây, nếu không nhờ Chúc Chúc nhắc nhở thì anh đã bỏ qua luôn.

"Em có việc phải ra ngoài, anh cứ tiếp tục chuẩn bị hôn lễ, em quay về sẽ trực tiếp tham gia."

Hoặc tiên sinh lặp lại từng chữ mấy lần, đã xác nhận cả mặt sau tờ giấy, mới không thể tin được chỉ có nhiều đó.

Bạch Thanh Thanh đi rồi? Đi đâu? Khi nào trở về? Kêu anh chuẩn bị hôn lễ, nhưng ngày nào mới tổ chức? Nếu đã làm xong mà Bạch Thanh Thanh chưa về thì làm sao bây giờ?? Không có nữ chính thì hôn lễ còn gọi là hôn lễ sao???

Hoặc tiên sinh hoang mang.

Anh lấy điện thoại gọi cho Bạch Thanh Thanh không ngừng, chỉ nghe được tiếng nhắc nhở không gọi được.

Hôn lễ cũng đã bàn đến, chỉ cần kết hôn xong là có thể trói Bạch Thanh Thanh, kết quả vậy mà Bạch Thanh Thanh bỏ trốn?!

Hoặc tiên sinh đau lòng muốn chết, ôm Chúc Chúc nằm trên cái giường lạnh lẽo, trợn to mắt nằm cả đêm, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ đã sáng lên, mới run rẩy ngồi dậy.

Tìm về được lý trí, anh bấm số của Đỗ Linh gọi qua.

"Alô."

"Là tôi, Hoặc Minh Châu."

"Sao vậy?" Đỗ Linh buồn bực nhìn đồng hồ, lúc này phần lớn mọi người còn đang ngủ mơ đấy.

"Cô có biết Thanh Thanh đi đâu không?"

"Thanh Thanh? Không phải Thanh Thanh đang ở cùng anh sao?" Đỗ Linh ngáp một cái: "Nếu bây giờ cậu ấy không ở đó, có thể là đã đi tập thể dục buổi sáng, nhưng mà gần đây cậu ấy thích ngủ, chắc là không thức sớm đâu nhỉ?"

"Thanh Thanh đi ra ngoài."

"Hả?"

Hoặc tiên sinh nhìn nội dung tờ giấy, nói: "Cô ấy để lại một tờ giấy cho tôi, nói muốn đi ra ngoài, để tôi tiếp tục chuẩn bị hôn lễ, chờ cô ấy trở sẽ trực tiếp tham gia." Anh gằn từng chữ một: "Nhưng cô ấy không nói với tôi rốt cuộc khi nào mới về, cũng không nói đi đâu, tôi gọi cho cô ấy nhưng không ai bắt máy."

Đỗ Linh sửng sốt một chút: "Đi xa nhà?"

"Đúng vậy."

Trong điện thoại quý dị tạm dừng suốt mười giây.

Hoặc tiên sinh nắm chặt tờ giấy trong tay, hỏi cô ấy: "Bình thường cô ấy gần gũi với cô nhất, cô cũng biết rõ hành trình của cô ấy, cô biết cô ấy đi đâu không?"

"Tôi biết, có điều... Tôi nghĩ, anh không tìm thấy cậu ấy được đâu." Đỗ Linh nói chậm rãi. Trong lòng rơi lệ đầy mặt, dùng sức lắc lắc người bạn thân ngay thời khắc mấu chốt mà rớt mất sợi dây xích, hận không thể kéo cô từ thế giới nội tâm ra ngoài thực tại.

Hoặc tiên sinh khó hiểu: "Vì sao?"

"Thanh Thanh có một ít hạng mục ở nước ngoài, tôi chỉ phụ trách công việc trong nước, còn ở nước ngoài thì tôi không có cách nào, là một người khác đảm nhận việc đó." Đỗ Linh nói: "Trước kia cô ấy cũng thế, chỉ cần ra nước ngoài là giống như bốc hơi khỏi nhân gian, hình như hạng mục ở nước ngoài có hiệp nghị bảo mật, không thể nói ra, nên cũng không liên hệ được với cậu ấy, nếu cô ấy không nói khi nào quay về, tôi thấy anh chỉ có thể chờ."

"Trước kia cô ấy cũng thế này?"

"Đúng vậy, khi đó đang ở cùng với... Khụ, những người bạn trai trước anh, mỗi lần cô ấy nhận được tin tức nào, cũng sẽ vội vã rời đi, không kịp nói tiếng nào, mấy người bạn trai đó không thấy cô ấy, cuối cùng... Anh hiểu mà." Đỗ Linh dừng một chút, vội vàng nói: "Nhưng mà anh yên tâm đi, Thanh Thanh xử lý chuyện bên kia xong sẽ trở về ngay thôi."

"Mất bao lâu?"

"Dựa theo quá khứ thì ít nhất là một tháng, nhiều nhất là hai tháng, không hơn đâu."

Hoặc tiên sinh sắc mặt âm trầm cúp điện thoại.

Anh vuốt ve bộ lông mềm mại của Chúc Chúc, lặng im đứng ở mép giường thật lâu, mới vào phòng vệ sinh sửa soạn, không gọi trợ lý Trương đến chở, tự mình lái siêu xe bản giới hạn đến công ty.

Dương Xảo Mạn đi làm đúng giờ, cô ấy vừa vào văn phòng chưa bao lâu thì thấy Hoặc tiên sinh hấp tấp đi vào.

"Hoặc tổng?" Dương Xảo Mạn nhìn sau lưng anh, không thấy bóng dáng Bạch Thanh Thanh.

Anh nhét Chúc Chúc trong lòng vào mình Dương Xảo Mạn, sấm rền gió cuốn mà phân phó: "Tra hướng đi của Thanh Thanh."

"Bạch tiểu thư?" Dương Xảo Mạn sửng sốt: "Không phải Bạch tiểu thư đang ở nhà sao?"

"Cô ấy có việc đi xa nhà, không nói đi đâu, cũng không nói chừng nào về." Hoặc tiên sinh đầu đầu xoa xoa thái dương: "Tra ở sân bay, xem cô ấy đến nước nào, sau đó phái người đi theo."

Cái cái cái cái gì?! Bạch Thanh Thanh chạy?!

Dương Xảo Mạn lắp bắp vâng dạ, xoay người ôm Chúc Chúc, gọi cho trợ lý Trương.

Hôm qua cô ấy còn thương lượng chuyện hôn lễ với Hoặc tổng và Đỗ Linh, bây giờ ngay cả hoàng lịch còn chưa xem, ngày kết hôn cũng chưa định, vậy mà Bạch Thanh Thanh chạy rồi, cho dù là đào hôn thì có phải hơi sớm không?

Huống chi với thái độ hàng ngày của cô, căn bản không có vẻ muốn đào hôn, đừng nói Hoắc tiên sinh, Dương Xảo Mạn đã bị hành động của Bạch Thanh Thanh khiến cho chấn kinh rồi.

Cô ấy thông báo cho trợ lý Trương xong, trộm gọi cho Đỗ Linh.

"Cô biết Bạch Thanh Thanh đi đâu không?"

Đỗ Linh bên kia trợn trắng mắt: "Vấn đề này sáng nay ông chủ của cô đã hỏi tôi, tôi không biết. Thanh Thanh ra nước ngoài, hành trình ở nước ngoài của cậu ấy do người khác xử lý, tôi không rõ."

"Cô không có phương thức liên hệ với người đó?"

"Do không liên quan đến chuyện trong nước, nên tôi chỉ biết có sự tồn tại của người đó."

Dương Xảo Mạn hỏi tiếp: "Vậy cô ấy có để lộ ra đích đến không?"

"Đây là quyết định lâm thời, tôi không rõ nữa." Đỗ Linh nói: "Hơn nữa với trạng thái cơ thể hiện tại của Thanh Thanh, tôi không nghĩ cậu ấy sẽ bỏ chạy đâu."

"Trạng thái cơ thể của cô ấy?" Dương Xảo Mạn nhớ đến khoảng thời gian trước Bạch Thanh Thanh không ổn lắm, vội vàng truy vấn: "Cô ấy bị gì vậy?"

"Hả? Cô ấy không nói cho các người sao?"

Dương Xảo Mạn khó hiểu: "Nói cho cái gì?"

Đỗ Linh đương nhiên nói: "Thanh Thanh mang thai đó."

Dương Xảo Mạn: "..."

"..."

"..."

Dương Xảo Mạn trầm mặc thật lâu, rít gào ra tiếng: "Cô nói cái gì!!!!!!!"

"À... Tôi nói, Thanh Thanh mang thai?" Đỗ Linh mờ mịt: "Các người không biết sao? Hôm qua mới kiểm tra đó, một tháng rồi."

"..."

Dương Xảo Mạn trầm mặc cúp cuộc gọi.

Nhìn thái độ Hoắc tổng của bọn họ, chỉ sợ bây giờ vẫn chưa biết?

Dương Xảo Mạn do dự một lát, cô ấy nhìn thoáng qua Chúc Chúc, cẩn thận nhìn qua Hoắc tiên sinh, Hoắc tiên sinh ngồi trước bàn làm việc, vẻ mặt không kiên nhẫn phê sửa văn kiện, lòng anh đang bị Bạch Thanh Thanh chiếm cứ, căn bản không có tâm tư làm chuyện khác, tùy ý phê sửa mấy bản, nôn nóng lật lật vài tờ rồi đứng dậy bất an đi tới đi lui trong văn phòng.

Có lẽ chú ý đến tầm mắt của cô ấy, Hoắc tiên sinh quay đầu nhìn, ánh mắt giống như nhìn người chết, khí thế như dời núi lấp biển phóng tới, Dương Xảo Mạn gần như lập tức rụt đầu về.

Nhìn bộ dạng bây giờ của Hoắc tổng, cô... cô vẫn nên để muộn một chút rồi nói sau...

Dương Xảo Mạn ôm Chúc Chúc, chật vật đào tẩu.

Trợ lý Trương đến rất mau, Dương Xảo Mạn vừa đi ra ngoài một lát, đã gặp anh ta, nói hết chuyện của Bạch Thanh Thanh cho anh ta, sau khi biết được, trợ lý Trương nhận lệnh đi rồi.

Dương Xảo Mạn an ủi: "Tôi nghĩ Bạch tiểu thư quá gấp, nên mới không cẩn thận quên mất, chờ trợ lý tra xong các chuyến bay, biết được Bạch tiểu thư đi nước nào, phạm vi mục tiêu được thu nhỏ lại, đến lúc tìm Bạch tiểu thư sẽ dễ hơn nhiều."

Hoắc tiên sinh gật đầu.

Anh cũng biết sự thật này, nhưng một ngày chưa nhìn thấy Bạch Thanh Thanh là một ngày anh chưa yên tâm.

Trong lúc trợ lý Trương đang điều tra, Hoắc tiên sinh trong lòng càng ngày càng nôn nóng, anh đi tới đi lui trong văn phòng, hàng via hè còn bị anh mài đến tróc da, mới ngồi xuống ôm Chúc Chúc bắt đầu vuốt lông, đến khi bộ lông nhu thuận của cún con bị anh xoa thành tổ chim mới chột dạ thả tay ra.

"Ngao ô..."

Hoắc tiên sinh ho một tiếng, hỏi: "Trước khi Thanh Thanh đi có nói gì với cô không?"

Dương Xảo Mạn: "Hả?"

"Cô nói, Thanh Thanh đột nhiên rời đi, có phải cô ấy không muốn lấy tôi hay không?"

"Sẽ không, Hoắc tổng." Dương Xảo Mạn bình tĩnh nói. Ngay cả con cũng chuẩn bị sinh cho anh, có giống người không muốn kết hôn hay không.

Hơn nữa với bộ dáng bình thường của Bạch Thanh Thanh, xin lỗi Hoắc tổng chứ, cô ấy đem Hoắc tổng sủng lên tận trời, cái gì cũng theo ý Hoắc tổng, ngay cả năm trên cũng cho Hoắc tổng, hơn nữa dự vọng chiếm hữu

của Bạch Thanh Thanh với Hoắc tổng lớn như này, sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này?

Nghĩ tới nghĩ lui, Dương Xảo Mạn cũng chỉ có thể nghĩ rằng Bạch Thanh Thanh luôn luôn suy xét toàn diện đã không cần thận nên mới quên nói cho Hoắc tổng.

Hoắc tiên sinh cũng hiểu đạo lý này, anh gật đầu, đang định đổi đề tài dời đi lực chú ý, bỗng nhiên ánh mắt bị thứ trên bàn cô ấy hấp dẫn.

Là một quyển sách.

Phong cách bìa sách quen thuộc, tựa sách cay mắt, ngay cả tên tác giả cũng giống y chang.

Mí mắt Hoắc tiên sinh giựt giựt, chỉ vào nó hỏi: "Đây là gì?"

Nhìn theo hướng tay anh, Dương Xảo Mạn cũng thấy được quyển sách đó, vội vàng cầm lấy, cung kính đưa qua: "Đây là Đổ Linh cho tôi, cô ấy nói nó rất hay, còn có cuốn sau nữa."

Thứ đang bị Hoắc tiên sinh cầm, đúng là cuốn 《 Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi 》 .

Dương Xảo Mạn lấy cuốn còn lại đưa cho anh.

Hoắc tiên sinh vừa cúi đầu là thấy cái tên-- 《 Cô vợ xinh đẹp mang thai bỏ trốn của tổng giám đốc 》 .

Mí mắt anh giựt giựt, nhớ đến sự thật mình đã xuyên qua.

Tác giả có lời muốn nói: Hoắc tiên sinh vẫn chưa biết gì.

Có lẽ Thanh Thanh sẽ không lên sàn một thời gian _(:_ " <)_

Hết chương 53

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 54: Nhẫn

Chương 54: Nhẫn

Hoặc tiên sinh đến từ một quyển tiểu thuyết, có điều thế giới hiện thực không khác gì mấy với thế giới trong sách khiến anh suýt chút nữa đã quên mất chuyện này.

Anh sinh ra tại thế giới kia, thậm chí cái thế giới đó còn có cái tên rất đáng xấu hổ, 《 Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi 》 , tác giả là Phấn Hồng Đáng Yêu Miêu, hiện tại lại ra một quyển tiếp theo, tên là 《 Cô vợ xinh đẹp mang thai bỏ trốn của tổng giám đốc 》 .

Tuy rằng xuyên đến, nhưng những chuyện anh trải qua, cũng bị cốt truyện của tiểu thuyết ảnh hưởng, thường xuyên xảy ra những chuyện không khác lắm với tiểu thuyết, lúc này nhìn thấy cuốn tiếp theo này, Hoặc tiên sinh trầm mặc một chút, tùy tiện lật lật vài trang.

Tên của mình quả nhiên xuất hiện trong đó, đồng thời còn có tên nữ chính trong sách. Nếu đã ra tập tiếp theo, tức là cuộc sống của mình sẽ tiếp tục bị thứ này ảnh hưởng?

Hoặc tiên sinh nghĩ ngợi, dưới ánh mắt quý dị của Dương Xảo Mạn, tịch thu tiểu thuyết của cô ấy rồi ngồi vào bàn làm việc nghiêm túc đọc.

Tập tiếp theo kể về giai đoạn sau của nam nữ chính. Quyển một 《 Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi 》 , nam nữ chính tan tan hợp hợp vô số lần, cãi

nhau, chia tay, hòa hợp, cãi nhau, chia tay, sau khi hòa hợp lại, rốt cuộc hai người đã nắm tay nhau, cuối cùng, nam chính và nữ chính sống hạnh phúc bên nhau, một người tiếp tục làm tổng giám đốc bá đạo, một người tiếp tục làm thư ký nho nhỏ, nam phụ chặn ngang âm đạm xuống sàn. Mở đầu quyển hai, hai người đã đến lúc bàn chuyện cưới hỏi!

Hoặc tiên sinh cầm lòng không đậu ngồi ngay lại, bị tình tiết tương tự trong sách hấp dẫn.

Sống cùng nữ chính không lâu, nam chính quyết định làm một hôn lễ long trọng, để cả thế giới đều biết nữ chính là của anh ta! Từ khi nữ chính chấp nhận lời cầu hôn, đương nhiên sẽ ngọt ngào không ngừng, thậm chí còn từ chức, an tâm ở nhà đợi kết hôn. Trong lúc nam chính đang bận rộn chuẩn bị hôn lễ, nữ chính bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại đến từ nữ phụ độc ác trong truyện.

Vì cuộc gọi này, nữ chính sinh ra hiểu lầm với nam chính, cô lén nặc danh hỏi*, vậy mà nam chính không phản đối, còn phát hiện nam chính và nữ phụ đã từng có quan hệ vụng trộm với nhau, nữ chính đau lòng muốn chết, mua vé máy bay đi nước ngoài, thừa dịp nam chính đi làm, tự mình bỏ trốn, không nói cho ai biết, chuẩn bị ra nước ngoài an ủi tâm hồn bị tổn thương.

*(Đoạn này mình không hiểu lắm, convert ghi là "ở nàng bên sườn đánh dưới, thế nhưng phát hiện nam chủ không có phản đối, càng là một vị nam chủ cùng nữ nhị đã có quan hệ vụng trộm", bạn nào hiểu thì giải thích giúp mình, cảm ơn)

Đang ở nước ngoài, nữ chính đột ngột té xỉu ven đường, được người hảo tâm đưa đến bệnh viện, kiểm tra xong mới biết, vậy mà đã mang thang!

Mang mang mang mang mang thai?!

Hoặc tiên sinh bị tình tiết hấp dẫn mở to hai mắt nhìn.

Anh quả thật không thể tin được, nữ chính ngay lúc này lại mang thai, hiểu lầm của nam nữ chính còn chưa được hóa giải, một người ở nước ngoài tha hương, không có người quen bên cạnh, trong nước còn có vô số tiểu yêu tinh muốn trèo lên người nam chính.

Hoặc tiên sinh thật sự phải vì cảnh ngộ bi thảm của nữ chính mà rơi nước mắt.

Anh nghĩ đến mình và Bạch Thanh Thanh. Có thể do cốt truyện ảnh hưởng, sau khi anh ở cùng Bạch Thanh Thanh, cũng bắt đầu bàn chuyện cưới hỏi rất mau, cũng cùng khi Dương Xảo Mạn thương lượng xong bắt đầu làm, khi Bạch Thanh Thanh nhận được cuộc gọi từ nước ngoài, không để lại tin tức nào, lén bỏ trốn giống như nữ chính.

Điểm khác biệt duy nhất chính là, trong bụng Bạch Thanh Thanh không có bảo bảo.

Nghĩ đến đây, Hoặc tiên sinh nhịn không được thở dài.

Với trí thông minh của Bạch Thanh Thanh, tuyệt đối có thể phát hiện mình mang thai ngay lập tức, sẽ không mơ mơ màng màng giống nữ chính, đến khi ra nước ngoài mới đánh bậy đánh bạ rồi biết.

Hoặc tiên sinh ngược lại càng hy vọng trong bụng Bạch Thanh Thanh có bảo bảo.

Cô đột ngột rời đi vì hạng mục ở nước ngoài, đến giờ anh vẫn chưa tìm thấy tung tích, nếu phát hiện mang thai, nói không chừng trước khi anh tìm được Bạch Thanh Thanh, cô đã trở lại.

Hoặc tiên sinh lại thở dài, không thể đọc được tiểu thuyết trong tay nữa, anh tùy tiện lật lật, đặt qua một bên.

"Dương Xảo Mạn."

"Dạ, Hoắc tổng."

"Trợ lý Trương về chưa?"

"Để tôi xác nhận lại."

Dương Xảo Mạn cầm điện thoại ra ngoài, điện thoại còn chưa thông, trợ lý Trương đã thở hồng hộc chạy vào: "Hoắc tổng, đã tra ra, Bạch tiểu thư đến nước X!"

Trước mắt Hoắc tiên sinh sáng ngời, đứng thẳng dậy: "Nơi nào ở nước X?"

"Vì hạng mục nghiên cứu đó được bảo mật, nên hành tung của Bạch tiểu thư cũng nằm trong hiệp nghị bảo mật, tạm thời chưa tra được."

Hoắc tiên sinh nhíu mày, phân phó nói: "Không cần biết cô ấy đi đâu, trước tiên phái người đến nước X tìm, quan trọng là phải kiểm tra giao thông, chỉ cần vừa thấy tin tức về Bạch Thanh Thanh thì lập tức tìm."

"Vâng, Hoắc tổng."

Trợ lý Trương vội vã chạy đi.

Tạm thời đã có tin tức, Hoắc tiên sinh nhẹ nhõm hẳn đi, chỉ chờ trợ lý Trương quay về gửi tin tức cho anh. Hoắc tiên sinh tĩnh tâm ngồi đó suy nghĩ, gọi cho Đỗ Linh: "Cô có cách nào liên hệ với người có thể liên hệ được với Thanh Thanh ở nước ngoài không?"

"Hả?"

"Tuy rằng hạng mục nước ngoài và trong nước không liên quan với nhau, nhưng đều là sản nghiệp của Thanh Thanh, nếu tìm hiểu nguồn gốc thì có khả năng sẽ ra." Hoắc tiên sinh thông thả ung dung nói: "Bình thường Thanh Thanh giấu rất nhiều tin tức, ngay cả tôi cũng không biết

nhiều, cô là người thân cận nhất với Thanh Thanh, hẳn phải biết nhiều hơn tôi đúng không?"

Nói vậy thôi, nhưng cô ấy thật sự không biết mà...

Đỗ Linh đang muốn mở miệng giải thích, Hoắc tiên sinh tiếp tục nói trước: "Cô thay Thanh Thanh làm việc, Thanh Thanh sẽ lấy một phần lợi nhuận cho cô, đúng không?"

"À... Đúng."

"Nếu vậy, nếu cô kiếm được thông tin của người liên hệ, tôi cũng sẽ cho cô một số tiền." Hoắc tiên sinh nói một dãy số: "Chỉ cần là tin tức liên quan đến Thanh Thanh, tôi sẽ cho cô bao nhiêu đó, nếu Thanh Thanh trở về, tôi sẽ cho cô thêm một bao lì xì."

Đỗ Linh trầm mặc.

Thật lâu sau, cô ấy mới chậm rãi mở miệng: "Hoắc tổng, tình cảm của tôi và Thanh Thanh đã nhiều năm, tôi cũng biết tình cảm của cô ấy với anh, hiện tại bỗng nhiên phát sinh chuyện như này, anh cho rằng tôi sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?"

"Hả?"

"Nhưng thù lao đã nói thì nhất định phải có đó!" Đỗ Linh hoả tốc cúp máy, trong lòng nghĩ đến con số Hoắc tiên sinh nói, dường như trước mắt là một đồng nhân dân tệ được quy đổi, cô ấy mở danh bạ, gọi qua một loạt số điện thoại.

Hoắc tiên sinh an tâm, ôm lấy Chúc Chúc từ Dương Xảo Mạn và cầm lấy quyển sách kia rời khỏi văn phòng.

Hoắc tiên sinh về nhà.

Bạch Thanh Thanh mới đi một ngày, đồ đạc trong nhà không thay đổi mấy, anh không động vào thứ gì, tất cả đều duy trì như trước khi Bạch Thanh Thanh rời đi, đĩa lê trên bàn trà không mất đi trái nào.

Ngay cả tờ giấy dó, đều được đặt ở vị trí vốn có của nó, được đĩa trái cây đê lên, xem nhẹ nếp nhăn hằn trên tờ giấy, trong nháy mắt Hoắc tiên sinh còn cho rằng mình đã quay lại hôm qua.

Anh nhin không được hô một tiếng: "Thanh Thanh?"

Trong phòng trống rỗng, không có hồi âm.

Chỉ có Chúc Chúc trong lòng anh kêu theo một tiếng: "Ngao!"

Hoắc tiên sinh cười khở một tiếng, cúi đầu sờ đầu nó: "Mẹ mà bỏ chúng ta chạy rồi, nếu không tìm thấy được cô ấy, chúng ta chỉ có thể chờ cô ấy quay về."

"Ngao!"

Hoắc tiên sinh ngồi lên sô pha, anh ngồi ở vị trí bên trái như ngày thường, sô pha bên phải vẫn trống như cũ, giống như Bạch Thanh Thanh còn ở nơi này.

"Mẹ mà đã nói, chờ đến hôn lễ, cô ấy muốn mà làm phù dâu." Hoắc tiên sinh chậm rãi vượt lông Chúc Chúc, anh cúi đầu, ánh mắt ôn nhu: "Lúc ấy tao đã từ chối, cho mà đi tung bông còn đỡ, nếu mà làm phù dâu, chẳng lẽ để Thanh Thanh ôm mà sao?"

"Ngao!"

"Bây giờ ngẫm lại, nếu lần đó đáp ứng cô ấy là tốt rồi." Hoắc tiên sinh vượt chậm dần: "Thanh Thanh luôn làm theo ý tao, chỉ cần tao nói ra, cô ấy sẽ không phản đối, không cần biết gì hết, hôn lễ cho tao quyết định, nhà ở

cũng do tao quyết định, ngay cả lần trước cô ấy đưa ra lời kết hôn, cũng theo ý tao mà bỏ đi."

"Rõ ràng trong tư liệu Dương Xảo Mạn đưa cho tao, nam nữ hẹn hò với nhau là nhà trai sủng nhà gái, tao phải sủng Thanh Thanh mới đúng, hiện tại toàn bộ đều trái ngược." Hoắc tiên sinh cười khổ.

Bây giờ nhớ đến, hình như lần thành công duy nhất trong kế hoạch đó, cũng là Thanh Thanh bao dung anh.

"Ngao!"

Hoắc tiên sinh xoa phần lông trên đầu Chúc Chúc: "Mày cũng thấy vậy đúng không nào?"

Chúc Chúc cầm móng vuốt vò đám lông trên mặt, dường như thật sự hiểu anh nói gì, khi Hoắc tiên sinh dừng lại, phối hợp "Ngao!" Một tiếng.

Hoắc tiên sinh suy tư nói: "Vì thế, nói không chừng Thanh Thanh thấy ghét? Vì phương thức chúng ta ở chung khác với người khác? Nên có khả năng cô ấy thích ngược lại?"

Chúc Chúc rung rung lỗ tai: "Ngao ô..." Hôm nay ba nói nhiều quá, thật phiền quá à...

Nghe nó đáp lời, trong nháy mắt trước mắt Hoắc tiên sinh sáng ngời: "Mày cũng thấy vậy?"

"Ngao ô..."

Hoắc tiên sinh do dự một chút, một tay ôm nó vào phòng, đặt thật nhiều đồ ăn vào chén cho nó mới cẩn thận dặn dò nói: "Ba muốn đi ra ngoài một chút, sẽ về nhanh thôi, buổi tối nhất định sẽ ăn cơm cùng mày, mày phải ở nhà canh nhà đó, đừng mở cửa cho người lạ vào."

"Ngao ô ~ "

Hoặc tiên sinh gấp gáp đi ra.

Anh mở cửa siêu xe trăm bản toàn cầu ra, phóng xe nhanh như chớp, lái đến cửa hàng trang sức lần trước.

Anh vội vã đi vào, tây trang trên người không chút cầu thả, bước chân nhanh nhẹn nhưng nhìn không vội vàng, Hoặc tiên sinh vừa vào cửa, khí thế trời sinh làm mọi người bên trong đều dời mắt đến, ngay cả kim cương trong tủ kính cũng không lóa mắt bằng anh.

Hoặc tiên sinh lấy một tấm thẻ ra để lên bàn, phạn phó nhân viên công tác: "Đem hết nhẫn của các người ra đây cho tôi xem."

Aiz... Tổng giám đốc bá đạo đẹp trai, thì ra là hoa đã có chủ... Giới tính nữ trong tiệm lưu luyện thu hồi tầm mắt.

Nhân viên làm việc rất mau, toàn bộ kiểu dáng bán chạy trong tiệm đều được để trước mặt Hoặc tiên sinh, Hoặc tiên sinh liếc mắt một cái, nói: "Đổi."

...

"Đổi."

...

"Đổi."

...

Đến khi sắc trời dần dần thay đổi, người vào cửa hàng từng nhóm rồi lại từng nhóm, nhân viên đã gần như đem hết hàng trong kho ra, cuối cùng Hoặc tiên sinh cũng chọn được nhẫn mình ưng ý.

Chiếc nhẫn rất đơn giản, xung quanh cái vòng bạch kim được nạm kim cương vụn, liếc mắt sơ qua thì không thể thấy được, nhưng nếu đặt dưới ánh đèn, sẽ phát ra ánh sáng chói mắt, không có chiếc nhẫn nào tốt hơn cái này.

Lần đầu tiên Hoắc tiên sinh nhìn thấy Bạch Thanh Thanh, chỉ cho rằng đối phương là một người qua đường bình thường, nếu không phải Bạch Thanh Thanh đúng lúc dọn đến đối diện anh, sợ rằng anh đã không có cơ hội tiếp xúc phát triển với cô. Càng hiểu biết, anh càng bị ánh sáng tỏa ra từ người cô hấp dẫn, cuối cùng đã không thể rời khỏi cô.

Hoắc tiên sinh lập tức quẹt thẻ mua ngay.

Anh tiện đường ghé qua cửa hàng mua đồ ăn cho chó vị mới ra rồi về nhà.

Chén cơm của Chúc Chúc quả nhiên đã trống trơn, Hoắc tiên sinh mở gói đồ ăn mới, đổ vào chén cơm của nó, xoa nhẹ đầu nó, mới ngồi vào sofa.

Vẫn là vị trí bên trái, bên dưới đĩa đựng trái cây vẫn là tờ giấy đó.

Hoắc tiên sinh tốn rất nhiều sức lực để làm mình rời tầm mắt khỏi tờ giấy ấy, anh tùy ý liếc mắt nhìn, dùng trên quyển tiểu thuyết tùy tiện lấy về.

Anh mới đọc đến đoạn nữ chính trong truyện phát hiện mình mang thai, phần còn lại còn chưa đọc đến.

Hoắc tiên sinh nghĩ nghĩ, cầm nó lên, lật đến chỗ dừng.

Sau đó, ánh mắt của anh bỗng nhiên dừng trên mấy chữ - thành phố Y của nước X.

Cùng một quốc gia với Bạch Thanh Thanh.

Trong đầu Hoắc tiên sinh có tia sáng lóe qua, anh nghĩ đến một thứ, sờ vào hộp nhỏ trong túi, ngón tay run rẩy duỗi đến điện thoại. Trước khi anh cầm lấy được, điện thoại đã sáng lên trước.

Là trợ lý Trương.

Hoắc tiên sinh ngừng thở, run rẩy bắt máy.

"Hoắc tổng, tạm thời đã điều tra ra, Bạch tiểu thư có khả năng ở một trong những thành phố này." Trợ lý Trương nói vài cái tên, thành phố y nước X thình lình xuất hiện.

Trong nháy mắt, phảng phất như tất cả âm thanh trên thế giới đều biến mất.

"..."

"Hoắc tổng?"

"Giúp tôi đặt vé máy bay đến thành phố Y nước X." Hoắc tiên sinh nghe thấy mình nói thế: "Ngay bây giờ, lập tức, lập tức."

Anh lấy lại bình tĩnh, cẩn thận dặn dò nói: "Còn nữa, kêu Dương Xảo Mạn qua đây, giữ Chúc Chúc đi."

"Vâng, Hoắc tổng."

Hết chương 54

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 55: Nam Phụ

Chương 55: Nam phụ

Chúc Chúc tạm thời được Dương Xảo Mạn nuôi, Hoắc tiên sinh được trợ lý Trương đưa đến sân bay, anh ngồi chuyến bay sớm nhất, vội vã xuất phát đến nước X. Lúc này trời đã tối, anh nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, phía dưới tầng mây là ánh đèn sáng trưng của thành phố, trong nháy mắt, Hoắc tiên sinh nghĩ rằng mình đang đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn cảnh đêm thành phố.

Anh dần dần bay khỏi đây, hướng đến nơi có Bạch Thanh Thanh.

Đọc theo đường đi, Hoắc tiên sinh luôn nghĩ, nếu anh tìm thấy Bạch Thanh Thanh ở đâu đó, đến lúc phải nói câu gì đầu tiên? Một tay ôm Bạch Thanh Thanh vào ngực, dịu dàng nói một câu "Rốt cuộc cũng tìm được em". Hay vẻ mặt lãnh khốc đến trước mặt cô, nói cho cô "Em mà bỏ trốn lần nữa sẽ nhốt em lại"?

Hoắc tiên sinh rồi rẫm cả đường, đến khi xuống máy bay, bước vào thành phố này, anh mới phản ứng lại, mình còn chưa biết Bạch Thanh Thanh đang ở đâu.

Vội vàng kiểm một khách sạn, người phái đến vẫn đang tìm tung tích Bạch Thanh Thanh, Hoắc tiên sinh một lần nữa mở cuốn sách đó ra.

Sau khi phát hiện mình mang thai, nữ chính bắt đầu do dự. Nếu không có con, cô không thấy hối hận khi rời khỏi nam chính, nhưng hiện tại đã có rồi, cô không thể để con mình không có ba, nữ phụ đã gọi điện đến để thị uy, nghĩ đến việc nam chính đã thay lòng đổi dạ, nữ chính càng không thể chịu đựng sống bên người anh, nhưng tình cảm đối với nam chính trong lòng đang không ngừng kêu gào, kêu cô quay về, về lại cạnh nam chính đi!... Cứ rối rắm như thế, nữ chính xuất viện.

Cô dựa vào số tiền trên người thuê một căn nhà, sống cuộc sống dị quốc tha hương, nói đến cũng khéo, hàng xóm của cô vậy mà chính là người hảo tâm đưa cô đến bệnh viện.

Khi nam phụ tốt bụng biết tin cô có thai, đã chủ động nói muốn chăm sóc cô, nữ chính từ chối nhiều lần, nhưng không thể đánh bại lòng nhiệt tình của nam phụ, đành phải đồng ý, được nam phụ tri kỷ chăm sóc, cô ngày càng nhớ nam chính đang ở nước nhà, nhớ sự bá đạo của anh, nhớ sự dịu dàng của anh... Nam chính bên kia! Cũng đã tìm được tung tích của nữ chính đào hôn! Hùng hổ đuổi đến tận đây!

Hoặc tiên sinh đọc đến đây, vội vàng lật lại mấy trang trước, muốn tìm vị trí của nữ chính, anh nghĩ, nói không chừng Thanh Thanh cũng đang ở đây.

Nhưng lúc này tác giả của quyển tiểu thuyết lại lười biếng, anh ta viết nữ chính đến thành phố Y nước X, nhưng không viết địa điểm chính xác, Hoặc tiên sinh kiểm vài lần, nhưng không thấy được bất kì dấu vết nào, đành thất vọng lật lại chỗ cũ.

Nam chính biết được chân tướng, hùng hổ đuổi qua đây, phát hiện bên cạnh nữ chính có một người đàn ông xa lạ, quan hệ hai người thoạt nhìn rất tốt, cử chỉ cũng rất thân mật, tức khắc đau lòng không kiềm được, anh nghĩ 'Người phụ nữ của tôi mà cũng dám động?', hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang tra xét bối cảnh nam phụ, phát hiện anh ta vậy mà là Thái Tử của một tổ chức hắc đạo ở đây! Mà lúc này, hai người đụng mặt nam chính,

nữ chính không chạy trốn được, không chỉ vậy, nam phụ còn chủ động nói mình đã thích nữ chính!

Hoặc tiên sinh lập tức nghiêm nghị hẳn lên.

Anh đọc lại sinh hoạt của hai người, vậy mà không nhìn ra được nam phụ động tâm với nữ chính khi nào.

Nhưng mà, anh rất nhanh nghĩ đến hiện tại không biết Bạch Thanh Thanh đang ở đâu.

Bạch Thanh Thanh là người ưu tú, mặc kệ là ở đâu, chắc chắn sẽ có rất nhiều người thích cô, có lẽ khi anh không có mặt, sẽ có nam phụ như này sinh ra tình cảm mờ ám với cô, chuẩn bị bất động thanh sắc không để lộ ra chi tiết cảm hóa cô, thừa dịp không có anh ở đó cướp Bạch Thanh Thanh đi.

Nghĩ đến đây, Hoặc tiên sinh càng thêm buồn bực.

Tiểu thuyết trong tay không thể đọc tiếp được, hần lạt lạt vài tờ rồi ném qua một bên. Hoặc tiên sinh đi tới đi lui trong phòng, kìm nén không được nên đi ra ngoài.

Anh định đi dạo khắp nơi, bây giờ còn chưa có tin tức mới, nói không chừng khi anh đang đi dạo trên đường gặp được Bạch Thanh Thanh thì sao?

Anh còn chưa ra khỏi khách sạn, ngoài cửa có một người nghênh diện đi đến, khi sắp đi lướt qua, đối phương bỗng nhiên gọi anh.

"Hoặc tông?"

Hoặc tiên sinh nghe tiếng quay đầu lại, người phía trước nhìn khá quen mắt, anh nhìn hồi lâu, cuối cùng mới từ trong sâu thẳm nơi ký ức tìm ra:

"Quách Tử Minh?"

"Là tôi, không nghĩ rằng Hoắc tổng lại nhớ tôi." Quách Tử Minh bước đến, nói: "Vừa nãy tôi còn tưởng mình nhìn nhầm, không nghĩ thật là Hoắc tổng, sao Hoắc tổng lại ở đây?"

Không để Hoắc tiên sinh trả lời, anh ta nói tiếp: "Tôi biết rồi, Hoắc tổng đến đây tìm Thanh Thanh đúng không?"

Hoắc tiên sinh sững sốt.

"Tôi cho rằng Thanh Thanh đối xử khác với Hoắc tổng, không nghĩ rằng, đường đường là tổng giám đốc Hoắc thị, cuối cùng cũng không khác lắm so với chúng tôi." Quách Tử Minh trào phúng cười: "Tôi đoán, Thanh Thanh cũng như trước kia, không nói một lời đã chạy ra nước ngoài, đúng không?"

Hết chương 55

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 56: "Đương Nhiên Là Con Của Ngài Và Bạch Thanh Thanh."

Chương 56: "Đương nhiên là con của ngài và Bạch Thanh Thanh."

Nếu là lúc trước, nói không chừng Hoắc tổng đã phản bác lại.

Nhưng hiện tại anh nghĩ lại, rất nhanh đã rõ. Những người bạn trai cũ của Bạch Thanh Thanh đều không thoát khỏi kết cục phản bội cô, khi bọn họ làm việc xấu đó đều là lúc Bạch Thanh Thanh xuất ngoại. Anh nghe Đỗ Linh nói, mỗi một lần, mỗi một đợt người, Bạch Thanh Thanh lúc đi quá vội vàng nên luôn quên nói cho bạn trai chuyện mình xuất ngoại, mấy tên tiền nhiệm đó không tìm được cô, kiên trì không bao lâu thì xuất quỹ (phản bội, ngoại tình).

Ngay cả Quách Tử Minh trước mặt cũng không ngoại lệ.

Hoắc tiên sinh "à" một tiếng, trái lại hỏi anh ta: "Sao anh lại ở đây?"

Anh đến đây để tìm Thanh Thanh, vậy Quách Tử Minh đi làm gì?

Hoắc tiên sinh tiếp tục nói: "Cái vị ở cùng anh... Vị Lâm tiểu thư kia mang anh đến đây sao?"

Quách Tử Minh sắc mặt trắng nhợt, ngoài miệng trong yếu nói; "Có rảnh thì đừng quan tâm tôi, không bằng Hoắc tổng đi tìm Thanh Thanh đi, hành tung của cô ấy luôn rất bí ẩn, cho dù bây giờ Hoắc tổng qua đây tìm, có khi còn không tìm được cô ấy."

Anh ta nghĩ nghĩ, có ý xấu nói: "Không sợ Hoắc tổng không tìm thấy, chỉ sợ khi Hoắc tổng không ở đây, Thanh Thanh đã có người được chọn tốt hơn." Đối với Bạch Thanh Thanh mà nói, mình và Hoắc Minh Châu đều như nhau, khi ra nước ngoài đã không còn nhớ gì nữa, cô không có nhiều tình cảm với bọn họ, buông tay cũng rất nhanh, nói không chừng đã sớm có người khác.

Suy đoán này đã nằm lâu trong đầu Quách Tử Minh, đến bây giờ vẫn chưa biến mất.

"Anh đã nghĩ như vậy, chúng ta cũng không có gì để nói."

Hoắc tiên sinh xoay người rời đi, anh nghĩ đến một điều, thu lại bước chân. "Đúng rồi, có thể anh chưa biết."

"Cái gì?"

"Trong bụng của Thanh Thanh..." Hoắc tiên sinh nói: "Đã có con của tôi."

Quách Tử Minh tức khắc trừng lớn mắt.

"Sao sao sao sao sao... Sao có thể?!"

"Chúng tôi đã xác nhận hôn lễ, đến lúc đó tôi sẽ gửi thiệp mời qua." Hoắc tiên sinh cười cười với anh ta: "Đến lúc đó mời anh đến dự."

"Không có khả năng." Thấy anh phải đi, Quách Tử Minh vội vàng kéo anh lại: "Chẳng lẽ không phải Thanh Thanh không từ mà biệt, mới làm anh phải đuổi đến tận đây sao?"

Hoắc tiên sinh ra vẻ kinh ngạc nhìn anh ta: "Sao anh lại nghĩ như thế? Tôi và Thanh Thanh chẳng qua là khách du lịch thôi... Giống với anh và vị Lâm tiểu thư kia đó."

Quách Tử Minh sắc mặt trắng bệch thả anh đi.

"À, đúng rồi." Hoắc tiên sinh nhìn anh ta, gằn từng chữ một: "Sau này Thanh Thanh sẽ là vợ tôi, tôi không muốn nghe ai xưng hô thân mật như vậy với cô ấy. Quách tiên sinh, hy vọng anh nên tự hiểu lấy, bạn gái của anh còn đang bên cạnh, không biết nếu cô ấy nghe được sẽ có cảm tưởng gì nhỉ."

Quách Tử Minh nhìn anh, hiểu được ý ngầm, vội vàng xoay người.

Một người quen thuộc đứng đằng sau vẻ mặt không vui nhìn anh ta.

"Thiến Thiến..."

Người phụ nữ trừng mắt liếc Quách Tử Minh, xoay người rời khỏi đây.

Quách Tử Minh nhất thời bất chấp Hoắc tiên sinh còn đứng, vội vàng đuổi theo: "Chờ đã, Thiến Thiến, em nghe anh giải thích....."

Anh ta đuổi theo người phụ nữ vào thang máy, từ đây không bao giờ gặp lại nữa.

Người lúc nãy cũng không phải Lâm tiểu thư lần trước, không cần đoán, Hoắc tiên sinh cũng biết, Quách Tử Minh này đã bị kim chủ lần trước đá rồi, còn lần này... Sợ là cũng nhanh thôi.

Quách Tử Minh đi rồi, anh bị gián đoạn như này, Hoắc tiên sinh cũng không có xúc động đi dạo lung tung, anh quay người đi về đường cũ.

...

Ngàn dặm bên ngoài, cát vàng mênh mông.

Bạch Thanh Thanh khoác khăn choàng, ôm ly nước nóng hầm hập ngồi trên ghế gấp nhỏ, ngắm phong cảnh phía trước.

Ngày thứ ba đến đây.

Từ khi bắt đầu yêu nhau, đây là lần đầu tiên cô không gặp Hoắc tiên sinh lâu như này, không biết có phải do mang thai hay không, cô đang rất rất nhớ Hoắc Minh Châu.

Trước kia không phải chưa từng ra nước ngoài, mỗi lần cô đi, lúc nào cũng vùi đầu vào công việc, hạng mục ở đây rất bận, đi gấp làm cô không suy xét đến việc khác. Có lẽ do mang thai nên mọi người cũng chủ động giảm lượng công việc cho cô, trở nên nhàn rỗi hẳn, cô vì thế mà bắt đầu suy nghĩ miên man, cả ngày chỉ nhớ đến Hoắc Minh Châu.

Không biết bây giờ Hoắc Minh Châu đang làm gì?

Bạch Thanh Thanh tính toán múi giờ, bên kia chắc đang là buổi trưa. Cô bắt đầu nghĩ, không biết khi không có ở đó, Chúc Chúc có thay cô giám sát Hoắc Minh Châu ăn cơm không?

Aiz, cô rời đi ba ngày, vẫn còn hơn một tháng nữa, Hoắc Minh Châu chắc không giận đâu phải không?

Bạch Thanh Thanh có điểm do dự.

"Thanh Thanh? Cô ở đây nghĩ gì thế?"

Bạch Thanh Thanh hồi qua, quay đầu nhìn, là người đại diện của cô ở nước này, Phyllis.

Phyllis ngồi xuống cạnh cô: "Cô đang nghĩ đến ba của đứa con đúng không?"

"Đúng vậy, đang nghĩ về anh ấy." Bạch Thanh Thanh cúi đầu cười một chút: "Không biết không có tôi bên cạnh, anh ấy có tự chăm sóc mình tốt không."

"Anh ta không còn là con nít, chẳng lẽ còn muốn cô chăm sóc sao?"

Bạch Thanh Thanh quấn chặt khăn choàng: "Ai biết được chứ?"

Phyllis thở dài một hơi: "Thanh Thanh này, theo ý tôi, mặc kệ trước kia cô tìm bạn trai như thế nào, bọn họ không ai xứng với cô, nhưng bây giờ, cô còn vì bạn trai sinh con, cô đã nghĩ kỹ rồi sao?"

Bạch Thanh Thanh sờ bụng: "Mặc dù có chút bất ngờ, nhưng tôi đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, sớm muộn gì sau này chúng tôi cũng có con."

Phyllis càng khổ sở: "Nhưng đến bây giờ anh ta vẫn chưa đến tìm cô."

"Bây giờ chỉ mới là ngày thứ ba, theo sự hiểu biết của tôi, sợ là anh ấy còn nhẫn được, huống chi, bây giờ anh ấy đang chuẩn bị hôn lễ rồi."

"Hai người còn muốn kết hôn?!" Phyllis chấn kinh: "Qua loa như vậy được sao?!"

"Cũng không qua loa, tôi đã nghĩ nghiêm túc. Tôi thích Hoắc Minh Châu, cũng không muốn buông tha anh ấy, sẽ sống bên nhau cả đời, hôn lễ chẳng qua chỉ là hình thức thôi." Bạch Thanh Thanh cười cười: "Tôi như này, nhưng đối với anh ấy, hôn lễ chắc hẳn rất thần thánh đấy."

"À..." Phyllis từ bỏ nói: "Hôn lễ của hai người tôi sẽ đến đó tham gia."

"Đến lúc đó cô đừng quên là được."

Phyllis thuận miệng hỏi: "Hôn lễ hai người định tổ chức khi nào?"

"Vào..." Bạch Thanh Thanh ngưng lại, sau đó ngậy người ra.

"Khi nào?"

"Tôi không biết..."

"..." Phyllis phát điên: "Thanh Thanh!"

"Tôi quên hỏi." Bạch Thanh Thanh mờ mịt nói: "Tôi nói khi quay về sẽ trực tiếp tham gia, nhưng không hỏi thời gian cụ thể."

"Hoặc tiên sinh nhà cô, sợ rằng bây giờ anh ta đã phát điên luôn mất!"

"Trước khi đi, tôi để lại tờ giấy, nói sẽ trở về, anh ấy không cần lo lắng."

Phyllis có chút hoài nghi, cô ấy còn chưa nghe Bạch Thanh Thanh nói tiếp thì thấy trên mặt bạn tốt lộ ra biểu tình khiếp sợ, cô ấy tức khắc khẩn trương: "Sao vậy?"

"Không xong, Phyllis, tôi quên nói khi nào về rồi." Bạch Thanh Thanh nghĩ đến đây, cô vượt bụng dờ khóc dờ cười: "Tôi còn quên nó cho anh ấy tôi đã mang thai."

Phyllis: "..."

Phyllis tự đáy lòng mà nói: "Hy vọng vị Hoắc tiên sinh nhà cậu vẫn ổn."

Bạch Thanh Thanh có chút không chắc chắn.

Đúng là Hoắc tiên sinh thật đang không ổn.

Ở đất khách quê người, buổi tối đầu tiên, Hoắc tiên sinh mất ngủ nhớ đến người nào đó.

Anh trợn tròn mắt nhìn trần nhà, dường như có thể nhìn ra bông hoa trên đó.

Từ khi đến nước X, mọi tin tức về Bạch Thanh Thanh đều bị đứt đoạn. Tuy rằng anh đã đến thành phố Y, vẫn không thể xác định được Bạch Thanh Thanh có đến nơi này như trong tiểu thuyết không, chỉ có thể chờ trợ lý Trương điều tra mới biết được.

Anh trợn to mắt, nhìn bầu trời đen nhánh chập rây sáng bùng, tia nắng đầu tiên chiếu vào từ ngoài cửa sổ, điện thoại đợi cả đêm đã có động tĩnh.

Hoặc tiên sinh gần như lập tức ngồi dậy, lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai cầm điện thoại, bấm nút nghe.

"Alô, Hoặc tổng, đã tìm được điểm dừng chân của Bạch tiểu thư rồi, là vị trí hiện tại của ngài."

Hoặc tiên sinh kích động nói năng lộn xộn: "Ở đâu?!"

"Cụ thể còn chưa tra được, nhưng chắc là phía đông."

Phía đông... Đầu óc Hoặc tiên sinh xoay chuyển thật nhanh, dựa theo ấn tượng của anh, phía đông là một vùng sa mạc, sao Thanh Thanh lại ở đây?

Anh nghĩ không ra, nhưng đã có phương hướng cụ thể, dễ dàng tìm hơn nhiều, Hoặc tiên sinh gấp không chờ nổi, lập tức xuất phát chuẩn bị đi tìm Bạch Thanh Thanh.

"Đúng rồi, Hoặc tổng, Chúc Chúc nó..." Trong điện thoại truyền đến một trận lục đục, ngay sau đó, một tiếng "Ngao ~" truyền ra từ điện thoại.

Hoặc tiên sinh bật cười.

Lại là một trận lục đục, đến khi bên kia có tiếng người đáp lại, đã đổi thành Dương Xảo Mạn.

Dương Xảo Mạn theo thường lệ báo cáo công việc hai ngày này, cuối cùng cố vũ cố lên: "Hoặc tổng, ngài nhất định phải tìm được Bạch tiểu thư sớm một chút, không thể để con của hai người sống trong gia đình đơn thân được!"

"... Hả?!"

Dương Xảo Mạn hoàn toàn không biết gì cả, tiếp tục cố vũ: "Để sớm hưởng thụ ngày tháng vui vẻ bên cạnh con cái, Hoắc tổng nhất định phải nỗ lực hơn đây!"

"Từ từ, con gì."

"Đương nhiên là con của ngài và Bạch Thanh Thanh."

"..."

Hoắc tiên sinh hoang mang làm rơi điện thoại xuống.

Hết chương 56

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 57: "Cuối Cùng Anh Cũng Tìm Thấy Em Rồi."

Chương 57: "Cuối cùng anh cũng tìm thấy em rồi."

Hoắc tiên sinh quả thực không thể tin nổi, mình chẳng qua chỉ thuận miệng nói với Quách Tử Minh, thế nhưng đúng là sự thật?!

Anh cầm lòng không đậu đứng lên, vô ý thức đi vài vòng trong phòng, cuối cùng mới phản ứng lại, hậu tri hậu giác hỏi Dương Xảo Mạn: "Sao cô biết được?"

Dương Xảo Mạn còn chưa phát hiện mình đã không cẩn thận bại lộ việc gì, ăn ngay nói thật nói: "Đỗ Linh nói cho tôi."

Đỗ Linh? À, đúng rồi! Đỗ Linh!

Khi thân thể Bạch Thanh Thanh không ổn, là Đỗ Linh đi cùng cô, Bạch Thanh Thanh về nhà nói không có vấn đề gì, nhưng lại phủ một lớp thảm dưới sàn, trong nhà thì có đồ dùng của thai phụ, trong tay cô còn cầm sách dưỡng thai đọc. Đủ loại dấu hiệu đều cho Hoắc tiên sinh biết, Bạch Thanh Thanh mang thai, nhưng anh không phát hiện ra.

Hoắc tiên sinh hoá tốc cúp máy, gọi qua Đỗ Linh.

"Alô? Hoắc Minh Châu?" Đỗ Linh hưng phấn nói: "Tôi đã kiếm được phương thức liên hệ với người đại diện bên kia của Thanh Thanh!"

Hoắc tiên sinh nói nhanh: "Trước tiên chưa nói đến chuyện này."

"Hả?"

"Cô nói cho tôi biết, có phải Thanh Thanh đang mang thai?"

"Hả? Đúng vậy." Đỗ Linh ngơ ra nói: "Đã được một tháng, anh không biết? Thanh Thanh không nói cho anh?"

"....." Đúng là chưa nói.

Hoặc tiên sinh tiếp tục nói: "Bây giờ cô có thể gửi phương thức liên hệ cho tôi."

"... À."

Đỗ Linh đọc một dãy số, Hoặc tiên sinh nhớ kỹ, nhanh chóng cúp máy. Anh thử gọi qua số Bạch Thanh Thanh, vẫn không có người nghe, lúc này mới bỏ cuộc, gọi đến số điện thoại Đỗ Linh đưa.

Hoặc tiên sinh đợi thật lâu, nghe được một câu máy móc "Đối phương không ở khu vực phục vụ", anh trừng mắt nhìn điện thoại, không cam lòng đặt điện thoại xuống.

Đột nhiên không còn chuyện có thể làm, Hoặc tiên sinh đứng giữa phòng hồi lâu, sau đó, trên mặt anh mới lộ ra nụ cười vừa lớn vừa ngốc.

Bạch Thanh Thanh mang thai.

Anh sắp làm ba rồi.

Từ nay về sau anh sẽ có thể dùng sức mua mua mua cho con gái tương lai, hôm nay mặc bộ này, ngày mai mặc bộ kia, còn có thể nhìn Thanh Thanh và con gái mặc đồ mẹ con, nhìn mình và con gái mặc đồ cha con, cũng có thể là một nhà ba người mặc đồ gia đình.

Chờ khi về nước, anh nhất định phải mua hết tất cả đầu đề của mấy báo chí, nói cho cả người cả nước biết chuyện Thanh Thanh mang thai! Còn mua hết trang web video, để bọn họ hàng ngày phát sóng mẹ con hai người ngủ!

Người ba ngốc - Hoắc tiên sinh đã bỏ não từ mười tháng mang thai đến khi con gái trưởng thành yêu đương... Cuối cùng anh nắm tay con gái, tận mắt nhìn thấy cô kết hôn cùng với một người nhìn thế nào cũng không thuận, sau đó sinh cho mình cháu ngoại gái...

Hoắc tiên sinh lập tức hồi thần.

Anh bỗng nhớ ra, mình và Bạch Thanh Thanh còn chưa kết hôn đó!

Đêm trước hôn lễ, Thanh Thanh mang đứa con trong bụng bỏ chạy, bây giờ còn chưa tìm thấy đâu đấy!

Quả thực giống như đúc với quyển tiểu thuyết kia, anh thậm chí còn không biết bên cạnh Bạch Thanh Thanh có xuất hiện nam phụ quan tâm chăm sóc không!

Hoắc tiên sinh ngồi không yên, lập tức cầm cuốn sách đó đi ra ngoài.

Anh hỏi đường, ngăn một chiếc xe, chạy thẳng theo lời trợ lý Trương đến phía đông.

...

Bạch Thanh Thanh gọi một cuộc, vẫn không thành công, mới không cam lòng đặt xuống.

Phyllis vỗ bả vai cô, an ủi nói: "Chỗ nghiên cứu này cần gấp rút hiệu, không còn cách nào, chỉ cần chờ thêm vài ngày, chờ hoàn thành nghiên cứu, cô liền có thể đi tìm Hoắc tiên sinh của cô."

Bạch Thanh Thanh nghĩ nghĩ: "Buổi tối tôi ra ngoài xem thử."

"Bên ngoài?" Phyllis tức khắc nhíu mày: "Thanh Thanh, nơi này là sa mạc, nhiệt độ buổi tối chênh lệch rất lớn với ban ngày, nếu là trước đây còn đỡ, nhưng bây giờ cô mang thai, tôi không yên tâm."

"Không có gì ghê gớm." Bạch Thanh Thanh cười cười: "Đã đến đây nhiều lần rồi, đường nào cũng đã đi qua, tôi không kém vậy đâu."

"Nhưng..."

"Yên tâm đi, tôi tự có chừng mực."

Phyllis miễn cưỡng nuốt lại lời muốn nói.

...

Trợ lý Trương chỉ tìm được phía đông, không có vị trí cụ thể, Hoắc tiên sinh chỉ có thể tự tìm khắp nơi.

Anh hỏi đường, kết hợp với chuyện Đỗ Linh đã nói, dò hỏi ở đâu có viện nghiên cứu, chỗ nào không thu được tín hiệu.

Hoắc tiên sinh đi đi dừng dừng, khi tiến vào sa mạc, trời đã tối đen, tài xế dừng lại ở giao lộ, chỉ vào mấy biển báo cảnh báo ở đó, nói thế nào cũng không chịu chờ tiếp, không còn cách nào, Hoắc tiên sinh phải xuống xe.

Anh đi xung quanh rồi vào trong, từng bước từng bước đi.

Anh đã gấp không chờ nổi muốn nhìn thấy Bạch Thanh Thanh, một giây cũng không thể chờ, sẽ càn giày vò nếu chờ đến khi mặt trời mọc vào ngày mai.

...

Bạch Thanh Thanh cũng mặc kệ Phyllis đau khổ cản lại đi ra.

Cô dùng áo khoác bọc người kín mít, ngay cả khăn quàng trên cổ Phyllis cũng bị cô đoạt lấy, không cho một tia gió lạnh nào có cơ hội thổi vào.

Cáo biệt Phyllis, Bạch Thanh Thanh cầm bản đồ đi ra ngoài.

Tuy đã đi qua vô số lần, nhưng cô vẫn không dám thiếu cảnh giác, cầm đèn pin cẩn thận phân biệt các con đường trên bản đồ.

Chung quanh một mảnh đen nhánh, chỉ có ánh sáng của đèn pin và ánh trắng sáng trên đỉnh đầu.

Một người tiến vào từ bên ngoài, một người đi ra từ đích đến của người kia, rõ ràng ở giữa có vô số con đường, nhưng hai người lại ngoài ý muốn đồng điệu nhau.

Giữa trận gió lạnh trong đêm tối, không biết có phải do đang mang theo một sinh mệnh không, Bạch Thanh Thanh rất dễ mệt mỏi, ước chừng đã đi đúng đường, cô dừng lại ven đường, tìm được một cục đá ngồi xuống.

Cô có điểm hối hận, xe của viện nghiên cứu bất hạnh chỉ còn một chiếc có thể chạy, dùng để đi mua sắm, sớm biết như này cô đã nghe theo Phyllis, ngày mai cùng nhau ngồi xe mua sắm ra ngoài, chứ không chọn lựa đi bộ như bây giờ.

Đường không quá dài, nhưng ngay lúc này có vẻ nhàm chán. Cô lấy điện thoại nhìn thoáng qua, vẫn đang nằm trong phạm vi chắn sáng.

Hoặc tiên sinh đến ngay lúc này.

Đầu tiên là trước mắt xuất hiện một chùm sáng, sau đó chậm rãi tiến gần, trong lúc Bạch Thanh Thanh đan xuất thần, người cầm đèn pin cũng xuất hiện trước mặt cô.

Hoặc tiên sinh mặc rất dày, tản bộ đi trong sa mạc, giống như đi trên sàn chữ T, mang theo gió lạnh ban đêm, ánh sáng thanh lãnh chiếu trên đỉnh đầu anh, mặt mày mơ hồ như phủ một tầng sáng. Hoặc tiên sinh lơ đãng ngẩng đầu nhìn phía trước, đôi mắt bị ánh sáng của đèn pin phía trước chiếu vào, đến khi anh thấy rõ người trước mặt, lập tức sửng sốt, trong mắt mừng rỡ như điên không thể ngăn chặn.

Anh tắt đèn pin, khi Bạch Thanh Thanh còn chưa kịp phản ứng, vài bước chạy đến ôm cô vào lòng.

"Thanh Thanh, cuối cùng anh cũng tìm được em rồi."

Hết chương 57

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 58: Ai Mang Thai?

Chương 58: Ai mang thai?

Hoặc tiên sinh ôm cô trong chốc lát, rất nhanh nhớ ra, vội vàng buông Bạch Thanh Thanh ra, thật cẩn thận sờ bụng cô, mặc dù cách lớp quần áo không sờ ra cái gì, nhưng vẫn mang vẻ mặt kinh ngạc cảm thán.

"Thanh Thanh, ở đây... ở đây thật sự có sao?"

Bạch Thanh Thanh sờ đầu anh: "Anh biết rồi?"

"Dương Xảo Mạn nói hết rồi." Hoặc tiên sinh thật cẩn thận sờ thêm, mới không tha dờn đi. Anh nhìn hoàn cảnh xung quanh, vội vàng cởi áo khoác của mình xuống, khoác lên người Bạch Thanh Thanh.

Từ khi biết Bạch Thanh Thanh mang thai, Hoặc tiên sinh đã rất rất cẩn trọng.

Anh không dám để Bạch Thanh Thanh rời đi tầm mắt mình nửa giây, luôn gắt gao bắt lấy tay cô, cánh tay dang rộng tạo thành nửa vòng tròn ôm Bạch Thanh Thanh, chỉ cần Bạch Thanh Thanh có ý đồ cởi áo khoác ra, anh sẽ nhạy bén nhận thấy được, hơn nữa còn bóp nát ý định này ôm cô vào lòng.

Rõ ràng buổi tối ở đây rất lạnh, nhưng khi về đến viện nghiên cứu, cả người Bạch Thanh Thanh đều là mồ hôi.

Vừa thấy phía trước có bóng người xuất hiện, Phyllis vẫn luôn chờ ở cửa vôi vàng tiến lên: "Thanh Thanh!" Sau đó cô ấy tạm dừng, sắc mặt cổ quái nhìn người đang ôm Bạch Thanh Thanh: "Đây là..."

Hoắc tiên sinh vốn dĩ muốn giới thiệu mình là chồng Bạch Thanh Thanh, nhưng nghĩ kỹ lại thì bọn họ còn chưa làm hôn lễ, chưa lãnh giấy kết hôn, tức khắc buồn bực, nói là bạn trai thì không đủ thân mật như này. Hoắc tiên sinh nghĩ nghĩ, uyển chuyển nói: "Tôi là ba của đứa bé trong bụng cô ấy."

Bạch Thanh Thanh: "... Ừm."

Phyllis hiểu rõ: "Ra là Hoắc tiên sinh, Thanh Thanh đã nhắc về anh với tôi." Bạn tốt luôn luôn khôn khéo của mình khó có khi phạm sai lầm như này, Phyllis nhớ tới đều không nhịn được khâm phục Hoắc tiên sinh.

Thời điểm bạn tốt nói muốn xuất phát đi tìm tín hiệu để liên lạc với vị Hoắc tiên sinh này, tính toán thời gian, hẳn là cô vẫn chưa ra ngoài, đi nửa đường gặp được vị Hoắc tiên sinh đây... Không nghĩ rằng đối phương có thể đuổi tới từ xa như vậy, Phyllis thực sự khâm phục.

Ba người vào viện nghiên cứu, Hoắc tiên sinh đi nhận đồ dùng sinh hoạt, vào thẳng vòng của Bạch Thanh Thanh.

Chạng vạng, Hoắc tiên sinh vượt bụng của Bạch Thanh Thanh, không còn quần áo dày cộm che đậy, anh có thể trực tiếp sờ đến làn da mềm mại trên bụng cô, bụng nhỏ vô cùng bình thản, Hoắc tiên sinh sờ lên còn chưa dám tin, bên trong thế nhưng đang có con của mình.

Hoắc tiên sinh sờ soạng vài cái, mới ngẩng đầu không dám tin nhìn Bạch Thanh Thanh: "Trong đây thật sự có... Có con?"

"Kết quả kiểm tra còn đang ở nhà." Bạch Thanh Thanh véo mặt anh, cười nói: "Nếu anh không chờ được, thiết bị ở đây rất đầy đủ, chúng ta có thể trực tiếp làm lại một lần."

Hoặc tiên sinh nghĩ nghĩ, sau đó bật cười ha ha.

"Thanh Thanh, em nói xem, đứa bé tương lai của chúng ta là nam hay nữ?"

"Thanh Thanh, nếu là con gái, anh sẽ có thể mua cho nó thật nhiều váy, để nó mỗi ngày đều mặc giống Chúc Chúc."

"Thanh Thanh, về sau con gái chúng ta có thể gọi anh là ba, hàng ngày anh có thể đưa nó đến nhà trẻ, nhìn con bé lớn lên, sau đó sẽ đánh đuổi đi hết mấy người theo đuổi con bé hì hì hì."

"Thanh Thanh, nếu là con trai, vậy... Chúng ta sinh thêm một đứa đi!"

Bạch Thanh Thanh tát một cái lên mặt anh, nhéo nhéo: "Ngủ."

Hoặc tiên sinh "À" một tiếng, ôm cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nhưng kích động trong lòng vẫn chưa bình phục, dường như đã thấy được con gái mặc bộ váy công chúa do anh chọn, bổ nhào vào lòng anh, mềm mại gọi ba.

Cảnh tượng như vậy xuất hiện trong đầu Hoặc tiên sinh vô số lần, không biết qua bao lâu, đến khi anh mở ta mắt, trong phòng hoàn toàn tối đen, Bạch Thanh Thanh bên cạnh đã ngủ rồi.

Phòng trong viện nghiên cứu đều là giường đơn, hai người ngủ có vẻ rất chật chội, Hoặc tiên sinh giật giật cơ thể, chưa kịp giãn ra, đã thấy Bạch Thanh Thanh trong lúc ngủ mơ nhíu mày, anh cả kinh, không dám lộn xộn nữa, lấy tư thế nào ngủ luôn.

Giấc mơ tối nay của Hoặc tiên sinh đều là về con gái.

Đến khi anh tỉnh dậy, bản thân đã chiếm hết cái giường, tay dài chân dài dang ra, Bạch Thanh Thanh không còn ở đây. Anh vội vàng ngồi dậy, chưa

rời giường đã thấy được bữa sáng trên bàn cùng với một tờ giấy.

Hoắc tiên sinh rửa mặt xong, thay quần áo đặt bên cạnh, ăn sáng xong rồi dựa theo nội dung tờ giấy đi ra ngoài.

Cả đường quẹo trái quẹo phải, cuối cùng mới thấy được bóng dáng Bạch Thanh Thanh trong một phòng thí nghiệm.

Vừa định đi vào chào hỏi, Hoắc tiên sinh liền nhìn thấy một người mặc áo blouse trắng tương tự, hai người thảo luận một phần báo cáo, không biết nói gì đó, cái tên tóc vàng mắt xanh mặc áo blouse trắng thậm chí còn muốn duỗi tay chạm vào Bạch Thanh Thanh!

Nam phụ trong cuốn hai hiện ra trong đầu Hoắc tiên sinh, anh xém chút đã không nhìn được xông vào, Bạch Thanh Thanh trong phòng thí nghiệm đã thấy anh, tránh khỏi động tác của người mặc áo blouse, tiến về phía anh.

"Anh dậy rồi, ăn sáng chưa?"

"Rồi." Hoắc tiên sinh nhìn về phía sau cô: "Đó là ai?"

Bạch Thanh Thanh bật cười: "Anh ta là người sáng lập."

Hoắc tiên sinh nháy mắt bình tĩnh lại, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, anh bất động thanh sắc nói: "Hành lý của anh còn ở khách sạn, em định như thế nào?"

"Dọn đến bên này đi." Bạch Thanh Thanh nói: "Còn một thời gian nữa mới hoàn thành hạng mục, tạm thời em không thể rời khỏi đây."

Hoắc tiên sinh có điểm thất vọng, hiện tại Bạch Thanh Thanh đang có con anh, anh có ý muốn Bạch Thanh Thanh cùng anh rời khỏi đây về nhà, tốt nhất là ở nhà suốt chín tháng còn lại mới được, Hoắc tiên sinh sợ xảy ra

vấn đề, nhưng ý muốn của Bạch Thanh Thanh càng quan trọng, anh đành lưu luyến không rời từ biệt, ngồi vào chiếc xe đi mua sắm.

Vừa ra khỏi phạm vi viện nghiên cứu, tín hiệu khôi phục, điện thoại của Hoắc tiên sinh lập tức vang lên, có rất nhiều cuộc gọi nhỡ trong nước.

"Alô?! Hoắc tổng?!" Dương Xảo Mạn hưng phấn nói: "Cuối cùng ngài cũng nhận điện thoại, trợ lý Trương đã mau sẵn vé máy bay, tôi sẽ kêu anh ta quay về ngay."

Dương Xảo Mạn hỏi: "Tìm được Bạch tiểu thư rồi ạ?"

"Tìm được rồi." Hoắc tiên sinh nói: "Tôi muốn ở đây một thời gian cùng Thanh Thanh, phạm vi của viện nghiên cứu không có tín hiệu, chuyện trong nước tạm thời giao cho cô."

Dương Xảo Mạn ngây ra như phỗng: "... Tôi?!"

"Cô và Trương Mặc Thâm (trợ lý Trương)."

Dương Xảo Mạn trợn mắt há hốc mồm: "Chúng tôi!?"

"Đúng vậy."

"Từ từ, Hoắc tổng, ngài cần phải suy xét rõ ràng đó." Dương Xảo Mạn vẻ mặt đau khổ: "Bây giờ còn mấy cuộc họp chờ ngài về sẽ mở, phương án hợp tác với Trình thị cũng chưa định được, làm sao Hoắc thị có thể vận hành chỉ bằng chúng tôi chứ?"

Hoắc tiên sinh không chút để ý: "Không phải còn mấy giám đốc sao?"

"..."

Dương Xảo Mạn không dám tin nhìn điện thoại, cô không thấy được người bên kia, nếu không phải số điện thoại giống nhau, giọng nói giống

nhau, cô ấy thiếu chút nữa đã cho rằng Hoắc tổng bên ngoài được xưng là cường công việc đã bị đánh tráo.

Nhớ lại những lời vừa nãy, Dương Xảo Mạn không phát hiện có chỗ nào sai, cũng không thấy có ám hiệu gì, cô ấy đành phải đáp ứng. Lại hỏi: "Vậy ngài muốn ở bên đó bao lâu?"

Hoắc tiên sinh suy nghĩ một chút, chần chờ nói: "Một hai tháng?"

Dương Xảo Mạn: "..."

Dương Xảo Mạn: "Từ từ, Hoắc tổng..."

Trả lời cô ấy chỉ có tiếng bíp bíp.

Dương Xảo Mạn gọi qua, gọi như thế nào cũng không ai nhận.

Hoắc tiên sinh trả phòng, khi xách hành lý xuống, đụng phải Quách Tử Minh, đối phương cũng xách hành lý giống anh, nhìn qua chắc đã bị kim chủ mới đá rồi.

Vừa thấy anh, Quách Tử Minh theo thói quen nhìn nhìn bên cạnh, không thấy gì hết, trên mặt tức khắc lộ ra trào phúng: "Xem ra quan hệ của anh và... và Bạch tiểu thư cũng không tốt như thế? Hoắc tổng?"

Hoắc tiên sinh gật đầu với anh ta, nhàn nhạt nói: "Thanh Thanh đang mang thai, hoạt động không tiện, loại việc nhỏ này nên để tôi làm mới đúng."

Không chờ anh ta trả lời, Hoắc tiên sinh đổi hướng, nói: "Còn anh, có cần tôi giúp anh đặt một tấm vé máy bay về nước không?"

Quách Tử Minh: "..."

Quách Tử Minh cảm giận kéo vali rời đi.

Hừ.

Hoặc tiên sinh đặc ý xách hành lý của mình lên trấn trên, anh thuận tiện mua một chiếc xe, đi theo xe mua sắm trở về viện nghiên cứu.

Ở đây hơn một tháng, anh không cần làm gì ở viện nghiên cứu, anh không hiểu tí gì về mấy chuyện nhân viên và Bạch Thanh Thanh, thường xuyên lái xe đi xung quanh đây, mỗi lần về đều chở theo một đồng hồ, thỉnh thoảng có tin hiệu sẽ nhận điện thoại của Dương Xảo Mạn, từ đây quản lý chuyện của công ty.

Đến khi hoàn thành nghiên cứu, hai người dọn dẹp đồ đạc về nước, bụng nhỏ của Bạch Thanh Thanh đã hơi phồng lên, Hoặc tiên sinh...

Hoặc tiên sinh...

Hoặc tiên sinh hoảng sợ phát hiện sáu khối cơ bụng của mình không còn nữa!

Bạch Thanh Thanh cạ lời sờ soạng bụng anh, xúc cảm mềm mại thoải mái, nhịn không được sờ soạng thêm, mới nói: "Rốt cuộc là em mang thai? Hay anh vậy?"

Hoặc tiên sinh hoang mang.

Bạch Thanh Thanh nghĩ nghĩ, nói: "Nếu Đỗ Linh không quên, sau khi quay về chính là hôn lễ của chúng ta, anh..."

Hoặc tiên sinh nhanh miệng ngắt lời: "Anh sẽ giảm béo!"

"Thật ra anh không cần miễn cưỡng đâu."

"Em yên tâm." Hoặc tiên sinh vẻ mặt nghiêm túc: "Trước khi hôn lễ của chúng ta bắt đầu, anh nhất định sẽ khôi phục bộ dáng vốn có."

"Thật?"

"Thật!"

Bạch Thanh Thanh cười nhìn thoáng qua mặt anh, so với hơn một tháng trước, khuôn mặt của Hoắc tiên sinh bất tri bất giác đã mượt mà hơn rất nhiều, ngũ quan vốn sắc bén đã trở nên ôn hòa, nhưng nhìn qua... Có vẻ giống với bản tính của anh.

Bạch Thanh Thanh có điểm đáng tiếc.

Thật ra cô không ngại Hoắc tiên sinh cứ như vậy kết hôn đâu.

Hết chương 58

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 59: Ba Mẹ

Chương 59: Ba mẹ

Làm một người thường xuyên chụp ảnh toàn thân trên trang bìa báo tài chính kinh tế, Hoắc tiên sinh dùng mũ cùng khăn quàng cổ và kính râm, võ trang hạng nặng che lại hết người, còn mặc áo khoác và quần rộng thùng thình, sợ bị phóng viên chụp được bộ dáng anh mập lên.

Thế nên khi Dương Xảo Mạn và Đỗ Linh đến, thiếu chút nữa đã không nhận ra anh, còn đáng thương bắt lấy tay Bạch tiểu thư khóc: "Hoắc tổng đâu? Hoắc tổng không về cùng cô sao? Hoắc tổng cần phải về rồi, ngài ấy đã không quản công ty suốt hai tháng, ngài ấy không về với cô sao? Híc híc híc híc, các người không biết đâu, Trương Mặc Thâm cái tên vô lương tâm đó bây giờ đi yêu đương, hiện tại mọi chuyện đều do tôi làm, nếu Hoắc tổng không quay về, tôi sẽ từ chức..."

Trên mặt Dương Xảo Mạn nổi bật hai cái quần thâm cực đậm, hiển nhiên đã bị sự tùy hứng của Hoắc tiên sinh tra tấn.

Hoắc tiên sinh quay đầu nhìn xung quanh, kéo ra một khoảng cách với bọn họ, giả vờ mình là người qua đường.

Bạch Thanh Thanh bất động thanh sắc rút tay ra, nói: "Ngày mai anh ấy sẽ đi làm."

Dương Xảo Mạn mừng rỡ: "Thật sao?"

"Thật."

Nhận được câu trả lời khẳng định, Dương Xảo Mạn vui mừng rời đi, trong công ty còn một đồng chuyện đang chờ cô ấy.

Bạch Thanh Thanh nắm Hoắc tiên sinh ngồi vào xe Đỗ Linh, lúc này anh mới gỡ trang bị của mình xuống, lòng còn sợ hãi nói: "Lần này nhất định phải tăng lương cho Dương Xảo Mạn, nếu không cô ấy bỏ chạy mất."

"Em cho rằng anh sẽ làm bộ không biết."

"Dương Xảo Mạn là thư ký tốt." Hoắc tiên sinh tràn đầy cảm xúc, anh đề được Thanh Thanh ít nhiều gì cũng nhờ bản kế hoạch của Dương Xảo Mạn đấy. "Hơn nữa hôn lễ của chúng ta vẫn cần cô ấy chuẩn bị, sao có thể để người đi nhanh như này?"

"..."

Đỗ Linh nhìn anh qua kính chiếu hậu: "Hoắc tổng, anh không sợ tôi nói với cô ấy sao?"

Hoắc tiên sinh đúng lý hợp tình kéo tay Bạch Thanh Thanh.

Đỗ Linh nói sang chuyện khác: "Lâu rồi không thấy, nhìn qua anh còn béo hơn Thanh Thanh..."

Hoắc tiên sinh: "..."

Hoắc tiên sinh cực kỳ bi thương.

Chờ xe dừng lại dưới lầu chung cư, anh một tay xách hành lý lên, hồng hộc đi lên cầu thang, nói gì mà không cần đi thang máy, Bạch Thanh Thanh không cản được, giữa đầu nhìn thoáng qua độ cao mấy chục tầng, đành phải tùy anh.

Đến khi Hoắc tiên sinh leo lên tới nơi, Chúc Chúc đã lâu không thấy gâu gâu nhào đến, bốn cái chân vui sướng lướt qua anh, chạy đến bên cạnh thang lầu, ngừng lại, nghi hoặc xoay xoay, ngửi mùi hương từ người Hoắc tiên sinh, ngửa đầu mờ mịt kêu một tiếng.

"Ngao?" Ba hả?

Hoắc tiên sinh: "..."

Tổn thọ rồi! Ngay cả Chúc Chúc cũng không nhận ra anh!

Chúc Chúc mờ mịt đi theo anh vào nhà, chờ anh ngồi xuống, nâng lên nửa người, cả cơ thể đều nhào lên người anh, hai chân trước vỗ vỗ trên bụng anh.

"Ngao!" Bụng của ba tôi rất cứng! Không mềm nhũn như này!

Chúc Chúc quay đầu mất mát đi vào phòng mình, cái đuôi rũ xuống, không còn bộ dáng vui sướng nhảy tưng tưng như này.

Hoắc tiên sinh bị đá kích đi vào phòng tập thể thao của Bạch Thanh Thanh, ủy khuất ngồi vào thiết bị bắt đầu tập thể hình.

Nếu Thanh Thanh đã trở lại, vậy ngày kết hôn của bọn họ cũng không còn xa, nếu hôm đó mà anh vẫn chưa gãy lại như cũ, chẳng phải toàn thế giới đều biết anh mập lên sao? Tương lai khi con gái nhìn ảnh đám cưới, chẳng phải sẽ biết người ba anh tuần của bé đã có bụng mỡ từ trước sao?!

Thân là tổng giám đốc bá đạo thành công! Cần phải có sáu khối cơ bụng! Đáng người hoàn mỹ! Không thể chịu đựng một gam thịt thừa!

Ngày hôm sau, dốc hết tâm huyết vận động một ngày, ăn uống điều độ một ngày, Hoắc tiên sinh chưa gãy đi tí nào bước vào công ty, nhìn thấy

Dương Xảo Mạn trong vài tháng này đã sụt vài cân, trong mắt lóe lên hăm mộ.

Dương Xảo Mạn: "..."

...

Khi thịt thừa trên người Hoắc tiên sinh từ từ giảm bớt, hôn lễ của anh và Bạch Thanh Thanh đã lên báo.

Lần trước anh không gạt đầu, từ khi hôn kỳ được định ra, đã mua đầu đề của báo chí ca ngợi thật nhiều, chỉ mới một ngày, gần như tất cả mọi người đều biết Hoắc tiên sinh, người đàn ông năm năm liền được bầu chọn là người đàn ông phụ nữ muốn gả cho nhất muốn kết hôn, đối phương là một người phụ nữ không có tiếng tăm gì, cũng không phải gia đình môn đăng hộ đối, tuy bề ngoài đẹp, nhưng cũng chẳng khá hơn mình tinh gả vào hào môn.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều đàm luận về chuyện chim sẻ hóa thành phượng hoàng này.

Hoắc tiên sinh đã giảm béo lướt bình luận, tức khắc cả người đều buồn bực. Anh ôm Bạch Thanh Thanh, vuốt bụng cô, vẻ mặt không vui: "Bình thường em che dấu tốt quá, bây giờ bọn họ đều cho rằng em là người nịnh nọt, nói em trèo vào hào môn."

Bạch Thanh Thanh "À" một tiếng, sờ mặt anh, bỗng nhiên nói: "Ai vào hào môn?"

Hoắc chim sẻ: "..."

Hoắc tiên sinh vẻ mặt hổ thẹn ôm điện thoại lui về.

Luận tài sản, anh còn không bằng Bạch Thanh Thanh đó.

Giữa những tin đồn bên ngoài, sáu khối cơ bụng của Hoắc tiên sinh xuất hiện trở lại, hôn kỳ của hai người càng ngày càng gần. Hiện giờ trên mạng gần như ngày nào cũng có người bàn về chuyện này, cùng Hoắc tiên sinh đếm ngược.

Hôm nay, Hoắc tiên sinh đi thử áo cưới cùng Bạch Thanh Thanh.

Anh lấy tâm tình mua váy cho Chúc Chúc chọn từng bộ từng bộ cho Bạch Thanh Thanh, từ váy bông đến váy đuôi cá, từ dài đến ngắn, từ ngang ngực đến có tay, Bạch Thanh Thanh thử từng bộ anh chọn, cuối cùng cũng chọn được bộ vừa ý nhất.

Tâm trạng Hoắc tiên sinh vui tức mức muốn bay lên trời!

Đến khi anh bắt đầu thử lễ phục, thì nhận được điện thoại của Dương Xảo Mạn.

"Alô, Hoắc tổng?" Dương Xảo Mạn thật cẩn thận nói: "Ba mẹ của ngài đến, đến, đến công ty....."

Hoắc tiên sinh nhất thời chưa phản ứng lại: "Ai? Ai tới?"

Dương Xảo Mạn nhỏ giọng nhắc nhở: "Ba mẹ của ngài!"

"..."

Hoắc tiên sinh hoang mang.

"Bọn họ nhìn qua rất tức giận." Dương Xảo Mạn nhìn thoáng qua ba Hoắc đang đi tới đi lui trong văn phòng, tiếp tục nhỏ giọng nhắc nhở: "Có lẽ đã biết hôn lễ của ngài và Bạch Thanh Thanh, nên mới quay về gấp."

Hoắc tiên sinh hốt hoảng cúp máy.

Thấy vẻ mặt của anh không đúng, Bạch Thanh Thanh quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

"Thanh Thanh, ba mẹ anh đến..." Hoắc tiên sinh sắc mặt cổ quái. Phải biết rằng, làm một người xuyên ra từ trong sách, điểm khác biệt lớn nhất của anh và Hoắc tiên sinh của hiện thực có lẽ là thân thế. Nếu không phải hiện tại Dương Xảo Mạn đột nhiên nhắc đến, anh thậm chí còn quên mất mình còn một cặp ba mẹ đang du lịch khắp nơi.

Mà bây giờ, ba mẹ anh đã tìm tới cửa.

Hoắc tiên sinh không biết làm thế nào đối mặt với bọn họ.

Hơn nữa... "Bọn họ có vẻ tức giận về chuyện kết hôn của chúng ta?" Hoắc tiên sinh vẻ mặt khó hiểu: "Có vẻ không tiếp nhận em?"

Bạch Thanh Thanh gật đầu: "Trước khi kết hôn nên gặp ba mẹ." Cô đứng lên, nói: "Nếu ba mẹ anh còn đang chờ, chúng ta cũng không thể để họ đợi lâu, lần sau rồi quay lại thử lễ phục vậy."

Hoắc tiên sinh vẻ mặt rối rắm gật đầu, bị cô kéo lên xe.

Điều anh tương đối để ý chính là, nếu gặp được hai vị đó, anh nên dùng biểu tình gì để đối mặt với bọn họ? Dù sao ba mẹ thật sự của anh thật sự rất khác với hiện thực.

Hoắc tiên sinh nơm nớp lo sợ vào công ty, lên lầu, khi nhìn thấy ba Hoắc trong phòng, thiếu chút nữa đã trưng ra khuôn mặt lạnh như trước, còn may là phản ứng kịp, trên mặt miễn cưỡng nở một nụ cười.

"Nghịch tử!" Ba Hoắc tức giận trừng anh: "Mày nhìn mày làm gì đi! Sao mày lại gạt chúng tôi kết hôn cùng một người phụ nữ bình thường!"

Biểu tình của Hoắc tiên sinh không giữ được nữa, lộ ra mặt lạnh quen thuộc.

"Mày dám cho tao sắc mặt này!?" Ba Hoắc tức giận: "Quy xuống cho tao!"

Hoắc tiên sinh vẻ mặt lạnh nhạt nhìn ông.

Ba Hoắc: "..."

Ba Hoắc mềm giọng: "Minh Châu à, con ngồi xuống đối diện, ba và con nói chuyện cho rõ ràng."

Lúc này Hoắc tiên sinh mới lôi kéo Bạch Thanh Thanh ngồi xuống đối diện bọn họ.

Hai người ngồi xuống, ba Hoắc không vội mở miệng, ngược lại đánh giá trên dưới Bạch Thanh Thanh vài lần, mới đột nhiên hỏi: "Cô muốn như thế nào mới bằng lòng rời khỏi con trai tôi?"

Bạch Thanh Thanh: "...". Lời kịch này có phải hơi quen tai không?

Dương Xảo Mạn tránh bên ngoài nghe lén hít một hơi, lén ngồi vào bàn làm việc của mình, mở ngăn kéo lấy quyển tiểu thuyết bị giấu dưới cùng ra, vẻ mặt kinh ngạc cảm thán nói: "Vậy mà bây giờ có thể tận mắt chứng kiến?!"

Dư quang Bạch Thanh Thanh liếc qua, thấy được bìa sách quen thuộc, tức khắc trầm mặc.

Thấy cô chậm chạp không đáp, biểu tình ba Hoắc càng vừa lòng, ông hỏi: "Tôi cho cô một trăm vạn rời khỏi con trai tôi, thế nào?"

"..." Bạch Thanh Thanh: "Thứ cho tôi nói thẳng, Hoắc tiên sinh, ngài cảm thấy con trai của ngài chỉ đáng giá một trăm vạn?"

Ba Hoắc: "..."

Ba Hoắc nhanh mắt nhìn qua Hoắc tổng, tiếp tục ra giá nói: "500 vạn."

Bạch Thanh Thanh hơi gật đầu.

Sắc mặt ba Hoắc vui vẻ: "Cô đáp ứng rồi?" Ông đặc ý nhìn qua Hoắc tiên sinh, trong ánh mắt phảng phất đang nói: Ánh mắt chọn phụ nữ của con chẳng ra làm sao!

"Tôi biết yêu cầu của Hoắc tiên sinh." Bạch Thanh Thanh nói: "Người của tôi còn đang trên đường, mong Hoắc tiên sinh chờ một lát."

Nói không chừng là luật sư công chứng rồi. Ba Hoắc nghĩ đến khả năng này, tức khắc vừa lòng, không nghĩ rằng tiêu yêu tinh thoát nhìn hung mãnh này giải quyết dễ như này, cực kì đặc ý, ông không nhịn được nói nhiều thêm.

"Thật ra hai đứa muốn kết hôn cũng không sao." Ba Hoắc nói: "Chỉ cần trước khi kết hôn hai đứa đi công chứng tài sản, khi li hôn, cô có thể đảm bảo không mang theo một phân tiền nào của Minh Châu." Với kinh nghiệm của ông, chỉ cần không lâu đâu, con trai sẽ mất đi hứng thú với người phụ nữ này.

Bạch Thanh Thanh gật đầu: "Tôi hiểu."

Ba Hoắc:??? Có phải có chỗ nào không đúng hay không????

Trước khi ông lên tiếng hỏi, cửa văn phòng được đẩy ra, Đỗ Linh vội vã đi đến, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, sau đó hiểu rõ đưa văn kiện đem đến cho Bạch Thanh Thanh.

"Hoắc tiên sinh cho tôi 500 vạn để tôi rời khỏi con trai ngài."

Bạch Thanh Thanh đưa xấp văn kiện đó đến trước mặt ông: "Đây là những bất động sản trên danh nghĩa của tôi, miếng miếng đất, còn có cổ phiếu tôi đầu tư, cổ phần trong tay trên danh nghĩa, chứng khoán, viện nghiên cứu ở nước ngoài, đồ cổ, vàng thỏi, tài sản lưu động ở ngân hàng..." Một phần văn kiện được đưa đến trước mặt ba Hoắc.

"Tôi dùng mấy thứ này, đổi lấy Hoắc Minh Châu kết hôn với tôi, không biết ngài có vừa lòng hay không?"

Ba Hoắc: "..."

Tác giả có lời muốn nói: Ba Hoắc: Hoang mang.jpg

Hết chương 59

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Chương 60: Hôn Lễ

Chương 60: Hôn lễ

Nhìn phần văn kiện trên bàn, ba Hoắc chần chờ một chút rồi cầm lên. Lật đến trang cuối cùng, vậy mà thật sự thấy được tên Bạch Thanh Thanh.

Đối với chuyện con trai muốn kết hôn, ba Hoắc chú ý đã lâu, đương nhiên biết tên Bạch Thanh Thanh, nhìn đề tài hôn lễ ngày càng nghiêm trọng, không có dấu hiệu dừng lại, mới không nhịn được chạy đến đây.

Vốn dĩ cho rằng người con trai kiếm được là một người ham hư vinh, nên ba Hoắc tràn đầy tự tin, chỉ chờ đối phương cầm tiền rời đi, không nghĩ rằng vừa mới khai giới, thế nhưng đối phương đã thả ra một phần văn kiện, còn nói đối những thứ này lấy cơ hội kết hôn.

Ba Hoắc vốn rất khinh thường.

Ba Hoắc cảm thấy mấy tờ giấy này đều là giả.

Khi ông cầm lấy phần văn kiện đó, cả người đều ngây ta.

Con dấu trên văn kiện rất quen mắt, ánh mắt đầu tiên thì không thấy chỗ nào không thích hợp, chỉ mới nhìn sơ qua, ba Hoắc muốn phủ nhận nó, nhưng không tìm ra được dấu vết làm giả.

Ba Hoắc nhìn thoáng qua Bạch Thanh Thanh, lại nhìn thoáng qua Hoắc tiên sinh trấn định bên cạnh, đặt văn kiện trong tay xuống, cuối cùng thấp

thôm hỏi: "Thật sao?"

"Đồ Thanh Thanh của chúng tôi lấy ra, chẳng lẽ có thể giả sao?" Đồ Linh khoanh tay trước ngực, dù bận vẫn ung dung nói.

Trong lòng ba Hoắc cả kinh, tính nhẩm trong lòng giá trị thô của mấy thứ này, tức khắc bị con số tính ra làm hoảng hồn.

Ông nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại trên người Hoắc tiên sinh, vẻ mặt hận sắt không thành thép: "Tao không nghĩ rằng mày có thể biến thành như này! Thằng con bất hiếu! Đồ tao với ông mày làm ra là để mày tiêu xài hay sao?!"

Hoắc tiên sinh:?????

"Tôi nghĩ ông lầm rồi." Đồ Linh không nhịn được xen vào: "Mấy thứ này đều là thuộc về Thanh Thanh của chúng tôi, không có chút quan hệ gì với Hoắc tổng, toàn bộ, đều là do Thanh Thanh tự mình là ra."

Ba Hoắc: "..."

Đồ Linh bổ sung nói: "Ngoài ra, tài sản cả Hoắc gia của các người còn không nhiều bằng của Thanh Thanh đúng chứ?"

Hoắc tiên sinh: "..."

Tuy vẫn luôn du ngoạn bên ngoài, nhưng ba Hoắc vẫn luôn chú ý đến tình hình phát triển của Hoắc thị, nếu không cũng sẽ không lập tức biết tin kết hôn của Hoắc tiên sinh, ba Hoắc rất hiểu biết về Hoắc thị lớn mạnh đã từng nằm trong tay mình.

Lời cô gái trước mắt này không chừng còn là sự thật, con của ông... Tìm một người còn nhiều hơn nó.

Ba Hoắc cảm thấy có điểm sai sai.

Sợ người khác xem nhẹ Bạch Thanh Thanh, Đỗ Linh nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: "Thanh Thanh của chúng tôi đã hẹn hò một thời gian với Hoắc tổng, mấy vấn đề Hoắc tiên sinh lo lắng chưa từng xảy ra, huống chi, bằng tài sản của Thanh Thanh, căn bản sẽ không làm ra chuyện Hoắc tiên sinh lo lắng, càng sẽ không đào lấy của cải của Hoắc thị."

Trong lòng ba Hoắc hơi bình tĩnh.

Đỗ Linh nói tiếp: "Thanh Thanh là cổ đông của Hoắc thị, nên muốn Hoắc thị càng phát triển tốt, sao có thể làm ra chuyện tổn hại lợi ích?"

Ba Hoắc:!!!!

"Cô nói cái gì?! Hoắc thị? Cô ta có phần sao?!" Ánh mắt ba Hoắc sáng như đuốc nhìn Hoắc tiên sinh: "Thằng phá của!"

Hoắc tiên sinh: "... Thanh Thanh chính là vị cổ đông thần bí đó."

"Hoắc tiên sinh, tôi lặp lại lần nữa, tất cả tài sản của Thanh Thanh, đều là do cô ấy làm ra." Đỗ Linh nói: "Đừng nói ham muốn tiền tài của Hoắc tổng, hiện tại Hoắc tổng còn đang sống trong nhà Thanh Thanh đó."

Ba Hoắc: "..."

Ba Hoắc cảm thấy mình đã lạc vào thế giới mới.

Ông nghĩ: Xong rồi, con trai đã biến thành tiểu bạch kiêu...

Bạch Thanh Thanh ngồi bên cạnh quan sát hồi lâu, hỏi: "Ngài còn có ý kiến gì không?"

Ba Hoắc trầm mặc thật lâu, nhe răng ra một câu: "... Tôi không đồng ý."

"Ngài còn yêu cầu gì, cứ việc nói ra hết." Bạch Thanh Thanh nói: "Nhưng ngài nên biết rằng, tôi và Hoắc Minh Châu là lưỡng tình tượng"

duyệt (đại loại là hai bên đều có tình cảm), cho dù Hoắc tiên sinh ngăn trở như thế nào, chúng tôi cũng sẽ kết hôn."

Hoắc tiên sinh ngồi một bên dùng sức gật đầu.

Ba Hoắc hận sắt không thành thép trừng mắt liếc anh, tiếp tục nói: "Con dâu tương lai của Hoắc gia chúng tôi nhất định phải môn đăng hộ đối."

Bạch Thanh Thanh không nói lời nào, nhìn thoáng qua văn kiện trên bàn.

"... Hơn nữa, nhất định phải ôn nhu hiền thực."

Bạch Thanh Thanh liếc mắt nhìn mười ngón tay không dính nước của Hoắc tiên sinh.

Tạm thời ba Hoắc không nghĩ ra được. Ông phát hiện bất kì yêu cầu gì mình đưa ra, đối phương đều có thể thỏa mãn, hơn nữa khoảng thời gian trước còn lộ ra hình ảnh, con trai mình được vỗ béo không chỉ một ít.

Bên ngoài có ai không biết Hoắc tổng của Hoắc thị là người cuồng công việc, trong mắt chỉ có công tác, bao nhiêu tiêu yêu tinh chạy đến trước mặt đều thờ ơ, ba Hoắc lo lắng không ít liệu mình có thể có cháu không, bây giờ mới tìm được đối tượng, lại còn ưu tú như vậy, đối lập với cô, ba Hoắc cảm thấy những người mình nhìn thấy trước kia đều là cận bã.

Ba Hoắc đành phải đáp ứng.

"Vậy được rồi." Bạch Thanh Thanh gật đầu: "Hôn lễ của chúng tôi là vào hai tuần sau, đến lúc đó ngài nhất định phải đến."

"Hai tuần sau? Nhanh như vậy?"

Hoắc tiên sinh xen vào: "Thanh Thanh mang thai, bây giờ đã được ba tháng, một thời gian sau sẽ lộ bụng, mặc váy cưới rất ngộ coi."

"..." Cái thằng con này! Chuyện quan trọng sao không nói sớm!

Ba Hoắc nhìn Bạch Thanh Thanh, bây giờ nhìn thế nào cũng thấy vừa lòng, gương mặt được bảo dưỡng rất khá cười hiện ra nếp nhăn, hiền lành hô một tiếng: "Con dâu!"

...

Hôn lễ cử hành đúng hạn.

Được tổ chức trong biệt thự mới của bọn họ, Hoắc tiên sinh bố trí hôn lễ ngoài trời, hết sức xa hoa, chiếm đầu đề mấy ngày liền, Đỗ Linh nhìn đến ngứa ngáy, tràn đầy hâm mộ: "Thanh Thanh, hôn lễ này của cậu làm cả nước hâm mộ muốn chết, tất cả những thứ Hoắc Minh Châu, đổi lại thì ai cũng muốn."

Bạch Thanh Thanh khẽ gật đầu: "Anh ấy vui là được rồi."

Đỗ Linh: "... Thanh Thanh, đây là hôn lễ của cậu!"

"À." Bạch Thanh Thanh gật đầu nói: "Hoắc Minh Châu vừa lòng, mình cũng vừa lòng."

Đỗ Linh: "... " Đỗ Linh sờ áo cưới của cô, bất đắc dĩ với tính cách của bạn tốt.

"Gâu gâu."

Cửa phòng trang điểm được mở ra, Chúc Chúc dùng đẩy cửa bằng đầu, chui vào từ kẹt cửa, gâu sủa gâu gâu nhào đầu vào váy cưới, móng vuốt của nó vỗ vỗ, nửa ngày cũng không làm được gì.

Đỗ Linh thấy thế, vội vàng ôm nó đi, sợ móng vuốt của nó không cẩn thận làm rách váy cưới.

Lần trước Bạch Thanh Thanh nói muốn để Chúc Chúc làm phù dâu, bị Hoắc tiên sinh nghiêm túc cự tuyệt, vừa quay đầu cô đã mang con bỏ chạy, Hoắc tiên sinh sinh ra bóng ma tâm lý, lúc này đây chủ động đưa ra yêu cầu để Chúc Chúc làm phù dâu của Bạch Thanh Thanh.

Hiên tại trên người Chúc Chúc được mặc một bộ váy phù dâu định chế, cùng dạng với váy Đỗ Linh đang mặc, ngay cả trên đầu cũng đeo vòng hoa, cún con trắng mặc váy trắng, vùi vào váy cười, gần như hòa thành một thể với nó.

Bạch Thanh Thanh duỗi tay ôm Chúc Chúc từ lòng Đỗ Linh, vuốt lông cho nó: "Ba mày kêu mày qua đây?"

"Ngao ô ~"

"Ba mày đâu?"

Chúc Chúc lắc lắc cái đuôi, quay đầu hướng về phía cửa ngao một tiếng.

Ngoài cửa dường như có ai đó đang đứng, Chúc Chúc vừa lên tiếng, cửa phòng "rầm" một tiếng bị người đó đóng lại.

Bạch Thanh Thanh bật cười, thay Chúc Chúc sửa lại lễ phục cho nó: "Không sao hết, chờ một lát là gặp được."

"Ngao ~"

Mà bên kia, Hoắc tiên sinh khẩn trương ngồi không yên, nôn nóng đi tới đi lui trong phòng.

Anh không ngừng hỏi: "Đã đến giờ chưa? Tôi có chỗ nào không đúng không? Thanh Thanh chuẩn bị xong chưa? Liệu Chúc Chúc có kéo chân sau không? Alexander đâu? Nó có chạy loạn không?!"

Vì không để Chúc Chúc cảm thấy kì quái do chỉ có một con chó, trong nhóm bạn của Hoắc tiên sinh cũng có người nuôi chó, là một chú chó Golden Retriever anh tuấn, được một người bạn tốt bụng cung cấp.

Alexander lông vàng dịu ngoan dựa vào một bên đứng dậy, hướng về phía này ngao một tiếng.

Có lẽ đây là lễ cưới đầu tiên có phù dâu là chó.

Ba Hoắc không nhịn được nhìn nhìn Alexander, run rẩy được trợ lý Trương đỡ qua đây.

Chó thì chó, vất vả lắm con dâu mới có một yêu cầu, nếu không đáp ứng, bé con trong bụng cô không vui thì làm sao bây giờ?!

Đối với buổi hôn lễ này, người không vui nhất hẳn là Yến Thu Dương.

Anh ta run rẩy nhìn chú chó vàng trong đám người đàn ông, khoa tay múa chân đo khoảng cách giữa cả hai, nhìn con chó lông vàng đó trông vô cùng dịu ngoan, anh ta mới miễn cưỡng an tâm. Sợ hãi trong lòng còn chưa đè xuống hết, thì nhìn thấy một con cún trắng mặc váy phù dâu trắng nhảy nhót giữa mấy phù dâu.

Yến Thu Dương: QAQ

Quá tổn thọ, ai đem hai con chó này tới vậy!!!!

Hôn lễ cử hành, Hoắc tiên sinh và Bạch Thanh Thanh cùng nhau tuyên thệ, trao nhẫn cho nhau.

"Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu."

Hoắc tiên sinh nỗ lực kiềm chế vui sướng trong lòng, anh xoay người, không kiểm soát được kích động vén tầng sa mỏng lên.

"Thanh Thanh..."

Bạch Thanh Thanh phối hợp nhắm hai mắt lại.

Hoặc tiên sinh chậm rãi tiến đến.

Đúng lúc này, Chúc Chúc vẫn luôn đứng trong nhóm phù dậu "gâu" một tiếng, trước khi mọi người kịp phản ứng, đột nhiên nhảy ra ngoài.

Mọi người đồng thời cả kinh. Chỉ thấy cún con mặc lễ phục màu trắng nhảy cao vài bước, thân thể mềm mại đụng vào Hoặc tiên sinh, đụng đến mức làm cả người Hoặc tiên sinh lão đảo, may mà được Bạch Thanh Thanh đỡ lại.

Nhưng Chúc Chúc chưa dừng lại, ngào thẳng qua Alexander, Alexander lông vàng cả kinh, cũng nhảy nhanh ra ngoài, hai con chó chạy vòng quanh cô dậu chú rể.

Trong nhất thời, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

"Gâu gâu!"

"Ngao ô ~"

"Cẩn thận cháu nội của tôi!"

"Chúc Chúc mau quay về!"

"Alexander, đứng nhúc nhích!"

"A a a a đừng qua đây!"

Hoặc tiên sinh luống cuống tay chân tránh hai đứa, lơ đãng đập trúng thứ gì đó, thân thể khổng lồ không được ngã ra phía sau, anh vội vàng nhắm

mắt lại, nhưng không cảm nhận được đau đớn trong tưởng tượng. Hoắc tiên sinh sững sốt, cảm thấy trời đất quay cuồng, hai chân mình đã cách mặt đất.

Bạch Thanh Thanh ôm anh đến vị trí an toàn, lúc này mới đặt xuống, nhìn thoáng qua đám hỗn loạn bên kia, lo lắng hỏi: "Anh có bị thương không?"

Hoắc tiên sinh mờ mịt lắc đầu, nhất thời chưa hồi thần, quay đầu thấy được camera đối diện mình, anh ngây người một chút, cả người hoang mang.

Mấy tiếng sau.

Hình ảnh Hoắc tiên sinh trong hôn lễ được người vợ mới cưới ôm kiểu công chúa thành công lên thẳng đầu đề.

__end__

HOÀN CHÍNH VĂN

Hết chương 60

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1: Bảo Bối

Ngoại truyện 1: Bảo bối

Sau khi Hoắc tiên sinh có con gái lại có thêm một đứa con trai nữa.

Bạch Thanh Thanh mang thai đứa con đầu lòng không có phản ứng gì, kết quả đến cái thai thứ hai, mỗi ngày thượng thổ hạ tả, ăn không ngon ngủ không tốt, làm Hoắc tiên sinh lo đến mức gầy đi mấy cân. Con trai lăn lộn dữ dội trong bụng, ngay cả khi sinh ra cũng là một cục nhỏ nhỏ gầy gầy.

Hoắc tiên sinh vốn dĩ thích nhất là Thanh Thanh, thứ hai là con gái, mua cho cô bé cả một phòng đều là váy, mỗi ngày mặc không trùng cái nào, hôm nay mặc đồ mẹ con, ngày mai mặc đồ cha con, khi thì mặc quần áo gia đình ba người một cún, còn có vô số bộ váy cao cấp định chế, mỗi ngày luôn quần quanh con gái 360o, trở thành một người cuồng con gái chính hiệu. Đến khi con trai sinh ra, hạng hai trong lòng Hoắc tiên sinh đã đổi hạng thành con trai.

Bé trai nhỏ hơn bé gái ba tuổi, khi sinh ra thật sự rất nhỏ bé, thân thể rất gầy yếu, lơ đãng một cái đà bị bệnh, bé trai đứng cùng chị mình dường như thành em gái chứ không còn là em trai nữa.

Đối với đứa con trai mảnh mai này, Hoắc tiên sinh đau lòng không chịu nổi, nhất thời, con gái yêu quý đã ném thẳng cho Bạch Thanh Thanh, hận không thể mỗi ngày đều mang con trai bên mình, mặc kệ luôn Hoắc thị.

Đến khi con trai mềm mại yếu ớt của mình vất vả lớn lên, đến tuổi đi nhà trẻ, anh cuối cùng cũng yên tâm.

Ngày đầu tiên đưa con trai đến nhà trẻ, Hoắc tiên sinh nhận được điện thoại từ chủ nhiệm lớp con gái.

Lúc này, con gái Hoắc tiên sinh đang học tiểu học.

Từ khi sinh ra, bé gái rất khỏe mạnh, lớn đến tuổi đó gần như chưa từng bị bệnh, bé kế thừa gen của mẹ, từ nhỏ đã là một mỹ nhân nhỏ, Hoắc tiên sinh tra từ điển suốt mấy đêm, cuối cùng mới chọn được cho con gái mình cái tên vừa nghe đã thấy đáng yêu-- Hoắc Mạnh Mạnh (mạnh: đáng yêu)!

Mặc dù phần lớn tâm tư đều đặt trên người con trai, nhưng anh vẫn cực kì yêu quý con gái, cho dù giờ phút nào Hoắc Mạnh Mạnh cũng theo đuôi mẹ mình, nhưng anh vẫn rất chú ý đến bé!

Trong cảm nhận của Hoắc tiên sinh, Hoắc Mạnh Mạnh hẳn là một cô công chúa nhỏ.

Nhưng chủ nhiệm lớp Hoắc Mạnh Mạnh nói: Con gái anh đã đánh bạn học đến phát khóc luôn rồi!

Hoắc tiên sinh:... Có phải có chỗ nào sai sai hay không?

Khi Hoắc tiên sinh chạy đến trường, con gái đáng yêu đang mặc váy công chúa của anh đang cười trên người một đứa con trai, bàn tay mập mập đang đấm người ta, bé trai đang bị cô bé đè khóc sướt mướt, người lớn bên cạnh không khuyên được, cũng sắp khóc theo.

Hoắc tiên sinh: QAQ có phải có chỗ không đúng không?

Trả tiền thuốc men cho bé trai, bồi thường ba mẹ của nó, bóng dáng Hoắc tiên sinh nắm con gái mình về nhà thật sự rất tiêu điều.

Về đến nhà, anh liền bắt Hoắc Mạnh Mạnh đứng vào góc tường, trợn mắt tức giận nhìn: "Biết sai chỗ nào không?"

Hoắc Mạnh Mạnh ưỡn ngực ngẩng đầu: "Biết! Khi đoạt địa bàn nhất định phải tránh mặt người lớn!"

Hoắc tiên sinh:?????

Hoắc tiên sinh trừng cô bé: "Sao con có thể đánh nhau với con trai?!"
Thế nhưng còn đánh thắng!

Hoắc Mạnh Mạnh mờ mịt: "Vì sao không được?"

"Con là con gái, sao có thể đánh nhau với con trai?"

"Nhưng... Nhưng mẹ dạy như thế mà."

"..."

Hoắc tiên sinh quay đầu hướng về phòng bếp kêu: "Thanh Thanh!"

"Chuyện gì?"

"Mạnh Mạnh ở trường đánh nhau với con trai."

Bạch Thanh Thanh đi ra từ trong phòng bếp, hiếu kỳ nói: "Thua?"

Hoắc Mạnh Mạnh kiêu ngạo ưỡn ngực: "Thắng!"

"Vậy là tốt rồi." Bạch Thanh Thanh trở về.

Hoắc tiên sinh:???!!!

Hoắc tiên sinh có điểm hoang mang, anh nhìn thoáng qua Bạch Thanh Thanh đang rất bình tĩnh trong phòng bếp, nhìn qua Hoắc Mạnh Mạnh đang kiêu ngạo đứng trong góc tường, thiếu chút nữa đã nghĩ lỗi tai mình có vấn

đề. Biên lai tiền thuốc còn đang nằm trong túi anh, con gái anh đã hàng thật giá thật đánh khóc con trai nhà người ta!

Nhưng Bạch Thanh Thanh nói không có vấn đề...

Vậy hẳn là không có vấn đề đúng không?

Hoặc tiên sinh do dự để chuyện này qua một bên.

Chờ đến lần thứ hai nhận được điện thoại từ chủ nhiệm, Hoắc tiên sinh đã không còn chần chừ như lần đầu. Anh bình tĩnh thanh toán tiền thuốc, trả tiền bồi thường, dắt tay con gái về nhà.

Hoắc tiên sinh có ý giảng đạo lý cho con gái: "Con đánh nhau với con trai như vậy, tương lai sẽ không thể gả đó."

"Không sao cả." Hoắc Mạnh Mạnh không để ý vung tay: "Mẹ nói, sau này không gả được thì mua một người."

"Mua?"

Hoắc Mạnh Mạnh nhớ lại một chút: "... Bao?"

"Bao?!"

"À! Bao dưỡng một người!" Hoắc Mạnh Mạnh vỗ tay một cái, nói: "Mẹ nói, nếu không đủ tiền thì xin mẹ, chỉ cần có tiền, muốn bao bao nhiêu có bấy nhiêu, muốn bao dạng gì là có dạng đó."

"..."

Hoắc tiên sinh:!! Thanh Thanh à!!!!

Tối đến, Hoắc tiên sinh làm vận động buổi tối trên giường xong, bỗng nhớ đến đại sự trong đời của con gái, nỗ lực khắc chế cơn buồn ngủ, giãy

giữa ngồi dậy: "Anh nghe Mạnh Mạnh nói, em kêu con bé sau này bao dưỡng tiểu bạch kiểm??"

Bạch Thanh Thanh kéo anh vào lòng, vuốt mái tóc ướt mồ hôi của anh, nói: "Nếu sau này con bé không gả được, đó cũng là một cách."

Hoặc tiên sinh đang định lên tiếng, bị cô ngắt lời.

"Nhưng mà, anh cảm thấy con gái mình không gả được?"

Hoặc tiên sinh nghĩ ngợi, quyết đoán lắc đầu.

"Vậy anh đừng suy nghĩ miên man nữa." Bạch Thanh Thanh hôn trán anh: "Ngủ đi."

Hoặc tiên sinh nghe lời nhắm mắt lại.

Tối nay, anh gặp ác mộng, mơ thấy con gái mặc váy công chúa của mình múa máy tay chân, đánh ngã hết bé trai trên thế giới, bé con ngồi trên ngai vàng trên đài, dưới chân là một đám tiểu bạch kiểm cô bé bao dưỡng.

Hoặc tiên sinh bị dọa tỉnh.

Anh nắm tay thê, nhất định phải nuôi con gái trở lại bộ dáng công chúa nhỏ đáng yêu như trước!

Đầu tiên Hoặc tiên sinh ra cửa hàng mua một đồng váy, khi Hoặc Mạnh Mạnh về nhà, cao hứng phấn chấn dắt cô bé đến trước tủ quần áo.

Nhưng con gái lại không vui vẻ như dự đoán, Hoặc Mạnh Mạnh cúi đầu túm làn váy nghĩ nghĩ, ngửa đầu nhìn anh: "Ba ơi, mẹ nói ba thích váy công chúa nên con không được cởi ra, nhưng Mạnh Mạnh không thích."

Trong lòng Hoặc tiên sinh nhỏ máu: "Vậy con thích cái gì?"

Trước mắt Hoắc Manh Manh sáng ngời, lạch bạch chạy về phòng, ôm mộ quyển tạp chí, chỉ vào hình ảnh trên báo: "Manh Manh thích như vậy!"

Hoắc tiên sinh cầm lấy nhìn, trên hình là một bộ quần áo thể thao.

"..."

Hoắc tiên sinh tâm như đao cắt. Dựa theo nguyên tắc sủng con gái lên trời, ngày hôm sau, tủ quần áo đầy váy công chúa của Hoắc Manh Manh được thay thành quần áo thể thao. Từ nay về sau, váy công chúa Hoắc tiên sinh yêu tha thiết không còn cơ hội lên sân khấu nữa.

Từ khi váy công chúa được đổi thành đồ thể thao, yêu cầu của Hoắc Manh Manh càng ngày càng nhiều, sáng sớm một ngày nọ, khi Hoắc tiên sinh nhìn thấy con gái không còn lười biếng, đi theo mẹ mình bắt đầu tập thể dục buổi sáng, nội tâm không hề dao động, thậm chí còn có cảm giác muốn khóc.

Một năm sau, Hoắc Manh Manh đã chiếm đóng hết phạm vi một trăm dặm quanh trường học, cảm nhận được sự tịch mịch của cao thủ, cầm sách giáo khoa của mình, với sự dây bảo ân cần của dì Đỗ Linh, mỗi ngày chăm chỉ học hành tiến về phía trước.

Chẳng những bề ngoài Hoắc Manh Manh giống Bạch Thanh Thanh, trình độ thông minh cũng y hệt, từ khi chuyên tâm học hành, rất nhanh bài thi đã đạt được thêm hai chữ số.

Hoắc tiên sinh cầm bài kiểm tra của con gái, nghĩ thầm, tuy không thể khen con gái đáng yêu, nhưng có thể khen con gái ưu tú đó!

Vì thế, tất cả mọi người trên thế giới đều biết, con gái của Hoắc tiên sinh là thần đồng, tuổi nhỏ mà đã nhảy lớp học xong tiểu học, nhảy lên sơ trung, còn trẻ mào đã tự sống một mình ở nước ngoài, cùng học cấp ba chung với một đám người lớn hơn mình mấy tuổi, lấy thành tích ưu tú đến mức kì dị

tốt nghiệp, cầm được học vị thạc sĩ loại tốt nhất, sau khi thực tập ở nước ngoài mấy năm, về nước mở một công ty chứng khoán, thành tích công ty rất ưu tú, chỉ mới vài năm ngắn ngủi, thành tựu đã sắp vượt qua ba mình.

Hoặc tiên sinh:... Không hợp ý nhau có nên cao hứng hay không.

Hoặc Mạnh Mạnh sinh sống ở nước ngoài rất nhiều năm, đã hoàn toàn không thể tìm được bộ dáng đáng yêu trước khi em trai mình được sinh ra. Thậm chí cô còn rất bất mãn với cái tên của mình, nếu Bạch Thanh Thanh không ngăn cản, chỉ sợ bây giờ cô đã đi đổi tên.

Cô dọn khỏi biệt thự nhà mình, mua một căn chung cư ở ngoài sống một mình, thỉnh thoảng Hoặc tiên sinh qua thăm, còn bị cô vô cùng ghét bỏ đuổi về.

Hoặc Mạnh Mạnh đã trưởng thành, người cô bội phục nhất trong lòng vẫn là mẹ mình!

Mẹ không chỉ đẹp, sở thích của hai người còn rất hợp nhau, hơn nữa nấu ăn rất ngon, càng làm Hoặc Mạnh Mạnh kính nể đó là, đến khi cô trở thành một trong những người đứng đầu trong ngành sản xuất, vẫn không thể thăm dò được bối cảnh của mẹ mình, thậm chí trong thời khắc nguy hiểm của công ty, vẫn nhờ một câu chỉ điểm của Bạch Thanh Thanh mà thoát khỏi nguy cấp.

So với mẹ, người ba có đam mê biến mình thành công chúa nhỏ, ngược lại càng giống như một tiểu bạch kiểm.

Nếu nói tiếc nuối duy nhất của Hoặc Mạnh Mạnh là gì, có lẽ là khả năng nấu nướng của mình, cái này chắc là do Hoặc tiên sinh di truyền cho, hơn nữa chỉ có hơn chứ không kém, lần đầu tiên xuống bếp đã trực tiếp phá banh căn phòng, hủy hết những dụng cụ làm bếp mà Bạch Thanh Thanh âu yếm, Hoặc tiên sinh bị dọa mất nửa cái mạng ra lệnh cho cô không được xuống bếp nữa.

Hoặc Mạnh Mạnh thật đáng tiếc, truy tìm đồ ăn ngon cũng trở thành sở thích của cô.

Vào một buổi tối trời đổ mưa, Hoặc Mạnh Mạnh đói khổ lạnh lẽo đi vào một quán ăn hẻo lánh, tức khắc kinh vi thiên nhân*, ngẩng lên đầu liền thấy, phát hiện ông chủ trẻ tuổi của quán mì thật sự rất hợp mắt cô!

*(Kinh vi thiên nhân: Vô cùng kinh ngạc, cảm thấy đây là trình độ của người trên trời)

Khi tính tiền, Hoặc Mạnh Mạnh đặt một tấm chi phiếu trước mặt anh: "Số tiền này, bao anh một năm đủ không?"

Ông chủ quán ăn:???!!!!

Một năm sau, nhìn tai tiếng trên báo, Hoặc tiên sinh đã thể nghiệm được cảm giác của cha anh.

Ở hôn lễ của con gái, anh đem con gái bảo bối của mình giao cho cái người nhìn qua không thấy vừa mắt dù chỉ một chút, không xứng với con gái mình tí nào. Cố tình cái trắng cuối cùng cũng vào tay lợn rừng.

Đối với việc này, Bạch Thanh Thanh vẫn đậm phong khinh lật báo: "Không cần lo con gái không gả được nữa, anh còn bất mãn chuyện gì?"

Hoặc tiên sinh: QAQ...

Ngoại truyện 1

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 2: Tiểu Mít Ướt

Ngoại truyện 2: Tiểu mít ướt

Từ khi con gái biến thành công chúa nhỏ bạo lực, Hoắc tiên sinh phóng ánh mắt lên người con trai.

Đối với con trai âu yếm của mình, Hoắc tiên sinh cũng lật từ điển mấy đêm, lấy cho con cái tên Hoắc thần.

Vì từ nhỏ đã ốm yếu bệnh tật, tính cách Hoắc Thần hướng nội, rất ít khi chủ động tiếp xúc cùng người khác, ngày đầu tiên Hoắc tiên sinh đưa con đến nhà trẻ đã nhận được điện thoại từ cô giáo.

Cô giáo nói: Con trai anh lại bị đánh!

Lúc này Hoắc tiên sinh vừa dắt con gái về nhà, chân trước con gái mới đánh người ta, sau lưng con trai đã bị người ta đánh, Hoắc tiên sinh thật bực mình, tung ra toàn bộ khí thế của tổng giám đốc bá đạo, phụ huynh nhà đó sợ tới mức liên tục bảo đảm, đưa trẻ mập mạp đánh người cũng òa khóc, giọng khóc rất không thể lường.

Trên đường về, Hoắc Thần sụt sùi lau nước mắt, đáng thương hỏi Hoắc tiên sinh: "Ba, có phải tiểu Thần rất đáng ghét hay không?"

Con trai mình âu yếm khóc thê thảm như này, lòng Hoắc tiên sinh đau tột cùng, anh vội vàng ôm con trai vào lòng, dỗ thật lâu mới làm bé bớt khóc.

"Sao có thể như vậy được, bất kể là ba hay mẹ, ông bà, dì Đỗ Linh, dì Dương, chú Trương..." Hoắc tiên sinh kể ra một chuỗi danh xưng dài, anh thở hốt hển, tổng kết nói: "Bọn họ đều thích Tiêu Thần nhất!"

Hoắc Thần không nói lời nào, hốc mắt hồng hồng nhìn anh.

Hoắc tiên sinh đau lòng không chịu được, đỡ rất lâu, trong lòng bắt đầu cân nhắc khả năng mua luôn cái nhà trẻ đó.

Về nhà, Hoắc Thần cũng buồn bực không vui, món trứng hầm bình thường thích nhất cũng không ăn được bao nhiêu, trong lòng Bạch Thanh Thanh nghi hoặc, dụ dỗ Hoắc tiên sinh kể ra.

Không để Hoắc tiên sinh kịp phản ứng, Hoắc Mạnh Mạnh mạnh miệng nói trước: "Em trai, em yên tâm, về sau chị sẽ che chở em!"

"..."

Hoắc tiên sinh bực bội không nói hai lời cầm đi món thịt kho tàu đặt trước mặt mà cô bé thích nhất.

Hoắc Mạnh Mạnh: QAQ

Hết một đêm, Hoắc tiên sinh không nghĩ ra được đối sách, hôm sau vẫn dắt con trai hốc mắt hồng hồng đến nhà trẻ, anh móc chi phiếu, bày ra thân phận, đến khi cô giáo luân phiên đảm bảo, anh mới tràn đầy lo lắng rời đi.

Hoắc tiên sinh thấp thỏm làm việc một ngày, tính thời gian nhà trẻ tàn học, lập tức lái siêu xe trăm bản của mình đến đó, sợ nhìn thấy con trai mình với đôi mắt đỏ hồng lần nữa.

Ngoài dự kiến của anh, hôm nay trên mặt con trai không chỉ không có nước mắt, ngược lại vẻ mặt còn chứa đầy ý cười, đi cùng một đám bạn, nhìn thấy anh, lập tức chạy đến: "Ba!"

Hoắc tiên sinh mừng rỡ như điên.

"Ba ơi, đó là bạn của con." Hoắc Thần giới thiệu nói. Đứng sau bé là một đám nhóc cao lớn, là dáng người bình thường của lứa tuổi, chẳng qua khi đi cùng Hoắc Thần, thì có vẻ quá mức khỏe mạnh.

Vì từ nhỏ đã bệnh tật ốm yếu, bóng dáng Hoắc Thần nhìn qua có hơi giống bé gái.

Mí mắt Hoắc tiên sinh giựt giựt, trực giác thấy có điều không đúng, nhưng con trai có chuyên biến tốt làm anh rất vui, dự cảm không thích hợp liền bị anh xem nhẹ.

Lời nói và hành vi của con trai mình cần phải thật chuẩn mực, tương lai còn phải kế thừa tập đoàn Hoắc thị, trở thành một tổng giám đốc bá đạo thành công!

Đến khi con trai êm đẹp học xong nhà trẻ, đến lúc học tiểu học, Hoắc tiên sinh mới phát giác chỗ sai sai.

Đầu tiên là Hoắc Mạnh Mạnh phát hiện ra.

Cô bé cầm thư tình của mình lạch bạch chạy đến Bạch Thanh Thanh: "Mẹ, mẹ nhìn đi!"

Bạch Thanh Thanh khen cô bé một câu.

Hoắc Mạnh Mạnh ưỡn ngực: "Mạnh Mạnh nhận được thư tình rất sớm!"

"Hửm?"

"Nhưng mà mẹ yên tâm đi, Mạnh Mạnh sẽ không quên mục tiêu của Mạnh Mạnh đâu!"

"Ngoan."

Hoắc Mạnh Mạnh được sờ đầu vui vẻ rời đi.

Cuối cùng Hoắc tiên sinh cũng nhận ra chỗ không đúng.

Thân là một tổng giám đốc bá đạo đủ tư cách, từ khi bắt đầu học nhà trẻ, anh đã nhận được thư tình đến mỗi tay, từ đó cũng chưa từng thiếu thứ này, mỗi ngày tan học về nhà, có thể nhận được một quyển sách kẹp thư tình. Nhưng Hoắc Thần đã lớn như vậy, thẳng bé thế nhưng chưa từng nhận được phong thư màu hồng phấn nào.

Thân là con của anh, mị lực sao có thể thấp như thế!

Hoắc tiên sinh lập tức gọi con trao vào phòng, vẻ mặt ôn hoà hỏi ra vấn đề của mình.

Hoắc Thần nháy mắt, vẻ mặt vô tội nhìn anh: "Sao con phải nhận thư tình?"

"Chứng minh có rất nhiều người thích Tiểu Thần đó!"

"Không có thư tình, Tiểu Thần cũng có rất nhiều người thích mà!" Hoắc Thần đếm đếm đầu ngón tay, đếm một chuỗi tên thật dài.

Hoắc tiên sinh vừa nghe là thấy sai, tại sao đều là tên con trai???

"Bọn họ là bạn của Tiểu Thần, bọn họ đương nhiên thích Tiểu Thần!"

"Vậy con gái thì sao?"

Hoắc Thần vòng ngón tay: "Con gái quá dễ khóc, Tiểu Thần khóc thua các bạn ấy."

Hoắc tiên sinh:..... Ai kêu con thì khóc với bọn họ???

Hoặc tiên sinh hậu tri hậu giác phản ứng lại, con trai mình khóc lớn như thế nào.

Chờ đến khi anh muốn sửa lại thì đã trễ mất rồi

Hoặc tiên sinh giao con trai cho Bạch Thanh Thanh, nhờ cô nuôi dạy con trai trở nên giống với con gái bọn họ. Đối với việc này, Bạch Thanh Thanh cong môi cười, chưa nói đồng ý hay không, từ đây, mỗi ngày cô đều mang con trai đi sớm về trễ, mấy tháng sau, trả nhóc lại về tay Hoặc tiên sinh.

"Mẹ con đây con cái gì?"

Hoặc Thần nắm tay: "Đối với những chuyện không giải quyết bằng nước mắt được, thì có thể hổ bọn họ!"

Hoặc tiên sinh:???

Nhưng con trai rốt cuộc đã không khóc nữa, Hoặc tiên sinh rất vui. Mặc dù Hoặc Thần khi trưởng thành trở thành một thiếu niên mong manh xinh đẹp yếu đuối, lớn hơn nữa thì trở thành một thanh niên mang vẻ đẹp bệnh hoạn (convert là bệnh trạng mỹ thanh niên), Hoặc tiên sinh vẫn cảm thấy con trai đã phát triển theo con đường tổng giám đốc bá đạo thành công.

Sau khi Hoặc Thần tốt nghiệp, anh vào công ty con của Hoặc thị thực tập, bằng mấy tháng ngắn ngủi, anh đã vực dậy công ty sắp phá sản, cuối cùng trở thành trụ cột Hoặc thị.

Hoặc Thần rèn luyện ở công ty con xong, Hoặc tiên sinh vui vẻ rạo rức thoái vị, học theo ba Hoặc, cả ngày mang theo vợ mình đi vòng quanh thế giới, già rồi thì vẫn làm một lão bạch kiếm.

Còn Hoặc Thần, anh đã gặp được mùa xuân trong văn phòng của mình.

*

Trước khi thư ký Lâm tốt nghiệp đã nghe đồn về Hoắc Thần, tổng giám đốc Hoắc thị, hơn nữa còn đặt mục tiêu là ở đây, vừa tốt nghiệp là nộp lý lịch của mình vào tập đoàn Hoắc thị, hơn nữa còn thành công trở thành thư ký của Hoắc tổng mà mình đã ái mộ từ lâu.

Chẳng qua, vị tổng giám đốc này không giống với tưởng tượng của cô.

"Thư ký Lâm, trên đường Phù Dung vừa khai trương một tiệm bánh, tôi muốn ăn vị đầu tay."

"Cô đã mua khay măng sét vừa đưa ra thị trường chưa?"

"Hôm nay đã cho hamster ăn chưa?"

"Cô thấy cái cà vạt này đẹp? Hay cái cà vạt kia đẹp?"

"Sao cô muốn từ chức?" Tổng giám đốc mở to đôi mắt xinh đẹp, không tin được nhìn cô, lông mi hẹp dài run rẩy như cánh bướm, anh mất mát cúi đầu, uể oải nói: "Nếu cô không muốn ở lại, vậy tôi cũng không còn cách nào."

Hoắc tổng như này thật làm người ta không đành lòng, thư ký Lâm đã quyên với bộ dạng này của anh, không chút lưu luyến từ chức.

Hoắc tổng giám đốc cái gì cũng tốt, nhưng lại có tâm hồn thiếu nữ, còn ngấm ngầm là người thích khóc. Vậy mà thư ký Lâm còn hơi động tâm, vì phòng ngừa sợ việc phát triển đến mức không thể cứu, thư ký Lâm quyết đoán từ chức.

Cô vốn cho rằng mình sẽ có thể tìm được công việc tiếp theo nhanh thôi, không nghĩ rằng không có công ty nào chịu nhận cô, nghe tin cô đã từng là thư ký của tổng giám đốc Hoắc thị, càng bộ chạy mau hơn.

Thư ký Lâm buồn bực, một ngày nọ, cô gặp Hoắc Thần trên đường.

Hoặc Thần hơi rũ mi, trên lông mi hẹp dài cong còn vương mấy giọt nước mắt trong suốt: "Cho dù cô đã như thế này còn không muốn trở về sao?"

Lâm bí thư:??? Biến thái à???

"Tôi đã nói với ba tôi, nói cô là người tôi muốn kết hôn, nếu cô từ chối. Nói không chừng nếu cô phụ lòng tôi, cuộc đời sau này của cô sẽ rất bình thường."

"..."

Hoặc Thần chớp chớp mắt, nước mắt lại sắp rơi xuống.

"Tôi đồng ý!"

"Đúng lúc." Hoặc Thần móc hay quyển vở trong túi ra, đưa cho cô ấy một cuốn: "Trình tự gì đó tôi đã làm tốt, cái này vốn là của cô, cô thấy chừng nào kết hôn thì được?"

Thư ký Lâm:????

Thư ký Lâm khiếp sợ:!!!!

"Khi nào?!"

"Lúc trước tôi kêu cô đi chụp ảnh với tôi, chính là lúc ấy."

Tiểu mít ướt Hoặc Thần, đã trở thành một đại mít ướt phúc hắc (bụng dạ đen tối).

Ngoại truyện 2

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 3: Nữ Chính?

Ngoại truyện 3: Nữ chính?

Hoắc Minh Châu là một tổng giám đốc. Là người cầm quyền nổi danh của Hoắc thị, mỗi ngày đều có vô số tiểu yêu tinh tranh nhau nhào vào người anh, chẳng qua là chưa từng có ai thành công.

Trong lòng Hoắc tổng, bất kì tiểu yêu tinh nào cũng không hấp dẫn bằng văn kiện trên bàn làm việc, mãi đến khi thế giới của anh thay đổi, anh nghĩ mình sẽ chờ đến khi ba Hoắc không chờ được nổi, sẽ tìm một người môn đăng hộ đối rồi kết hôn.

Trước khi thay đổi, anh vẫn luôn nghĩ như thế.

Một ngày kia, khi anh bước vào văn phòng, bỗng nhiên phát hiện vị trí bên cạnh Dương Xảo Mạn có thêm một cái bàn, tổng giám đốc Hoắc sững sốt, lập tức nhíu mày.

"Dương Xảo Mạn, đây là chuyện gì?" Hoắc tiên sinh chỉ vào cái bàn kia, hỏi: "Ai kêu cô để cái bàn này vào đây?"

"Hoắc tổng, ngài quên rồi sao? Đây là vị trí của trợ lý mới đến." Dương Xảo Mạn thật cẩn thận nhìn anh, vội vàng nói: "Để tôi thông báo cho bộ phận hậu cần đem cái bàn này đi."

Ngoan ngoãn, không nghĩ rằng vị trợ lý nhỏ vừa đến một ngày đã bị đuổi việc, quả nhiên, người trợ lý hôm qua cố ý ngã vào lòng Hoắc tổng đã làm ngài ấy tức giận.

Dương Xảo Mạn đang chuẩn bị gọi điện thoại, bỗng nhiên bị gọi lại.

"Khoan đã, cô nói trợ lý nào?" Tổng giám đốc Hoắc nhíu mày: "Tôi có thêm một trợ lý lúc nào?"

"Hoắc tổng, ngài quên rồi sao?!" Dương Xảo Mạn hít một hơi, không không không không không phải là bị trợ lý hôm qua đụng trúng rồi phát sinh ra vấn đề chứ?!

"Tôi quên chuyện gì?"

Dương Xảo Mạn nhìn anh thật kỹ, vội vàng xoay người đưa cho anh xem hồ sơ thông báo điều trợ lý mới trên máy tính.

Tổng giám đốc Hoắc nhìn thấy hồ sơ của một người chưa từng gặp qua, trên đó là một cô gái thanh tú, nhìn qua không lớn tuổi, bộ dạng yếu đuối, chức vị giống như Dương Xảo Mạn đã nói, trợ lý tổng giám đốc.

Tổng giám đốc Hoắc nhíu mày thật chặt.

Anh không nhớ gì về chuyện này, thậm chí còn chưa từng gặp người này, nhưng lời Dương Xảo Mạn không phải giả, không có sự đồng ý của anh, không có ai dám tự tiện an bài một trợ lý bên người anh.

Chẳng những anh không có ấn tượng, vị trợ lý này đã đi làm, nói không chừng đã tới vài ngày.

Tổng giám đốc Hoắc nghĩ trăm lần cũng không hiểu, không cần dựa vào trực giác, anh đã biết có chỗ không đúng.

Hoặc là ký ức của anh có vấn đề, hoặc là thế giới mà anh sống có vấn đề.

Tổng giám đốc Hoắc nghĩ ngợi, chọn người trước vậy.

Điểm khác biệt trong ký ức của anh chính là trợ lý đó, nói không chừng mấu chốt nằm trên người cô, tốt nhất mình không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Ngăn lại động tác của Dương Xảo Mạn, tổng giám đốc Hoắc ra vẻ không có gì ngại xuống, bắt đầu một ngày làm việc.

Khi Tô Oánh Oánh vào làm, nhạy bén phát hiện có chỗ không đúng, tất cả công việc hôm qua mình làm đều đưa vào tay Dương Xảo Mạn, chỉ để cô bưng trà rót nước, khi bưng cà phê cho anh, tổng giám đốc Hoắc còn trực tiếp cự tuyệt cô, ngược lại để cho Dương Xảo Mạn pha một ly khác.

Nếu không phát hiện ra những chuyện này, vậy cô chính là đồ ngốc.

Tô Oánh Oánh lập tức nổi giận, cô ta phẫn nộ chạy đến trước mặt tổng giám đốc Hoắc, lớn tiếng chất vấn nói: "Anh có ý gì?!"

Tổng giám đốc Hoắc cau mày ngẩng đầu lên.

"Tôi đến đây để làm việc, nhưng lại không giao việc gì cho tôi, chẳng lẽ trợ lý tôi là để trang trí sao?!" Tô Oánh Oánh phẫn nộ nói: "Như thế nào tôi cũng là người tốt nghiệp đại học hàng đầu, Hoắc thị của anh lợi hại, sao có thể xem thường người khác?! Ngay cả chuyện bưng trà rót nước cũng không làm được?!"

"..."

Tổng giám đốc Hoắc lạnh nhạt nhìn cô ta, đối với người không rõ lai lịch này, đương nhiên anh không dám đưa chuyện gì cho cô ta làm.

Tổng giám đốc Hoắc tùy tiện cầm một xấp văn kiện đưa qua: "Tính ra kim ngạch cuối cùng, trước khi tan làm đưa cho tôi."

"Hả?"

"Còn không đi mau?!"

Tô Oánh Oánh ngỡ ngác trở về.

Từ sáng đến giờ nghỉ trưa, Tô Oánh Oánh tính sút đầu mẻ trán, nhìn người trong văn phòng đều đi hết, cô vượt cái vụng đói khát của mình, thấy rất ủy khuất.

Tên Hoắc Minh Châu đó dựa vào cái gì xem thường người khác?!

Rõ ràng là anh ta tuyển mình vào, vậy mà bây giờ anh ta cố ý làm khó mình?!

Không phải hôm qua chỉ đụng anh ta một chút sao!

Tô Oánh Oánh trong lòng phần uất bất bình, càng không có lòng tiếp tục tính số liệu.

Đến chiều khi tổng giám đốc Hoắc hỏi cô giao số liệu, Tô Oánh Oánh ấp úng không đưa ra.

"Chưa xong?"

"Số... Số liệu quá nhiều, sao có thể tính xong trong một ngày!"

Tổng giám đốc Hoắc lạnh nhạt hừ một tiếng: "Dương Xảo Mạn."

"Dạ, Hoắc tổng."

"Tính ra kim ngạch cuối cùng."

"Dạ, Hoắc tổng."

Dưới biểu tình trợn mắt há mồm của Tô Oánh Oánh , Dương Xảo Mạn nhanh chóng tính ra kim ngạch cuối cùng.

"Nhất... Nhất... Nhất định là các người thông đồng trước!"

"Tôi không rảnh tới mức làm ra chuyện này." Tổng giám đốc Hoắc trào phúng nói: "Thay vì hoài nghi chúng tôi, không bằng đi học lại đại học hàng hiệu của cô đi."

"Anh..."

Tổng giám đốc Hoắc lướt qua cô ta rời khỏi đi.

Tổng giám đốc Hoắc quả thực không hiểu nổi, bản thân đã quên mất kia sao có thể tuyển cái loại phụ nữ này vào, không chỉ không làm xong công việc cơ bản, thậm chí còn mỗi ngày chống đối cấp trên, ngày đầu tiên đi làm... Không, giây đầu tiên đã nên bị đuổi rồi.

Nhưng mà vì cô là ngoài ý muốn duy nhất, Tổng giám đốc Hoắc không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải tiếp tục nhẫn nại, từng ngày trôi qua, lực nhẫn nại của anh càng ngày càng thấp, cuối cùng đã không nhịn được nữa, khi Tô Oánh Oánh phạm lỗi một lần nữa, dưới sự giận dữ đã đuổi cô ta rồi.

Tổng giám đốc Hoắc vốn cho rằng sẽ có thứ thay đổi, kết quả mọi thứ đều không biến hóa, lúc đó Tô Oánh Oánh tiếp tục dây dưa, dường như rất bất mãn đối với anh, chặn anh rất nhiều lần ở bãi đỗ xe. Đều bị tổng giám đốc Hoắc không chút lưu tình kêu bảo vệ dẫn đi.

Không còn Tô Oánh Oánh, tất cả đều khôi phục nguyên trạng.

Trong một buổi tiệc từ thiện, tổng giám đốc Hoắc nhận lời mời tham gia, tại đây thấy được Tô Oánh Oánh ăn diện lộng lẫy, đi cùng cô ta chính là Yến Thu Dương.

"Tôi nghe nói Oánh Oánh chịu không ít ủy khuất ở Hoắc thị, Hoắc tổng thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, cô gái như Oánh Oánh, nên được đặt trong lòng bàn tay che chở, sao có thể để cô ấy chịu khổ như thế."

Tổng giám đốc Hoắc: "... " Đầu óc anh ta có vấn đề??

"Nếu Hoắc tổng đã bỏ lỡ, vậy đừng trách Yến mỗ không hạ thủ lưu tình, tôi nghe nói Hoắc tổng đối xử với Oánh Oánh không bình thường, cứ buông tay như vậy, có phải quá đáng tiếc rồi không."

Tổng giám đốc Hoắc:... À, còn rất nghiêm trọng.

"Tuy nhiên, Hoắc tổng có muốn hối hận cũng đã chậm." Yến Thu Dương đắc ý nói.

Tổng giám đốc Hoắc:... Không cứu nổi nữa.

Từ ngày đó trở đi, Tổng giám đốc Hoắc nhìn ra, Yến Thu Dương bằng mọi cách lên đầu đề các trang báo, nữ chính đều là Tô Oánh Oánh. Anh lạnh nhạt nhìn hai bọn họ, phân phân hợp hợp, hợp hợp phân phân, mãi sau khi kết hôn rồi vẫn còn ầm ĩ.

Nhưng làm anh khó hiểu đó là, mọi người xung quanh đều cho rằng anh có suy nghĩ không an phận với Tô Oánh Oánh, khi hai người đó kết hôn, vô số bạn tốt gọi điện đến an ủi anh.

Có trời mới biết, ngày đầu tiên nhìn thấy Tô Oánh Oánh, anh đã ghét cay ghét đắng người này, không thể sinh ra một tí hảo cảm, càng đừng nói đến cái gì mà an phận hay không.

Tổng giám đốc Hoắc cảm thấy mọi người xung quanh đều mắc bệnh tâm thần.

Từ khi anh phát hiện mình là người xuyên qua, càng thêm kiên định với phỏng đoán của mình.

Ngoại truyện 3

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM

KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 4: Cùng Xuyên

Ngoại truyện 4: Cùng xuyên

Một ngày nào đó, Hoắc tiên sinh tỉnh lại thì cảm thấy có chỗ không đúng.

Anh mở to mắt, nhìn thấy khung cảnh không quen thuộc, từ cách bài trí, có vẻ anh đã quay về phòng ngủ của mình.

Rõ ràng anh đã ngủ trên giường lớn cùng Bạch Thanh Thanh, vì sao mới ngủ một giấc đã đổi chỗ? Chẳng lẽ là Bạch Thanh Thanh dọn qua đây sao?

Hoắc tiên sinh mờ mịt gãi đầu, lê dép lê đi đến cửa, sờ vào chỗ quen thuộc, không thấy chìa khóa đâu, đành phải qua đối diện gõ cửa.

Gõ vài lần rồi bấm chuông, cuối cùng cũng có người ra.

"Thanh Thanh..."

Hoắc tiên sinh đột nhiên im bật.

Từ trong phòng đi ra là một đôi vợ chồng trẻ, bọn họ buồn bực nhìn anh, nghi hoặc hỏi: "Xin chào, có chuyện gì sao?"

"... Xin hỏi Bạch Thanh Thanh có ở nhà không?"

"Xin lỗi, tiên sinh, chúng tôi không quen biết người này."

"Hả?"

Hai vợ chồng nhìn anh đang mặc đồ ở nhà, hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

"À... Không có."

Hoặc tiên sinh ngỡ ngác nhìn bọn họ đóng cửa, mờ mịt quay về nhà mình.

Căn nhà đối diện anh là của Bạch Thanh Thanh, hai người còn sống ở đó rất lâu, sao bỗng nhiên có người lạ vào sống?

Thanh Thanh đâu? Chúc Chúc đâu?

Hoặc tiên sinh thật mờ mịt.

Anh tìm khắp nơi, kiểm tra điện thoại trên đầu giường, lục danh bạ, không tìm được số điện thoại của Bạch Thanh Thanh, đành phải bấm dãy số trong trí nhớ gọi qua.

Trong điện thoại nhắc nhở nói số này không tồn tại.

Hoặc tiên sinh càng mờ mịt.

Anh gọi đến số của Dương Xảo Mạn, gọi được.

"Alô? Hoắc tổng?"

Hoặc tiên sinh trực tiếp hỏi: "Thanh Thanh đâu?"

"... Hả? Thanh Thanh nào?"

"Đương nhiên là vợ của tôi!" Hoặc tiên sinh không kiên nhẫn nói.

Dương Xảo Mạn hoang mang, Hoắc tổng có vợ lúc nào?! Sao cô lại không biết??

Cô ấy thật cẩn thận hỏi: "Là trợ lý Tô Oánh Oánh sao?"

Hoặc tiên sinh nghi hoặc: "Tô... Tô gì?"

"Tô Oánh Oánh."

"..."

Tên này hơi quen tai, nhưng là Hoặc tiên sinh nhất thời không nghĩ ra.

Anh hỏi lại một lần: "Cô thật sự không biết Thanh Thanh đang ở đâu?"

"... Thanh Thanh là?"

Hoặc tiên sinh vẻ mặt lãnh khốc cúp điện thoại.

Anh cảm thấy có chỗ kì quái.

Nhưng anh không thể tìm ra nguyên do, đành phải như bình thường, ngồi siêu xe trăm bản được trợ lý Trương chở đến công ty.

Vào văn phòng, một người phụ nữ xa lạ nhào qua anh. Hoặc tiên sinh cả kinh, vội vàng né tránh.

"Anh làm gì vậy?" Tô Oánh Oánh bất mãn nói: "Em xem té xuống đất rồi đấy."

Hoặc tiên sinh vẻ mặt hoảng sợ, liên tiếp lùi lại vài bước: "Cô... Cô là ai?!"

Vừa vào đã có tiểu yêu tinh nhào tới, Hoặc tiên sinh thấy mình đã chịu kinh sợ rất lớn, lúc này không có Bạch Thanh Thanh bên cạnh, không biết sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa.

"Anh hỏi em là ai?!" Vẻ mặt Tô Oánh Oánh không thể tin nổi: "Anh đang giỡn sao? Hoặc Minh Châu, trước kia là anh chủ động theo đuổi em."

"Theo đuổi cô?!"

Hoặc tiên sinh tái mặt.

Người phụ nữ không có mặt mũi muốn ngực không ngực muốn hông không hông, có chỗ nào so được với Thanh Thanh? Anh theo đuổi cô ta?!

Đùa gì thế!

Hoặc tiên sinh lập tức lắc đầu: "Không có khả năng."

"Cái gì không có khả năng?!"

"Sao tôi có thể theo đuổi cô." Hoặc tiên sinh cao giọng kêu một tiếng: "Dương Xảo Mạn!"

Dương Xảo Mạn tránh ở bàn làm việc nghe lén vội vàng chạy qua: "Dạ, Hoắc tổng."

"Đuổi người này ra ngoài." Hoặc tiên sinh cười lạnh nói: "Không cần chó mèo gì cũng chạy đến xưng là bạn gái của tôi, Thanh Thanh biết sẽ tức giận."

Dương Xảo Mạn ngây người: "Đuổi... đuổi ra ngoài??"

"Được lắm, Hoắc Minh Châu, tôi không nghĩ anh là dạng người này!" Tô Oánh Oánh tức giận trừng anh, đẩy anh một cái rồi đi ra ngoài: "Nếu anh đến cầu xin tôi, tôi tuyệt đối không tha thứ cho anh!"

Hoặc tiên sinh khịt mũi coi thường, sao anh có thể đi cầu xin người phụ nữ này.

Dương Xảo Mạn chưa thể tin được: "Hoắc tổng, ngài cứ như vậy đuổi Tô Oánh Oánh đi?!"

"Nếu không thì sao? Chẳng lẽ phải chờ Thanh Thanh phát hiện rồi mới động thủ sao?"

Dương Xảo Mạn trầm mặc một chút, tiếp tục hỏi: "Thanh Thanh là ai?"

"..."

Dương Xảo Mạn hỏi Thanh Thanh là ai?! Kế hoạch đề ngã lúc trước là do cô làm đấy, ba người vừa gặp mặt hôm qua, bây giờ trí nhớ của Dương Xảo Mạn kém như vậy? Chuyện mới xảy ra hôm qua hôm nay đã quên mất.

"Hôm qua cô còn ăn cơm với Thanh Thanh, hôm nay quên rồi sao?"

Dương Xảo Mạn càng chấn kinh, cô ấy hơi hé miệng, cuối cùng không nói nữa, chỉ lắc đầu.

Hoặc tiên sinh bỗng nhiên nhớ đến gì đó, anh hỏi Dương Xảo Mạn: "Người vừa chạy đi tên là gì?"

"Tên là Tô Oánh Oánh."

Tô Oánh Oánh...

Hoặc tiên sinh bất ngờ mở to hai mắt.

Tối hôm qua trước khi ngủ anh còn đọc quyển tiểu thuyết đó, Tô Oánh Oánh đúng là tên nữ chính trong truyện, là đối tượng trong sách của anh, rõ ràng anh đã xuyên qua, sao vừa ngủ dậy đã xuyên về?!

Hoặc tiên sinh hoang mang.

Thanh Thanh đâu? Chúc Chúc đâu? Anh có thể xuyên qua lại không?!

Nếu anh đã đến đây, vậy người trong thân thể anh là ai? Là Hoặc Minh Châu đó sao?

Tưởng tượng hình ảnh Bạch Thanh Thanh ôm người khác như vậy như vậy như vậy (làm chuyện gì đó đó), Hoắc tiên sinh cực kì đau lòng.

Hơn nữa Thanh Thanh luôn luôn thần bí, bây giờ anh không biết làm thế nào để tìm thấy cô trong thế giới này.

Không biết Thanh Thanh có xuyên qua theo anh không.

Từ từ, Thanh Thanh hình như là... Cổ đông của Hoắc thị?

Trước mắt Hoắc tiên sinh sáng ngời.

"Dương Xảo Mạn, điều tra thân phận vị cổ đông thần bí, tôi muốn gặp mặt cô ấy."

"Còn nữa, tìm người này, tên là Đỗ Linh, thông qua cô ấy có khả năng sẽ kiếm được vị cổ đông đó."

Dương Xảo Mạn vội vàng đáp ứng.

Hoắc tiên sinh lập tức ra ngoài, anh đi đến nhà Đỗ Linh trước, quả nhiên người sống ở đó không phải cô ấy. Đi đến mấy nơi quen thuộc, vẫn không có thu hoạch gì.

Điều làm Hoắc tiên sinh tương đối lo lắng đó là, Bạch Thanh Thanh đã dẫn Đỗ Linh ra nước ngoài, nếu vậy tìm người sẽ rất phiền toái.

Hôm sau, vào văn phòng, anh gấp không chờ nổi hỏi Dương Xảo Mạn: "Thế nào? Cô kiếm được chưa?"

Nhưng bên trong không phải là Dương Xảo Mạn, ngược lại là một người khác, là Tô Oánh Oánh hôm qua mới chạy đi.

Sắc mặt Hoắc tiên sinh lập tức lạnh xuống. "Sao cô còn ở đây."

"Sao em không thể ở đây, em là nhân viên Hoắc thị." Tô Oánh Oánh cắn môi, tiếp tục nói: "Hơn nữa, hôm qua em không có ý chọc anh tức giận, là do tâm trạng hôm qua của em không tốt, vừa nghe anh nói vậy liền không thoải mái trong lòng... Đương nhiên, chỉ cần anh bảo đảm sẽ không nói những lời như thế với em nữa, em đây sẽ tha thứ cho anh."

Vẻ mặt cô ta kiêu căng.

Hoắc tiên sinh lạnh lùng nhìn cô ta: "Đến phòng tài vụ kết toán tiền lương, ngày mai cô không cần đến nữa."

Tô Oánh Oánh sắc mặt trắng bệch: "Anh có ý gì?"

"Chẳng lẽ cô không hiểu sao? Trong đầu cô là hồ nhảo sao?" Hoắc tiên sinh nhìn cô ta, không kiên nhẫn nói: "Không cần biết giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì, bây giờ không còn quan hệ nữa, nếu tôi là cô, hôm nay sẽ không vứt bỏ mặt mũi chạy đến đây đâu."

Nhìn bộ dạng đương nhiên của cô ta, Hoắc tiên sinh rất khó nghĩ đến hình ảnh bản thân ăn nói khép nép cầu xin. Khó trách trong truyện cô ta và nam chính luôn giận đối, đâu giống Thanh Thanh, chưa từng tức giận với anh...

Hoắc tiên sinh lại sầu lo.

Tô Oánh Oánh đẩy anh xông ra ngoài. Không quay đầu lại rời đi.

Dương Xảo Mạn nơm nớp lo sợ đi đến: "Hoắc tổng..."

Cô ấy nhìn thoáng qua sắc mặt Hoắc tiên sinh, không nói gì, đưa cho anh một tờ giấy có số điện thoại trên đó.

"Đây là?"

"Hôm qua Hoắc tổng nói muốn điều tra vị cổ đông thần bí đó, bên kia đã gọi người liên hệ đến đây, nói muốn gặp mặt một lần."

Gặp mặt?

Thanh Thanh chủ động muốn gặp anh?

Hoắc tiên sinh mừng rỡ, cảm thấy ý nghĩ đã thành sự thật, cầm tờ giấy kích động gọi qua.

"Xin chào, là Hoắc tổng sao?" Trong điện thoại truyền đến giọng Đỗ Linh: "Tôi là người đại diện của Bạch Thanh Thanh, muốn gặp mặt với tổng giám đốc Hoắc."

"Không thành vấn đề." Hoắc tiên sinh gấp không chờ nổi đáp ứng: "Ở chỗ nào? Khi nào?"

Bên kia nói một địa chỉ mới cúp máy.

Hoắc tiên sinh tỉ mỉ chọn một bộ tây trang định chế, đến trước nửa tiếng, không nghĩ rằng vị trí đã có người ngồi.

"Tôi muốn gặp Hoắc tổng, nên gấp không chờ nổi đến sớm." Bạch Thanh Thanh nói.

Hai người quen thuộc đến mức chỉ cần liếc mắt đã nhận ra đối phương.

Chớp mũi Hoắc tiên sinh đau xót, ngẫm lại ước chừng anh đã không gặp Bạch Thanh Thanh hai ngày rồi đấy.

"Thanh Thanh..."

Bạch Thanh Thanh ôm anh an ủi trong chốc lát, bỗng nhiên nói: "Em nghe nói anh có một người bạn gái là trợ lý?"

Vẻ mặt Hoắc tiên sinh hoảng sợ: "Anh đã đuổi cô ta!"

Bạch Thanh Thanh tức khắc vừa lòng, sờ đầu của anh: "Ngoan."

Cho dù xuyên qua một không gian khác cũng không thể tách bọn họ ra. Bạch Thanh Thanh thật sự đã làm được, không buông tay tổng giám đốc Hoắc, anh chạy đến đâu cũng đuổi theo mang về.

Chỉ tiếc...

"Em đến tiệm thú cưng, Chúc Chúc đã bị người khác dẫn đi rồi."

"Là ai?"

"Yến Thu Dương."

"..."

Ngoại truyện 4

#xanh

TỔNG GIÁM ĐỐC LẤY NHẦM KỊCH BẢN

Thời Tam Thập
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 5: Về Tất Cả

Ngoại truyện 5: Về tất cả

1. Hai bông hoa của Hoắc gia

Khi còn nhỏ, Hoắc Mạnh Mạnh vẫn luôn cho rằng mẹ sẽ sinh ra một em gái.

Hoắc Thần nhỏ nhu nhu nhược nhược, còn thích ôm gấu bông ngủ, ngay cả khi ba đùa dai mặc cho bé váy công chúa cũng không phản kháng, chỉ biết chớp đôi mắt tròn vo ướt át, vẻ mặt vô tội nhìn mọi người.

Hoắc Mạnh Mạnh đã từng ôm Hoắc Thần lúc nhỏ, thật cẩn thận, sợ không cẩn thận dùng sức quá mức, em trai mềm mại sẽ bị mình bóp nát.

Từ nhỏ em trai đã bệnh tật ốm yếu, ba mẹ đã nói, phải chăm sóc em trai thật tốt, Hoắc Mạnh Mạnh ghi tạc trong lòng, sau khi trộm quan sát em trai vài ngày, bắt đầu vững tin rằng mình có một em gái.

Tuy trên người mặc váy công chúa, nhưng Hoắc Mạnh Mạnh lại có tâm hồn của một nữ hảo hán, trong lúc ba đang chuyên chú chăm lo cho em trai, cô bé đi theo mẹ mình, bị người mẹ cường đại của mình thuyết phục sâu sắc.

Cụ thể là, khi được hoạt động tự do, Hoắc Mạnh Mạnh đã luyện được hai bàn tay rất mạnh mẽ. Bạch Thanh Thanh giáo dục rất tốt, trước giờ cô bé

không hề đánh người bậy bạ, nên Hoắc tiên sinh chưa phát hiện ra.

Ngày đầu tiên, Hoắc Thần bé nhỏ khóc lóc chạy về từ nhà trẻ, Hoắc Mạnh Mạnh phần nộ rồi, vậy mà có người dám bắt nạt em gái của bé!

Hoắc Mạnh Mạnh trốn học!

Cô bé hồi lộ dì Đỗ Linh, nhờ dì ấy lén lút dẫn mình đến nhà trẻ của tổng giám đốc Hoắc, bán manh* trà trộn vào nhà trẻ, sau đó... Trong góc phòng của nhà trẻ bỗng nhiên vang lên tiếng thét như quỷ khóc sói gào, trong lúc cô giáo chạy qua đó, chỉ nhìn thấy đứa trẻ bình thường thích bắt nạt người khác đang gào khóc.

*(Bán manh: thể hiện sự đáng yêu)

Ban đêm, quả nhiên có bé không thấy em trai mình khóc nữa.

Hoắc Mạnh Mạnh rất vừa lòng với chuyện này.

2. Hai bông hoa của Hoắc gia

Phát hiện ra em gái không phải là em gái mà là em trai, là một chuyện ngoài ý muốn.

Hôm nay, khi Hoắc Thần nhỏ ăn bánh kem, không cẩn thận làm rơi cái đĩa, cả người đều dính vết bánh, lúc ấy mẹ đang vội vàng xử lý cái đĩa bị vỡ, Hoắc Mạnh Mạnh xung phong nhận việc giơ lên tay, nói sẽ tắm rửa cho em gái nhỏ.

Cô bé ôm Hoắc Thần vào phòng tắm, mở nước đầy bồn tắm, Hoắc Mạnh Mạnh thông minh đã sớm biết cách tự tắm, cô bé chỉnh nhiệt độ nước đến mức thích hợp, sau đó xoay người cởi quần áo bản thân thay em gái...

"Mẹ!!!!!!!!!"

"Em gái có tiêu * đó!!!!!!!!!"

3. Hai bông hoa của Hoắc gia

Đến khi hai người đã trưởng thành, chuyện này bị Hoắc tiên sinh lấy ra cười nhạo không biết bao nhiêu lần, Hoắc Mạnh Mạnh tức giận đến mức xém chút nữa đã xuống tay với Hoắc thị, may mà Bạch Thanh Thanh kịp thời ngăn lại.

Nhưng mà em gái biến thành em trai, Hoắc Mạnh Mạnh mất mát một thời gian, thức tỉnh lại rất nhanh.

Đối với cô bé, con gái đều giống với mẹ, hoặc là có dáng vẻ của dì Đỗ Linh và dì Dương Xảo Mạn, ba người đều là điển hình của phụ nữ tự lực gánh sinh, năng lực xuất chúng, đối lập với ba người họ, người đàn ông Hoắc Mạnh Mạnh tiếp xúc gần gũi nhất -- Hoắc tiên sinh càng có vẻ yếu ớt như gà.

Trong lòng Hoắc Mạnh Mạnh, em gái biến thành em trai thì mới tương đối phù hợp với hình tượng của bé.

Vì vậy, trong quá trình Hoắc Thần trưởng thành, mỗi lần vừa thấy em trai bị bắt nạt, cô bé sẽ là người đầu tiên xông lên giáo huấn người đã khi dễ cậu bé, em trai gặp rắc rối cô sẽ tới gỡ rối, em trai bị bệnh cô sẽ chăm sóc, ngay cả khi xuất ngoại, nội dung thư từ đều có hơn một nửa là hỏi đến em trai mình.

Khi Hoắc Mạnh Mạnh du học xong trở về, công ty do mình sáng lập đã vững vàng, cô nhìn người em trai không còn mềm mại đáng yêu như trước đã muốn khóc lên.

Aiz, rõ ràng em trai nhỏ mót ướm cô chăm sóc cả đời, sao có thể trở thành đại phúc hắc như này được...

4. Quá khứ của Thanh Thanh và Đỗ Linh

Khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy Bạch Thanh Thanh, chuông cảnh báo trong đầu Đỗ Linh đã vang lên.

Dung mạo của cô gái nhỏ trước mắt không mấy ấn tượng, thân hình gầy yếu, được ba của mình che chở, ngay cả bánh kem vị dâu tây chỉ có mình mới được ăn cũng bị chia ra.

Vì thế Đỗ Linh kháng nghị, dưới sự kháng nghị kịch liệt của cô, cô gái nhỏ ấy chỉ ở trong nhà vài ngày rồi dọn ra ngoài, tuy cô không biết người đó đã đi đâu, nhưng cũng biết rằng là gần khu vực này, vì ba mẹ thường xuyên nhắc đến cô.

Ngày tháng sau đó, Đỗ Linh cũng gặp Bạch Thanh Thanh rất nhiều lần, đối phương luôn cầm một cái túi rất to, bên trong là các loại phế phẩm, làm Đỗ Linh không còn ý định nói chuyện với cô.

Cứ không mặn không nhạt như vậy rất nhiều năm, cô nhìn Bạch Thanh Thanh trở nên ngày càng tốt, túi to cũng không còn thấy nữa, trong lòng phỏng đoán, hẳn là cô đã được một gia đình có tiền nào đó nhận nuôi.

Bạch Thanh Thanh trở nên tốt hơn thì càng hay, cô ấy không cần áy náy.

Nên khi Đỗ Linh bị côn đồ chặn lại trong góc tường, đối phương bỗng nhiên xuất hiện đánh đuổi tên côn đồ rồi cứu cô ấy, cả người cô ấy đã ngốc luôn.

Đối phương kéo tay cô ấy chạy đến một căn nhà rách nát, lôi một cái hộp từ dưới giường, đổ hết những thứ trong đó ra, Bạch Thanh Thanh nói, đó chúng được cô ấy chuẩn bị, là quà tặng cho cô.

Cô ấy đã chuẩn bị rất nhiều năm, chỉ không biết làm thế nào để tặng qua. Lúc này cuối cùng cũng có cái cơ, hy vọng mình không chê, nếu mình

không thích, cô ấy có thể mua cái mới, mua rất nhiều rất nhiều, đến khi cô vừa lòng mới thôi.

Đỗ Linh lập tức bị lòng chân thành không ra vẻ của cô đã động đến.

Cô và Bạch Thanh Thanh làm bạn với nhau, cùng nhau học hành thật tốt, mỗi ngày hướng về phía trước, sau đó trợn mắt há hốc mồm nhìn cô ấy với thiên phú kinh người của mình nhảy vọt bằng tốc độ hỏa tiễn, trở thành một người siêu việt, từ một học tra* đội số ngồi ỏn trên vị trí đầu tiên, thậm chí trước khi thi cử, cũng là Bạch Thanh Thanh thức đêm bổ túc cho cô.

*(Học tra: học dốt)

Đỗ Linh: _(:3 > <)_

Sau này, trong nhà có biến cố, Bạch Thanh Thanh vì chuyện này đã đổ hết toàn bộ gia tài của mình vào, còn không màng nguy hiểm mất mạng vì tiền thuốc của mẹ cô.

Từ lúc ấy trở đi, Đỗ Linh đã biết, sợ rằng bản thân sẽ muốn ăn vạ ôc ấy cả đời.

5. Về Dương Xảo Mạn

Vốn là Hoắc tiên sinh và Bạch Thanh Thanh quen nhau, sau khi hai người ở bên nhau, Đỗ Linh và Dương Xảo Mạn cũng trở thành khuê mật.

Trao đổi sở thích với nhau, được Đỗ Linh đề cử, Dương Xảo Mạn cũng đã trúng độc của tiểu thuyết tổng giám đốc, hơn nữa trầm mê không thể kiểm chế nổi, trong đó, tác giả cô thích nhất là Phấn Hồng Đáng Yêu Miêu, hai bộ thích nhất là 《 Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi 》 và tập tiếp theo 《 Cô vợ xinh đẹp mang thai bồ trồn của tổng giám đốc 》 .

Ngày nọ, trợ lý Trương nhìn qua bàn làm việc của cô, nhìn thấy quyển sách trên đó, cả người cứng đờ.

6. Về Yến Thu Dương

Sau khi xuyên qua thế giới thực lần thứ hai, Hoắc tiên sinh vì báo thù chuyện đoạt cún, được Bạch Thanh Thanh kiến nghị, tặng cho anh ta một trăm con chó.

Mỗi lần Yến Thu Dương nhớ đến đám lông xù xù kia đều bị chi phối sợ hãi.

Sau đó, anh ta thành công quỳ gối dưới móng vuốt đáng yêu của đám chó, tỉ mỉ nuôi dưỡng một trăm con chó đó, làm một người hầu tận chức trách.

Thật đáng mừng.

Nhưng Hoắc tiên sinh hơi buồn bực.

7. Về siêu xe giới hạn trăm bản toàn cầu

Ngành sản xuất ô tô luôn luôn thay đổi, nó không thể địch lại siêu xe mười bản giới hạn mới ra, từ đây rời khỏi gara, mất đi nhiệm vụ chắn mưa chắn gió cho Hoắc tiên sinh.

Thỉnh thoảng, khi khoác lác với mấy chiếc xe second-hand, nó cũng sẽ phun phun khói xe, cảm thán nói --

"Nhớ lại, tôi đã từng là chiếc xe chở nam nữ chính, là một vai phụ quan trọng trong sách đó!"

8. Về kết thúc

Lại hết một quyển, cảm thấy giá trị đẹp trai của mình đã tăng thêm một ít
* 𠄎▽𠄎 *

TOÀN VĂN HOÀN

#xanh

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: "Anh Bị Thiếu Năng Trí Tuệ Sao"

Chương 2: "Tiểu Khả Ái"

Chương 3: Tổng Giám Đốc Bá Đạo Yêu Tôi

Chương 4: Sở Thích

Chương 5: Cứu Vớt Thế Giới Quan

###

Chương 6: Tiểu Yêu Tinh Hoắc Tiên Sinh

Chương 7: Chẳng Lẽ Do Mình Không Đem Hoa Hồng?

Chương 8: Cô Ấy Ước Gì Có Thể Được Bạch Thanh Thanh Tốt Bụng Đó
Câu Dẫn.

Chương 9: "Đừng Đi..."

Chương 10: Ướt Dầm Dề, Rất Đáng Yêu

Chương 11: Ai Cho Cô Dững Khí Này?!

Chương 12: Trời A! Bạch Thanh Thanh Lưu Manh Với Anh!

Chương 13: Nghe Nói Anh Sợ Sét Đánh?

Chương 14: Cây Bút Trong Tay Hoắc Tiên Sinh Rơi Xuống

Chương 15: Vách Tường, Dồn Vào Tường, Kabe Don?!

Chương 16: Mỗi Quan Hệ Bất Thường

Chương 17: Đừng Trở Thành Tiểu Bạch Kiểm Ăn Cơm Mềm Chứ Hoắc
Tổng!

Chương 18: Nợ Hoa Đào Của Hoắc Tiên Sinh

Chương 19: Không Phải Tôi

Chương 20: Không Nghĩ Rằng Sẽ Có Người Lấy Tôi Làm Hình Mẫu Để
Viết Tiểu Thuyết

Chương 21: Muốn Làm Chút Chuyện Dư Thừa

Chương 22: Bạn Trai Cũ

Chương 23: Tôi Biết, Bạn Trai Cũ

[Chương 24: Thi Đấu](#)
[Chương 25: Đè Anh](#)
[Chương 26: Yêu Tinh](#)
[Chương 27: Nuôi Anh](#)
[Chương 28: Tặng Quà](#)
[Chương 29: Cao Thủ Võ Lâm](#)
[Chương 30: Biến Mật](#)
[Chương 31: Xử Nam](#)
[Chương 32: Chia Tay?](#)
[Chương 33: Kỹ Thuật Không Tốt](#)
[Chương 34: Công](#)
[Chương 35: Chỉ Đi Ngang Qua](#)
[Chương 36: Xuyên?](#)
[Chương 37: Chuyển Nhà](#)
[Chương 38: Lại Một Tiểu Yêu Tinh?](#)
[Chương 39: Kết Hôn](#)
[Chương 40: Cô Gái Lạ Mặt](#)
[Chương 41: Thật Giả](#)
[Chương 42: Kế Hoạch Mới](#)
[Chương 43: Ghen](#)
[Chương 44: Nam Phụ Xuất Hiện?](#)
[Chương 45: Trung Tâm Thương Mại](#)
[Chương 46: "...Gói Lại Hết Cho Tôi."](#)
[Chương 47: Âm Hồn Không Tan](#)
[Chương 48: Nấu Ăn](#)
[Chương 49: Thẳng Lợi Áp Đảo](#)
[Chương 50: Sinh Con](#)
[Chương 51: Cô Vợ Xinh Đẹp Mang Thai Bỏ Trốn Của Tổng Giám Đốc](#)
[Chương 52: Quên](#)
[Chương 53: Đào Hôn](#)
[Chương 54: Nhẫn](#)
[Chương 55: Nam Phụ](#)

[Chương 56: "Đương Nhiên Là Con Của Ngài Và Bạch Thanh Thanh."](#)

[Chương 57: "Cuối Cùng Anh Cũng Tìm Thấy Em Rồi."](#)

[Chương 58: Ai Mang Thai?](#)

[Chương 59: Ba Mẹ](#)

[Chương 60: Hôn Lễ](#)

[Ngoại Truyện 1: Bảo Bối](#)

[Ngoại Truyện 2: Tiểu Mít Ướt](#)

[Ngoại Truyện 3: Nữ Chính?](#)

[Ngoại Truyện 4: Cùng Xuyên](#)

[Ngoại Truyện 5: Về Tất Cả](#)